

JULIE GARWOOD

A novel by New York Times bestselling author

Lâu đài Hankphric

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Giới thiệu sách

Là câu chuyện thứ tư trong loạt truyện về bốn chàng Điệp viên Hoàng gia, “Lâu đài hạnh phúc” viết lên câu chuyện về nàng công chúa xinh đẹp Alesandra và chàng hiệp sĩ điển trai Colin - em trai của Hầu tước Cainewood. Là con trai thứ hai trong gia đình, chàng phải tự tìm ra con đường lập nghiệp cho bản thân, vì vậy Colin đã đầu tư và làm chủ một hãng tàu biển bên cạnh thân phận là một Điệp viên Hoàng gia. Chính vì vậy, việc kết hôn với một quý cô là chuyện không hề tồn tại trong kế hoạch năm năm của chàng.

Một ngày nọ, Colin trở về ngôi nhà của mình và nhận thấy sự hiện diện của một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp bên trong tòa lâu đài. Theo bức thư mà Alesandra trao cho Colin thì cô có mặt ở đây là do sự sắp đặt của cha anh, và anh sẽ trở thành người giám hộ tạm thời của cô. Gần như ngay lập tức, Colin đã phát giác ra cha anh đang cố tình mai mối cô gái xinh đẹp, ngay thơ này cho anh, vì thế anh cố gắng chống lại sức hấp dẫn của cô trong suốt lần chạm trán đầu tiên. Chàng đã từ chối không kết hôn với nàng mà không hề quan tâm đến lý do vì sao một nàng công chúa xinh đẹp nhường này lại phải lặn lội sang nước Anh xa xôi để tìm kiếm một tấm chồng.

Colin đã thực sự nổi giận và phản ứng như “một con rồng”. Bị Colin từ chối, Alesandra đã lên một danh sách các quý tộc triển vọng để thử làm quen và kết hôn. Khi biết về món nợ của thế hệ trước và chứng kiến sự nguy hiểm đang rình rập Alesandra, Colin đã biến danh sách những quý ông triển vọng của nàng trở thành danh sách những kẻ bệnh tật hoặc chơi bời hoặc không đúng đắn. chàng đã quyết định chăm sóc Alesandra cả đời mà không cần biết mình có yêu nàng hay không. Vậy là câu chuyện về hiệp sĩ và công chúa đã trở thành câu chuyện nàng công chúa đi thuần hóa một con rồng. Liệu công chúa có giành được trái tim của con rồng? Nàng công chúa sẽ làm gì để chàng hiệp sĩ vượt qua được sự mặc cảm về bàn chân bị tật? Còn rồng kia sẽ làm gì để bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho công chúa của mình?

Sự thông minh, tài giỏi và quyền rũ của Colin cùng với một Alesandra rất thạo công việc sổ sách, buôn bán nhưng lại ngây thơ trong tình yêu đã khiến chuyện tình của họ trở nên lãng mạn, hấp dẫn và mang nhiều nét hài hước. Đặc biệt, sự bướng bỉnh đến cố chấp của cặp đôi này sẽ đẩy câu chuyện đến nhiều cao trào đem lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bạn đọc.

Đánh giá của dịch giả

Lâu Đài Hạnh Phúc dí dỏm, vui nhộn, hấp dẫn, lãng mạn và cũng có chút hiểm nguy. Mạch truyện nhanh chóng, liên tục. Lâu Đài Hạnh Phúc là cuốn cuối năm trong series Crown's Spies: Lion's Lady, Guardian Angel, The Gift và Castle.

Lâu Đài Hạnh Phúc là câu chuyện về Alesandra, một nàng công chúa xinh đẹp và vị hiệp sĩ đẹp trai Colin. Tình yêu giữa họ nhẹ nhàng và sâu lắng, nó tạo thành một khoảng lặng thật sâu và tồn tại thật lâu. Một Alesandra thông minh, đáng yêu kết hợp với một Colin kiêu hãnh, tài giỏi cùng với những điều bình thường khác nữa tạo nên một cặp đôi để lại dấu ấn trong lòng người đọc. Họ quan tâm đến nhau từ những điều nhỏ nhặt nhất, đơn giản nhất nhưng không kém phần quan trọng trong cuộc sống hôn nhân khiến người đọc ngạc nhiên. Yêu nhau đâu phải cần những hy sinh to lớn, phải trải qua sinh tử cùng nhau mới gọi là yêu nhau.

Colin từng trải và đầy kinh nghiệm sống nhận ra rằng vợ chàng yêu chàng trước khi nàng có thể nhận ra, nhưng chàng lại không nhận ra được chàng đã bị nàng chinh phục, yêu nàng đến mức chàng không thể biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng gặp chuyện không may... Chàng là người thấu hiểu nàng, nhìn vào đôi mắt nàng là biết nàng đang cảm thấy gì và đủ khả năng để nàng phải tự thú nhận những chuyện nàng giấu chàng.

Truyện không có quá nhiều kịch tích, biến cố, đôi lúc hơi lan man một chút nhưng lại có một sức hút kỳ lạ. Lâu Đài Hạnh Phúc là câu chuyện về cuộc sống sau khi kết hôn, bởi sau những lộng lẫy linh đình của một đám cưới là những cuộc sống rất đổi bình thường. Hôn nhân có hạnh phúc hay không là ở giai đoạn sau này, có hạnh phúc mãi về sau hay không chính là ở lúc này đây. Alesandra đã dạy cho Colin một bài học rất rất là đáng ghi nhớ: một gia đình hạnh phúc thì dù ở nơi nào, nơi đó cũng chính là tòa lâu đài đẹp nhất.

Mục lục

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Mở đầu

Nước Anh, năm 1819

Gã đích thực là một kẻ sát gái.

Người đàn bà ngu ngốc chẳng bao giờ còn có cơ hội. Nàng chẳng bao giờ biết mình đã bị theo dõi, chẳng bao giờ đoán được ý định thực sự của người ngưỡng mộ bí mật.

Gã tin mình đã giết nàng một cách nhẹ nhàng. Và gã tự hào về thành công ấy. Gã có thể ra tay độc ác hơn nhưng lại không làm vậy. Những thềm muốn đang ăn sâu vào người gã cần được xoa dịu, và dù những ý nghĩ về tình dục đang hành hạ gã đến phát sốt, gã nhất định không chịu thua chúng. Gã là con người, không phải con vật. Sau khi thỏa mãn và xác định người phụ nữ nhỏ bé đã chết, gã để lộ lòng trắc ẩn. Xem xét kỹ thì gã đã rất tử tế.

Nàng, suy cho cùng, đã mỉm cười khi chết. Gã thận trọng bắt lấy nàng và thoáng thấy sự khiếp sợ bùng nổ trong đôi mắt nâu của nàng trước khi chuyện xảy ra. Gã ngâm nga khe khẽ như một người chủ âu yếm con thú nuôi bị thương, để cho nàng nghe những âm thanh đầy trắc ẩn trong khi gã siết cổ nàng, gã không ngừng hát cho đến khi kết thúc và chắc rằng nàng không thể nghe giọng gã được nữa.

Gã không có lòng khoan dung. Ngay cả khi tin chắc rằng nàng đã chết; gã vẫn nhẹ nhàng xoay mặt nàng ra xa trước khi tự cho phép mình mỉm cười. Gã muốn cười to, nhẹ nhõm vì cuối cùng nó đã kết thúc rất tốt; nhưng gã không dám gây ra tiếng động nào. Nơi nào đó trong tâm trí của gã đang lăn khuôn một suy nghĩ rằng hành vi bất nhân ấy sẽ làm gã có vẻ giống quái vật hơn con người, và chắc chắn gã không phải quái vật. Không, không, gã không căm thù phụ nữ, dù thế nào đi nữa thì gã ngưỡng mộ họ và với những người gã có thể bồi hoàn, gã cũng không hề tàn độc hay nhẫn tâm.

Gã thật sự thông minh. Chẳng có gì xấu hổ khi thừa nhận sự thật đó. Sự săn đuổi đã tiếp thêm sinh lực cho gã, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc gã đều dự đoán được mỗi phản ứng của nàng. Sự tự phụ của nàng đã giúp gã vô cùng. Nàng là một phụ nữ nhỏ bé ngây thơ nhưng nghĩ mình là người nhiều hiểu

biết - quan niệm sai làm rất nguy hiểm - và gã sẽ chứng minh cho nàng thấy điều đó không đúng chút nào.

Có sự mỉa mai ngọt ngào trong việc lựa chọn vũ khí của gã. Gã định dùng dao găm để giết nàng. Gã muốn cảm thấy lưỡi dao ngấp sâu vào trong người nàng, cảm nhận dòng máu nóng chảy trên tay gã mỗi khi gã thúc con dao vào làn da mềm mịn. Cắt cổ, cắt cổ. Mệnh lệnh vang vọng trong tâm trí gã. Gã không chịu thua sự thèm muốn của mình, gã vẫn mạnh hơn giọng nói vô hình trong đầu, và trái với dự tính, gã quyết định không sử dụng dao găm. Sợi dây chuyền nam kim cương mà gã tặng nàng đang quấn quanh cổ. Gã dùng nữ trang đắt tiền để lấy đi mạng sống của nàng. Gã nghĩ đó là vũ khí thích hợp nhất. Phụ nữ thích đồ trang sức, và dây chuyền nam kim cương quá phù hợp. Gã định chôn sợi dây chuyền cùng với nàng, nhưng ngay khi sắp sửa đồ đất vôi lấy được từ các vách đá lên thì thể để nhanh phân rã, gã cúi người và bỏ chiếc dây chuyền vào trong túi.

Gã rời khỏi nơi chôn giấu, không ngoảnh lại phía sau. Gã không có cảm giác ăn năn, không thấy tội lỗi. Nàng đã phục vụ gã rất tốt và bây giờ gã hài lòng.

Sương mù dày đặc phủ kín mặt đất. Gã không nhận thấy bột vôi bám vào đôi boot mãi tới khi ra đến đường cái. Thực tình, gã không lo lắng việc đôi boot kiểu Wellington[1] mới bị hỏng. Không gì có thể ảnh hưởng đến cảm giác chiến thắng rực rỡ của gã. Gã thấy như thể tất cả các gánh nặng trên vai đã được dỡ bỏ. Nhưng sự thôi thúc gã vừa cảm nhận, niềm phấn khích tuyệt vời khi gã chạm tay lên nàng... vẫn còn nhiều lắm. Dĩ nhiên, lần này tốt hơn lần trước. Nàng khiến gã cảm thấy mình vẫn còn sống. Thế giới thêm một lần nữa tốt đẹp với những lựa chọn cho người đàn ông mạnh mẽ, rắn rỏi.

[1] Giày boot dùng để đi săn và hoạt động ngoài trời của tầng lớp quý tộc Anh đầu thế kỷ XIX.

Gã biết những gì diễn ra đêm nay sẽ được giữ lại trong tâm trí rất lâu. Và sau đó, khi phấn khích bắt đầu giảm sút, gã sẽ lại đi săn.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Mẹ bề trên Mary Felicity luôn tin vào những điều kỳ diệu, nhưng trong suốt sáu mươi bảy năm của bà trên trái đất ngọt ngào này, bà chưa bao giờ thực sự chứng kiến lần nào cho đến một ngày tháng Hai năm 1820 khi bà nhận được một lá thư đến từ nước Anh.

Thoạt tiên, Mẹ bề trên e ngại không dám tin vào điều may mắn này. Bà sợ đó chỉ là sự lừa bịp của quỷ để bà quá hy vọng rồi sau lại rơi xuống hố sâu thất vọng. Nhưng sau khi nghiêm túc hồi âm cho lá thư ấy và nhận được lá thư thứ hai từ Công tước Williamshire có dấu niêm gia huy nguyên vẹn, bà chấp nhận món quà Chúa trời đã ban cho là sự thật.

Một phép màu.

Cuối cùng thì họ cũng tổng khứ được đưa trẻ tinh nghịch này đi. Mẹ bề trên chia sẻ tin vui với các nữ tu khác ngay tại lễ cầu nguyện buổi sáng ngày hôm sau. Buổi tối họ ăn mừng với xúp thịt vịt và món bánh mỳ đen nướng. Sơ Rachael choáng váng rõ nhất, cô bị khiển trách hai lần vì đã cười suốt trong buổi cầu kinh tối.

Đưa trẻ tinh nghịch - hoặc, đúng hơn là, công chúa Alesandra - được gọi vào phòng của Mẹ bề trên vào buổi chiều tiếp theo. Trong khi công chúa nhận tin về chuyến đi của mình khởi hành từ nữ tu viện thì sơ Rachael bận rộn xếp đồ vào va li cho nàng.

Mẹ bề trên ngồi trên ghế lưng cao đằng sau cái bàn giấy rộng có nhiều vết xước và cũ như những nếp nhăn tuổi già của bà. Nữ tu lơ đãng lần từng hạt gỗ trên chuỗi hạt nằm bên hông bộ áo tu và chờ đợi phản ứng của công chúa về thông tin đó.

Công chúa Alesandra sững sờ khi nghe tin. Nàng nắm chặt hai bàn tay lại với nhau trong sự bồn chồn hoảng sợ và cúi đầu để Mẹ bề trên không thấy những giọt nước trong đôi mắt nàng.

“Ngồi xuống nào, Alesandra. Ta không muốn nói chuyện với đỉnh đầu của con đâu.”

“Vâng, thưa Mẹ.” Nàng ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế cứng cổ làm vui lòng Mẹ bẽ trên, bàn tay đan vào nhau đặt trong lòng.

“Con nghĩ gì về tin này?” Mẹ bẽ trên hỏi.

“Đó là vì trận hỏa hoạn, phải không, thưa Mẹ? Mẹ vẫn chưa tha thứ cho con về tai nạn đó.”

“Nói bậy”, Mẹ bẽ trên trả lời. “Ta đã tha thứ cho hành động thiếu suy nghĩ đó của con hơn cả tháng rồi.”

“Vậy có phải sơ Rachael thuyết phục mẹ gửi con đi? Con đã nói với sơ là con rất ân hận, và mặt sơ ấy hầu như không còn dính màu xanh nữa.” Mẹ bẽ trên lắc đầu. Bà cau mày, Alesandra không biết mình đang vô tình đẩy bà vào sự tức giận khi nhắc bà nhớ lại những trò nghịch ngợm ranh mãnh của nàng.

“Tại sao con tin rằng cái thứ hỗn hợp kinh tởm ấy có thể xóa bỏ các nốt tàn nhang? Nhưng chính sơ Rachael đã đồng ý làm thí nghiệm. Sơ ấy không trách con... nhiều đâu”, bà háp tấp thêm vào vì lời nói dối ấy, Chúa có thể cân nhắc tha thứ cho bà. “Alesandra, ta không viết thư cho người giám hộ của con yêu cầu con rời khỏi đây. Ông ấy đã viết thư cho ta. Đây là thư của Công tước Williamshire. Hãy đọc đi rồi con sẽ thấy là ta đang nói thật.”

Tay Alesandra run nhẹ khi nàng chạm vào lá thư. Nàng nhanh chóng lướt qua nội dung trước khi trả lại cho Mẹ bẽ trên.

“Quá cấp bách, đúng không? Tướng quân Ivan mà người giám hộ của con đề cập đến có vẻ có nhiều tai tiếng. Con còn nhớ cuộc gặp gần đây với ông ta không?”

Alesandra lắc đầu. “Con được về thăm quê hương của cha con vài lần, nhưng lúc đó con còn quá nhỏ. Con không nhớ việc gặp ông ta. Lạy Chúa, tại sao ông ta muốn kết hôn với con?”

“Người giám hộ của con hiểu rõ động cơ của tướng quân Ivan”, Mẹ bẽ trên trả lời. Đầu ngón tay bà gõ nhẹ lên lá thư. “Thần dân của cha con không quên con. Con vẫn là công chúa yêu dấu của họ. Tướng quân biết rằng nếu kết hôn với con, ông ta sẽ có thể cai trị vương quốc với sự ủng hộ của dân chúng. Một kế hoạch thông minh.”

“Nhưng con không muốn kết hôn với ông ta”, Alesandra thì thầm.

“Và người giám hộ của con cũng không muốn”, Mẹ bẻ trên tiếp tục. “Ông ấy tin tướng quân sẽ không đồng ý, tuy nhiên, chắc chắn tướng quân sẽ dùng vũ lực đưa con đi khi cần thiết để đảm bảo kế hoạch thành công. Đó là lý do tại sao Công tước Williamshire muốn con đến nước Anh cùng với sự hộ tống của những cận vệ do ông ấy phái đến đây.”

“Con không muốn rời khỏi đây, thưa Mẹ. Con thật sự không muốn.”

Nỗi đau như nghẹn lại trong giọng nói của Alesandra làm Mẹ bẻ trên đau lòng. Tạm quên đi tất cả những trò tinh nghịch của công chúa Alesandra bày ra trong những năm qua, Mẹ bẻ trên nhớ đến sự tổn thương và nỗi sợ hãi trong mắt cô bé khi cô và người mẹ đang bệnh nặng đến tu viện này lần đầu tiên. Alesandra hoàn toàn thánh thiện khi mẹ cô bé còn sống. Cô bé còn quá nhỏ - chỉ mới mười hai tuổi - và người cha thân yêu vừa qua đời sáu tháng trước đó. Nhưng ẩn sâu trong cô bé là một sức mạnh to lớn. Cô bé nhận thức đầy đủ trách nhiệm của mình và chăm sóc người mẹ cả ngày lẫn đêm. Mẹ cô bé không có khả năng bình phục. Căn bệnh đã hủy hoại cơ thể và tâm trí bà, và những giây phút cuối, khi bà hóa điên trong những cơn đau dữ dội, Alesandra leo lên giường bệnh và ôm lấy bà bằng đôi cánh tay nhỏ. Cô bé nhẹ nhàng vỗ về lưng bà và hát những bài ca dịu dàng, đó là giọng hát của một thiên thần. Tình yêu mà cô bé dành cho mẹ rất đẹp nhưng đầy đau đớn. Khi sự tra tấn của quỷ dữ kết thúc, mẹ cô đã ra đi trong vòng tay âu yếm của con gái.

Alesandra không cho phép bất kỳ ai an ủi mình. Cô bé khóc hàng giờ trong bóng đêm, một mình trong căn phòng nhỏ, những tấm rèm trắng bao quanh phòng ngủ ngăn chặn tiếng nức nở của cô khỏi những người bạn sống cùng trong tu viện.

Mẹ nàng được chôn cất trên mảnh đất xinh đẹp nằm phía sau nhà nguyện, xung quanh đầy hoa. Alesandra không thể chịu đựng được suy nghĩ sẽ rời khỏi đây, rời khỏi mẹ nàng. Mảnh đất và tu viện này gần như là ngôi nhà thứ hai của nàng. Stone Haven, Alesandra thậm chí chưa đến thăm lại lần nào. “Con đã nghĩ mình sẽ ở lại đây mãi mãi”, Alesandra thì thầm.

“Con phải biết số phận đã được sắp đặt”, Mẹ bẻ trên khuyên nhủ nàng. “Một cánh cửa trong đời con đang đóng lại và một cánh cửa khác sắp sửa mở ra.”

Alesandra hạ thấp đầu lần nữa. “Con ước mình được sống ở đây, thưa Mẹ. Mẹ có thể từ chối yêu cầu của Công tước Williamshire nếu mẹ muốn, hoặc là không liên lạc thư từ với ngài nữa cho đến khi ngài quên đi sự hiện diện của con.”

“Còn tướng quân Ivan?”

Alesandra đã có câu trả lời cho tình thế khó xử đó. “Ông ta sẽ không dám xâm phạm nơi thiêng liêng này. Con sẽ an toàn chừng nào còn ở đây.”

“Người thèm muốn quyền lực sẽ không dẫn đo phá vỡ những điều luật thiêng liêng của tu viện, Alesandra à. Ông ta chắc chắn sẽ xâm phạm nơi này. Con có nhận ra mình đang đề nghị ta đánh lừa người giám hộ yêu quý của con không?” Giọng của Mẹ bề trên có phần chê trách.

“Không, thưa Mẹ”, Alesandra trả lời với chút thờ dãi, biết rõ đó là câu trả lời Mẹ bề trên muốn nghe. “Con nghĩ thật sai trái khi đánh lừa...”

Mong muốn kín đáo trong giọng nàng khiến Mẹ bề trên lắc đầu. “Ta sẽ không giúp con. Trừ phi có một lý do hợp lý...”

Alesandra gần như nhảy dựng lên vì một khả năng, “Ôi, có một lý do”, nàng buột miệng. Nàng hít thật sâu, rồi tuyên bố, “Con đã quyết định trở thành một nữ tu”.

Chỉ nghĩ đến việc Alesandra tham gia vào các nghi lễ thiêng liêng của tu viện thì Mẹ bề trên cảm thấy một cơn ớn lạnh xuyên dọc sống lưng. “Xin Chúa giúp chúng con”, bà lẩm bẩm.

“Có phải vì sổ sách kế toán không, thưa Mẹ? Mẹ muốn gửi con đi chỉ vì chút xíu... mưu mẹo.”

“Alesandra...”

“Con chỉ làm thêm bộ chứng từ thứ hai để ngân hàng có thể cho Mẹ vay. Mẹ từ chối sử dụng quỹ tài chính của con, và con biết mẹ cần một nhà nguyện mới đến thế nào... chỉ với một ngọn lửa và đó là tất cả. Và mẹ đã vay được tiền, đúng không? Chắc chắn Chúa tha thứ cho mảnh lối của con và Người ắt hẳn cũng muốn con sửa lại những con số trên tài khoản hoặc là Người sẽ không bao giờ cho con một cái đầu đầy những con số như thế này. Người sẽ tha thứ, thưa Mẹ bề trên? Trong tận đáy lòng mình, con biết Người tha thứ

cho mưu mẹo nhỏ nhỏ này mà.”

“Mưu mẹo? Ta nghĩ phải gọi nó chính xác là ăn cắp”, Mẹ bẻ trên cái kính.

“Không đúng, thưa Mẹ”, Alesandra sửa lại. “Ăn cắp có nghĩa là chộm chia và con không chộm chia bất cứ thứ gì. Con chỉ sửa đổi thôi.”

Cái cau mày dữ dội của Mẹ bẻ trên như bảo Alesandra không nên cãi lại bà thêm nữa, hoặc dùng chủ đề sổ sách này lại.

“Còn về trận hỏa hoạn...”

“Thưa Mẹ, con đã xưng tội và rất buồn về rủi ro đáng tiếc đó”, Alesandra vội vã ngắt lời. Nàng nhanh chóng chuyển sang đề tài khác trước khi Mẹ bẻ trên có thể nhận ra bà lại bị chọc giận. “Con rất nghiêm túc khi nói rằng con mong muốn được trở thành nữ tu. Con tin là mình được gọi.”

“Alesandra, con không phải tín đồ Công giáo.”

“Con sẽ cải đạo”, Alesandra nhiệt thành hứa hẹn.

Một phút dài đi qua trong im lặng. Sau đó Mẹ bẻ trên ngả người về phía trước. Chiếc ghế kêu kễnh kễnh cùng với sự chuyển động của bà.

“Nhìn ta đây”, bà ra lệnh.

Bà đợi cho đến khi nàng công chúa nhỏ bé làm theo yêu cầu trước khi nói tiếp. “Ta tin mình hiểu tất cả những chuyện này thật sự là gì. Ta sẽ cho con một lời hứa”, giọng bà thì thầm êm dịu. “Ta sẽ chăm sóc chu đáo ngôi mộ của mẹ con. Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với ta, sơ Justina hoặc sơ Rachael sẽ tiếp tục công việc. Mẹ con sẽ không bị lãng quên. Bà ấy sẽ tiếp tục được chúng ta cầu nguyện mỗi ngày. Đó là lời hứa của ta cho con.”

Alesandra òa khóc. “Con không thể rời xa bà ấy.”

Mẹ bẻ trên đứng lên và nhanh chóng đến bên Alesandra. Bà choàng tay quanh vai nàng và vỗ nhẹ. “Con sẽ không để bà ấy ở lại. Bà ấy luôn ở trong trái tim của con. Và ta tin chắc bà ấy muốn con tiếp tục cuộc sống của riêng mình.”

Nước mắt chảy rùng rùng trên mặt Alesandra. Nàng đưa mu bàn tay quẹt

chúng đi. “Con không biết Công tước Williamshire, thưa Mẹ. Con chỉ gặp ông ấy có một lần và cũng không chắc ông ấy trông như thế nào nữa. Nếu con không hòa hợp với ông ấy thì sao? Nếu ông ấy không muốn con thì sao? Con không muốn trở thành gánh nặng cho bất kỳ ai. Xin hãy cho con ở lại đây.”

“Alesandra, dường như con vẫn tin ta có quyền quyết định trong chuyện này, nhưng không phải vậy. Ta cũng chỉ tuân theo yêu cầu của Công tước. Con sẽ sống tốt ở Anh. Công tước Williamshire có sáu đứa con. Thêm một đứa con cũng không thành vấn đề đối với ông ấy đâu.”

“Con không còn là trẻ con nữa”, Alesandra nhắc Mẹ bề trên. “Và người giám hộ của con bây giờ có lẽ quá già và mệt mỏi.”

Mẹ bề trên mỉm cười. “Cha con đã chọn Công tước Williamshire làm người giám hộ cho con cách đây nhiều năm rồi. Ông ấy hẳn có lý do chính đáng khi chọn một người Anh. Hãy tin vào quyết định của cha con.”

“Vâng, thưa Mẹ.”

“Con sẽ có cuộc sống hạnh phúc, Alesandra”, Mẹ bề trên tiếp tục.

“Miễn là con kiềm chế được bản thân. Suy nghĩ trước khi hành động. Đó là chìa khóa. Con là người có trí tuệ. Hãy sử dụng nó.”

“Cảm ơn mẹ vì đã nói như vậy, thưa Mẹ”

“Hãy ngoan ngoãn. Không giống con chút nào khi ta có những lời khuyên cho con và ta muốn con hoàn toàn tập trung. Ngồi thẳng lên. Một công chúa không thể ngồi sụp xuống như vậy.”

Nếu nàng ngồi thẳng, nàng nghĩ, xương sống chắc sẽ gãy mất. Alesandra khẽ đẩy hai vai ra sau và nàng biết mình đã làm Mẹ bề trên hài lòng khi bà gật đầu.

“Như ta đã nói”, Mẹ bề trên tiếp tục. “Con là một công chúa và chẳng thành vấn đề khi con ở đây, nhưng ở Anh thì sẽ là chuyện quan trọng đấy. Phong thái công chúa luôn phải được duy trì. Đơn giản là con không thể để hành động tự phát cai trị cuộc sống của con. Bây giờ nói cho ta biết, Alesandra, hai từ ta cần con lặp đi lặp lại để có thể có được trái tim của mọi người là gì?”

“*Phẩm giá và chuẩn mực*, thưa Mẹ.”

“Đúng rồi.”

“Con có thể trở lại đây... nếu con không thích cuộc sống mới không?”

“Con sẽ luôn được chào đón ở đây”, Mẹ bề trên hứa hẹn. “Giờ đi giúp sơ Rachael xếp đồ nào. Con sẽ khởi hành ngay giữa đêm để phòng bất trắc. Ta sẽ đợi ở nhà nguyện để tạm biệt.”

Alesandra đứng lên, khẽ nhún gối cúi chào và nhanh chóng rời khỏi phòng. Mẹ bề trên đứng giữa căn phòng nhỏ và dăm dăm nhìn theo nàng một lúc lâu. Bà tin đó là một phép màu khi công chúa rời khỏi tu viện. Mẹ bề trên đã luôn làm theo những kế hoạch cứng nhắc. Và khi Alesandra bước vào cuộc đời bà, kế hoạch không còn tồn tại nữa. Mẹ bề trên không thích sự lộn xộn nhưng điều đó và Alesandra lại luôn đồng hành với nhau. Vào giây phút cô công chúa cứng cỏi bước ra khỏi phòng, đôi mắt của Mẹ bề trên đầy nước. Như thể mặt trời bị che phủ bởi những đám mây đen.

Chúa sẽ phù hộ cho công chúa, Mẹ bề trên biết rằng sắp tới bà sẽ rất nhớ đứa trẻ tinh quái này cùng với những trò nghịch ngợm của cô.

Chương 2

Luân Đôn, nước Anh, năm 1820

Họ gọi chàng là Cá heo. Chàng gọi nàng là Nhóc con ngỗ nghịch. Công chúa Alesandra không hiểu tại sao Colin, con trai người giám hộ, có biệt danh là tên một động vật biển hữu nhũ, nhưng nàng biết rõ lý do đằng sau biệt danh mà chàng đặt cho nàng. Nàng đã kiếm được nó. Nàng thực sự đã từng là một đứa bé ngỗ nghịch lúc còn nhỏ. Đó là lần duy nhất khi Colin và anh trai chàng, Caine, xuất hiện trong bữa tiệc và nàng làm khách tại gia đình họ, nàng thực sự đã cư xử tệ hại rất đáng xấu hổ. Cứ cho là nàng còn quá nhỏ và bị làm cho quá hư, thì đó là một việc hoàn toàn tự nhiên khi nàng là con một và luôn được cưng chiều bởi họ hàng và những người hầu. Nhưng cha mẹ nàng đều được ông trời ban cho tính kiên nhẫn, họ lờ đi những hành vi khó ưa của nàng cho đến lúc nàng bỏ được tính khí cáu kỉnh khi lớn hơn và học được một chút kiềm chế bản thân.

Alesandra còn rất nhỏ khi cha mẹ đưa nàng theo họ đến nước Anh trong một chuyến viếng thăm ngắn ngày. Nàng chỉ nhớ lơ mờ về Công tước và Nữ Công tước Williamshire, không nhớ con gái họ chút nào, và có tí xíu hồi ức mơ hồ về hai cậu con trai lớn. Caine và Colin. Họ đều là những kẻ khổng lồ trong tâm trí nàng, dĩ nhiên vì lúc đó nàng quá nhỏ trong khi họ đều là những chàng trai trưởng thành thực sự. Trí nhớ của nàng có lẽ đã phóng đại hình dáng của họ. Nàng tin chắc mình không thể nhận ra họ trong đám đông ngày hôm nay. Nàng hy vọng Colin có thể đã quên hành vi ngang ngược của mình trong quá khứ cũng như việc chàng gọi nàng là nhóc con ngỗ nghịch. Hòa thuận với Colin sẽ làm cho mọi việc dễ chịu hơn. Hai nhiệm vụ nàng phải thực hiện rất ư là khó khăn, và có được nơi trú ẩn an toàn vào cuối mỗi ngày thật sự cấp bách.

Nàng đến nước Anh vào một buổi sáng thứ Hai buồn thảm và ngay lập tức được đưa đến điền trang của Công tước Williamshire. Alesandra cảm thấy không khỏe bởi nàng đau dạ dày do quá lo âu. Sự nhiệt tình chân thành và đầy thương yêu của Công tước và Nữ Công tước Williamshire khiến nàng nhanh chóng hồi phục. Cả hai đối xử cứ y như nàng là con gái của họ. Sự khó xử sớm được xua tan như mây đen bị gió thổi bay. Nàng không kịp lưu tâm đến điều gì đặc biệt và thậm chí cũng không kịp suy nghĩ. Chỉ có duy

nhất một chuyện tranh cãi giữa Alesandra và người giám hộ. Vợ chồng họ sẽ hộ tống nàng đến Luân Đôn và mở cửa dinh thự của họ trong thành phố suốt mùa lễ hội. Alesandra có mười lăm cuộc hẹn gặp, nhưng lại chỉ có ít ngày trước khi đến thành phố theo lịch trình, vì cả Công tước và Nữ Công tước cùng bị ốm.

Alesandra muốn đi một mình. Nàng không muốn trở thành gánh nặng cho bất kỳ ai bởi vậy nàng đề nghị họ để nàng thuê nhà. Nữ Công tước choáng váng bởi suy nghĩ kỳ lạ này và Alesandra không khó khăn gì để trấn an bà. Nhưng chuyện đó lại gặp rào cản khi nàng nói chuyện với Công tước. Nàng nhắc ông rằng nàng là một người trưởng thành và xét cho cùng, một người trưởng thành tất nhiên có thể tự chăm sóc bản thân. Công tước không hề lắng nghe. Họ tranh cãi dữ dội suốt mấy ngày liền. Cuối cùng Công tước quyết định, Alesandra sẽ ở tạm tại nhà Caine và Jade, vợ anh ấy, khi nàng ở Luân Đôn.

Không may, ngay trước ngày nàng đến, cả Caine lẫn Jade đều lăn ra ốm với những triệu chứng bí ẩn tương tự như Công tước và Nữ Công tước cùng bốn người con gái của họ.

Lựa chọn duy nhất còn lại là Colin. Nếu Alesandra không xếp lịch hẹn quá nhiều với những người bạn kết giao của cha nàng thì nàng sẽ ở lại vùng nông thôn thanh bình cho đến khi Công tước khỏe lại. Nàng không muốn quấy rầy Colin, nhất là từ sau khi nghe Công tước kể về tai nạn khủng khiếp hai năm trước của chàng. Nàng có thể hình dung điều cuối cùng Colin cần hiện nay là tình trạng lộn xộn. Tuy nhiên, Công tước Williamshire khẳng định muốn nàng thuận theo lòng hiếu khách của ông. Và thật là bất lịch sự nếu cứ khẳng định từ chối nguyện vọng chân thành đó. Hơn nữa, sống cùng Colin trong vài ngày có thể làm cho yêu cầu mà nàng phải thực hiện cùng chàng trở nên dễ dàng hơn.

Nàng đặt chân lên ngưỡng cửa nhà Colin khi quá giờ ăn tối một chút. Chàng đã ra ngoài từ tối. Alesandra, cô hầu mới và hai cận vệ đáng tin cậy tạo thành một đám đông nho nhỏ trong phòng đón khách chật hẹp sơn hai màu đen trắng. Nàng đưa bức thư ngắn của Công tước Williamshire cho người quản gia trẻ tuổi và đẹp trai tên Flannaghan. Người quản gia này không thể quá hai mươi lăm tuổi. Cái nhìn chăm chăm ngạc nhiên không che giấu của nàng khiến anh bối rối, vẫn cúi đầu trước nàng, anh đỏ mặt đến tận chân tóc và nàng nhất định không làm dịu đi tình huống cực kỳ không thoải mái ấy.

“Thật vinh dự khi được đón tiếp công chúa trong nhà chúng tôi”, anh chàng

lấp bắp, nuốt nước miếng, rồi lặp lại thêm lần nữa.

“Ta hy vọng ông chủ của anh cũng cảm thấy như vậy. Ta không muốn gây phiền toái.”

“Không, không”, Flannaghan buột miệng kêu lên, thất kinh với ý nghĩ đó. “Người không bao giờ gây phiền toái cả, thưa công chúa.”

“Thật là tốt khi anh nói vậy.”

Flannaghan lại khỏ sở nuốt nước miếng. Anh nói một cách lo lắng, “Nhưng thưa công chúa Alesandra, tôi e là không có đủ phòng cho tất cả người của công chúa”. Khuôn mặt của người quản gia bối rối ghê gớm.

“Chúng ta sẽ làm được”, nàng đảm bảo bằng một nụ cười, giúp anh cảm thấy dễ chịu hơn. Chàng trai trẻ tội nghiệp trông như sắp ốm, và nếu anh ấy ốm thật thì chắc chắn là tại nàng. “Công tước Williamshire đã khăng khăng yêu cầu ta đi cùng với cận vệ, và ta không thể đi đâu mà không có cô hầu mới của ta, Valena. Nữ Công tước đã đích thân chọn cô ấy cho ta. Valena đang sống ở Luân Đôn, anh cũng biết, nhưng cô ấy được sinh ra và lớn lên ở quê hương của cha ta. Đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên tuyệt vời không nhỉ? Ô, dĩ nhiên là vậy rồi”, nàng trả lời trước khi Flannaghan có thể mở miệng. “Bởi vì cô ấy chỉ vừa mới được nhận làm, ta không thể để cô ấy đi được. Nó chẳng lịch sự chút nào, đúng không? Anh hiểu điều đó nhỉ. Ta thấy là anh hiểu được.”

Flannaghan không bắt kịp những gì mà công chúa giải thích, nhưng anh gật đầu đồng ý chỉ để vui lòng nàng. Cuối cùng anh cũng để ánh mắt mình rời khỏi công chúa xinh đẹp. Anh khẽ chào Valena và sau đó phá hỏng cách cư xử tốt đẹp của mình vì buột miệng nhận xét, “Cô ấy chỉ là một đứa trẻ”.

“Valena lớn hơn ta một tuổi”, Alesandra giải thích. Nàng hướng về người con gái có mái tóc thẳng và nói với cô ấy bằng một ngôn ngữ mà Flannaghan chưa nghe bao giờ trước đây. Nó hơi giống tiếng Pháp nhưng anh không dám chắc có đúng hay không.

“Họ có thể nói tiếng Anh không, thưa công chúa?” Anh hỏi nàng.

“Khi họ muốn”, nàng trả lời. Nàng gỡ sợi dây áo choàng tay màu tía có hai đường viền trắng. Một cận vệ cao, vạm vỡ, mái tóc đen nhánh và trông có vẻ đầy đe dọa bước lên cầm lấy cái áo cho nàng. Nàng cảm ơn người cận vệ

trước khi quay lại với Flannaghan. “Ta mong được ở lại qua đêm. Chuyến đi đã kéo dài cả ngày vì trời mưa và giờ ta lạnh thấu xương. Bên ngoài thật khủng khiếp”, nàng thêm vào cùng một cái gật đầu. “Nước mưa lạnh như tuyết ấy, đúng không, Raymond?”

“Đúng vậy, thưa công chúa”, người cận vệ đồng ý bằng giọng nói nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên.

“Tất cả chúng tôi hoàn toàn kiệt sức”, nàng lại nói với Flannaghan.

“Dĩ nhiên là công chúa kiệt sức rồi”, Flannaghan đồng ý. “Xin vui lòng đi theo tôi”, anh đề nghị. Anh bắt đầu lên lầu với công chúa đi bên cạnh. “Có bốn phòng trên tầng hai, công chúa Alesandra, và ba phòng ở tầng trên cho người hầu. Nếu cận vệ của người ở chung...”

“Raymond và Stefan sẽ vui vẻ cùng chia sẻ nơi ở”, nàng ngắt lời anh. “Đây chỉ là sắp xếp tạm thời cho đến khi anh trai của Colin và vợ anh ấy khỏi bệnh. Ta sẽ chuyển đến ở với họ ngay khi có thể.”

Flannaghan đỡ lấy khuỷu tay của Alesandra để hỗ trợ nàng lên những bậc còn lại của cầu thang. Anh có vẻ hăm hở muốn giúp đến nỗi nàng không nói là mình không đòi hỏi sự trợ giúp của anh. Nếu điều đó làm anh vui lòng khi cư xử với nàng như một phụ nữ lớn tuổi, nàng sẽ để cho anh làm.

Họ lên tới nơi trước khi Flannaghan nhận thấy những cận vệ không đi theo. Hai người đàn ông biến mất phía sau ngôi nhà. Alesandra giải thích cho anh hiểu rằng họ đang kiểm tra xung quanh để làm quen với tất cả các lối vào trong nhà và sẽ lên lầu khi đã hoàn thành công việc. “Nhưng tại sao họ lại phải để ý...” Nàng không để anh kết thúc câu hỏi, “Để đảm bảo an toàn cho chúng ta, Flannaghan”.

Flannaghan gật đầu, mặc dù thành thực mà nói thì anh vẫn không hiểu nàng đang nói về chuyện gì.

“Người có phiền nếu dùng phòng của ông chủ tôi đêm nay không, thưa công chúa? Tấm ga trải giường vừa được thay mới sáng nay và các căn phòng khác thì chưa sẵn sàng cho khách ở. Chỉ có đầu bếp và tôi ở đây, thưa công chúa, vì tình hình tài chính của ông chủ tôi đang gặp khó khăn và tôi nghĩ không cần tấm trải giường cho những chiếc giường khác vì tôi không biết...”

“Ôi, anh không cần phải lo lắng quá đâu, chúng ta sẽ làm được, ta hứa.”

“Thật tốt vì người cảm thông cho chúng tôi. Tôi sẽ chuyển đồ của người vào phòng lớn dành cho khách ngay sáng mai.”

“Anh không quên Colin đấy chứ?” Nàng hỏi. “Ta nghĩ Colin sẽ cáu tiết lắm nếu thấy ta ở trên giường của anh ấy.”

Flannaghan chỉ tưởng tượng ngược lại, và lập tức đỏ mặt bởi suy nghĩ đáng hổ thẹn của mình. Anh vẫn còn hơi run, và chắc chắn đó là lý do anh đang cư xử giống như kẻ đần độn. Tuy nhiên, điều bất ngờ mà những người khách vừa đến gây ra không phải là nguyên nhân thật sự của tình trạng đáng thương của anh. Không, đó là vì công chúa Alesandra. Nàng là người phụ nữ tuyệt vời nhất anh từng gặp. Mỗi lần nhìn nàng là anh quên sạch những suy nghĩ của mình. Mắt nàng xanh kỳ lạ. Nàng có đôi mi dài nhất, sậm màu nhất mà anh chưa từng thấy trước đây, và nước da nàng quá thanh nhã thuần khiết. Chỉ vài đốm tàn nhang rắc trên sống mũi tạo khiếm khuyết trên làn da của nàng, nhưng Flannaghan nhận thấy lỗi sai đó cực kỳ tuyệt vời.

Anh hăng giọng với cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình. “Tôi tin chắc ông chủ sẽ không phiền nếu ngủ tại một trong những phòng ngủ khác đêm nay. Dù sao thì cũng có khả năng là ngài ấy không về nhà cho đến sáng mai. Ngài ấy quay lại hăng tàu Emerald để giải quyết một số giấy tờ, và thường thức nguyên đêm ở đó.

Sau khi giải thích, Flannaghan đưa nàng đi dọc hành lang. Có bốn phòng trên tầng hai. Cửa đầu tiên rộng mở và cả nàng lẫn Flannaghan ngừng lại ở lối ra vào.

“Đây là phòng làm việc, thưa công chúa”, Flannaghan giới thiệu. “Nó có chút bừa bộn, nhưng ông chủ của tôi không cho phép tôi đụng vào bất cứ thứ gì.”

Alesandra mỉm cười. Phòng làm việc bừa bộn với những chồng giấy tờ khắp nơi. Nhưng nó là một căn phòng ấm áp và mời gọi nàng. Một cái bàn gỗ gu đối diện cửa ra vào. Lò sưởi nhỏ phía bên trái, một cái ghế bọc da nâu có gác để chân ở bên phải và một tấm thảm màu nâu đỏ đẹp tuyệt ở giữa phòng. Sách xếp đầy trên các kệ ốp sát tường, những cuốn sổ cái^[1] xếp thành chồng cao trong chiếc tủ gỗ đựng hồ sơ nhét ở góc phòng.

[1] Một loại sổ kế toán tổng hợp.

Phòng làm việc cực kỳ đàn ông. Mùi rượu và mùi da thuộc ngập trong không khí. Nàng hoàn toàn dễ chịu với mùi hương này. Thậm chí nàng còn tưởng tượng hình ảnh mình cuộn tròn trong chiếc áo choàng và đôi dép mềm đi trong nhà, ngồi trước lò sưởi với những ngọn lửa đang nhảy múa mạnh mẽ và đọc những cáo báo tài chính mới nhất về tài sản của mình.

Flannaghan đưa nàng đi tiếp. Cửa thứ hai là phòng ngủ của Colin. Anh vội vã tiến tới trước mở cửa cho nàng.

“Ông chủ của anh có thói quen làm việc liên tục trong nhiều giờ như vậy sao?” Alesandra hỏi.

“Thưa vâng, ngài ấy thành lập công ty cách đây vài năm cùng người bạn thân nhất là Hầu tước St. James, hai quý ông đã nỗ lực hết sức để giữ cho công việc kinh doanh phát triển. Cạnh tranh trên thương trường quá khốc liệt.”

Alesandra gật đầu, “Hãng tàu Emerald có danh tiếng tuyệt vời”.

“Thật chứ ạ?”

“Thật đấy. Cha của Colin muốn mua cổ phần. Nó chắc chắn sẽ sinh lợi cho nhà đầu tư, nhưng người cộng sự không chịu bán cổ phần.”

“Họ muốn duy trì kiểm soát hoàn toàn”, Flannaghan cười toe toét, “Tôi nghe ngài ấy nói như thế với Công tước”.

Alesandra đi vào phòng ngủ, kết thúc đề tài câu chuyện kinh doanh. Flannaghan nhận thấy không khí giá lạnh trong phòng nên vội phóng đến lò sưởi để nhóm lửa. Valena đi vòng qua cô chủ để thắp nến trên bàn đặt cạnh giường.

Phòng ngủ của Colin cũng nam tính và hấp dẫn như phòng làm việc của chàng. Giường ngủ đối diện với cửa ra vào. Nó có kích thước rất lớn và được phủ tấm trải giường màu sô cô la sẫm. Tường sơn màu be đậm, một cái nền thích hợp với những vật dụng bằng gỗ gụ xinh xắn.

Hai cửa sổ hai bên đầu giường phủ rèm sa tanh mềm mại cũng màu be. Valena thả rèm xuống vì cô cảm thấy ô cửa sổ bằng kính có vẻ quá gần con đường bên dưới.

Có một cánh cửa bên trái Alesandra thông qua phòng làm việc và một cánh cửa bên phải nàng nằm cạnh tấm bình phong cao ngăn cách sự riêng tư. Nàng băng qua phòng, kéo rộng cánh cửa và phát hiện ra một căn phòng ngủ kè bên. Màu sắc căn phòng y hệt như phòng ngủ chính dù giường ngủ có vẻ nhỏ hơn một chút. “Đây là một căn nhà tuyệt vời”, nàng nhận xét, “Colin đã chọn lựa rất tốt”.

“Ngài ấy không sở hữu căn nhà”, Flannaghan nói. “Người đại diện của ngài ấy đã cho chúng tôi thuê với giá rẻ. Chúng tôi sẽ lại chuyển đi vào cuối mùa hè khi chủ nhà từ Mỹ quay về.”

Alesandra cố giấu nụ cười. Nàng nghi ngờ việc Colin sẽ rất cảm kích người hầu của chàng khi tiết lộ hết bí mật tài chính. Flannaghan là người hầu nhiệt tình nhất mà nàng từng gặp. Anh trung thực một cách thú vị, và Alesandra thích anh vô cùng.

“Tôi sẽ mang đồ của người vào phòng kè bên trong ngày mai”, Flannaghan nói lớn khi anh phát hiện nàng đang nghiên cứu căn phòng khác. Anh quay lại lò sưởi, đút thêm củi vào lò, rồi phủi tay vào hai bên ống quần. “Hai phòng này có giường ngủ lớn hơn. Hai phòng còn lại ở tầng này khá nhỏ, mỗi phòng có một cái khóa cửa, thừa công chúa.” Người cận vệ có mái tóc đen tên Raymond gõ cửa. Alesandra vội vã đến lối vào và lắng nghe anh ta thì thầm giải thích điều gì đó.

“Raymond vừa mới giải thích rằng một trong những cửa sổ trong phòng khách bên dưới bị hư thên cài. Anh ấy muốn anh cho phép sửa chữa nó.”

“Ý của người là ngay bây giờ?” Flannaghan hỏi lại nàng.

“Đúng, Raymond là người hay lo lắng, anh ấy sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi chắc chắn ngôi nhà an toàn.” Nàng không đợi sự đồng ý của người quản gia và gật đầu với người cận vệ như thể nàng chấp thuận lời đề nghị của anh ấy. Valena đã chuẩn bị chiếc áo ngủ cùng áo khoác ngoài. Alesandra quay lại đúng lúc Valena ngáp lớn.

“Valena, đi ngủ đi. Ngày mai sẽ đủ thời gian để dỡ hết đồ đạc còn lại ra.” Cô hầu cúi đầu, nhún gối chào công chúa. Flannaghan vội vàng đi trước. Anh đề nghị Valena đến căn phòng cuối hành lang. Đó là căn phòng nhỏ nhất, anh giải thích, nhưng giường khá thoải mái và phòng thật sự ấm áp. Anh tin chắc Valena sẽ thấy thích nó. Sau khi chúc Alesandra ngủ ngon, anh đi cùng Valena để giúp cô ấy sắp xếp.

Alesandra ngủ thiếp đi khoảng ba mươi phút sau. Như một thói quen, nàng ngủ hoàn toàn ngon lành trong vài giờ, nhưng lại thức dậy lúc hai giờ sáng. Nàng đã không thể ngủ nguyên đêm kể từ khi quay về nước Anh, và đã quen với tình trạng này. Nàng mặc áo choàng, thêm củi vào lò sưởi, rồi lại lên giường cùng với chiếc túi nhỏ đựng giấy tờ. Nàng sẽ đọc bản báo cáo của người môi giới về tình hình tài chính hiện thời của mình tại Lloyd's[2] ở Luân Đôn trước, và nếu nó không làm cho nàng buồn ngủ thì nàng sẽ lập một cái biểu đồ mới cho tài sản của mình.

[2] Lloyd's là một thị trường bảo hiểm và tái bảo hiểm ở Anh, bao gồm nhiều công ty tập hợp lại với nhau như một tập đoàn bảo hiểm rủi ro.

Một chấn động lớn từ dưới cầu thang vọt lên, cắt ngang sự tập trung. Nàng nhận ra giọng của Flannaghan và từ âm thanh rôi rít của anh, nàng đoán ra rằng anh đang cố xoa dịu ông chủ đầy giận dữ của mình.

Cái tính tò mò lôi nàng ra khỏi giường. Alesandra xỏ chân vào đôi dép mềm đi trong nhà, buộc chặt dây áo choàng quanh áo ngủ và đi xuống tầng trệt. Nàng đứng khuất trong bóng tối trên cầu thang nhưng căn phòng đón khách bên dưới chìm trong ánh sáng của những ngọn nến. Nàng thở dài nhẹ nhẹ khi thấy cách Raymond và Stefan đang chặn đường Colin. Chàng đứng quay lưng với nàng, nhưng Raymond vô tình nhìn lên và thấy nàng. Ngay lập tức, nàng ra hiệu cho anh ấy rút đi. Raymond thúc khuỷu tay vào người bạn, cúi chào Colin, rồi rời khỏi phòng đón khách.

Flannaghan không nhận thấy những người cận vệ đã lui đi và cũng không biết Alesandra đang có mặt. Anh sẽ không bao giờ nói thao thao bất tuyệt nếu biết nàng đang đứng ở đó lắng nghe từng lời của mình.

“Cô ấy là tất cả những gì mà tôi từng hình dung về một nàng công chúa thật sự”, anh nói với ông chủ của mình, giọng nói chứa đựng đầy sự ngưỡng mộ. “Mái tóc cô ấy có màu của đêm đen, những lọn tóc quăn mềm mại xõa tung trên bờ vai. Đôi mắt xanh dương, màu xanh kỳ lạ mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Chúng ngời sáng thông minh và trong veo. Và chắc chắn là ngài cao hơn cô ấy rất nhiều. Sao tôi cứ cảm thấy mình giống một người khổng lồ, vụng về khi cô ấy nhìn thẳng vào tôi. Cô ấy cũng có chút tàn nhang, thưa ngài, nhưng chúng lại làm cho cô ấy xinh đẹp hơn”, Flannaghan ngừng lại đủ lâu để thở. “Cô ấy vô cùng tuyệt vời.” Colin không thêm để ý tí nào tới những lời nhận xét của Flannaghan về công chúa. Chàng đã định tung quả đấm vào một trong những kẻ lạ mặt ngang đường mình và rồi sẽ quẳng cả hai người

đàn ông ra đường khi Flannaghan chạy rầm rầm xuống cầu thang để giải thích cho chàng biết những người đàn ông to con hơn và một lần nữa sắp xếp lại đồng giấy tờ chàng mang về, tìm kiếm bản báo cáo mà người cộng sự đã hoàn thành. Chàng hy vọng không phải đem bất cứ thứ gì ra khỏi văn phòng, vì chàng quyết tâm ghi chép lại những con số vào sổ cái trước khi về nhà và ngủ.

Tâm trạng Colin đang cáu bẳn.

Chàng thật sự thất vọng vì người quản gia của mình đã xen vào. Một vụ đánh đấm ra trò có thể sẽ giúp chàng tống khứ vài điều khó chịu. Cuối cùng thì chàng cũng thấy tờ giấy cần tìm ngay khi Flannaghan bắt đầu lần nữa.

“Công chúa Alesandra khá mảnh dẻ, tất nhiên là tôi không thể không nhận thấy thân hình cô ấy cân đối đến thế nào.”

“Đủ rồi”, Colin ra lệnh, giọng chàng nhẹ nhàng đầy quyền uy.

Người quản gia lập tức dừng tất cả những lời ca tụng về nàng công chúa Alesandra xinh đẹp, tiu nghỉu như quả bóng xì hơi. Anh chỉ muốn hâm nóng đề tài và biết mình có thể tiếp tục thao thao bất tuyệt ít nhất là thêm hai mươi phút nữa. Trời, anh còn chưa nói đến nụ cười hay là sự quyền quý vương giả toát ra từ nàng...

“Được rồi, Flannaghan”, Colin bắt đầu, làm gián đoạn suy nghĩ của người quản gia. “Hãy cố gắng để hồn cậu ở trên mặt đất này nhé. Có một công chúa quyết định cư ngụ tại đây với chúng ta, đúng không?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tại sao vậy?”

“Tại sao chuyện gì, thưa ngài?”

Colin nói với một tiếng thở dài. “Tại sao cậu cho là...”

“Tôi không có quyền giả sử”, Flannaghan ngắt lời.

“Khi nào thì cậu có thể dừng lại?” Flannaghan cười toe toét như thể anh mới được nhận một lời khen ngợi.

Colin vừa ngáp vừa nói. Chúa ơi, chàng quá mệt mỏi. Chàng không còn tâm trạng để ở lại hãng tàu đêm nay. Chàng kiệt sức sau nhiều giờ liền làm việc với hàng đống sổ sách, điên tiết vì không thể làm cho các con số khôn kiếp ấy tăng lên đủ để gia tăng lợi nhuận và vô cùng mệt mỏi vì chiến đấu trong những cuộc cạnh tranh. Việc ấy dường như quá quen thuộc, từ cái ngày hãng tàu mới mở cửa kinh doanh.

Ngoài môi bận tâm về tài chính thì những cơn đau nhức nhối đang hành hạ chàng. Chân trái của chàng bị thương trong vụ tai nạn biển cách đây vài năm, giờ đang hoàn toàn đau đớn, và tất cả những gì chàng muốn làm là đi vào giường với một ly rượu nóng.

Chàng không chấp nhận mình bị đánh gục bởi sự mỏi mệt. Vẫn còn việc phải làm trước khi đi ngủ. Chàng hất cái áo choàng qua cho Flannaghan, đặt cây gậy ba toong cạnh cây dù và để mớ giấy tờ lên mép bàn.

“Thưa ngài, ngài muốn tôi đem gì đến cho ngài uống?”

“Ta có rượu trong phòng làm việc”, chàng trả lời. “Tại sao cậu lại gọi ta bằng danh xưng ‘thưa ngài’? Ta cho phép cậu gọi ta là Colin rồi cơ mà.”

“Nhưng đó là lúc trước.”

“Trước gì?”

“Trước khi có một công chúa thực sự sống cùng chúng ta”, Flannaghan giải thích. “Bây giờ nếu để tôi gọi ngài là Colin thì không đúng đắn. Ngài có thích tôi gọi là Hiệp sĩ Hallbrook không?” Anh hỏi và sử dụng tước Hiệp sĩ mà Colin được phong.

“Ta thích được gọi là Colin hơn.”

“Nhưng tôi đã giải thích, thưa ngài, nó không đơn giản đâu.”

Colin phá ra cười, Flannaghan có vẻ quá khoa trương. Cậu ta đang hành động càng ngày càng giống ông quản gia Sterns của anh trai chàng, và Colin thật sự không bất ngờ chút nào. Sterns là chú của Flannaghan và đã phục vụ cho gia đình chàng từ khi còn trẻ.

“Cậu trở thành kẻ ngạo mạn như chú của cậu rồi”, Colin khịt khịt mũi nói.

“Thật tốt khi nói vậy, thưa ngài.”

Colin lại cười. Sau đó chàng lắc đầu. “Nào, chúng ta hãy quay về với cô công chúa, nhé? Tại sao cô ấy ở đây?”

“Cô ấy không cho tôi biết”, Flannaghan giải thích. “Và tôi nghĩ thật không phải phép nếu tôi hỏi.”

“Chỉ vì vậy mà cậu cho cô ấy vào nhà?”

“Cô ấy mang theo một bức thư ngắn của cha ngài.”

Cuối cùng thì họ cũng đã đi tới được đoạn kết của sự việc rối rắm này. “Bức thư đâu?”

“Tôi để nó trong phòng khách... hay là ở phòng ăn nhỉ?”

“Đi tìm nó đi, có lẽ bức thư của ông ấy sẽ giải thích tại sao người phụ nữ này có hai tên giết người đi cùng cô ta”

“Họ là cận vệ của cô ấy, thưa ngài”, Flannaghan lên tiếng bảo vệ. “Cha ngài gửi họ đến cùng cô ấy, và một công chúa sẽ không đi chung với những tên giết người.”

Nét mặt Flannaghan cực kỳ khô hài trong sự kính sợ. Công chúa chắc chắn thán phục người hầu dễ xúc cảm này.

Người quản gia chạy ào vào phòng khách để tìm bức thư. Colin thổi tắt nến trên bàn, mang theo giấy tờ và lên cầu thang.

Rốt cuộc thì chàng hiểu lý do tại sao công chúa Alesandra đến đây. Dĩ nhiên là cha chàng đứng sau toàn bộ kế hoạch này. Sự cố gắng mai mối của ông ngày càng trở nên thái quá, và Colin chẳng có tâm trí tham gia vào trò chơi của ông.

Lên tới lưng chừng cầu thang, chàng phát hiện ra nàng. Thành cầu thang giúp chàng tránh sự hổ thẹn. Colin tin chắc mình sẽ ngã ngửa nếu không kịp thời nắm chặt tay vịn. Flannaghan không hề phóng đại. Nàng trông như một công chúa. Một công chúa xinh đẹp. Tóc nàng chảy tràn trên đôi vai và nó thật sự có màu của đêm đen. Nàng mặc đồ trắng, và, Chúa ơi, với cái nhìn đầu tiên, nàng xuất hiện như một ảo ảnh mà thánh thần gửi đến để kiểm tra

quyết tâm của chàng.

Chàng đã thất bại. Bài kiểm tra coi như xong. Mặc dù nỗ lực hết sức, chàng vẫn không tìm thấy được chút khả năng nào kiểm soát cơ thể mình đang phản ứng với hình ảnh của nàng.

Lần này cha chàng đã cao tay hơn hẳn. Colin sẽ nhớ khen ngợi ông cho lần lựa chọn mới nhất này - tất nhiên là sau khi chàng đưa nàng đi.

Họ đứng nhìn nhau chằm chằm cả phút. Nàng chờ chàng mở miệng. Chàng chờ nàng giải thích sự hiện diện của mình.

Alessandra là người đầu tiên nhượng bộ. Nàng bước lùi lên cho đến khi đứng sát bậc thang trên cùng, cúi đầu, và nói, “Chào buổi tối, Colin. Rất vui được gặp lại ngài”.

Giọng nàng cực kỳ lôi cuốn. Colin cố gắng tập trung vào những gì nàng vừa nói. Thật là một sự cố gắng lố bịch.

“Gặp lại?” Lạy Chúa, chàng hỏi cộc lốc.

“Vâng, chúng ta đã gặp nhau khi ta còn là một cô bé. Ngài đã gọi ta là nhóc con ngỗ nghịch.”

Nhận xét đó buộc chàng nở một nụ cười miễn cưỡng. Chàng không có ký ức nào về cuộc gặp đó. “Và lúc đó nàng là một nhóc con ngỗ nghịch?”

“Ồ, vâng”, nàng trả lời không chút đắn đo. “Ta đã đá ngài, thật ra là vài lần, nhưng chuyện đó đã lâu lắm rồi. Ta đã trưởng thành so với lúc đó và ta tin là biệt danh đó bây giờ không còn thích hợp nữa. Ta không đá ai nữa trong suốt những năm qua.”

Colin tựa người vào thành cầu thang để giảm bớt trọng lượng cơ thể khỏi cái chân đang đau nhức. “Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Tại nhà của cha ngài ở nông thôn. Cha mẹ ta và ta tới đó cùng lúc ngài từ Oxford về nhà. Anh trai ngài vừa tốt nghiệp.”

Colin vẫn không nhớ ra. Chàng chẳng ngạc nhiên. Cha mẹ chàng luôn có những vị khách cực kỳ thú vị và chàng thì chẳng hề chú ý đến họ. Nhất là với người như cha chàng, tốt bụng và nhân hậu, luôn giúp đỡ bất kỳ ai cầu

xin sự giúp đỡ của ông.

Bàn tay nàng từ tôn đan vào nhau và có vẻ rất thư thái. Tuy nhiên Colin nhận thấy những ngón tay nàng trắng đến thế nào và biết thực sự nàng đang kẹp chúng lại với nhau hoặc vì sợ hãi hoặc vì căng thẳng. Nàng không hoàn toàn thanh thản như nàng đã làm để chàng tin. Sự yếu đuối dễ bị tổn thương của nàng đột nhiên lộ rõ và chàng thấy mình phải tìm cách xoa dịu nàng.

“Cha mẹ nàng hiện ở đâu?”

“Cha ta qua đời khi ta mười một tuổi. Mẹ ta cũng đi theo ông ấy vào mùa hè kế tiếp. Ta có thể giúp ngài nhặt những tờ giấy đó không?” Nàng đột ngột chuyển đề tài.

“Giấy nào?”

Nụ cười của nàng như đang bỏ bùa mê. “Những tờ giấy ngài đánh rơi.” Chàng nhìn xuống và thấy mớ giấy tờ đang nằm rải rác trên các bậc thang. Chàng cảm thấy mình thật là ngu ngốc, trông quá là lố bịch khi đứng đó với bàn tay nắm chặt không khí chứ không phải giấy tờ một lúc lâu như vậy. Chàng cười vì sự thiên kiến của mình. Chàng quả chẳng khá hơn người quản gia chút nào, chàng nghĩ thầm, và Flannaghan có một lời xin lỗi chân thành cho hành vi xem thường ý kiến của cậu ấy. Cậu ấy quá trẻ, thiếu kinh nghiệm, và đơn giản là không hiểu thấu đáo.

Tuy nhiên, Colin hiểu rõ hơn hẳn. Chàng già hơn hẳn so với người quản gia, cả về tuổi tác lẫn kinh nghiệm sống. Nhưng đêm nay chàng đã quá mệt mỏi, và chắc chắn đó là lý do khiến chàng hành động như một gã khờ.

Ngoài ra, nàng quá đẹp, nét đẹp hấp dẫn chết tiệt, có thể lôi mọi người xuống địa ngục. Chàng thở dài, “Ta sẽ nhặt chúng sau. Chính xác thì tại sao nàng ở đây, công chúa Alesandra?”, chàng hỏi thẳng thừng. “Anh trai ngài và vợ anh ấy đều bị bệnh. Ta dự định ở cùng họ trong thành phố, nhưng phút cuối họ lại trở bệnh và họ nói ta đến ở với ngài cho đến lúc họ khá hơn.”

“Ai là người cho nàng những chỉ dẫn này?”

“Cha ngài.”

“Tại sao ông ấy lại phải quan tâm đến nàng như vậy?”

“Ông ấy là người giám hộ của ta, Colin.”

Chàng không thể ngăn sự ngạc nhiên trước mẫu thông tin ngắn ngủn đó. Cha chàng chưa bao giờ đề cập đến vấn đề bảo trợ này dù Colin biết đó không phải là chuyện của chàng. Ông luôn giữ kín những dự tính và hiếm khi nào chia sẻ với các con trai. “Nàng đến Luân Đôn cho mùa lễ hội?”

“Không. Mặc dù ta đang mong được tham dự một vài buổi tiệc và hy vọng sẽ được thấy quang cảnh đó.”

Tính hiếu kỳ của Colin bộc phát dữ dội hơn. Chàng tiến thêm một bước về phía nàng.

“Ta thật sự không muốn gây ra cho ngài bất cứ phiền phức nào. Ta đã đề nghị đi thuê một căn nhà hoặc ở nhà cha mẹ ngài tại Luân Đôn, nhưng cha ngài không đồng ý. Ông nói rằng điều đó sẽ không xảy ra.” Nàng dừng lại và thở dài náo lòng. “Ta đã cố thuyết phục ông ấy và kết quả là ta chẳng lay chuyển nổi.”

Chúa ơi, nụ cười của nàng mới đẹp làm sao. Nó còn dễ lây lan nữa. Chàng thấy mình mỉm cười lại. “Không ai có thể lay chuyển được cha ta”, chàng đồng ý. “Nhưng nàng vẫn chưa giải thích tại sao nàng ở đây”, chàng nhắc nhở.

“Ta chưa giải thích ư? Ôi, nó thật là phức tạp”, nàng gật đầu. “Trước đây thì ta không cần thiết phải đến Luân Đôn, nhưng bây giờ thì cần.”

Chàng lắc đầu như đầu hàng. “Giải thích một nửa luôn làm ta phát điên đấy, công chúa. Ta là người lỗ mãng - một đặc điểm mà cộng sự của ta nhận xét hoặc do mọi người nói thế. Ta hoàn toàn cảm phục sự trung thực vì nó rất hiếm khi xảy ra, và chừng nào mà nàng còn là khách trong nhà ta, ta sẽ vẫn phải để nàng thấy như vậy. Đồng ý chứ?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi, thưa ngài.”

Nàng lại xoắn hai bàn tay với nhau.

Chàng đã làm nàng sợ. Cứ như thể chàng là con quỷ ăn thịt người. Chỉ có Chúa mới biết cái cảm giác đó tự dung xuất hiện kỳ cục đến mức nào. Chàng cảm thấy áy náy vì rõ ràng là nàng đang sợ, nhưng cũng thấy hài lòng vì đó là cách của mình. Nàng không tranh cãi vì mệnh lệnh của chàng, hoặc cố

gắng làm duyên làm dáng. Colin tuyệt đối ghét cái tính đó của phụ nữ.

Chàng hạ giọng hỏi, “Nàng sẵn lòng trả lời thẳng cho ta một số câu hỏi bây giờ chứ?”

“Tất nhiên rồi. Ngài muốn biết điều gì?”

“Tại sao có cận vệ đi cùng nàng? Hiện nàng đã đến nơi, sao không cho họ đi? Hay là nàng nghĩ ta có thể không giúp đỡ?”

Nàng trả lời câu hỏi cuối cùng của chàng trước, “Ồ, ta không bao giờ nghĩ ngài sẽ từ chối cho ta ở tạm thời tại đây, thưa ngài. Cha ngài đảm bảo rằng ngài sẽ tử tế và lịch thiệp với ta. Flannaghan có bức thư của ông ấy gửi cho ngài. Cha ngài cũng nhấn mạnh là ta phải luôn có cận vệ đi cùng. Raymond và Stefan được Mẹ bề trên tại tu viện nơi ta từng sống thuê để đi cùng ta đến nước Anh. Cha ngài nhất định yêu cầu ta giữ họ lại. Cả hai người họ không có gia đình để trở về và được trả thù lao xứng đáng. Ngài không cần lo lắng về họ.”

Chàng đang cố kìm giữ sự tức giận. Trông nàng thật nghiêm túc. “Ta không lo lắng về họ.” Chàng bất giác cười toe toét và lại lắc đầu. “Nàng có biết, cố gắng lấy được câu trả lời từ những gì nàng đang nói là rất khó khăn không?”

Nàng gật đầu tinh bơ. “Mẹ bề trên cũng từng nói như vậy với ta. Bà ấy cho rằng đó là thói xấu lớn nhất của ta. Ta rất tiếc nếu ta làm ngài rối lên. Ta không có ý đó, thưa ngài.”

“Alessandra, cha ta đứng sau kế hoạch này, phải không? Ông ấy gửi nàng đến chỗ ta.”

“Đúng và không đúng.”

Nàng nhanh chóng đưa tay lên như để chặn lại cái nhìn mặt của chàng. “Cha ngài gửi ta đến chỗ ngài, nhưng chỉ sau khi ông ấy biết Caine và vợ anh ấy bị bệnh. Tuy nhiên, ta tin là không có kế hoạch gì phức tạp cả. Thật ra mà nói, cha mẹ ngài muốn ta ở lại điền trang cho đến khi họ bình phục đủ để hộ tống ta đến thành phố. Ta cũng sẽ ở đó nếu ta không phải thực hiện tất cả các cuộc hẹn của mình.”

Nàng có vẻ chân thành. Colin chế giễu cái ý nghĩ cha mình không đứng phía sau kế hoạch này. Chàng vừa gặp ông ở câu lạc bộ mới tuần trước và sức

khỏe ông rất tốt. Colin cũng nhớ cái chủ đề quen thuộc. Ông thường xuyên vô tình đề cập đến vấn đề hôn nhân, sau đó trở nên gay gắt khi lại cần nhắc Colin về việc lấy vợ. Colin giả vờ nghe, và khi cha nguội bốt thì chàng nói cho ông biết mình quyết tâm sống độc thân.

Alesandra không biết những gì đang diễn ra trong đầu Colin. Tuy nhiên, cái cau mày của chàng đang làm nàng lo lắng. Chàng có vẻ đang sắp xếp sự nghi ngờ. Chàng là một người đàn ông đẹp trai, nàng nghĩ, với mái tóc dày, màu nâu vàng và đôi mắt thiên về màu xanh lá hơn là màu nâu lục nhạt. Chúng lấp lánh khi chàng mỉm cười. Chàng có một lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu ở má trái. Nhưng, trời ơi, cái cau mày thật là dữ tợn. Thậm chí chàng còn đáng sợ hơn cả Mẹ bề trên và Alesandra cho rằng đó là ấn tượng khó quên.

Nàng không thể đứng im lâu. “Cha ngài đã định nói với ngài về trường hợp bất bình thường của ta”, nàng thì thầm. “Ông ấy rất thẳng thắn trong mọi vấn đề.”

“Khi cha ta bắt đầu với kế hoạch của ông ấy, không có gì là dễ hiểu. “

Nàng thẳng vai và nhú mày. “Cha ngài là người đàn ông đáng kính nhất mà ta hân hạnh được biết, ông ấy vô cùng tốt với ta và cũng là người quan trọng nhất trong tim ta.” Nàng cao giọng khi kết thúc lời biện hộ cho Công tước.

Colin cười toe toét. “Nàng không cần bênh vực ông ấy trước mặt ta. Ta biết sự đáng kính của cha mình. Đó là một trong hàng trăm lý do hoặc hơn thế nữa tại sao ta yêu ông ấy.”

Cơ thể nàng thả lỏng. “Ngài rất may mắn khi có người đàn ông tốt như vậy làm cha.”

“Nàng cũng đã may mắn?”

“Ôi, vâng, tất nhiên cha ta là một người đàn ông tuyệt vời.”

Nàng lùi lại khi Colin lên nốt các bậc thang cuối. Nàng va vào tường, rồi quay người và từ từ đi dọc hành lang vào phòng.

Colin chấp tay sau lưng và bước đến cạnh nàng. Flannaghan đã đứng, chàng nghĩ. Chàng cao hơn hẳn Alesandra. Có lẽ thân hình chàng đang đe dọa nàng. “Nàng không cần phải sợ ta.”

Nàng dừng bước và quay sang nhìn chàng. “Sợ? Điều gì khiến ngài nghĩ là ta sợ ngài?”

Giọng nàng có vẻ hoài nghi. Colin nhún vai. “Nàng vội vàng tránh xa khi ta đến gần”, chàng chỉ ra cho nàng thấy. Chàng không đề cập đến nỗi sợ hãi thoáng qua trong mắt nàng hay việc nàng đã siết chặt hai tay với nhau. Nếu nàng muốn giả vờ không lo sợ thì chàng sẽ để nàng làm theo ý mình.

“Phải, ta hơi sợ”, nàng thừa nhận.

“Ta chưa từng gặp ai trong khi mặc đồ ngủ với áo choàng. Thực ra thì, Colin, ta cảm thấy hoàn toàn an toàn ở đây. Một cảm giác thật tuyệt. Gần đây ta có chút bồn chồn.”

Má nàng ửng đỏ, như thể lời thú nhận làm nàng xấu hổ.

“Tại sao nàng bồn chồn?” chàng hỏi.

Thay vì trả lời câu hỏi của chàng, nàng chuyển đề tài. “Ngài có muốn biết tại sao ta đến Luân Đôn không?”

Chàng suýt nữa phá ra cười. Đó chẳng phải là điều mà chàng muốn tìm hiểu chỉ mới cách đây mười phút sao. “Nếu nàng muốn nói cho ta biết”, chàng nói.

“Thật sự có hai lý do cho hành trình của ta”, nàng bắt đầu. “Chúng đều quan trọng như nhau. Đầu tiên liên quan đến một bí ẩn ta quyết tâm tìm hiểu. Ta gặp một cô gái trẻ tên là Victoria Perry cách đây hơn một năm. Cô ấy ở tại Holy Cross trong một thời gian ngắn. Cô ấy đang tham quan nước Áo cùng gia đình, và bị ốm. Các sơ ở Holy Cross nổi tiếng với kỹ năng điều dưỡng, và khi xác định Victoria sẽ khỏi bệnh, gia đình cô ấy cảm thấy an toàn để cô ấy ở đó cho đến khi bình phục. Cô ấy và ta nhanh chóng trở thành bạn bè, và sau khi quay về Anh, cô ấy viết thư cho ta ít nhất mỗi tháng một lần, đôi khi hơn. Ta ước mình đã giữ được những lá thư, vì hai hoặc ba trong số đó, cô ấy đề cập người ngưỡng mộ bí mật đang chinh phục cô ấy. Cô ấy nghĩ nó rất lãng mạn.”

“Perry... ta đã từng nghe tên này ở đâu rồi.” Colin tự hỏi thành tiếng.

“Ta không biết, thưa ngài.”

Chàng mỉm cười. “Lẽ ra ta không nên ngắt lời nàng. Xin vui lòng tiếp tục.”

Nàng gật đầu. “Lá thư cuối cùng ta nhận được là ngày đầu tiên của tháng Chín. Ta lập tức hồi âm, nhưng không nhận được tin gì cả. Dĩ nhiên ta quan tâm. Khi ta đến nhà cha ngài, ta đã kể cho ông ấy nghe ta sẽ gửi tin nhắn đến cho Victoria để gặp mặt. Ta muốn bắt kịp tất cả những gì xảy ra mới nhất. Victoria có một cuộc sống thú vị và ta rất thích quan hệ thư từ với cô ấy.”

“Và nàng đã gặp được bạn nàng?”

“Không”, Alesandra trả lời. Nàng dừng lại và hướng cái nhìn về Colin. “Cha ngài nói cho ta biết về vụ bê bối. Victoria đã bỏ trốn với người tầng lớp dưới. Họ kết hôn ở Gretna Green[3]. Ngài có thể tưởng tượng chuyện như vậy không? Gia đình của cô ấy chắc chắn tin nó. Cha ngài nói rằng họ đã từ bỏ cô ấy.”

[3] Một ngôi làng nổi tiếng ở phía Nam Scotland, là nơi cử hành hôn lễ cho người mười sáu tuổi trở lên mà không cần sự chấp thuận của cha mẹ.

“Bây giờ ta nhớ ra rồi. Ta đã nghe về vụ bê bối này.”

“Nó không phải là sự thật.”

Chàng nhướn mày bởi sự phản ứng dữ dội trong giọng nói của nàng. “Không phải?” Chàng hỏi.

“Không, đó không phải sự thật. Ta là người có khả năng xét đoán, Colin, và ta đảm bảo với ngài rằng Victoria không chạy trốn với người yêu. Đơn giản cô ấy không phải người như vậy. Ta sẽ tìm ra chuyện gì thật sự đã xảy ra với cô ấy. Cô ấy có lẽ gặp rắc rối và cần sự giúp đỡ của ta”, nàng thêm vào. “Ngày mai ta sẽ gửi thư cho anh trai cô ấy, Neil, để hẹn gặp. Ta không nghĩ gia đình đó muốn việc xấu hổ của con gái họ được nhắc lại.”

“Ta sẽ thận trọng.”

Giọng nàng đầy chân thành. Nàng là một người có thể gây ấn tượng, và vì sắc đẹp chét tiệt của nàng khiến chàng khó chú ý tới bất cứ điều gì nàng đã nói. Đôi mắt nàng như thôi miên chàng. Colin thấy nàng đặt tay lên tay nắm cửa phòng ngủ của chàng. Chàng bị phân tâm bởi mùi hương tuyệt vời. Có mùi hoa hồng bao bọc không khí xung quanh hai người. Colin lập tức lùi lại một bước để tạo khoảng cách.

“Ngài không phiền nếu ta ngủ trên giường của ngài chứ?”

“Ta không biết nàng ở đó.”

“Ngày mai Flanagan sẽ dọn đồ đạc của ta vào phòng ngủ kế bên. Anh ấy không nghĩ ngài sẽ về nhà đêm nay. Chỉ một đêm thôi, thưa ngài, nhưng vì anh ấy không có thời gian để trải khăn trên giường ở phòng bên cạnh, ta sẽ trả lại giường cho ngài sau.”

“Chúng ta sẽ đổi vào buổi sáng.”

“Ngài đang rất tử tế với ta. Cảm ơn ngài.”

Colin thấy quàng thâm dưới mắt nàng. Nàng rõ ràng là kiệt sức và bị chàng giữ quá lâu.

“Nàng cần nghỉ ngơi, Alesandra. Quá nửa đêm rồi.”

Nàng gật đầu, sau đó mở cửa phòng ngủ. “Ngủ ngon, Colin. Cảm ơn lần nữa vì sự hiếu khách.”

“Ta không thể quay lưng với một công chúa khi cô ấy đang gặp vận rủi.”

“Xin ngài nhắc lại cho.” Nàng chẳng hiểu mô tê gì với lời nhận xét của chàng. Chàng lấy đầu ra cái suy nghĩ nàng đang gặp vận rủi cơ chứ? “Alesandra, lý do khác để nàng đến Luân Đôn là gì?”

Nàng trông bối rối bởi câu hỏi. Lý do thứ hai chắc không quan trọng lắm, chàng quyết định. “Ta chỉ đơn thuần tò mò”, chàng nhún vai thú nhận. “Nàng nói có hai lý do và ta tự hỏi... thôi, bỏ đi. Lên giường bây giờ đi. Ta sẽ gặp nàng vào buổi sáng. Ngủ ngon, công chúa.”

“Giờ ta nhớ lý do đó”, nàng buột miệng nói.

Chàng quay lại để nhìn nàng, “Ừ?”

“Ngài muốn ta cho ngài biết?”

“Phải, ta muốn biết.”

Nàng nhìn chàng chăm chăm cả phút. Sự ngần ngại là hiển nhiên. Vì nó là điểm yếu của nàng. “Ngài muốn ta trung thực với ngài?”

Chàng gật đầu. “Dĩ nhiên là như vậy.”

“Tốt thôi. Ta sẽ thành thật. Cha ngài đề nghị ta không được tiết lộ cho ngài biết, nhưng do ngài quả quyết muốn biết và ta đã hứa ta thành thật...”

“Phải rồi”, chàng chọc nàng.

“Ta đến Luân Đôn là để kết hôn với ngài.”

Gã đột ngột thấy đói. Đó là sự khác thường của gã, nó nổ bùng ra nuốt chửng lấy gã ngay lập tức. Không bao giờ có bất cứ cảnh báo nào. Gã đã không nghĩ về việc đi săn trong một thời gian dài, rất dài, và bây giờ, đúng nửa đêm, trong khi gã đứng trên ngưỡng cửa thư viện của ngài Johnston, lắng nghe những chuyện phiếm mới nhất về Hoàng thân nhiếp chính, nhắm nhấp từng ngụm rượu với một vài quý ông có địa vị khác, gã gần như bị chôn vùi bởi nhu cầu quái gở đó.

Gã có thể cảm thấy năng lượng tiêu hao từ bên trong. Mắt gã bốc cháy. Dạ dày gã quặn đau. Gã thấy đói mềm và trống rỗng.

Gã cần được tiếp tế lại.

Chương 3

Alessandra không ngủ thêm được nhiều trong suốt thời gian còn lại của đêm. Nét mặt của Colin khi nàng buột miệng nói ra lý do thứ hai nàng đến Luân Đôn khiến nàng dường như không thở nổi. Chúa ơi, chàng đã bị chọc giận thật sự. Dù đã thử không biết bao nhiêu lần, nàng vẫn không thể đẩy hình ảnh chàng giận dữ ra khỏi đầu để đi ngủ.

Ôi chao, sự thành thật khó bảo của nàng. Nói sự thật chẳng giúp ích cho nàng chút nào. Lẽ ra nàng phải giữ im lặng. Alessandra thở dài. Không, nàng phải nói sự thật. Mẹ bề trên đã dạy thế.

Suy nghĩ của nàng lập tức nhớ tới sự điên tiết của Colin. Làm thế nào mà người đàn ông với một lúm đồng tiền trên má đáng yêu như vậy lại có đôi mắt lạnh giá đến rợn người? Colin có thể trở nên nguy hiểm khi chàng nổi giận. Nàng thật sự ước ngài Công tước đã đề cập đến tính cách quan trọng này trước khi nàng tự làm mình hết sức bối rối và hoàn toàn làm Colin tức điên lên.

Cứ nghĩ đến lần chạm trán tiếp theo với Colin là nàng phát khiếp. Nàng chậm rãi mặc váy áo. Valena phụ giúp nàng. Cô hầu gái huyền thuyên đủ điều trong khi chải tóc cho Alessandra. Cô ấy muốn biết tất cả các chi tiết hoạt động trong ngày của công chúa. Có phải công chúa sẽ đi ra ngoài không? Công chúa có muốn cô ấy đi cùng không? Alessandra trả lời các câu hỏi của cô ấy theo cách tốt nhất mà nàng có thể làm.

“Có lẽ chúng ta phải tìm một nơi khác để ở tạm sau ngày hôm nay”, nàng nói. “Ta sẽ cho chị biết những kế hoạch của ta ngay khi sắp xếp xong xuôi, Valena.”

Cô hầu gái cài nút áo cuối cùng đằng sau chiếc đầm dạo phố màu xanh hoàng gia của Alessandra vừa lúc có tiếng gõ cửa.

Flannaghan báo cho công chúa đến gặp ông chủ của mình ở phòng khách càng sớm càng tốt.

Alessandra nghĩ, bắt chàng chờ không phải là ý tưởng hay. Không có thời

gian để tết bím, và nàng cũng không muốn phiền phức gì thêm nữa. Nàng không có hầu gái khi sống ở tu viện và thấy hình thức sang trọng này thật phiền toái. Nàng đã học cách tự làm mọi việc.

Nàng cho Valena ra ngoài, nói với Flannaghan là mình sẽ xuống dưới lầu ngay, rồi vội vã đến chỗ chiếc va li. Nàng rút ra danh sách mà người giám hộ đã đưa cho, gạt tóc ra sau vai, rồi rời khỏi phòng.

Nàng đã sẵn sàng nhận lời thách đố với rỗng. Colin đang đợi trong phòng khách. Chàng đứng trước lò sưởi, đôi mắt với cửa, đôi tay đan lại ở sau lưng. Nàng nhận thấy chàng không giận dữ. Bây giờ trông chàng chỉ hơi khó chịu thôi.

Alesandra đứng yên ngay ngưỡng cửa, chờ chàng mời nàng vào phòng. Colin chẳng nói gì trong một lúc lâu. Đơn giản chàng chỉ đứng đó và nhìn nàng chăm chú. Nàng nghĩ chàng có thể đang cố gắng kiểm soát suy nghĩ. Hoặc tính khí. Mặt nàng ứng hồng trước sự quan sát kỹ lưỡng của chàng và nhận ra mình cũng đang khiêm nhã giống chàng khi chăm chăm nhìn chàng.

Chàng là người đàn ông dễ nhận thấy trong đám đông. Chàng rất hấp dẫn. Cơ thể cứng cáp, cân đối. Chàng mặc quần ôm bằng da hoẵng nâu vàng, đôi boot cổ cao màu nâu bóng loáng và chiếc áo sơ mi trắng với những đường may sắc sảo. Tính cách được tỏ rõ qua cách chàng lựa chọn trang phục, nàng dứt khoát, vì nút áo trên cùng được mở ra, chàng không đeo chiếc cà vạt cứng nhắc kinh khủng nào cả. Chàng rõ ràng là có chút nổi loạn của người sống trong xã hội bảo thủ. Mái tóc chẳng hợp thời trang. Nó khá dài - ít nhất cũng dài qua vai - nàng đoán, mặc dù không thể nói chính xác nó dài bao nhiêu cả vì chàng giữ nó sau cổ bằng một sợi dây da. Colin chắc chắn là người đàn ông độc lập. Chàng cao lớn, những bắp cơ trên vai trên đùi vạm vỡ, và chàng gợi cho Alesandra nhớ về một trong những người dân trông rất dữ dằn ở vùng biên giới được vẽ phác họa bằng than chì mà nàng từng thấy trong mấy tờ nhật báo. Colin cực kỳ đẹp trai, đúng vậy, và cũng mưa nắng thất thường. Điều gì có thể kéo chàng ra khỏi sự khó gần, nếu không phải là sự ám áp trong nụ cười khi chàng thích thú.

Giờ thì chàng không hề thích thú. “Vào đi và ngồi xuống, Alesandra. Chúng ta phải nói chuyện.”

“Dĩ nhiên”, nàng trả lời ngay lập tức. Flannaghan thỉnh thoảng xuất hiện cạnh nàng. Anh khuyếch tay để nàng khoác vào và hộ tống nàng vào phòng. “Không cần thiết”, Colin gọi to. “Alesandra có thể đi mà không có sự trợ

giúp.”

“Nhưng cô ấy là một công chúa”, Flannaghan nhắc nhở ông chủ của anh.
“Chúng ta phải lịch sự.”

Cái trông mắt của Colin như muốn bảo người quản gia ngừng ngay những bình luận lại. Flannaghan miễn cưỡng để Alesandra đi mà không có được cử chỉ lịch sự của mình.

Trông anh rất thất vọng. Alesandra cố gắng làm dịu sự tổn thương đó ngay.
“Anh là người rất chu đáo, Flannaghan”, nàng khen ngợi.

Người quản gia tức thì đỡ lấy khay tay nàng. Nàng để anh đưa mình đến trường kỷ có những đường thêu nổi. Ngay khi nàng đã yên vị, Flannaghan quỳ xuống và giúp nàng vượt những nếp váy cho thẳng thớm. Nàng không từ chối sự giúp đỡ ấy.

“Người có cần thứ gì thêm không, thưa công chúa?”, anh hỏi. “Đầu bếp sẽ dọn điểm tâm lên cho người trong vài phút nữa”, anh gật đầu như xác nhận.
“Người có muốn dùng một tách sô cô la trong khi đợi không?”

“Ồ không, cảm ơn, Flannaghan”, nàng trả lời. “Ta cần một cây bút và lọ mực. Vui lòng đem chúng đến cho ta nhé?”

Flannaghan chạy ào ra khỏi phòng khách để thực hiện nhiệm vụ.

“Ta chẳng bất ngờ nếu cậu ấy quỳ gối”, Colin nói giọng kéo dài giễu cợt. Lời nói đùa làm nàng nhoẻn miệng cười. “Ngài thật may mắn khi có một người hầu tốt bụng đến vậy, Colin.” Chàng không trả lời. Flannaghan vội vã trở lại phòng với những món đồ nàng yêu cầu. Anh đặt cây bút và lọ mực trên chiếc bàn hẹp, rồi nhấc cái bàn lên và mang nó đến chỗ nàng. Nàng cảm ơn anh, dĩ nhiên, và một chút khen ngợi làm anh đỏ mặt mãn nguyện.

“Đóng cửa lại khi ra ngoài, Flannaghan”, Colin đề nghị. “Ta không muốn bị quấy rầy.”

Chàng có vẻ lại tức tối nữa rồi. Alesandra thở dài nhẹ nhàng. Colin không phải là người sẵn lòng giúp đỡ Nàng hướng về vị chủ nhà. “Ta đã làm ngài khó chịu. Ta thật sự rất tiếc...”

Chàng không để cho nàng kết thúc lời xin lỗi. “Nàng không làm ta khó

chịu”, chàng cúi kính.

Nàng sẽ phá ra cười nếu chỉ có một mình. Người đàn ông khó chịu, và đúng là như vậy. Quai hàm nghiến chặt, và nếu đó không phải là sự tố cáo những cảm xúc thật của chàng thì nàng chẳng biết nó là gì nữa.

“Ta biết”, nàng đồng ý cốt để làm chàng nguôi giận.

“Tuy nhiên”, chàng bắt đầu bằng giọng nói nhanh và thẳng thắn, “Ta tin chúng ta nên đi thẳng vào giải quyết một vài vấn đề ở đây và ngay bây giờ. Làm thế quái nào mà nàng nghĩ ta sẽ kết hôn với nàng?”

“Cha ngài nói ngài sẽ làm.”

Chàng thậm chí không cố gắng giấu đi sự bức tức. “Ta là một người trưởng thành, Alesandra. Ta tự quyết định lấy.”

“Vâng, dĩ nhiên ngài là một người đàn ông trưởng thành”, nàng gật gù. “Nhưng ngài mãi là con trai ông ấy, Colin. Nhiệm vụ của ngài là thực hiện tất cả những gì ông ấy muốn ngài làm. Con trai phải vâng lời cha, bất kể họ bao nhiêu tuổi đi chăng nữa.”

“Thật là lố bịch.”

Nàng khẽ nhún vai kiểu cách. Colin giữ kiên nhẫn. “Ta không biết thỏa thuận của nàng với cha ta, và ta rất tiếc nếu ông ấy đã thay mặt ta hứa điều gì đó, nhưng ta muốn nàng hiểu ta không có ý định kết hôn.”

Nàng hạ thấp tầm nhìn xuống tờ giấy đang giữ trong tay. “Được thôi”, nàng đồng ý.

Sự đồng ý nhanh chóng cùng âm điệu hững hờ làm chàng nghi ngờ. “Nàng không tức giận vì lời từ chối của ta?”

“Không, dĩ nhiên không.”

Nàng nhìn lên và mỉm cười. Colin có vẻ bối rối.

“Ta thất vọng”, nàng thừa nhận. “Nhưng tất nhiên là ta không giận. Ta chỉ vừa biết ngài. Thật là vô lý nếu ta giận ngài.”

“Chính xác”, chàng gật đầu. “Nàng không biết ta. Tại sao nàng muốn kết hôn với ta nếu nàng...”

“Ta tin mình đã giải thích rồi, thưa ngài. Cha của ngài chỉ thị cho ta kết hôn với ngài.”

“Alesandra, ta muốn nàng hiểu...”

Nàng không đề cho chàng kết thúc. “Ta chấp nhận quyết định của ngài, thưa ngài.”

Chàng mỉm cười, bất chấp những suy nghĩ của bản thân. Công chúa Alesandra có vẻ rất đáng thương. “Nàng sẽ dễ dàng tìm được ai đó phù hợp. Nàng rất xinh đẹp, công chúa ạ.”

Nàng nhún vai, rõ ràng là không bị ảnh hưởng bởi lời ca tụng đó.

“Ta biết thật khó khăn để nàng hỏi ta”, rồi chàng bắt đầu phá bỏ sự im lặng.

Nàng ngồi thẳng lưng, vươn vai. “Ta không hỏi. Ta chỉ đơn giản giải thích với ngài mục đích chính của cha ngài là gì.”

“Mục đích chính của ông ấy?”

Giọng chàng bật ra như thể đang cười nhạo. Khuôn mặt nàng đỏ bừng lên vì bối rối. “Đừng chế giễu ta, thưa ngài. Cuộc thảo luận này đã đủ khó khăn rồi, không cần phải giễu cợt ta như vậy.”

Colin lắc đầu, chàng dịu giọng, “Ta không chế giễu nàng. Ta biết điều này khó khăn thế nào. Cha ta phải chịu trách nhiệm về tình trạng khó xử này với cả hai chúng ta. Ông ấy sẽ phải từ bỏ việc cố tìm cho ta một người vợ.”

“Ông ấy yêu cầu ta không nói gì về vấn đề hôn nhân với ngài vì ngài có khuynh hướng thiếu suy nghĩ trước bất cứ sự việc nào khiến ngài không hài lòng. Ông ấy muốn ta dành thời gian để ngài hiểu ta hơn trước khi ông ấy giải thích cho ngài biết ông ấy muốn gì. Ông ấy nghĩ... có thể ngài sẽ thích ta.”

“Nhìn này, công chúa, ta thích nàng rồi”, chàng nói. “Nhưng giờ ta chưa sẵn sàng để kết hôn với bất kỳ ai. Năm năm nữa, theo kế hoạch của ta, khi ta có được tình hình tài chính vững mạnh, ta có thể sẽ lấy vợ.”

“Mẹ bề trên sẽ thích ngài, Colin. Bà ấy yêu các kế hoạch. Bà tin rằng cuộc sống sẽ rất lộn xộn nếu không có chúng.”

“Nàng đã sống bao lâu ở tu viện?”, chàng hỏi, nóng lòng đưa cuộc trò chuyện tránh xa chủ đề hôn nhân.

“Khá lâu rồi. Colin, ta rất tiếc, nhưng ta không thể đợi ngài được. Ta thật sự phải kết hôn ngay. Thật đáng tiếc”, nàng thở dài, “Ta tin ngài sẽ là một người chồng có thể chấp nhận được”.

“Làm sao nàng biết được điều đó?”

“Cha ngài nói vậy.”

Thế là chàng cười. Chàng không thể nín cười được. Chúa ơi, nàng quá ngây thơ. Bàn tay nàng siết chặt tờ giấy và chàng dừng hẳn nụ cười không đúng lúc. Nàng đã ngượng nghịu. Và tiếng cười của chàng chỉ làm cho nàng thêm khó chịu.

“Ta sẽ nói chuyện với cha ta và giải thoát nàng khỏi chuyện này”, chàng hứa. “Ta biết ông ấy nhồi nhét các ý tưởng này vào đầu nàng, ông ấy rất có sức thuyết phục, phải không?” Nàng im lặng, không trả lời, mãi nhìn xuống đùi mình. Colin thấy mình như một tên đểu cáng khi làm nàng thất vọng. Chết tiệt, chàng chỉ nghĩ cho bản thân mình mà không suy nghĩ đến nàng gì cả.

“Alesandra, thỏa thuận này giữa nàng và cha ta chắc chắn có liên quan đến tiền bạc. Bao nhiêu vậy?” Chàng khẽ huýt sáo sau khi nàng cho biết số tiền chính xác. Chàng tựa lưng vào mặt lò sưởi và lắc đầu. Lúc này thì chàng cực kỳ tức giận với cha mình. “Được, có Chúa chứng giám, nàng sẽ không thất vọng đâu. Nếu cha ta hứa cho nàng một số phận giàu có thì ông ấy sẽ trả cho nàng. Nàng chỉ cần giữ lời như thỏa thuận...”

Nàng vô thức đưa một tay lên cho sự im lặng giống Mẹ bề trên thường làm.

Colin làm theo mà thậm chí chưa nhận thức rõ. “Ngài đã hiểu lầm rồi, thưa ngài. Cha ngài không hứa gì với ta cả. Ta hứa với ông ấy. Tuy nhiên, ông ấy không chấp nhận thỏa thuận của ta, và thậm chí là khi ta đề nghị một chuyện kinh khủng là mua một người chồng.”

Colin lại cười. Chàng tin chắc nàng đang nói đùa.

“Chẳng hài hước chút nào đâu, Colin. Ta phải kết hôn trong thời hạn ba tuần, và cha ngài giúp ta. Xét cho cùng, ông ấy là người giám hộ của ta.”

Colin cần ngồi xuống. Chàng đi đến chiếc ghế da đối diện với trường kỷ và ngã người ra.

“Nàng sẽ kết hôn trong ba tuần nữa?”

“Đúng, và đó là lý do ta cần cha ngài giúp đỡ.”

“Alesandra...”

Nàng vẫy vẫy tờ giấy trong không khí trước mắt mình. “Ta nhờ ông ấy chuẩn bị một danh sách.”

“Danh sách gì?”

“Các ứng viên thích hợp.”

“Và?” Chàng chònh gheo.

“Ông ấy bảo ta kết hôn với ngài.”

Colin chòm người về phía trước, tỳ hai khuỷu tay trên đầu gối, và cau mày. “Hãy nghe kỹ đây”, chàng ra lệnh. “Ta sẽ không kết hôn với nàng.” Ngay lập tức nàng với tay lấy cây bút lông, chấm vào lọ mực và gạch một đường ngang trên đầu tờ giấy.

“Nàng vừa làm gì thế?”

“Ta gạch tên ngài đi.”

“Khỏi cái gì?”

Nàng phát bực. “Danh sách của ta. Ngài có biết Bá tước Templeton?”

“Có”

“Ngài ấy là một người tốt?”

“Chết tiệt, không”, chàng làu bàu. “Hắn ta là một kẻ ăn chơi trác táng. Hắn dùng của hồi môn của em gái để trả nợ cho các khoản cờ bạc, nhưng hắn vẫn lui tới các sòng bài mỗi đêm.”

Alesandra nhanh chóng chấm cây bút vào lọ mực và gạch ngang cái tên thứ hai trong danh sách. “Thật kỳ lạ là cha ngài không biết về thói xấu bài bạc của Bá tước.”

“Cha không đến các câu lạc bộ nữa.”

“Thì ra là vậy. Trời đất, chuyện này hóa ra khó khăn hơn ta dự liệu.”

“Alesandra, tại sao ngài vội kết hôn đến vậy?”

Cây bút dừng lại trong không trung. “Xin ngài nhắc lại cho?”, nàng hỏi lại, sự tập trung vẫn ở trên danh sách. Chàng lặp lại câu hỏi. “Ngài nói rằng ngài phải kết hôn trong thời hạn ba tuần. Ta muốn biết tại sao.”

“Nhà thờ”, nàng giải thích kèm một cái gật đầu nhanh gọn. “Colin, ngài có ngẫu nhiên biết Hầu tước Townsend không? Ngài ấy có bất cứ thói xấu khủng khiếp nào không?” Kiên nhẫn của chàng không còn.

“Đặt danh sách xuống, Alesandra, và bắt đầu trả lời các câu hỏi của ta. Tại sao nhà thờ lại có liên quan đến...”

Nàng ngắt lời chàng. “Mẹ ngài đã đặt trước thời gian và cũng đã sắp xếp tất cả mọi việc khác. Bà ấy là quý bà tuyệt vời nhất, và trời ơi, bà ấy tổ chức thật tốt làm sao. Đó sẽ là một đám cưới đẹp tuyệt. Ta hy vọng ngài có thể tham dự. Ta đã quyết định không làm một lễ cưới linh đình, thay vào đó đám cưới sẽ nhỏ và thân mật, vì vậy mà cha mẹ ngài đã thất vọng rất nhiều.”

Colin thắc mắc liệu cha mình có thấy là sự bảo trợ của ông đã bay khỏi tâm trí cô công chúa này không. “Cho phép ta nói thẳng nhé”, chàng bắt đầu. “Ngài đã lo liệu, sắp xếp mọi thứ mà không có người đàn ông để...”

“Ta không thể nhận lời khen được. Như ta vừa giải thích, mẹ ngài đã làm tất cả những việc đó.”

“Ngài không thấy chuyện này ngược đời sao? Theo lẽ thường thì phải tìm chú rể trước, Alesandra.”

“Ta đồng ý với ngài, nhưng đây không phải là một trường hợp bình thường. Ta cần phải kết hôn ngay.”

“Tại sao?”

“Xin đừng nghĩ ta thô lỗ, nhưng từ lúc ngài từ chối kết hôn với ta, thì ta nghĩ tốt nhất ngài không nên biết thêm điều gì nữa. Tuy nhiên, ta cảm kích sự giúp đỡ của ngài, nếu ngài có ý sẵn sàng cho việc đó.”

Colin không có bất cứ ý định nào về việc nhắc đến vấn đề này nữa. Chàng sẽ tìm hiểu lý do thực sự nàng cần kết hôn, và chàng sẽ tìm ra trước khi ngày hôm nay kết thúc. Chàng quyết định phải sử dụng một chút ngón nghề bịp bợm và câu hỏi sau đó của chàng dịu dàng hơn.

“Ta rất vui nếu được giúp nàng. Nàng cần gì?”

“Vui lòng cho ta năm, không, sáu cái tên thích hợp, được không? Ta sẽ gặp mặt họ trong tuần này. Thứ Hai tới, ta sẽ có được ai đó.”

Chúa ơi, nàng cứ làm chàng giận điên lên. “Điều kiện là gì?”, chàng ôn tồn hỏi.

“Thứ nhất, anh ta phải là người danh giá. Thứ hai, anh ta phải có tước hiệu. Cha ta chắc sẽ đội mồ sống dậy nếu ta kết hôn với một người bình thường.”

“Ta không có tước hiệu”, chàng nhắc.

“Ngài là một hiệp sĩ. Đủ điều kiện.” Chàng cười lớn. “Nàng đã quên điều kiện quan trọng nhất. Anh ta phải giàu có.”

Nàng chau mày. “Ngài vừa sỉ nhục ta đấy, thưa ngài. Tuy vậy, vì ngài không biết nhiều về ta nên ta tha thứ cho sự vô lễ đó.”

Chàng không chịu thua, phản công lại nàng, “Alessandra, hầu hết phụ nữ tìm kiếm một người chồng có cuộc sống sung túc”.

“Giàu có không quan trọng với ta. Ngài nghèo như một nông nô và ta vẫn sẵn sàng kết hôn với ngài, nhớ chứ?”

Chàng bực mình hơn vì sự trung thực của nàng. “Làm sao nàng biết ta giàu

hay nghèo?”

“Cha ngài nói cho ta biết. Ngài biết không, Colin, khi ngài nhíu mày, ngài nhắc ta nhớ đến một con rồng. Ta đã từng gọi sơ Mary Felicity là một con rồng, dù là ta hèn nhát không dám gọi thế trước mặt sơ ấy. Cái nhíu mày của ngài thật dữ tợn, và ta tin biệt danh đó thích hợp với ngài hơn.” Colin không dễ dàng mắc bẫy nàng.

Chàng cũng sẽ không chuyển đề tài. “Nàng còn yêu cầu gì khác đối với một người chồng?”

“Anh ta sẽ để ta ở một mình.” Nàng trả lời sau một hồi cân nhắc. “Ta không muốn một người đàn ông... quán lấy ta.”

Chàng không thể không cười. Ngay khi ấy, chàng thấy tiếc cho cách cư xử lỗ bịch của mình. Chết tiệt, chàng làm nàng bị tổn thương. Và mắt nàng ngập tràn bóng nước.

“Ta đặc biệt cũng không muốn một người vợ chỉ quán lấy ta”, chàng thừa nhận, hy vọng quan điểm giống nhau sẽ giúp nàng bớt đau hơn.

Nàng không nhìn chàng nhưng vẫn hỏi. “Một người phụ nữ giàu có sẽ hấp dẫn ngài?”

“Không. Ta đã xác định cách đây rất lâu rằng ta sẽ tự tay tạo dựng của cải mà không cần đến sự giúp đỡ nào từ bên ngoài. Và ta giữ lời hứa đó với chính bản thân. Anh trai ta đã đề nghị cho vay để trở thành một đối tác và cung cấp tài chính, dĩ nhiên cha ta cũng đề nghị giúp đỡ.”

“Nhưng ngài đã từ chối họ. Cha ngài nghĩ ngài quá độc lập.”

Colin quyết định chuyển sang chủ đề khác. “Chồng nàng sẽ ngủ chung giường với nàng chứ?”

Nàng không chịu trả lời, nâng cây bút lên lần nữa. “Bắt đầu danh sách của ngài, xin vui lòng.”

“Không.”

“Nhưng ngài đã nói là sẽ giúp ta.”

“Đó là trước khi ta nhận ra nàng suy nghĩ không còn sáng suốt nữa.”

Nàng đặt cây bút lên bàn và đứng dậy. “Xin thứ lỗi.”

“Nàng đi đâu?”

“Xếp đồ.”

Chàng đứng chặn ngay cửa, tóm lấy tay nàng và xoay nàng lại đối mặt với mình. Chết tiệt, chàng thật sự làm nàng đau buồn. Chàng ghét phải nhìn những bóng nước lấp loáng trong mắt nàng, nhất là từ lúc chàng biết mình chính là nguyên nhân gây ra điều đó.

“Nàng sẽ ở lại đây cho đến khi ta quyết định sẽ làm gì”, chàng nói cộc cằn.

“Ta quyết định tương lai của ta, Colin, không phải ngài. Thả ta ra. Ta sẽ không ở lại nơi nào mà ta không muốn.”

“Nàng sẽ ở đây.”

Chàng trừng mắt cùng với mệnh lệnh, áp đảo để nàng từ bỏ ý định đó. Nó không hiệu quả. Nàng không sợ bị đe dọa. Thật sự, nàng trừng mắt lại thách thức, “Ngài không muốn ta, nhớ không?”

Colin mỉm cười, “Ôi, ta muốn nàng. Ta chỉ không sẵn sàng kết hôn với nàng thôi. Ta đang hoàn toàn trung thực và ta có thể thấy nàng đang ngượng ngùng bởi ta làm nàng bối rối. Chết tiệt, nàng quá trẻ và ngây thơ cho cái trò chơi lô bịch mà nàng đảm nhiệm. Cứ để cha ta...”

“Cha ngài quá yếu để giúp ta”, nàng giật tay khỏi tay chàng. “Nhưng sẽ có người khác giúp ta. Ngài không cần quan tâm.”

Chàng không thể giải thích tại sao cảm giác bị lãng nhục đang xâm chiếm mình. “Vì cha ta quá yếu để thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm cho nàng, vậy nên ta sẽ gánh vác nó.”

“Không, không được”, nàng bướng bỉnh lắc đầu. “Anh trai ngài, Caine, sẽ là người giám hộ của ta. Tới lượt anh ấy.”

“Nhưng thật là tiện khi Caine cũng bị bệnh, đúng không?”

“Ta không tin có bất cứ điều gì tiện lợi liên quan đến căn bệnh của anh ấy, Colin.”

Chàng không tranh cãi nữa và thực ra thì giả vờ không nghe nàng nói. “Và vì ta là người giám hộ của nàng trong suốt thời gian gia đình ta bị bệnh, ta sẽ quyết định nàng đi đâu và khi nào. Đừng để ta thấy vẻ ngang ngạnh đó, hiểu không cô bé?”, chàng ra lệnh. “Ta luôn có cách của ta. Trước lúc hoàng hôn, ta sẽ biết tại sao nàng nghĩ mình phải kết hôn gấp gáp như vậy.”

Nàng lắc đầu phản đối. Chàng nắm lấy cằm nàng và giữ chắc. “Chúa ơi, nàng quá bướng bỉnh.” Chàng ngắt mũi nàng một cái rồi thả ra. “Ta sẽ trở về trong vài giờ. Ở yên tại đây, Alesandra. Nếu nàng đi, ta sẽ đuổi theo đấy.”

Raymond và Stefan đều đang chờ phòng đón khách. Colin đi qua hai người cận vệ, sau đó dừng lại.

“Đừng để cô ấy đi”, chàng ra lệnh. Raymond gật đầu ngay tắp lự.

Alesandra tròn xoe mắt, “Họ là cận vệ của ta, Colin.” Nàng gọi lớn. Tức thật, chàng đối xử với nàng như một đứa trẻ, chàng dám ngắt mũi và nói năng kẻ cả, và bây giờ nàng đang cư xử hết một đứa trẻ.

“Đúng, họ là cận vệ của nàng”, Colin khẳng định. Chàng mở cửa trước rồi quay lại nhìn, “Nhưng họ nghe lời ta. Đúng không, các chàng trai?”

Cả Raymond lẫn Stefan đều gật đầu liền. Nàng giận dữ và suýt nữa buột miệng nói rằng chàng thật độc đoán. Phẩm giá và chuẩn mực. Những từ ấy vang vọng trong tâm trí nàng. Nàng thấy Mẹ bệ trên đứng đằng sau, nhìn qua vai nàng. Đó là một cảm giác kỳ cục, dĩ nhiên, vì Mẹ bệ trên đang ở cách xa cả đại dương.

Tuy nhiên, sự giảng giải của bà đã ăn sâu vào nàng. Alesandra yên lặng và gật đầu đồng ý.

“Ngài sẽ đi lâu không, Colin?”, nàng bình tĩnh hỏi.

Chàng nghĩ giọng nàng có vẻ khàn khàn kìm nén sự giận dữ, trông nàng ắt hẳn muốn hét toáng lên. Colin mỉm cười. “Chắc là vậy”, chàng trả lời. “Nàng nhớ ta à?”

Nàng đáp lại bằng một nụ cười tương tự. “Chắc chắn không.”

Cánh cửa đóng lại trong tiếng cười của chàng.

Chương 4

Nàng chẳng nhớ chàng tẹo nào.

Colin không về nhà đến tận sau bữa tối. Alesandra lấy làm mừng là chàng không ở nhà vì nàng không hề muốn có sự can thiệp của chàng vào việc nàng sắp đặt và chàng thì chắc chắn là người gây cản trở.

Nàng bận bù đầu với những lịch hẹn kín mít. Alesandra dùng thời gian còn lại của buổi sáng sau cuộc thảo luận với Colin và cả buổi chiều để gặp gỡ những người bạn cũ của cha nàng. Họ được mời tới, lần lượt từng người một, bày tỏ lòng kính trọng và đề nghị trợ giúp nàng trong suốt thời gian ở Luân Đôn. Hầu hết các vị khách đều là những người có tước hiệu trong xã hội thượng lưu, nhưng cũng có cả những nghệ sĩ và người lao động. Cha của Alesandra có một mối quan hệ rộng khắp với rất nhiều bạn bè đủ thành phần trong xã hội. Ông đặc biệt là người công bằng, có óc xét đoán tốt, và đó là nét đặc trưng mà nàng được thừa hưởng. Nàng thích tất cả bạn bè của cha mình.

Matthew Andrew Dreyson là cuộc hẹn cuối cùng. Người đàn ông lớn tuổi, bụng phệ đã được cha nàng tin nhiệm trở thành người đại diện tại nước Anh và ông vẫn là người quản lý một số tài sản của Alesandra. Dreyson đã giữ vị trí đáng thêm muốn này, được hoạt động tại Lloyd's của Luân Đôn trong hơn hai mươi ba năm qua. Tiêu chuẩn của cha nàng về một người môi giới rất cao. Dreyson không chỉ đúng nguyên tắc mà còn rất thông minh. Cha nàng đã dặn vợ ông, là người đã dặn con gái ông, rằng trong trường hợp khi ông chết, Dreyson nên là người cố vấn về tài chính.

Alesandra mời Dreyson ở lại dùng bữa tối. Flannaghan và Valena phục vụ bữa ăn. Người hầu gái đã làm hầu hết công việc, trong khi Flannaghan đang bận lắng nghe thảo luận về tài chính tại bàn ăn. Anh ấn tượng bởi người phụ nữ nhỏ bé có những kiến thức khiến người khác ngạc nhiên với những nhận xét sâu rộng về thương trường, và anh sẽ thuật lại cho ông chủ của mình những gì đã nghe được.

Dreyson sử dụng hai tiếng đồng hồ một cách xuất sắc để đưa ra những khuyến nghị khác nhau. Alesandra bổ sung một số ý kiến riêng, rồi hoàn

thành các giao dịch của mình. Người môi giới chỉ sử dụng tên viết tắt của nàng lúc điền vào những giấy tờ trước khi người chịu trách nhiệm tại Lloyd's ký nhận, bởi đơn giản là không thể hình dung được rằng một phụ nữ lại tham gia đầu tư vào dự án kinh doanh. Dreyson thậm chí sẽ kinh sợ nếu ông ấy biết được đề nghị thực sự, nhưng nàng hiểu rõ thành kiến của đàn ông đối với phụ nữ. Nàng đã phải đi lòng vòng quanh những trở ngại trong chuyện đầu tư chỉ vì mình là phụ nữ. Rốt cuộc, nàng hư cấu ra một người bạn cũ của gia đình mà nàng thường gọi là chú Albert. Nàng nói với Dreyson rằng người đàn ông đó không thật sự thân thiết, nhưng nàng vẫn dành sự yêu mến cho ông ấy và bắt đầu nghĩ đến ông ấy vì mối quan hệ cách đây vài năm. Để bảo đảm Dreyson sẽ không cố điều tra người đàn ông đó, nàng bổ sung thêm rằng Albert là một người bạn thân của cha nàng.

Sự thắc mắc của Dreyson đã có được đáp án từ lời giải thích của Alesandra. Dreyson không có bất cứ e ngại gì về việc lấy phiếu lệnh mua bán cổ phiếu từ một người đàn ông mặc dù ông đã hơn một lần chỉ trích là thật kỳ quặc khi Albert cho phép nàng ký bằng những chữ cái đầu tiên trong tên nàng như người được ủy quyền. Dreyson muốn được gặp mặt người cố vấn danh dự nhưng Alesandra nhanh chóng giải thích Albert sống ẩn dật trong thời gian này và không cho phép ai làm phiền. Từ khi Albert đến Anh, khách khứa làm xao nhãng những công việc bình yên hằng ngày của ông, Alesandra nói dối. Bởi vì Dreyson đang làm việc với một phận sự được chi trả hậu hĩnh trong từng phiếu lệnh mà ông chuyển cho người ký nhận, và vì những lời khuyên của Albert khá là đúng đắn nên ông không tranh cãi với công chúa về chuyện gặp mặt Albert nữa. Nếu Albert không muốn gặp ông, vậy thì thôi. Điều cuối cùng ông muốn làm là phải tránh xa khách hàng này. Albert, ông chắc mẩm, chỉ là người lập dị.

Sau bữa tối, họ quay lại phòng khách, nơi Flannaghan phục vụ Dreyson bằng một ly vang đỏ. Alesandra ngồi trên trường kỷ đối diện với vị khách của mình và lắng nghe những câu chuyện đồn đại thú vị về những hồn ma lai vãng trên các tầng lầu ở Sở Giao dịch Chứng khoán Hoàng gia[1]. Nàng thích tự mình cảm nhận sàn gỗ cứng bóng loáng với những căn phòng nhỏ bằng gỗ mà họ gọi là lô, nơi người ký nhận tiến hành công việc của họ. Dreyson kể cho nàng nghe về một phong tục kỳ lạ đã bắt đầu vào năm 1710, xem như là người đọc tin trong phòng. Một người phục vụ, ông ấy giải thích, được gọi là Kidney, sẽ bước lên một bục trông trịnh trọng như thể bục giảng kinh rồi đọc to và rõ những tờ báo trong khi các quý ông khán giả ngồi ở bàn của họ và nhấm nháp thức uống. Alesandra đành bằng lòng với việc hình dung ra cảnh tượng sống động ấy trong đầu nàng mà thôi, vì phụ nữ không được phép đặt chân vào Sở Giao dịch Chứng khoán Hoàng gia.

[1] Royal Exchange: Trung tâm giao dịch chứng khoán đầu tiên của Anh.

Colin về đến nhà vừa lúc Dreyson uống cạn ly rượu. Chàng hát chiếc áo choàng cho Flannaghan rồi bước vào phòng khách. Chàng đi nhanh khi trông thấy Dreyson.

Cả Alesandra lẫn Dreyson đều đứng lên. Nàng giới thiệu người đại diện của mình cho vị chủ nhà. Colin đã biết Dreyson là ai. Chàng quá ấn tượng vì danh tiếng của Dreyson được rất nhiều người biết đến trong lĩnh vực hàng hải. Người môi giới được nhiều người xem là một thiên tài tài chính. Colin ngưỡng mộ người đàn ông này. Trong sự kinh doanh tàn khốc của thị trường, Dreyson là một trong số rất ít những người đặt lợi ích của khách hàng lên trên lợi nhuận riêng của bản thân. Ông thật sự đáng ngưỡng mộ, và Colin cho rằng đó là một phẩm chất đặc biệt của Dreyson.

“Ta có làm ngắt quãng cuộc họp quan trọng không?”, chàng hỏi. “Chúng tôi đã kết thúc giao dịch”, Dreyson trả lời. “Rất hân hạnh được gặp ngài, thưa ngài”, người môi giới tiếp tục. “Tôi đã theo sát quá trình phát triển của công ty ngài và không thể không khen ngợi ngài. Từ quyền sở hữu ba con tàu đến hơn hai mươi con tàu trong năm năm thật sự là một sự kiện gây ấn tượng sâu sắc.”

Colin gật đầu. “Công sự của ta và ta cố gắng giữ vững vị thế cạnh tranh.”

“Ngài có ý định bán cổ phần ra bên ngoài không? Thế nào nhỉ, tôi quan tâm đến việc đầu tư vào một dự án vững mạnh như vậy.”

Chân của Colin đau nhói dữ dội. Chàng đổi thế đứng, khẽ nhăn mặt, rồi lắc đầu. Chàng muốn ngồi, đỡ cái chân bị thương lên cao, và uống cho đến khi cơn đau ra đi. Chàng không định nuông chiều bản thân, tuy vậy chàng di chuyển đến khi tựa vào một bên tường kỹ, sau đó buộc bản thân phải nghĩ về cuộc đối thoại dang dở với người đại diện.

“Không”, chàng khẳng định. “Cổ phần trong hãng tàu Emerald là 50/50 thuộc về ta và Nathan. Chúng ta không để người ngoài tham gia sở hữu.”

“Nếu ngài thay đổi ý định...”

“Ta không thay đổi.”

Dreyson gật đầu. “Công chúa Alesandra giải thích ngài là người giám hộ tạm thời của cô ấy trong lúc gia đình ngài đang bị bệnh.”

“Đúng vậy.”

“Ngài đã có được một vinh dự lớn lao.” Dreyson nói. Ông ấy ngừng lại để mỉm cười với Alesandra, rồi tiếp tục, “Hãy bảo vệ cô ấy thật tốt, thưa ngài. Cô ấy quả là một kho báu”. Alesandra bối rối bởi lời khen của Dreyson. Nàng hướng tầm nhìn sang chỗ khác. Dreyson hỏi Colin về tình hình sức khỏe của ngài Công tước. “Ta vừa gặp ông ấy”, Colin trả lời.

“Ông ấy thật sự rất yếu nhưng bây giờ đang hồi phục.”

Alesandra không thể giấu sự ngạc nhiên, vội hướng về Colin. “Ngài đã không...”, nàng dừng lại đúng lúc. Suýt nữa nàng buột miệng nói ra sự thật rõ ràng là Colin không tin nàng và thực ra đã cố buộc cha mình là người nói dối. Hành vi của chàng thật đáng hổ thẹn. Nhưng vấn đề cá nhân không bao giờ được thảo luận trước mặt các vấn đề làm ăn. Nàng không định phá vỡ điều luật quan trọng này, dù cho muốn đến thế nào đi nữa.

“Ta đã không cái gì?” Colin toét miệng cười, chàng biết những gì nàng định nói.

Nàng giữ vẻ mặt bình thản, nhưng ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

“Ngài đã không tiếp xúc quá gần với cha mẹ ngài đấy chứ?”, nàng hỏi.

“Ta nghĩ căn bệnh đó có thể rất dễ lây”, nàng giải thích cho Dreyson.

“Có thể ư?” Colin nghệt thở vì cười lớn.

Alesandra lờ chàng đi. Nàng nhìn thẳng vào người đại diện. “Anh trai Colin đã đến thăm cha mình chỉ trong một hay hai giờ cách đây vài ngày, và bây giờ anh ấy cùng người vợ yêu quý đều bị bệnh. Ta đã cảnh báo, dĩ nhiên, nhưng ta lại ra ngoài cưới ngựa, và khi ta quay về, Caine đã đến và về mất rồi.”

Dreyson bày tỏ sự thông cảm của mình với hoàn cảnh không mấy tốt đẹp của gia đình. Alesandra và Colin cùng tiễn người đại diện đến cửa. “Tôi sẽ trở lại trong ba ngày, nếu người có thể xếp lịch, công chúa Alesandra, cùng với giấy tờ sẵn sàng cho chữ ký bằng những chữ cái đầu tiên trong tên của

người.”

Một lát sau, người môi giới rời khỏi nhà. Colin đóng cửa lại sau lưng chàng. Chàng ngó quanh và thấy Alesandra đứng khá xa mình, nhìn bằng ánh mắt giận dữ. Đôi tay nàng đặt trên hông.

“Ngài nợ ta lời xin lỗi.”

“Đúng, ta đã làm đấy.”

“Khi ta nghĩ làm sao ngài... ngài lại làm thế?”

Nàng nổi giận thực sự. Colin mỉm cười. “Đúng, ta đã làm.” Chàng nhắc lại. “Ta không tin nàng khi nàng nói anh trai ta và cha ta đều quá yếu để có thể chăm sóc nàng.”

“Ngài tự đi tìm hiểu đúng không?” Chàng mặc kệ sự giận dữ trong giọng nàng. “Ta thừa nhận ta tin đó là sự sắp đặt. Và ta thật sự nghĩ sẽ phải đưa cha ta về đây cùng ta.”

“Để làm gì?”

Chàng quyết định thành thật. “Để đưa nàng đi, Alesandra.”

Nàng cố giấu nỗi đau đang dâng lên, sự thẳng thắn đôi khi chỉ làm tổn thương người khác. “Ta rất tiếc vì việc ta ở đây lại gây nhiều phiền toái cho ngài đến vậy.”

Chàng thở dài. “Nàng không nên buộc tội bản thân. Chỉ là vì hiện nay ta đang ngập đầu với công việc kinh doanh và không có thời gian để làm người giám hộ.”

Colin hướng về người quản gia trước khi nàng có thể nói là nàng chắc chắn chàng mới là người tự buộc tội bản thân.

“Flannaghan, lấy cho ta đồ uống. Cái gì đó nóng. Trời quá lạnh để cười ngửa ngày hôm nay.”

“Thật đáng đời”, Alesandra xen vào. “Bản tính đa nghi sẽ đẩy ngài vào rắc rối một ngày nào đó.”

Chàng cúi xuống cho đến khi khuôn mặt mình chỉ cách mặt nàng trong gang tấc. “Bản tính đa nghi của ta đã giữ mạng sống cho ta đây, công chúa.”

Alessandra không biết chàng nói vậy có nghĩa gì. Nàng cũng không thích cách chàng cau mày và nghĩ nàng nên để chàng ở một mình. Nàng xoay người đi lên cầu thang. Colin đi theo. Chàng có thể nghe thấy nàng đang làm âm điều gì đó trong hơi thở nhưng không bắt kịp bất kỳ từ nào rõ ràng cả. Dù sao sự tập trung của chàng đang quá phân tán để mà chú ý nhiều hơn đến nhận xét của nàng. Chàng hoàn toàn bận rộn với việc cố gắng không chú ý đến hông nàng đang đưa nhẹ nhàng một cách tự nhiên hoặc về gợi cảm từ phía sau của nàng hấp dẫn chàng làm sao.

Nàng nghe tiếng thở dài lớn thoát ra ngay đằng sau và biết chàng đang theo mình lên cầu thang. Nàng hỏi mà không quay lại, “Ngài cũng đã ghé thăm Caine hay là ngài chấp nhận lời cha ngài rằng anh trai mình cũng bị bệnh là đúng?”

“Ta đã ghé thăm anh ấy.”

Nàng quay phắt lại chăm chăm nhìn Colin, suýt nữa thì va phải chàng.

Bởi vì nàng ở bậc thang bên trên nên bây giờ họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Nàng thấy rõ khuôn mặt chàng r ám nắng đến thế nào, khuôn miệng khắc nghiệt ra sao và đôi mắt lấp lánh những ánh nhìn xanh lá với nụ cười đáng kinh ngạc.

Chàng thấy rõ những nốt tàn nhang hấp dẫn trên sống mũi nàng. Alessandra không thích hướng suy nghĩ của mình đang đi, “Người ngài toàn bụi đường, Colin, và có lẽ có mùi như ngựa của ngài vậy. Ngài cần đi tắm”.

Chàng không thích nàng nói với mình bằng giọng đó. “Nàng cần thôi ngay việc nhìn ta như vậy đi”, chàng ra lệnh, giọng nói thô lỗ hết như nàng. “Một người được bảo trợ không nên cư xử với người giám hộ của cô ấy vô lễ như thế.”

Nàng chưa sẵn sàng quay lại với lời tuyên bố hiển nhiên ấy. Colin là người giám hộ trong thời gian hiện tại, và nàng nên tôn trọng chàng. Tuy nhiên, nàng không muốn đồng ý với chàng và tất cả là bởi vì chàng đã tỏ rõ thái độ rằng không muốn nàng ở đây.

“Anh trai ngài đã khỏe hơn chưa?”

“Anh ấy gần chết”, chàng trả lời khá vui vẻ.

“Ngài không thích Caine?”

Chàng cười to, “Dĩ nhiên là ta thích anh trai mình”.

“Vậy tại sao ngài có vẻ hạnh phúc khi nói anh ấy gần chết?”

“Bởi vì anh ấy thực sự bị bệnh và Caine không liên minh với cha ta trong âm mưu của ông ấy.”

Nàng lắc đầu, lại quay lưng và chạy lên những bậc thang cuối cùng. “Vợ anh ấy khá hơn chút nào không?”, nàng cho câu hỏi trượt qua vai theo không khí.

“Jade không nặng bằng Caine”, Colin trả lời. “Cảm ơn Chúa vì cô con gái bé nhỏ của họ không nhiễm bệnh. Con bé và Sterns vẫn ở nông trang.”

“Sterns là ai?”

“Người quản gia kiêm giữ trẻ của họ. Caine và Jade sẽ vẫn ở lại Luân Đôn cho đến lúc họ bình phục. Mẹ ta cảm thấy khá hơn rồi nhưng các em gái của ta vẫn không ăn được thứ gì cả. Thật là kỳ lạ phải không Alesandra, nàng không bị bệnh?”

Nàng không nhìn. Nàng biết mình phải chịu trách nhiệm và ghét phải thừa nhận điều đó. “Thật ra, bây giờ ta mới nghĩ đến nó, ta đã bị bệnh nhẹ trên đường đến Anh”, nàng nói như cho qua.

Chàng cười, “Caine gọi nàng là ‘Bệnh dịch’”.

Nàng quay lại để nhìn Colin. “Ta không cố ý làm mọi người bị bệnh. Anh ấy thật sự trách ta ư?”

“Đúng vậy”, chàng cố tình nói dối chỉ để trêu chọc nàng.

Vai nàng sụp xuống. “Ta hy vọng sẽ chuyển đến ở với anh trai ngài và vợ anh ấy trong ngày mai.”

“Nàng không thể.”

“Bây giờ ngài nghĩ mình sẽ bị mắc kẹt với ta, phải không?”

Nàng chờ chàng lên tiếng phủ nhận. Một quý ông, xét cho cùng, sẽ nói điều gì đó chiều lòng đối phương, thậm chí đó là một lời nói dối, chỉ vì lịch sự.

“Alesandra, ta bị mắc kẹt mất rồi.”

Nàng trừng mắt nhìn chàng vì quá thành thật. “Ngài có lẽ nên chấp nhận hoàn cảnh này và cố mà tỏ ra vui vẻ đi.”

Nàng vội vã đi dọc hàng lang và vào phòng làm việc. Chàng tựa lưng vào khung cửa và nhìn nàng thu dọn giấy tờ đặt trên mặt lò sưởi. Hình như nàng coi nó là cái bàn.

“Nàng khó chịu vì ta không tin gia đình mình bị bệnh, đúng không?”

Nàng không trả lời, “Cha ngài nói thế nào với ngài về hoàn cảnh của ta?”.

Chàng ngạc nhiên với nỗi sợ hãi ngập trong mắt nàng. “Ông ấy không nói gì nhiều.”

Nàng có vẻ thả lỏng người sau câu trả lời ấy.

“Nhưng nàng sắp nói cho ta biết về hoàn cảnh của mình, phải không?” Chàng hạ thấp giọng dịu dàng nhưng nàng vẫn phản ứng theo kiểu như thể chàng vừa mới quát mắng nàng. “Ta thích để cha ngài giải thích hơn.”

“Ông ấy không thể. Nàng sẽ làm.”

“Được thôi”, cuối cùng thì nàng cũng đồng ý. “Ta có một chuyện phải nói với ngài. Ngài đang chặn đường của Flannaghan”, nàng nói với sự vui mừng, rõ ràng là vì được cứu viện từ Flannaghan hơn là vì câu chuyện bị cắt ngang.

“Công chúa Alesandra, người có khách. Neil Perry, Bá tước Hargrave, đang chờ ở phòng khách để nói chuyện với người.”

“Anh ta muốn gì?” Colin hỏi.

“Neil là anh trai của Victoria. Sáng nay ta đã gửi thư yêu cầu anh ta đến đây”, Alesandra giải thích.

Colin đi đến bàn làm việc và dựa người vào đó. “Anh ta có biết nàng muốn hỏi về chuyện của em gái anh ta không?”

Alesandra đưa Flannaghan giấy tờ của mình, đề nghị anh mang chúng vào trong phòng nàng, rồi quay lại trả lời Colin. “Ta không giải thích chính xác mục đích cuộc gặp mặt.”

Nàng vội vã ra khỏi phòng, như thể Colin sẽ không kịp có thời gian nhấc móc vì đã giờ trò với nội dung lá thư. Nàng lờ đi cái ra hiệu của chàng yêu cầu nàng quay lại và đi ra hành lang về phòng mình. Nàng có một danh sách các câu hỏi để hỏi Neil và không muốn lỡ mất câu hỏi nào. Tờ giấy được đặt trên bàn ở đầu giường ngủ. Nàng gấp nó lại, mỉm cười với Flannaghan đang trải tấm ga giường cho phẳng phiu, rồi nhanh chóng xuống lầu.

Flannaghan muốn thông báo cho nàng nhưng nàng không để anh làm như vậy. Neil đang đứng trong phòng khách. Anh ta quay lại khi Alesandra vừa đến cửa phòng và nàng khẽ chào anh ta.

“Ta rất cảm kích vì ngài đã đến sớm”, nàng bắt đầu ngay khi kết thúc động tác khẽ nhún đầu gối cúi chào.

“Nàng nói rằng vấn đề nàng muốn thảo luận khá quan trọng, thưa công chúa. Chúng ta đã gặp nhau trước đây lần nào chưa? Nếu chúng ta đã từng gặp nhau, tôi chắc chắn sẽ nhớ ra nàng.”

Anh trai của Victoria đang cô tỏ ra có sức quyến rũ, nhưng nụ cười của anh ta trông giống cái nhếch mép hơn. Bá tước Hargrave chỉ cao hơn nàng ba hay bốn centimét và anh ta quá cứng nhắc trong bộ đồ được làm cứng bằng bột hồ. Alesandra không thể tìm được bất kỳ sự giống nhau nào trong khuôn mặt xương xương của anh ta với Victoria ngoài màu mắt. Chúng có cùng màu nâu sẫm. Tuy nhiên, Victoria là người có nét mặt dễ chịu trong gia đình. Mũi cô ấy ngắn và thẳng, của Neil thì dài và khoằm rất giống mỏ điều hâu và cực kỳ hẹp. Alesandra nghĩ anh ta là một người hoàn toàn không hấp dẫn và thấy giọng mũi của anh ta tạo cho nàng một cảm giác khó chịu.

Nàng tự nhắc nhở bản thân rằng vẻ bề ngoài không có ý nghĩa gì cả. Nàng cầu mong Neil cũng có tính tình dễ thương như em gái anh ta. Neil có vẻ khó tính và nàng hy vọng anh ta không như thế.

“Vui lòng vào trong và ngồi xuống. Ta muốn nói chuyện với ngài về một vấn đề liên quan đến ta và xin ngài lượng thứ cho một vài câu hỏi.”

Neil gạt đầu đồng ý và băng qua phòng. Anh ta đợi cho đến lúc nàng yên vị trên trường kỷ thì mới ngồi xuống chiếc ghế kế bên. Anh ta bắt chéo một chân lên chân kia, đặt tay lên đầu gối. Nàng để ý móng tay của anh ta khá dài đối với đàn ông và bộ móng được cắt giữa không chê vào đâu được.

“Tôi không bao giờ vào những ngôi nhà phố như thế này”, Neil nhận xét sau khi nhìn quanh phòng, giọng nói ra chiều khinh miệt, “Vị trí thật tuyệt vời, dĩ nhiên là vậy rồi, nhưng tôi biết nó chỉ là nhà thuê”.

“Đúng vậy.”

“Nó quá nhỏ, đúng không? Tôi nghĩ một công chúa sẽ muốn có nơi cư ngụ thích hợp hơn.”

Neil là kẻ hợm mình. Alesandra đang rất cố gắng để thích anh ta nhưng những nhận xét sỗ sàng, hợm hĩnh khiến điều đó trở nên khó khăn hơn. Tuy vậy, anh ta là anh trai của Victoria và Alesandra cần sự trợ giúp của anh ta để tìm bạn nàng.

“Ta rất vui vì được ở đây”, nàng cố nói thật dịu dàng. “Và bây giờ, thưa ngài, ta muốn nói chuyện về em gái của ngài.”

Anh ta không thích nghe điều nàng vừa thông báo. Nụ cười của anh ta tắt lịm ngay lập tức. “Em gái tôi không phải là đề tài để thảo luận, công chúa Alesandra.”

“Ta hy vọng sẽ làm thay đổi suy nghĩ của ngài”, nàng phản đối. “Ta gặp Victoria năm ngoái. Cô ấy ở tại Holy Cross với ta khi cô ấy bị bệnh trong chuyến đi. Cô ấy có tình cờ nhắc đến ta không?”

Neil lắc đầu. “Em gái tôi và tôi hiếm khi nói chuyện với nhau.”

“Thật sao?” Alesandra không thể giấu sự ngạc nhiên.

Neil cố tình tuôn ra một tiếng thở dài lớn. “Victoria sống cùng với mẹ chúng tôi. Tôi có điền trang riêng”, anh ta kiêu hãnh thêm vào. “Dĩ nhiên bây giờ nó đã đi đến nơi mà chỉ có Chúa mới biết, và mẹ tôi đã chuyển đến ở cùng tôi.”

Anh ta bắt đầu gõ ngón tay lên đầu gối, một biểu hiện không kiên nhẫn. “Ta

xin lỗi nếu đây là điều khó nói đối với ngài nhưng ta lo lắng cho Victoria. Ta không bao giờ tin cô ấy bỏ trốn và kết hôn.”

“Không cần quan tâm”, anh ta phản bác. “Nó không đáng cho bất kỳ ai quan tâm lo lắng. Nó đã làm...”

“Ta không hiểu nổi thái độ nhẫn tâm của ngài. Victoria có thể đang gặp rắc rối.”

“Và tôi không hiểu thái độ của nàng, thưa công chúa”, Neil trả đũa. “Nàng không ở Anh đủ lâu và do vậy không hiểu một vụ bê bối có thể gây ra những gì đối với người có địa vị xã hội. Mẹ tôi hầu như bị hủy hoại bởi hành động khinh suất của Victoria. Tại sao à, lần đầu tiên trong mười lăm năm, bà ấy đã không được mời đến vũ hội của Ashford. Sự nhục nhã khiến bà nằm trên giường cả tháng trời. Em gái tôi đã vứt bỏ tất cả. Nó luôn là một đứa ngu ngốc. Nó có thể kết hôn với bất kỳ ai mà nó muốn. Tôi biết ít nhất ba quý ông có tước hiệu mà nó đã từng gặp gỡ. Dĩ nhiên Victoria chỉ nghĩ đến bản thân. Trong khi mẹ tôi lo lắng và cân nhắc cho nó một đám tốt thì nó lại vụng trộm với người tình.”

Alessandra cố hết sức để giữ bình tĩnh. “Ngài không thể biết đó có phải là sự thật hay không”, nàng cãi lại. “Về vụ tai tiếng...”

Nàng không kết thúc được câu cãi. “Nàng rõ ràng cũng chẳng quan tâm đến điều tiếng”, Neil thì thầm. “Chẳng có gì lạ khi nàng và em gái tôi hợp nhau đến vậy.”

“Chính xác ngài đang ám chỉ điều gì?”

“Nàng đang sống cùng nhà với một người đàn ông độc thân”, anh ta nói. “Đã có những lời xâm xì bàn tán.” Alessandra hít thật sâu với nỗ lực kiểm soát cơn cáu giận, “Chính xác thì những lời bàn tán là gì?”

“Có người nói ngài Colin Hallbrook là anh họ của nàng. Người khác thì tin ngài ấy là người tình.”

Nàng đánh rơi tờ danh sách xuống đùi và sau đó đứng dậy. “Em gái ngài hiếm khi đề cập đến ngài với ta và bây giờ thì ta hiểu tại sao rồi. Ngài là một người đàn ông đáng khinh, Neil Perry. Nếu ta không vì lo lắng cho sự an nguy của Victoria, ta sẽ quẳng ngài ra khỏi đây ngay.”

“Ta sẽ lo việc vật vãnh này.”

Colin loan báo từ lời vào. Chàng đang tựa lưng vào khung cửa, đôi cánh tay khoanh lại trước ngực. Trông chàng có vẻ thả lỏng, nhưng đôi mắt chàng... Ôi, Chúa ơi, đôi mắt chàng thật dữ dội. Alesandra chưa từng thấy Colin nổi giận. Nàng rùng mình vì đôi mắt đầy thịnh nộ ấy.

Neil giật bắn mình vì bị cắt ngang. Anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lúng túng đứng lên.

“Nếu tôi biết lý do thật sự nàng muốn gặp tôi, tôi sẽ không bao giờ đến đây. Chúc một ngày tốt lành, công chúa Alesandra.”

Nàng không kịp dứt ánh mắt đang ghim vào Colin để trả lời với Neil. Nàng có một cảm giác kỳ cục là Colin đã sẵn sàng để chuẩn bị tấn công.

Cảm giác của nàng không sai. Flannaghan giữ cửa mở cho vị khách của họ. Colin di chuyển đến đứng sau người quản gia. Về mặt Colin không có biểu hiện gì, và vì lý do đó Neil không hình dung được rằng anh ta thực sự bị quăng ra bên ngoài.

Nếu chớp mắt, nàng sẽ bỏ lỡ nó mất. Neil chỉ có đủ thời gian trong tích tắc để hét lên phần nộ nghe như tiếng heo kêu eng éc khi gặp nguy hiểm. Colin chộp lấy anh ta bằng một tay ghi trên cổ và tay kia ở đằng sau cạp lưng quần, nâng anh ta lên và quăng ra ngoài dễ như người ta quăng một bao rác. Neil đáp xuống rãnh nước trước cửa nhà.

Alesandra khẽ hé miệng vì kinh ngạc, nàng nhấc váy lên và đi như chạy đến cửa trước. Flannaghan để cho nàng thấy hình ảnh vị Bá tước Hargrave đang nằm dài trên đường trước khi anh đóng cửa.

Nàng quay người, đối mặt với Colin. “Bây giờ ta sẽ làm gì? Ta nghi ngờ việc anh ta sẽ quay lại đây sau cái cách mà ngài quăng anh ta ra ngoài, Colin.”

“Hắn ta đã lãng mạ nàng. Ta không cho phép điều đó.”

“Nhưng ta cần anh ta trả lời các câu hỏi của ta.”

Chàng nhún vai bất cần. Những ngón tay nàng luồn vào trong mái tóc một cách bối rối. Nàng không thể quyết định mình đang hài lòng hay điên tiết với Colin. “Ta sẽ làm gì với danh sách của ta đây?”

“Danh sách nào, thưa công chúa?” Flannaghan hỏi.

“Danh sách các câu hỏi mà ta định hỏi Neil ấy.”

Nàng vội đi vào phòng khách, cúi xuống tìm tờ giấy dưới trường kỷ. Flannaghan và Colin ngắm nhìn nàng. “Công chúa Alesandra là người hết lòng tin tưởng vào các danh sách, thưa ngài”, Flannaghan nói với Colin.

Colin không nói lời nào về thông tin đó. Chàng cau mày với Alesandra khi nàng đi ngang qua và lên cầu thang. “Ta sẽ không cho phép nàng mời Perry đến đây lần nữa, Alesandra”, chàng nói lớn, vẫn còn bưng bưng tức giận vì lời nhận xét ác ý của gã đàn ông vênh vang đang nằm sõng soài trên mặt đường mưa nhớp nháp bùn lầy ngoài kia.

“Ta sẽ mời anh ta trở lại”, nàng không thèm quay đầu lại. “Đây giống như là nhà của ta cũng như nó thuộc về ngài trong khi ngài là người giám hộ của ta. Ta nhất định phải tìm hiểu xem Victoria có ổn hay không, Colin, và nếu điều đó có nghĩa là phải chịu đựng người anh trai khủng khiếp của cô ấy thì ta sẽ làm như vậy đây.” Colin quay sang người quản gia của chàng. “Không cho hắn ta vào. Hiểu không?”

“Cực kỳ hiểu, thưa ngài. Bôn phận của chúng ta là bảo vệ công chúa khỏi những kẻ vu khống, phỉ báng người.”

Alesandra đã lên tới khúc quanh của cầu thang và vì vậy không nghe thấy mệnh lệnh của Colin cũng như sự đồng ý của Flannaghan. Nàng hoàn toàn bất mãn với đàn ông nói chung và với Neil nói riêng. Nàng quyết định đẩy anh trai của Victoria ra khỏi đầu trong thời gian này. Ngày mai là đủ sớm để quyết định sẽ làm gì tiếp theo.

Valena đang đợi trong phòng ngủ mới. Cô ấy và Flannaghan đã chuyển đồ đạc của Alesandra từ phòng Colin sang phòng ngủ bên cạnh.

Alesandra ngồi xuống cạnh giường và đá giày ra khỏi chân. “Có thể chúng ta sắp phải ở lại đây thêm vài ngày, Valena.”

“Những chiếc rương đã được đưa đến, thưa công chúa. Tôi sẽ dỡ đồ ra nhé?”

“Ngày mai vẫn kịp. Ta biết giờ vẫn còn sớm nhưng ta muốn đi nghỉ ngay. Chị không cần ở lại đây giúp ta đâu.”

Valena để nàng một mình. Alesandra từ tốn chuẩn bị đi ngủ. Sức lực nàng như bị rút hết từ những cuộc gặp mặt ngày hôm nay. Nói chuyện với rất nhiều người bạn cũ của cha và lắng nghe những câu chuyện tuyệt vời về ông khiến nàng nhớ cha mẹ. Alesandra đã có thể kiểm soát được tâm trạng của mình nếu Neil không ác ý chỉ để thỏa mãn cái tôi và trái tim tàn nhẫn của anh ta. Nàng muốn quát lên rằng anh ta nên thấy hạnh phúc vì có mẹ và em gái để yêu thương. Perry sẽ không hiểu hoặc quan tâm, nàng biết, vì anh ta cũng giống rất nhiều người mà nàng từng gặp, những người luôn coi gia đình là một điều hiển nhiên không phải bận tâm.

Alesandra thương cảm bản thân trong vòng vài phút. Nàng không có bất cứ ai thực sự quan tâm đến mình. Colin xem nàng như một mối phiền toái, và người giám hộ thực sự, dù lịch thiệp hơn và hiểu biết nhiều hơn con trai của ông ấy, cũng có lẽ xem nàng là mối phiền toái. Nàng muốn mẹ. Ký ức về cuộc sống trước đây không an ủi nàng được. Chúng làm nàng đau đớn và cô đơn. Nàng chìm vào giấc ngủ vài phút sau đó, giấu mình dưới tấm chăn dày và khóc thầm trong khi ngủ. Nàng choàng tỉnh lúc nửa đêm, không cảm thấy khá hơn chút nào về bản thân hay tình cảnh hiện tại, và Chúa giúp nàng, nàng lại bắt đầu thổn thức. Colin nghe thấy. Chàng cũng ở trên giường. Tuy nhiên, chàng không thể ngủ được. Con đau nhức dưới chân giữ chàng tỉnh táo. Alesandra không gây ra tiếng động nhiều, nhưng Colin đã quá quen thuộc với các âm thanh trong nhà. Chàng lập tức hát tấm chăn qua một bên và rời khỏi giường. Chàng đã đi nửa đường, ngang qua lò sưởi trước khi kịp nhận ra mình đang trần như nhộng. Chàng mặc cái quần dài, chạm tay vào nắm cửa và rồi dừng lại.

Chàng muốn tới an ủi, nhưng cùng lúc biết rằng nàng có thể sẽ bối rối vì đã để chàng nghe được tiếng khóc của mình. Âm thanh bị chèn ép cho chàng biết nàng đang cố giữ càng yên lặng càng tốt. Nàng không muốn ai nghe thấy và chàng nghĩ mình nên tôn trọng sự riêng tư.

“Chết tiệt”, chàng làu bàu một mình, không biết chắc mình đang muốn gì nữa. Colin không thường lưỡng lự như thế này. Bản năng mách bảo chàng nên tránh xa Alesandra. Nàng là một mối phức tạp mà chàng chưa sẵn sàng đón nhận.

Chàng quay lại giường. Cuối cùng thì chàng cũng thực sự thừa nhận sự thật với bản thân. Không phải chàng vừa bảo vệ Alesandra khỏi bối rối. Không, chàng cũng đã bảo vệ nàng khỏi những suy nghĩ phóng đảng của mình. Nàng ở trên giường, có lẽ chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng, và, khôn kiếp thật, nếu

chàng đến gần, chàng biết mình sẽ chạm vào nàng.

Colin nghiêng răng và nhắm mắt lại. Nếu cô gái ngây thơ bé nhỏ ở phòng kế bên biết những gì đang diễn ra trong đầu chàng, chắc nàng sẽ cho cận vệ canh gác quanh giường mình mất.

Chúa ơi, chàng muốn nàng.

Gã đã giết một á điếm. Đó là một sai lầm vì gã không vừa ý chút nào. Sự vội vàng của quyền lực tuyệt đối và kích động đã biến mất. Mất cả ngày suy nghĩ về vấn đề trước khi gã nghĩ ra được giải thích thích hợp. Con đoi khát đến chỉ sau khi có một cuộc đi săn thỏa mãn. Á điếm quá dễ dàng, và mặc dù tiếng thét của á kích thích gã thì nó vẫn không giống. Không, không, đó là sự khôn khéo gã phải gọi để như mò. Đó là sự quyến rũ ngây thơ của một người điêu luyện. Và các yếu tố then chốt làm nên sự khác biệt hoàn toàn. Á điếm đã vậy bản. Á không xứng đáng ngủ với người khác. Gã ném á xuống hẻm núi và để đó cho lũ thú hoang xử lý.

Gã cần một quý bà.

Colin đã ra khỏi nhà lúc Alesandra xuống dưới lầu sáng hôm sau. Flannaghan và Raymond ngồi ở bàn ăn trong khi nàng sắp xếp chồng thư mời không lồ được đưa đến lúc sáng sớm. Stefan giờ đang ngủ vì đã thức canh gác suốt đêm trước. Alesandra không nghĩ để bất kỳ ai thức suốt đêm là cần thiết, nhưng Raymond, người cận vệ cấp cao hơn trong hai người bọn họ, không đồng ý. Phải có ai đó luôn canh gác để cảnh báo trong trường hợp có rắc rối phát sinh, Raymond khẳng định, và vì nàng đã đặt trách nhiệm vào anh ấy, nên nàng phải để cho anh ấy làm theo cách của mình.

“Nhưng bây giờ chúng ta đang ở Anh”, nàng nhắc cho người cận vệ nhớ.

“Tướng quân sẽ không để yên mọi việc đâu, thưa công chúa”, Raymond chặn lại. “Chúng ta đã ở đây rồi, đúng không? Ông ta có thể đã cho người đuổi theo chúng ta trong chuyến tàu kế tiếp.”

Alesandra không tranh cãi với Raymond nữa và chú tâm vào đồng thư mời.

“Thật đáng ngạc nhiên khi có quá nhiều người biết ta ở Anh sớm đến vậy”, nàng thốt lên kinh ngạc.

“Tôi không ngạc nhiên”, Flannaghan trả lời. “Người bán thịt nói với đầu bếp rồi đầu bếp nói với tôi rằng sự hiện diện của người đang gây ra một sự khuấy động khá lớn. Tôi e là có một chút chuyện ngòi lê đôi mách liên quan đến người khi người ở tại đây, nhưng thật sự thì người có một cô hầu gái và hai cận vệ để làm giảm đi những lời bàn tán. Cũng có một chuyện khá thú vị... có chút vô lý...”

Alesandra đang kéo lá thư ra khỏi phong bì, nàng dừng lại nhìn Flannaghan. “Chuyện gì có chút vô lý?”

“Vì lý do nào đó mà người ta tin rằng công chúa và ông chủ tôi có quan hệ họ hàng”, anh giải thích. “Họ nghĩ Colin là anh họ của người.”

“Neil Perry đã đề cập đến chuyện ấy”, nàng nói. “Anh ta cũng nói rằng có một số người khác tin Colin là người tình của ta.”

Flannaghan kinh hoàng hết sức. Nàng vươn người ra phía trước và vỗ nhẹ vào tay anh. “Ồn cả thôi. Mọi người sẽ tin những gì họ muốn tin. Tôi nghiệp Colin. Anh ấy chỉ có thể chịu đựng ta có mặt xung quanh anh ấy như hiện tại, và nếu có bất kỳ ai nói ta là em họ của anh ấy thì chỉ có trời mới biết anh ấy sẽ làm gì.”

“Làm sao mà người lại nói như vậy?” Flannaghan hỏi. “Ông chủ thích có người ở đây, công chúa.”

“Ta lấy làm cảm kích, Flannaghan.”

“Tại sao thế, công chúa?”

“Anh vừa nói một lời nói dối kỳ quặc nhất với một vẻ mặt thật thà.” Flannaghan không cười cho đến khi nàng mỉm cười. “Được rồi, ngài ấy sẽ thích có người ở đây nếu không quá bận rộn lo lắng về sổ sách của mình.”

Anh ấy đang cố giữ thể diện, Alesandra nghĩ thầm. Nàng gật đầu, vờ đồng ý, rồi chú tâm vào công việc. Flannaghan xin được phép phụ giúp. Nàng giao anh nhiệm vụ đóng dấu lên phong bì. Con dấu thật khác lạ. Flannaghan chưa từng thấy thứ nào như thế. Có nét phác thảo rõ ràng của một tòa lâu đài và dường như có một chú đại bàng hoặc chim ưng ở trên đỉnh một tháp canh.

“Lâu đài có tên không, thưa công chúa?” Flannaghan hỏi, bị hấp dẫn bởi

những chi tiết tuyệt vời đó.

“Nó được gọi là Stone Haven. Cha mẹ ta đã kết hôn ở đây.”

Nàng trả lời mọi câu hỏi mà Flannaghan đưa ra. Tâm trạng vui vẻ của Flannaghan khiến nàng nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh có vẻ hoài nghi khi nghe nói nàng sở hữu không chỉ một mà là tới hai tòa lâu đài, và vẻ mặt ẩn tuợng ấy làm nàng bật cười. Anh thực sự là một người thú vị.

Họ cùng làm việc với nhau suốt cả buổi sáng dài, nhưng khi chuông đồng hồ điểm một giờ, Alesandra lên lầu thay chiếc đầm khác. Nàng bảo với Flannaghan điều duy nhất nàng đang trông mong là có thêm bạn bè và muốn nàng trông đẹp nhất.

Colin về nhà khoảng bảy giờ tối. Chàng mệt mỏi và nổi cáu từ lúc ngồi tại bàn làm việc ở văn phòng trong suốt thời gian dài như vậy. Chàng kẹp những quyển sổ nặng nề dưới nách.

Chàng thấy người quản gia của mình uể oải ngồi trên những bậc thang dẫn lên lầu. Raymond là người ra mở cửa cho chàng.

Trông Flannaghan đang thất vọng. “Chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy?” Colin hỏi.

Người quản gia tự đánh thức mình khỏi trạng thái ngẩn ngơ và đứng lên. “Chúng ta lại có khách ngày hôm nay. Công chúa đã không cảnh báo trước với tôi bất cứ điều gì. Tôi không đổ lỗi cho cô ấy, dĩ nhiên là vậy, và cô ấy nói với tôi sắp có khách khứa đến thăm, nhưng tôi không biết đó là ai, và sau đó ông ấy ở đây với người phục vụ của ông ấy và tôi đã làm đồ ly trà mà đầu bếp chuẩn bị. Sau khi ông ấy rời khỏi, một công nhân bến tàu xuất hiện ở cửa. Tôi nghĩ ông ta sẽ cầu xin gì đó, nhưng công chúa Alesandra nghe tôi bảo ông ta đi vòng ra cửa sau và đầu bếp sẽ mang lại cho ông ta chút gì để ăn. Cô ấy ngăn lại. Tại sao ư, cô ấy đang mong gặp người đàn ông đó, và ngài có biết không, thưa ngài, cô ấy đối xử với ông ta cũng tôn trọng như với người khác.”

“Người nào khác?” Colin hỏi, cố sắp xếp lời giải thích kỳ lạ của người quản gia.

“Hoàng thân nhiếp chính.”

“Ông ta ở đây ư? Ta sẽ bị đày ải mất thôi.”

Flannaghan ngồi xuống một bậc thang. “Nếu chú Sterns của tôi nghe phong phanh được điều nhục nhã của tôi, ông ấy sẽ cho tôi ăn bạt tai.”

“Nhục nhã gì chứ?”

“Tôi làm đổ trà lên áo vest của Hoàng thân nhiếp chính.”

“Tốt cho cậu đấy”, Colin trả lời. “Khi ta có đủ khả năng, cậu sẽ được tăng lương.”

Flannaghan mỉm cười. Anh đã quên mất việc ông chủ của mình không ưa Hoàng thân nhiếp chính đến mức nào. “Tôi hoàn toàn bối rối trước sự có mặt của ông ấy, nhưng công chúa Alesandra vẫn xem như không có gì khác thường xảy ra. Cô ấy rất cao quý. Hoàng thân nhiếp chính không thể vênh vang như ông ấy luôn tỏ ra nữa. Ông ấy cư xử giống như một cậu học trò say mê. Rõ ràng là tôi thấy ông ấy cực kỳ yêu thích công chúa.”

Alesandra xuất hiện ở đầu cầu thang bên trên. Colin nhìn lên và ngay lập tức cau mày. Một cái siết chặt nơi ngực làm chàng nghẹt thở.

Nàng trông xinh đẹp vô cùng, trong chiếc đầm dài màu bạc và trắng, chiếc đầm tỏa sáng lung linh khi nàng di chuyển. Đường cắt may không quá lộ liễu nhưng chàng vẫn có thể thấy một phần da thịt thấp thoáng ẩn hiện trên đường viền cổ áo.

Mái tóc được bới cao với một sợi dây ruy băng trắng nhỏ quấn xuyên qua những lọn tóc quăn. Lọn tóc rũ xoắn tròn trên cổ nàng.

Nàng đẹp hút hồn. Mỗi một tế bào thần kinh trong cơ thể của Colin phản ứng lại với hình ảnh đó. Chàng muốn ôm lấy nàng trong vòng tay, hôn nàng, nếm hương vị của nàng... “Nàng sắp đến cái chỗ chết tiệt nào vậy?” Chàng cúi kính hỏi với âm lượng bình thường nhất có thể. Giận dữ che giấu sự ham muốn của chàng - hoặc vì chàng hy vọng thế.

Nàng tròn mắt trước sự thù địch trong câu hỏi đó. “Đi đến nhà hát”, nàng trả lời. “Hoàng thân nhiếp chính này nỉ ta đến lô của ông ấy tối nay. Ta sẽ đưa Raymond theo.”

“Nàng sẽ ở nhà, Alesandra”, Colin tuyên bố.

“Công chúa, người không thể mong tôi đi theo người vào bên trong và ngồi gần Hoàng thân nhiếp chính”, Raymond cắt ngang, có chút than vãn trong giọng nói của người đàn ông cao lớn và đáng sợ.

“Ông ta sẽ không có ở đó, Raymond”, nàng giải thích.

“Tôi vẫn không thể đi vào trong. Nó không đúng quy tắc. Tôi sẽ đợi ở xe.”

“Nàng sẽ không đi bất kỳ đâu mà không có ta”, Colin khẳng định.

Chàng thêm vào một cái nhìn nghiêm khắc để nàng hiểu rõ những gì chàng nói.

Nụ cười của nàng rạng rỡ, hớn hởi. Chàng ngã ngửa vì nhận ra mục đích thật sự của nàng. Nàng không có ý định kéo Raymond vào nhà hát.

Nàng đã khôn khéo bẫy chàng để chàng phải đi cùng mình.

“Nhanh lên và thay đồ đi, Colin. Chúng ta sẽ không muốn đến trễ đâu.”

“Ta ghét nhà hát.”

Lời cầu nhàu nghe giống như một cậu bé đang than phiền vì phải ăn rau. Nàng không có chút thông cảm cho chàng. Nàng cũng không thích nhà hát lắm nhưng lại không muốn thừa nhận sự thật đó. Chàng chỉ muốn ở nhà và nàng thật không thể xúc phạm đến Hoàng thân nhiếp chính bằng cách không ngồi ở lô của ông ấy.

“Quá tệ, Colin. Ngài đã cho ta lời hứa sẽ đi. Nhanh lên nào.”

Alessandra khẽ nâng váy của mình lên và xuống cầu thang. Flannaghan ngắm nhìn nàng với cái miệng há hốc. Nàng mỉm cười khi đi qua người quản gia.

“Cô ấy đi giống như một công chúa.” Flannaghan thì thầm với ông chủ của mình.

Colin mỉm cười. “Cô ấy là một công chúa, Flannaghan.”

Colin bỗng chốc tắt ngúm nụ cười.

Cổ áo của Alesandra không nhỏ như chàng nghĩ lúc nãy. Nhìn gần, chàng có thể thấy phần ngực nàng lộ ra trên cổ áo.

“Nàng sẽ phải thay áo trước khi chúng ta đi bất cứ đâu”, chàng tuyên bố chắc nịch.

“Tại sao ta phải thay?”

Chàng làm bầm thì thậm gì đó. “Cái váy này quá... hấp dẫn. Nàng muốn tất cả đám đàn ông ở đó trơ trẽn nhìn chăm chăm vào mình à?”

“Ngài nghĩ họ sẽ làm vậy?”

“Chết tiệt, đúng.”

Nàng mỉm cười. “Tốt.”

“Nàng muốn thu hút sự chú ý của họ?” Chàng có vẻ hoài nghi.

Nàng trông bức tức. “Dĩ nhiên ta muốn thu hút sự chú ý của họ. Ta đang cố tìm một ông chồng, nhớ chứ?”

“Nàng thay váy đi.”

“Ta sẽ khoác áo choàng bên ngoài.”

“Thay ra.”

Cổ của Flannaghan đang bắt đầu đau vì phải quay qua quay lại giữa hai người họ trong cuộc tranh cãi gay gắt.

“Ngài thật buồn cười và lạc hậu.”

“Ta là người giám hộ của nàng. Ta sẽ làm bất cứ cách chiết tiệt nào mà ta muốn.”

“Colin, hãy chấp nhận việc này. Valena đã mất nhiều công sức và thời gian để xử lý những nếp nhăn của áo đấy.”

Chàng không để nàng kết thúc.

“Nàng đang phí phạm thời gian.” Alesandra lắc đầu với Colin. Nàng sẽ không nhượng bộ, dù cho cơn giận dữ của chàng lên cao đến thế nào đi nữa.

Chàng đi đến chỗ nàng. Trước khi nàng kịp nhận ra Colin định làm gì thì chàng đã chộp lấy vạt áo trên và cố kéo nó lên đến tận cằm nàng.

“Mỗi khi ta nghĩ áo váy của nàng cần một số thay đổi, ta sẽ kéo mạnh lên, như thế này, bất kể lúc đó chúng ta đang ở đâu.”

“Ta sẽ thay.”

“Ta nghĩ nàng có thể.”

Ngay khi chàng thả ra, nàng quay người và chạy lên cầu thang. “Ngài là một người đàn ông khủng khiếp, Colin.”

Chàng không quan tâm đến lời xúc phạm. Chàng có cách riêng của mình và tất cả những điều đó đều là vấn đề. Chàng sẽ bị đọa đày nếu để cho lũ thú tự do hau háu nhìn nàng như thú nhìn mồi.

Chẳng bao lâu sau chàng đã tắm rửa xong và mặc vào bộ lễ phục rồi trở lại dưới lầu chưa đầy mười lăm phút.

Nàng mất nhiều thời gian hơn. Nàng xuống cầu thang khi Colin đi thư thân trong phòng ăn. Chàng đang gặm một quả táo xanh và ngừng lại khi thấy nàng trên những bậc thang. Tia mắt chàng nán ná ở vạt trước áo của nàng một lúc lâu, rồi gật đầu chấp thuận. Chàng mỉm cười hài lòng. Nàng nghĩ chàng có thể rất hả hê với chiến thắng này. Hiển nhiên là chàng thấy chiếc váy màu rừng xanh phù hợp. Thế nhưng nó không như vậy. Đường cắt cổ áo sâu hình chữ V, nhưng nàng khéo léo lèn một miếng đăng ten xuống chính giữa cổ áo để nhượng bộ người giám hộ.

Nàng không chủ tâm chọn váy để chọc tức Colin. Chiếc váy là lựa chọn duy nhất còn lại. Những cái khác quá xấu nhúm không thể mặc, và Valena chỉ vừa kịp chuẩn bị được cái này trong núi đồi.

Colin rất bảnh bao. Màu đen hợp với chàng. Chàng kéo mạnh chiếc cà vạt màu trắng cứng nhắc và ngầu nghiêng trái táo cùng lúc.

Trông chàng vẫn cực kỳ hấp dẫn. Chiếc áo vest vừa khít bờ vai rộng. Chiếc quần dài ôm sát đôi chân và Alesandra không thể không nhìn thấy chỗ phòng

lên vạm vỡ giữa hai đùi chàng.

Colin có vẻ lơ đãng trên suốt quãng đường đến nhà hát. Alesandra ngồi đối diện với chàng trong chiếc xe ngựa nhỏ với đôi tay đan vào nhau đặt trên đùi. Đôi chân dài của chàng đẩy nàng vào một góc, và trong bóng tối thân hình chàng càng đáng sợ hơn. Cuối cùng, chàng cũng phá vỡ sự im lặng.

“Ta không biết nàng là bạn của Hoàng thân nhiếp chính”, chàng lên tiếng.

“Ông ấy không phải là bạn của ta. Ta chỉ vừa gặp ông ấy hôm nay.”

“Flannaghan nói cho ta biết Hoàng thân nhiếp chính đã bị nàng lôi cuốn.”
Nàng lắc đầu. “Ông ấy bị lôi cuốn bởi ta là gì, chứ không phải ta là ai.”

“Nghĩa là sao?”

Nàng khẽ thở dài trước khi trả lời.

“Đó là cuộc gặp nghi thức, Colin. Hoàng thân đến vì ta là một công chúa. Ông ấy hoàn toàn không biết bản thân ta. Bây giờ ngài hiểu Chưa?”

Chàng gật đầu. “Hầu hết mọi người trong xã hội sẽ ôm nàng vì nàng là gì, Alesandra. Ta vui vì nàng nhận thấy sự nông cạn đó trong lời đề nghị kết bạn. Nó cho thấy nàng chín chắn.”

“Chín chắn? Không, nó cho thấy sự hoài nghi mà thôi.”

Chàng mỉm cười. “Cũng vậy thôi.”

Vài phút trôi qua trong im lặng. Colin cất giọng hỏi lại. “Nàng thích ông ta không?”

“Ai?”

“Hoàng thân.”

“Ta không biết ông ấy đủ để đưa ra bất kỳ ý kiến nào.”

“Nàng đang thoái thác trả lời ta, Alesandra. Nói cho ta sự thật.”

“Ta đang thiết lập mối quan hệ ngoại giao”, nàng trả lời. “Nhưng ta sẽ cho

ngài câu trả lời trung thực. Không, ta không thích ông ấy. Vậy đó, giờ ngài hài lòng chứ?”

“Phải. Câu trả lời chứng tỏ ngài là người có khả năng phán đoán tốt.”

“Có thể Hoàng thân là người tốt”, ngài đưa ra nhận xét, cảm thấy có lỗi vì thừa nhận ngài không thích ông ấy.

“Làm gì có.”

“Tại sao chàng không thích ông ấy?”

“Ông ta không giữ lời - một lời hứa với người cộng sự của ta”, Colin giải thích. “Hoàng thân nhiếp chính giữ một lượng ngân quỹ rất lớn thuộc về vợ của Nathan, Sara, và sau một thời gian ông ta quyết định giữ nó cho riêng mình. Thật mất mặt.”

“Đáng hổ thẹn”, ngài đồng ý.

“Tại sao ngài không thích ông ta?”

“Ông ấy có vẻ... quá...”, ngài thừa nhận.

Colin khịt khịt mũi. “Ông ta quá...”, chàng ngăn bản thân sử dụng từ ngữ thô tục và tìm một từ khác thay thế cho phù hợp. “Vênh vang.”

Chiếc xe dừng lại trên con đường lát đá ở phía trước Nhà hát Hoàng gia. Alesandra chỉnh lại đôi găng tay trắng của mình, nhìn thẳng vào Colin. “Ta sẽ không bao giờ cho phép ông ta đứng trên lối vào nhà chàng nếu ta biết những gì ông ta đã làm với cộng sự của chàng. Ta xin lỗi, Colin. Ngôi nhà là lâu đài của chàng, nơi chỉ có bạn bè mới được mời đến.”

“Ngài sẽ từ chối ông ta?”

Alesandra gật đầu. Chàng nháy mắt. Trái tim ngài ngay lập tức đập thình thịch. Lạy Chúa, chàng là một người đàn ông quá quyến rũ.

Raymond ngồi cùng người đánh xe ở phía trước. Anh nhảy xuống và mở cửa cho họ.

Colin ra ngoài trước, rồi quay lại đỡ lấy Alesandra. Áo choàng mở ra khi

nàng chạm tay vào tay chàng. Cái khăn tay nhét bên dưới áo lót bị dịch chuyển và khi nàng bước xuống mặt đường, miếng đăng ten rơi ra.

Chàng bắt được nó, liếc nhìn phần ngực nhô ra ngoài cổ áo đầy khêu gợi và trừng mắt nhìn nàng.

Chàng rất giận, thực sự giận dữ. Nàng cố lùi lại tránh cái cau mày kinh khủng của chàng và suýt nữa ngã ngửa vào sợi dây cương kéo ngựa. Colin chộp lấy rồi xoay nàng đối mặt với cửa xe. Chàng nhét lại miếng đăng ten vào chỗ cũ.

Nàng chịu đựng cái chau mày của chàng trong sự xấu hổ và nhẩn mặt lại. Họ cứ đăm đăm nhìn nhau cả phút dài trước khi nàng cuối cùng cũng chịu nhượng bộ và quay mặt đi. Colin chỉnh lại áo choàng phủ trên vai Alesandra, kéo nàng sát vào mình, và bước vào nhà hát. Nàng đoán mình nên lấy làm mừng vì chàng đã không tạo ra một cảnh tượng khó coi và nghĩ rằng không có bất cứ ai nhận thấy cuộc đối đầu nho nhỏ giữa họ. Chàng che chắn cho nàng khỏi cái nhìn của đám đông bên trong nhà hát. Phải, nàng nên lấy làm mừng. Tuy nhiên nàng lại không như vậy. Colin cư xử như một ông cụ non.

“Ngài đã dùng quá nhiều thời gian vào sổ sách, thưa ngài. Ngài thật sự cần ra ngoài thường xuyên hơn. Rồi ngài sẽ nhận ra chiếc áo của ta không có gì là không phù hợp. Nó hoàn toàn đứng đắn.”

Nàng không chấp nhận cái khịt mũi tỏ vẻ hoài nghi của chàng, cảm thấy muốn đá cho chàng một cái. “Ngài muốn làm nhiệm vụ giám hộ cả trái tim nữa hay sao, thưa ngài?”

Chàng để tay khoác trên vai nàng khi họ bước lên bậc tam cấp. Nàng cố nhún vai để đẩy tay chàng ra. Colin quyết tâm giữ nguyên cử chỉ sở hữu đó và cuối cùng nàng đành chịu thua. “Alesandra, cha ta giao phó sự an toàn của nàng cho ta. Ta có thích nhiệm vụ này hay không cũng chẳng thành vấn đề. Ta là người giám hộ của nàng và nàng sẽ làm những gì ta yêu cầu.”

“Thật đáng tiếc là ngài chẳng giống cha ngài, ông ấy thật dịu dàng và hiểu biết làm sao. Ngài nên học vài điều từ ông ấy.”

“Khi nào nàng thôi ăn mặc như một đứa con gái phóng đảng thì ta sẽ hiểu biết hơn đây”, chàng hứa.

Hơi thở nàng hỗn hển như tiếng nấc. “Không ai từng dám gọi ta là... là đứa

con gái phóng đấng.”

Colin không để ý đến lời tuyên bố phần nộ đó. Nhưng chàng mỉm cười. Không ai nói thêm lời nào với nhau trong một khoảng thời gian dài. Họ được đưa tới lô của Hoàng thân nhiếp chính và ghé ngồi sòng đôi với nhau.

Nhà hát hết sức chứa, nhưng Colin tin chắc chỉ có Alesandra xem biểu diễn. Tất cả mọi người đều nhìn nàng.

Nàng vờ không nhận ra những cái nhìn chòng chọc không hề giấu giếm của họ. Nàng cũng gây ấn tượng mạnh đối với Colin. Toàn bộ con người nàng thật tuyệt vời. Nàng ngồi thẳng lưng, và chưa một lần rời mắt khỏi sân khấu. Tuy nhiên, chàng có thể thấy đôi tay nàng, chúng siết chặt lấy nhau trên đùi.

Chàng ngồi sát Alesandra hơn, rồi đưa một tay phủ lên đôi bàn tay nàng. Nàng không nhìn chàng nhưng hiểu ra điều chàng muốn làm và nắm chặt nó. Họ cứ để yên như vậy trong suốt phần còn lại của buổi diễn.

Cái cà vạt trắng cứng ngắc quanh cổ đang làm Colin phát điên lên. Chàng muốn giật cái thứ đó ra, gác chân lên lan can thẳng xuống sân khấu, và nhắm mắt lại. Alesandra có lẽ sẽ vỡ tim chết mất nếu chàng dám cư xử đáng xấu hổ như thế. Chàng sẽ không làm nàng xấu hổ, dĩ nhiên rồi, nhưng, Chúa ơi, sao mà chàng ghét tất cả mọi thứ vờ vịt liên quan đến việc chỉ trích và công kích danh tiếng.

Chàng cũng ghét phải ngồi trong lô của Hoàng thân nhiếp chính. Nathan sẽ gằm rống suốt một tuần nếu cậu ấy biết được điều này. Người cộng sự của chàng không ưa những người cầm quyền thậm chí còn hơn chàng không ưa họ, vì vợ cậu ấy đã bị Hoàng thân rất - không - cao - quý chiếm đoạt hết gia sản.

Vờ nhạc kịch vô cùng tồi tệ nên không thể cải thiện được tâm trạng cáu kỉnh của chàng. Chàng đã nhắm mắt lại, và cố chặn hết các âm thanh chói tai đang rít lên từ sân khấu. Alesandra không biết Colin đã ngủ thiếp đi từ hồi nào cho đến lúc buổi diễn kết thúc. Nàng quay sang định hỏi liệu chàng có thích opera như nàng không, nhưng vừa đúng lúc nàng sắp sửa nói thì chàng bắt đầu ngáy. Suýt chút nữa nàng bật cười. Tất cả những gì nàng cần làm là giữ vẻ biểu hiện bề ngoài thật tốt. Vờ nhạc kịch quả thật rất kinh khủng, và trong tận đáy lòng nàng ước mình có thể ngủ để vượt qua sự thử thách đó. Nàng sẽ không khi nào thừa nhận điều như vậy với Colin, dĩ nhiên lý do đơn giản chỉ là vì nàng biết chàng sẽ hả hê đắc thắng.

Nàng thúc khuỷu tay vào cánh tay cứng rắn của chàng. Colin bắt đầu tỉnh giấc.

“Chàng thật sự không thể làm được”, nàng thì thầm.

Chàng nở một nụ cười toe, vẫn còn vẻ ngái ngủ trong mắt. “Ta thích nghĩ ta làm được cơ.”

Thật không đơn giản để có thể xúc phạm chàng. Nàng từ bỏ cố gắng, đứng dậy, lấy áo khoác và rời khỏi lô ngòi. Colin theo sau.

Có một đám đông chen chúc nhau trong phòng nghỉ bên dưới. Hầu hết là đợi để đến gần công chúa, nhìn nàng kỹ hơn. Alesandra thấy mình bị bao quanh bởi các quý ông xin được giới thiệu. Nàng mắt dấu Colin, và cuối cùng khi định được vị trí của chàng, nàng thấy chàng bị các quý bà bao vây. Một phụ nữ có mái tóc đỏ lòe loẹt với bộ ngực như chảy xuống tới đầu gối, đang đeo lấy cánh tay Colin. Người phụ nữ liếm môi trên, nhắc Alesandra nhớ tới hình ảnh một con mèo hoang đói khát vừa phát hiện ra một cái tô đầy kem.

Việc Colin xuất hiện trở thành bữa ăn nhẹ của người phụ nữ. Alesandra cố chú ý tới những gì mà các quý ông đang tự giới thiệu như là Bá tước gì đó, nhưng ánh mắt cứ hướng về Colin. Chàng có vẻ rất hạnh phúc với tất cả sự chú ý, và vì một vài lý do lạ lùng nào đó, việc ấy làm Alesandra phát cáu.

Thình lình nó đánh mạnh vào nàng, lý do vô lý này làm lòng ghen tỵ nổ bùng lên. Và, lạ Chúa, đó là cảm giác kinh khủng nhất. Nàng chỉ không thể chịu đựng khi thấy bàn tay của người phụ nữ ấy trên cánh tay Colin.

Nàng phẫn nộ với chính mình hơn là với Colin. Từ lúc đến Anh, nàng đã cố gắng cư xử theo cách mà nàng nghĩ một công chúa nên cư xử. Hai từ Mẹ bề trên căn dặn, phẩm giá và chuẩn mực, vang vọng trong tâm trí. Alesandra nhớ sự cảnh báo của bà để tránh những hành động tự phát. Nàng đưa ra hơn mười ví dụ rắc rối là kết quả mà nàng có được bởi những ý tưởng bộc - phát - trong - khoảnh - khắc.

Alesandra thở dài. Nàng nghĩ đến việc đến bên Colin và gỡ bàn tay kinh khủng của người phụ nữ kia ra khỏi cánh tay chàng sẽ là minh chứng của hành động bộc đồng. Hơn nữa, nàng biết rằng ngày mai, chuyện này sẽ được lan rộng qua miệng của những kẻ ngồi lê đôi mách và nó sẽ làm cho nàng hối hận vì đã hành động như vậy.

Cảm giác phòng nghỉ càng lúc càng nhỏ. Không ai vội vã ra về. Ngày càng có nhiều người chen chân vào khu vực nhỏ xíu để xem là ai đang ở đó và được ngắm nhá.

Nàng cần không khí trong lành. Nàng cáo lỗi với các quý ông xin được yết kiến bằng sự đồng ý cho họ gửi thư mời đến nàng, rồi từ từ lách qua đám đông trước cửa.

Nàng không quan tâm Colin có theo sau mình hay không. Nàng đi ra ngoài, dừng lại ở phía trước, hít thật sâu không - khí - không - trong - lành của thành phố, và khoác áo choàng lên người. Xe của Colin ở ngay dưới bậc tam cấp. Raymond thấy nàng liền. Anh nhảy xuống từ chỗ ngồi, nơi anh đã chờ cùng với người đánh xe. Alesandra nhắc nhẹ gấu váy lên và bắt đầu bước xuống. Ai đó chộp lấy cánh tay nàng. Nàng nghĩ là Colin cuối cùng đã đuổi kịp mình. Cái kẹp chặt làm nàng đau nhói. Nàng cố rút tay ra và quay lại để nói với chàng giảm bớt áp lực.

Đó không phải Colin. Người lạ mặt đang kẹp chặt tay nàng mặc bộ đồ đen từ đầu tới chân. Hắn đội cái mũ lưới trai phủ gần hết trán. Nàng chỉ có thể thấy vừa đủ khuôn mặt hắn. “Thả ta ra”, nàng ra lệnh.

“Nàng phải về nhà với chúng tôi ngay bây giờ, công chúa Alesandra.”

Một luồng khí lạnh bực lấy tim nàng. Người đàn ông nói bằng ngôn ngữ của quê hương cha nàng. Vậy là nàng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nàng cố không hoảng sợ. Nàng giật mạnh tay và cố gắng chạy thoát, nhưng bị bắt lại bởi một người đàn ông khác từ phía sau. Hắn làm nàng đau buốt với cái ôm chặt. Alesandra quá bất ngờ và tức giận đến mức không thể nghĩ đến con dao. Với trợ giúp của đồng bọn, hắn kéo nàng trở lại phía bên hông tòa nhà. Kẻ thứ ba xuất hiện, bước ra khỏi những cái bóng của cột đá phía trước nhà hát và lao xuống bậc tam cấp để ngăn cản sự can thiệp của Raymond. Người cận vệ đang chạy lên để bảo vệ nàng. Raymond giáng cú đấm đầu tiên, nhưng đối thủ của anh chỉ loạng choạng lùi về phía sau. Rồi hắn lao vào người cận vệ với vật gì đó sắc bén. Alesandra thấy máu phun ra, chảy xuống khuôn mặt Raymond và nàng bắt đầu la hét cầu cứu.

Kẻ bắt giữ nàng bịt miệng nàng lại, ngăn chặn âm thanh. Nàng cắn hắn mạnh hết sức. Hắn rú lên đau đớn và rời lỏng vòng tay.

Giờ hắn bóp cổ Alesandra. Hắn bảo nàng thôi chống cự nếu không sẽ làm

đau nàng.

Alesandra khiếp sợ. Nàng không thể thờ, tiếp tục vùng vẫy, quyết tâm thoát khỏi hắn và chạy đến chỗ Raymond. Nàng phải giúp anh ấy. Anh ấy có thể chảy máu đến chết, và, lạy Chúa, tất cả việc này đều là lỗi của nàng. Lẽ ra nàng phải nghe lời Raymond khi anh ấy nhấn mạnh người của tướng quân có thể theo sau nàng. Lẽ ra nàng nên ở nhà... lẽ ra nàng nên...

Nàng nghe tiếng Colin trước khi thấy chàng. Tiếng gầm điên cuồng giận dữ không giống với bất cứ thứ gì nàng từng nghe vang lên trong bóng tối. Người đàn ông giữ chặt nàng từ phía sau bất ngờ bị giật ra và đâm đầu vào một trong những cái cột đá. Hắn đổ sập xuống đất như người ta vứt bỏ cái lõi tảo.

Alesandra ho sặc sụa và thờ hồn hển. Kẻ lạ mặt nắm lấy tay nàng đẩy nàng ra trước hắn để thành tấm khiên chống lại Colin. Chàng không cho phép điều đó xảy ra. Colin di chuyển thật nhanh, Alesandra không kịp phản ứng. Nắm tay của Colin đâm sầm vào mặt hắn. Mũi của kẻ lạ mặt bay một hướng, và hắn bay xuống bậc tam cấp, rồi hạ cánh ạch một cái ngay dưới chân Raymond. Người cận vệ vờn quanh địch thủ ban đầu, tập trung vào con dao sáng loáng trong tay hắn.

Colin nhẹ nhàng di chuyển ra phía sau. Kẻ tấn công tuôn một tràng chửi mắng như tát nước vào mặt chàng. Colin đá con dao rơi khỏi tay người đàn ông, tiến lên và chộp cứng tay hắn rồi bẻ quặt ra sau. Tiếng xương gãy, đó là một âm thanh dễ sợ, theo sau là tiếng thét đau đớn. Tuy vậy, Colin vẫn chưa dừng lại. Chàng đẩy hắn chúi đầu vào phía sau xe ngựa. Alesandra chạy xuống bậc tam cấp. Nàng rút chiếc khăn tay từ trong áo ngực áp vào mặt Raymond để ngăn dòng máu chảy ra từ vết cắt sâu bên má phải của anh.

Colin không biết liệu có kẻ nào đó đang sẵn sàng để tấn công hay không, và trong tâm trí chàng, Alesandra sẽ không an toàn cho đến khi nàng ở nhà.

“Vào xe ngay, Alesandra.”

Chàng ra lệnh dứt khoát, giận dữ. Nàng nghĩ chàng rất tức giận với mình. Nàng vội vàng làm theo, nhưng cố gắng đưa Raymond đi cùng. Nàng đặt tay anh quàng quanh vai mình, cố chống đỡ với sức nặng của anh và thì thầm bảo anh dựa vào nàng.

“Tôi sẽ ổn thôi, công chúa”, Raymond nói. “Vào trong đi, công chúa. Ngoài

này không an toàn đâu.”

Colin kéo nàng ra khỏi người cận vệ. Chàng nửa nâng, nửa đẩy nàng vào trong xe, sau đó quay lại giúp Raymond.

Nếu người cận vệ không bị thương và trong tình trạng có thể bảo vệ Alesandra, Colin sẽ ở lại để lấy lời khai của bọn khốn kiếp dám chạm tay vào người công chúa. Raymond mất khá nhiều máu và giờ trông anh ta như sắp ngã quy.

Colin lăm bằm chửi rửa rồi vào xe. Người đánh xe ngay lập tức huýt ngựa chạy nước kiệu.

Alesandra ngồi cạnh Raymond. “Ta không hiểu tại sao không ai giúp chúng ta”, nàng thăm thì. “Họ không thấy chúng ta gặp rắc rối sao?”

“Người là người duy nhất ở bên ngoài, thưa công chúa”, Raymond trả lời. Anh ngồi phịch xuống góc xe. “Chuyện xảy ra quá nhanh. Tại sao người hộ tống không đi cùng công chúa?”

Raymond quay đầu nhìn sang Colin khi anh hỏi. Chiếc khăn tay đang được giữ trên má anh đậm dần sắc đỏ. Anh chỉnh lại khăn áp sát vào vết cắt rồi hướng về phía công chúa. Nàng đặt hai tay trong lòng và hạ thấp tầm mắt. “Đây là lỗi của ta”, nàng nhận lỗi. “Ta đã nôn nóng và có quá nhiều người ở trong đó. Ta muốn không khí trong lành. Lẽ ra ta nên đợi.”

“Chết tiệt, đáng ra nàng phải đợi.”

“Đừng giận dữ với ta, Colin.”

“Thế Hillman chết giẫm ở chỗ nào?”

“Là ngài Bá tước mà ngài đã giới thiệu với ta trước khi rời khỏi ta à?”

“Ta không rời khỏi nàng”, chàng nhẹ giọng. “Hillman đang giới thiệu nàng với một số bạn của anh ấy và ta chỉ quay lưng một phút để chào một cặp vợ chồng của hiệp hội doanh nghiệp. Quý tha ma bắt, Alesandra, nếu nàng muốn đi tại sao không nói Hillman đưa nàng đến chỗ ta?”

“Đừng lên giọng với ta. Ta hoàn toàn chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra.”

Nàng nhìn người cận vệ của mình. “Raymond, anh có thể thứ lỗi cho ta không? Lẽ ra ta phải ở nhà. Ta đã đưa anh vào nguy hiểm...”

Colin cắt ngang. “Nàng không cần phải nhốt mình trong nhà. Nàng chỉ cần không ra ngoài mà không có ta.”

“Họ sẽ tấn công cho dù ngài có ở cùng với ta hay không”, nàng cãi. Colin nhìn Alesandra suy đoán. “Giải thích đi”, chàng ra lệnh.

“Ta sẽ giải thích khi ngài ngưng quát tháo.”

Chàng không quát tháo, nhưng rõ ràng nàng quá khó chịu đến mức không thể nhận thấy. Nàng tháo đôi găng tay trắng ra. Chàng nhìn nàng gấp chúng lại với nhau và đưa cho Raymond làm cái băng vết thương tạm thời vì chiếc khăn tay đã thấm đẫm máu.

“Khi thật, Alesandra, nàng có thể đã bị thương.”

“Và vì vậy ngài cũng có thể bị, Colin”, nàng đáp trả. “Raymond cần bác sĩ.”

“Ta sẽ bảo Flannaghan đến chỗ Winters ngay khi chúng ta về đến nhà.”

“Winters là bác sĩ riêng của ngài?”

“Phải. Alesandra, nàng biết những kẻ tấn công?”

“Không. Thậm chí là một cái tên. Dù vậy, ta biết họ từ đâu đến.”

“Bọn họ là người cuồng tín”, Raymond xen vào.

Alesandra không thể chịu đựng được mỗi khi Colin cau mày. Nàng dựa lưng vào nệm và nhắm mắt lại. “Họ đến từ quê hương của ta. Họ muốn đưa ta quay về.”

“Vì mục đích gì?”

“Để kết hôn với tên tướng quân thối tha của họ”, Raymond trả lời. “Xin công chúa thứ lỗi vì đã sử dụng từ này khi có mặt người, nhưng Ivan là một kẻ thối tha.”

Colin phải đợi để hỏi thêm vì họ đã đến nhà. Chàng không cho Alesandra ra ngoài cỗ xe an toàn đến khi chàng mở cửa trước và hét to gọi Stefan. Stefan đỡ Raymond và Colin thì ôm quanh Alesandra.

Mất đúng một giờ đồng hồ để chăm sóc vết thương cho Raymond. Bác sĩ riêng của Colin sống cách đó ba dặm phố và may mắn là ông có nhà vào buổi tối. Flannaghan đưa ông ấy đến bằng xe của Colin.

Bác sĩ Winters là một người đàn ông có mái tóc trắng và đôi mắt nâu âm áp, giọng nói mềm mỏng và xử lý vết thương rất tốt.

Ông tin bọn tội phạm phải trả giá cho vụ tấn công. Không ai trong số họ giải thích sự hiểu lầm cho vị bác sĩ. “Không còn an toàn để đi bất cứ đâu ở Luân Đôn nữa. Hãy xem những gì mà bọn du thủ du thực lang thang trên đường phố làm đây này. Phải làm một cái gì đó sớm hơn, trước khi những người vô tội bị giết.”

Ông bác sĩ đứng giữa phòng đón khách, tay đặt trên hàm Raymond để kiểm tra mức độ của vết thương trên má và than vãn tình trạng đường phố của Luân Đôn.

Colin đề nghị Raymond ngồi ở bàn ăn. Flannaghan mang thêm nến để bác sĩ có đủ ánh sáng.

Vết cắt được sát trùng, và được khâu bằng chỉ đen. Raymond chưa từng rùng mình trong suốt thời gian xử lý vết thương. Alesandra rùng mình thay anh. Nàng ngồi cạnh người cận vệ, và khi Winters đưa kim vào da thịt của anh, nàng đưa tay giữ lấy tay Raymond.

Colin đứng trên ngưỡng cửa. Chàng tập trung vào Alesandra. Chàng có thể thấy nàng lo lắng đến thế nào. Có nước trong mắt nàng và đôi vai nàng run rẩy. Colin cưỡng lại sự thôi thúc muốn đến gần và vỗ về nàng.

Alesandra là người dịu dàng, giàu lòng trắc ẩn, và Colin cũng có thể thấy sự yếu đuối, dễ bị tổn thương trong nàng. Nàng đang thì thầm gì đó với người cận vệ nhưng anh ấy không nói lời nào. Chàng bước đến chỗ họ và đột ngột dừng lại khi kịp hiểu những gì nàng đang nói. Alesandra hứa sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra với cận vệ của mình nữa. Ivan, nàng nói, rốt cuộc thì có thể sẽ không phải là một ông chồng quá khủng khiếp. Nàng nói mình đã xem xét vấn đề kỹ lưỡng và quyết định trở về quê hương.

Raymond trông không hề vui sướng với lời hứa của nàng. Colin giận điên. “Nàng sẽ không quyết định bất cứ điều gì đêm nay, Alesandra”, chàng hăng giọng ra lệnh.

Nàng hướng ánh mắt về chàng. Sự giận dữ trong giọng Colin làm nàng ngạc nhiên. Tại sao chàng quan tâm đến những gì nàng quyết định? “Đúng vậy, công chúa”, Raymond nói, kéo sự chú ý của công chúa.

“Ngày mai sẽ đủ sớm để quyết định những gì nên được thực hiện.” Alesandra vờ đồng ý. Tuy nhiên, nàng đã quyết định. Nàng sẽ không để bất cứ một người nào khác bị thương vì mình nữa. Cho đến tối nay, nàng đã không nhận ra những tùy tùng của tướng quân sẽ đến để hoàn thành mục đích của họ. Và nếu Colin không can thiệp kịp thời, Raymond có thể đã bị giết.

Colin cũng có thể bị thương, ô, vâng, nàng đã quyết định rồi.

Winters hoàn thành công việc của mình, đưa ra những chỉ dẫn, rồi đi về. Colin rót cho Raymond một ly rượu đầy. Người cận vệ uống hết trong một hơi dài.

Ngay khi Raymond lên lầu đi ngủ, Flannaghan tiếp quản nhiệm vụ về đêm, kiểm tra tất cả khóa trên cửa sổ và cửa ra vào để đảm bảo ngôi nhà an toàn.

Alesandra cố đi về phòng ngủ của mình, nhưng Colin chặn nàng lại đúng lúc nàng đang với lấy tay nắm cửa. Chàng kéo nàng vào phòng làm việc. Chẳng nói một lời nào, chàng đẩy nàng vào trong rồi đóng sầm cửa lại sau lưng.

Nàng cho là đã đến lúc giải thích đầy đủ hoàn cảnh không bình thường của mình cho chàng rõ. Nàng bước đến trước lò sưởi, hơ ấm đôi tay bằng sức nóng của ngọn lửa mà Flannaghan đã chu đáo chuẩn bị. Colin gắn chặt ánh mắt vào nàng và vẫn không nói gì. Cuối cùng nàng quay mặt đối diện với chàng. Chàng dựa lưng vào tường, tay khoanh vòng trước ngực, không cau mày cũng không tức giận - chỉ có vẻ trầm ngâm.

“Ta đã đặt ngài vào nguy hiểm tối nay”, nàng khẽ nói. “Ta nên giải thích mọi việc ngay lúc này.”

Nàng đợi chàng đồng ý với sự trình bày của mình. Nhưng ngạc nhiên khi thấy chàng lắc đầu. “Ta cũng có lỗi nhiều như nàng vậy, Alesandra. Ta có thể yêu cầu nàng giải thích. Ta quá để tâm đến việc riêng của mình mà

không quan tâm đến nàng. Ta đã xao nhãng nhiệm vụ của người giám hộ. Tuy nhiên, mọi thứ đã thay đổi. Nàng sẽ kể cho ta tất cả mọi chuyện, đúng không?”

Nàng đan tay vào nhau thật chặt. “Đây không phải lỗi của ngài, thưa ngài. Ta sẽ không ở đây đủ lâu để làm phiền ngài bởi các vấn đề của mình, đặc biệt là sau khi ngài giải thích sẽ không kết hôn trong một thời gian dài. Ta cũng tin là tướng quân sẽ phái đại sứ đến yêu cầu ta quay về quê hương. Ngài thấy đấy, ta đã đánh giá sai. Ta nghĩ ông ta sẽ cư xử lịch sự. Ông ta không như vậy. Rõ ràng ông ta quyết tâm và... liều lĩnh.”

Bóng nước thấp thoáng trong mắt Alessandra. Nàng hít thật sâu để kiểm soát cảm xúc. “Ta thật lòng xin lỗi vì chuyện xảy ra tối nay.”

Colin thấy mình dường như phải khoan dung. “Nàng không phải chịu trách nhiệm.”

“Họ đuổi theo ta. Không phải Raymond hay là ngài.”

Cuối cùng thì Colin cũng di chuyển. Chàng đến ngồi trên ghế sau bàn làm việc, gác chân lên cái đôn cạnh đó.

“Tại sao tướng quân muốn nàng về nhà?”

“Đó không phải là nhà của ta”, nàng vạch lại. “Thậm chí ta còn không được sinh ra ở đó. Cha ta là vua, cho đến lúc ông lấy mẹ ta. Bà là người Anh và bị coi là người ngoài. Cha ta thoái vị để kết hôn với bà và em trai ông, chú Edward, trở thành người trị vì. Tất cả đều đúng luật lệ.”

Colin không chú ý lắm đến lời giải thích và nàng không biết chàng đang suy nghĩ gì. “Ngài có muốn ta tiếp tục không?”, nàng hỏi, hiển nhiên là lo lắng.

“Ta muốn nàng giải thích tại sao tướng quân muốn nàng quay về”, chàng lặp lại yêu cầu.

“Cha ta rất được lòng thần dân. Họ không chỉ trích ông vì đã kết hôn với mẹ ta. Thực ra thì họ thấy tất cả những điều đó rất lãng mạn. Ông đã từ bỏ vương quốc vì bà, xét cho cùng thì những ai đã gặp mẹ ta đều quý mến bà. Bà là một phụ nữ đáng mến, tốt bụng.”

“Nàng có giống mẹ nàng về ngoại hình không?”

“Có.”

“Và bà ấy rất đẹp, đúng không?” Chàng vừa trao nàng một lời khen ngợi nhưng nàng thật khó khăn để chấp nhận nó. Mẹ nàng còn có nhiều hơn thế nữa, không chỉ đơn giản là xinh đẹp.

“Một lời khen không nên làm nàng cau mày.”

“Mẹ ta rất đẹp”, nàng nói tiếp. “Nhưng bà ấy cũng có một trái tim trong sáng. Ta ước ta giống bà hơn, Colin. Những suy nghĩ của ta hiếm khi trong sáng. Ta rất tức giận tối nay, ta muốn những người đàn ông đó bị thương.”

Chàng chợt phát hiện ra nụ cười đầu tiên của mình trong cả tối nay. “Ta đã làm chúng bị thương rồi”, chàng nhắc cho nàng nhớ. “Bây giờ tiếp tục giải thích đi. Ta nóng lòng muốn nghe tiếp phần sau.”

“Chú ta vừa qua đời năm ngoái và đất nước lần nữa lại rơi vào tình trạng rối loạn. Dường như mọi người đều nghĩ là ta nên về quê nhà. Tướng quân muốn kết hôn và tin rằng ông ta sẽ có thể chiếm được ngai vàng nếu ta trở thành vợ ông ta.”

“Tại sao hẳn ta tin thế?”

Nàng lại thở dài. “Bởi vì ta là người duy nhất còn lại để thừa kế ngai vàng. Mọi người như chưa quên việc cha ta thoái vị. Như ta đã nói lúc nãy, cha ta rất được thần dân yêu mến và tình yêu đó...”

Nàng không tiếp tục nói nữa. Colin thấy những đốm hồng yếu ớt lan tỏa trên má nàng thật hấp dẫn. “Và tình yêu đó sao nào?”, chàng hỏi.

“Đã chuyển sang ta”, nàng buột miệng nói ra. “Ít nhất thì nó là điều mà ngài Richards ở Cơ quan An ninh của chàng giải thích cho ta. Và tất cả thư từ ta nhận được suốt những năm qua từ những người trung thành đã khẳng định giả thuyết của ông ấy.”

Colin đuổi thẳng người trên ghế. “Nàng biết ngài Richards?”

“Phải. Ông ấy đã giúp đỡ ta khá nhiều. Sao trông chàng ngạc nhiên vậy? Có chuyện gì ư? Chàng giật mình khi nghe tên ông ấy.”

Chàng lắc đầu. “Làm thế nào mà người đứng đầu Cơ quan An ninh của Anh lại liên quan đến chuyện này?”

“Chàng cũng biết ngài Richards?”

“Ta làm việc cho ông ấy.”

Giờ đến lượt nàng giật mình. Và kinh sợ. “Nhưng ông ấy hoạt động bí mật... Colin, nếu chàng làm việc cho ông ấy thì ắt hẳn chàng phải dính líu tới những công việc nguy hiểm. Cha mẹ chàng nghĩ gì về cuộc sống hai mặt của chàng? Ồ, phải, thì ra là vì vậy mà chàng không muốn kết hôn. Vợ chàng sẽ luôn lo lắng. Đúng vậy, cô ấy sẽ lo lắng.”

Colin hồi tiếc vì đã nói sự thật. “Ta đã từng làm việc cho ông ấy”, chàng đính chính.

Nàng có thể nói chàng đang nói dối. Bằng chứng trong đôi mắt chàng. Nó lạnh lùng, cứng rắn. Nàng quyết định không tranh cãi với Colin nữa. Nếu chàng muốn nàng nghĩ chàng không có quan hệ với Cơ quan An ninh thì nàng sẽ vờ như tin chàng.

“Làm thế nào và tại sao Richards lại liên quan đến việc này?”

Sự căm giận trong giọng chàng lôi nàng về chủ đề chính, “Ông ấy đã đến gặp ta chỉ trước một ngày cha chàng bị bệnh, ông ấy và những cộng sự - hoặc cấp trên, như ông ấy ám chỉ đến họ - muốn ta kết hôn với tướng quân Ivan.”

“Ông ấy biết tướng quân?”

Nàng gật gật đầu. “Ông ấy biết tướng quân. Ngài Richards xem Ivan là kẻ đỡ tệ hại hơn trong hai kẻ tệ hại.”

Colin rửa xả nho nhỏ. Nàng làm như không nghe thấy. “Ngài Richards nói với cha chàng là tướng quân sẽ dễ bị điều khiển. Nước Anh muốn tiếp tục nhập khẩu và tướng quân chắc chắn sẽ liên kết mối quan hệ ngoại giao nếu những người lãnh đạo của chàng thuyết phục ta đồng ý kết hôn với Ivan. Có một người khác cũng muốn chiếm lấy ngài vàng và ngài Richards tin người đó còn tàn bạo hơn. Ông ấy cũng tin là người đó sẽ không hợp tác với các hiệp định thương mại.”

“Như vậy nàng là một con cừu hiến tế, đúng không?”

Nàng không trả lời.

“Cha ta nói gì với Richards?”

Nàng bắt đầu xoắn hai bàn tay với nhau. “Những gì ngài Richards nói có thể rất thuyết phục. Cha chàng lắng nghe những lập luận của ông ấy và hứa sẽ cân nhắc vấn đề. Sau khi Richards đi, ông quyết định chống lại cuộc hôn nhân này.”

“Tại sao?”

Nàng hạ ánh mắt xuống đôi tay, nhìn thấy làn da ở đó đỏ hết cả lên và lập tức thả lỏng sự kẹp chặt. “Ta đã khóc”, nàng thú thật. “Ta xấu hổ vì phải thừa nhận điều đó, nhưng ta đã khóc. Ta quá tuyệt vọng. Mẹ chàng trở nên giận dữ với cha chàng và ta là nguyên nhân của cuộc tranh cãi nảy lửa ấy. Nó làm cho ta thậm chí cảm thấy khốn khổ hơn. Ta có cảm giác đã làm mọi người thất vọng bởi sự ích kỷ của mình. Lý do duy nhất là cha mẹ ta có một cuộc hôn nhân rất hạnh phúc và ta muốn tìm được điều như vậy. Ta không tin mình sẽ có được tình yêu hay hạnh phúc khi kết hôn với một người đàn ông chỉ muốn có ta cho mục đích chính trị. Ta chưa từng gặp tướng quân nhưng Raymond và Stefan kể cho ta nghe rất nhiều câu chuyện về ông ta. Nếu một nửa những câu chuyện đó là sự thật, thì ông ta là một người rất bê tha, đam mê lạc thú.”

Alessandra ngừng lại để thở sâu.

“Cha chàng có trái tim nhân ái. Ông ấy không thể chịu nổi khi thấy ta tuyệt vọng. Và ông ấy đã hứa với cha ta là sẽ chăm sóc ta.”

“Vì vậy mà ông ấy quyết định nàng nên kết hôn với ta.”

“Phải. Ông ấy hy vọng vậy, nhưng cũng không trông mong điều đó. Mặt khác, mẹ chàng sẽ viết tên chàng trên thư mời. Thật khôi hài khi ta nói với cha chàng rằng ta muốn kết hôn vì tình yêu. Ta nhận ra nó là điều không thể, quá gấp để tìm một người chồng, và vì vậy ta quyết định sẽ xem xét đến việc sắp xếp một cuộc hôn nhân kinh doanh. Để đổi lấy quyền sử dụng phần lớn tài sản của ta, chồng ta sẽ đi con đường của anh ấy và ta sẽ đi đường của ta. Ta nghĩ mình sẽ đi du lịch... và khi đúng lúc, có lẽ ta quay lại Holy Cross. Đó là một nơi yên bình.”

“Quý tha ma bắt.”

Nàng không biết phải nghĩ sao về lời lầm bầm báng bô của chàng. Nàng cau mày và nói, “Ta cũng hy vọng là cuối cùng thì chồng ta và ta sẽ trở thành bạn bè”.

“Và người yêu?”, chàng hỏi.

Nàng khẽ nhún vai. “Mọi thứ đều có thể, Colin, chỉ cần thời gian và kiên nhẫn. Tuy nhiên, ta đã có thời gian để đánh giá lại vị trí của mình. Cứ cho là các quý ông ở Anh ngày càng lịch sự và ta hy vọng sẽ kiếm được một người ít nhất là có đạo đức, nhưng tôi nay ta không biết cái nào là vấn đề nữa. Ta sẽ hợp tác và sẽ kết hôn với tướng quân. Ta đã gây ra đủ rắc rối rồi. Có lẽ sớm muộn gì thì người đàn ông này sẽ học được cách để... làm dịu đi tính khí của mình.”

Colin khịt khịt mũi, “Một con rắn sẽ chẳng bao giờ ngừng trườn. Hắn sẽ không thay đổi, và nàng sẽ không kết hôn với hắn. Hiểu chưa?”.

Nàng rùng mình bởi giọng nói khàn khàn khắc nghiệt. “Ta muốn sự thỏa hiệp, Alesandra.”

Nàng không đồng ý được. Khuôn mặt đầy máu của Raymond cứ hiển hiện trong đầu nàng. “Ta sẽ không trở thành nguyên nhân của bất cứ điều gì hơn...”

“Đến đây.”

Alesandra đến trước bàn làm việc. Chàng ngoắc tay ra hiệu cho nàng đến gần hơn. Nàng vòng sang bên cái bàn và dừng lại cách chàng chỉ một bước chân.

“Tướng quân sẽ từ bỏ kế hoạch và để ta yên nếu ta có chồng... phải vậy không?”

Sự kết hợp giữa nỗi sợ và hy vọng trong giọng nàng đánh vào chàng thật mạnh. Nàng quá trẻ để có nhiều mối lo lắng đến vậy. Alesandra nên mau quên và hôn nhiên như những đứa em gái của chàng.

Khốn kiếp, tất cả những chuyện đó, nàng đang cần một người bảo vệ. Chàng vươn người tới trước, nắm lấy đôi tay nàng. Nàng thấy mình lại đang nắm

chặt chúng vào nhau lần nữa. Nàng cố thả lỏng nhưng không thể.

“Kết hôn với tướng quân sẽ không được nhắc đến nữa. Chúng ta đồng ý chứ?”

Chàng dịu dàng siết chặt tay nàng cho đến khi nàng gật đầu. “Tốt. Nàng còn quên điều gì chưa giải thích không?”

“Không.”

Colin mỉm cười. “Không ai đổ trách nhiệm cho người đứng đầu Cơ quan An ninh”, chàng ám chỉ ngài Richards.

“Cha chàng đã làm.”

“Phải rồi, ông ấy đã làm, đúng không nhỉ?” Chàng quá sức hài lòng với cha mình. “Ta sẽ nói chuyện với Richards ngày mai và xem chúng ta có cần sự hỗ trợ của ông ấy hay không”

“Cảm ơn.”

Chàng gật đầu thật nhanh. “Vì gia đình ta chịu trách nhiệm về nàng, ta sẽ chuẩn bị một cuộc họp với cha ta và anh trai ta ngay khi họ khỏe hơn.”

“Để làm gì?”

“Để tìm hiểu chúng ta nên làm cái quái gì cho nàng.”

Ý chàng như một lời giễu cợt. Nàng thấy nó dội thẳng vào tim. Nàng rút bàn tay ra khỏi tay chàng. Sự thẳng thừng của chàng xúc phạm nàng. Alesandra cực kỳ nhạy cảm. Chàng cân nhắc lời đề nghị nàng cần phải học cách giấu đi các cảm xúc, nhưng rồi quyết định không đưa ra lời khuyên đó nữa vì nàng sẽ coi đó như là một sự sỉ nhục cho mà xem.

“Ta sẽ không trở thành một gánh nặng.”

“Ta không nói nàng như vậy.”

“Chàng ngụ ý điều đó.”

“Ta không bao giờ ngụ ý. Ta luôn nói theo cái cách mà vốn dĩ nó là thế.”

Nàng quay lưng và đi đến phía cửa. “Ta tin là đã đến lúc để đánh giá lại.”

“Nàng đã đánh giá xong rồi.”

“Ta sẽ đánh giá lại”, nàng tuyên bố. Làn sóng buồn nôn làm Colin sững sốt. Chàng nhắm mắt lại và hít thật sâu. Dạ dày của chàng cũng đang rên rỉ, và chàng cho rằng tình trạng yếu đi bất ngờ này là do mình đã bỏ qua bữa tối.

Chàng cố bắt bản thân nghĩ về điều nhận định cuối cùng. “Nàng sẽ đánh giá lại cái gì bây giờ?”

“Sự thỏa hiệp của chúng ta”, nàng giải thích. “Nó sẽ không được thực hiện. Ta chắc là nên tìm một nơi ở tạm thời khác trong ngày mai.”

“Alessandra.”

Chàng không cao giọng nhưng vẫn còn tồn tại sự gay gắt đầu đó trong giọng nói. Nàng dừng lại ở ngưỡng cửa và quay đầu nhìn chàng, cố chống đỡ chính mình trước sự trung thực hay gây tổn thương tiếp theo của chàng.

Chàng thấy mình như rơi vèo xuống địa ngục khi nhìn thấy nước mắt đầy trong đôi mắt nàng. “Ta xin lỗi”, chàng nói khẽ. “Nàng không phải là một gánh nặng. Tuy nhiên, hoàn cảnh hiện thời khá là lộn xộn. Nàng đồng ý với sự đánh giá đó chứ?”

“Được, ta đồng ý.”

Colin quệt tay qua trán và bất ngờ vì cảm thấy mồ hôi đọng trên đó.

Chàng giật mạnh cái cà vạt. Khi thật, phòng làm việc quá nóng. Ngọn lửa trong lò sưởi tỏa nhiệt quá mức cần thiết. Chàng nghĩ đến việc cởi áo vest nhưng quá mệt mỏi để lại gây ra một rắc rối bây giờ.

“Nó là một tình huống rất nghiêm trọng, Colin”, nàng bổ sung khi chàng không hưởng ứng thỏa thuận của mình sớm hơn.

“Nhưng nó cũng không phải là ngày tận thế, phải không? Trông nàng quá mệt mỏi khi phải chịu đựng tất cả các việc ấy.”

“Ta quá sức chịu đựng rồi”, nàng la lên. “Raymond bị thương tối nay. Chàng đã quên sao? Anh ấy có thể đã bị giết. Và chàng... chàng cũng có thể đã bị

thương.”

Chàng đang cau mày lại. Nàng gần như hối hận việc mình nhắc chàng nhớ lại tai nạn. Nàng quyết định không chấm dứt buổi tối bằng sự cẩu kính.

“Ta đã cư xử bất lịch sự”, nàng buột miệng nói. “Ta nên nói cảm ơn chàng bây giờ.”

“Nàng nên? Tại sao?”

“Vì chàng đã xin lỗi. Ta biết thật không dễ dàng gì.”

“Và làm sao nàng biết điều đó?”

“Giọng chàng thô lỗ, và chàng đang trừng mắt với ta. Đúng, nó thật khó. Nhưng chàng đã nói xin lỗi. Lời xin lỗi của chàng làm ta dễ chịu hơn.” Nàng trở lại bên cạnh Colin. Trước khi đánh mất sự can đảm, nàng ngả người tới trước, nhón chân và hôn lên má chàng. “Ta vẫn thích cha chàng là người giám hộ cho ta hơn”, nàng nói với hy vọng mình đã có một nụ cười, “Ông ấy dễ hơn trong việc...”

Nàng đang tìm kiếm từ thích hợp. Chàng đưa nó cho nàng. “Lôi kéo?” Nàng bật cười. “Đúng.”

“Bốn cô em gái nhỏ của ta đã làm ông ấy kiệt sức. Ông ấy trở thành món bánh mì sữa nướng bởi tất cả những người phụ nữ này đây.”

Colin thở dài mệt mỏi và lại chà tay lên trán lần nữa. Chàng sẽ nhức đầu trong vài phút tới và có thể không tập trung được vào câu chuyện. “Về giường đi Alessandra. Muộn rồi và nàng cần thoát khỏi ngày hôm nay.” Nàng bắt đầu bước chân đầu tiên, rồi dừng lại. “Chàng ổn chứ? Mặt chàng trông nhợt nhạt quá.”

“Ta ổn. Đi ngủ đi.”

Chàng nói dối dễ dàng. Dĩ nhiên chàng không cảm thấy ổn chút nào. Chàng có cảm giác rơi xuống địa ngục. Bên trong đang bốc cháy. Dạ dày đang phản ứng như thể vừa mới nuốt một mẩu than nóng. Làn da ẩm ướt và nóng, chàng thấy mình phải cảm ơn Chúa vì đã không ăn gì nhiều lúc tối. Chỉ cần nghĩ đến thức ăn là Colin muốn bịt miệng.

Colin tin chắc sẽ cảm thấy tốt hơn khi ngủ được một chút. Lúc một giờ sáng, chàng ước có thể nhắm mắt và chết.

Ba giờ sáng, chàng nghĩ mình có thể.

Chàng đang bị thiêu đốt bởi cơn sốt, và khôn thật, nếu chàng không gặm trái táo nhỏ tầm thường hai mươi phút trước khi đến nhà hát.

Dạ dày của chàng cuối cùng cũng chấp nhận sự thật là không có bất cứ thứ gì hơn nữa để tống khứ và ổn định cái chai trống rỗng ấy. Colin nằm sõng soài trên giường, úp mặt xuống, đôi cánh tay dang rộng.

Ồ, phải, cái chết cũng là một phương pháp điều trị.

Chương 5

Nàng sẽ không để chàng chết, cũng sẽ không để chàng ở một mình. Bị đánh thức bởi âm thanh ọe khan từ phòng ngủ của Colin, nàng hất tung tấm chăn và rời khỏi giường. Alesandra không quan tâm đến hình ảnh của mình lúc này. Chẳng có gì quan trọng nếu đi vào phòng ngủ của chàng trong lúc ăn mặc không thích hợp như vậy khi Colin cần nàng giúp, và chàng sẽ có sự giúp đỡ.

Vào lúc nàng mặc áo choàng và đi đến cánh cửa bên cạnh, Colin đã trở lại giường. Chàng nằm sấp, bẹp dí trên giường và... trần như nhộng. Nàng cố không để ý đến điều đó.

Colin đã mở cả hai cánh cửa sổ và căn phòng bây giờ lạnh đến nỗi nàng có thể thấy hơi thở của mình trong không khí. Những tấm màn căng phòng như quả bóng bởi gió mạnh và nước mưa bắn tung qua cửa sổ. “Lạy Chúa, chàng định tự giết mình sao?”, nàng hỏi.

Colin không trả lời. Alesandra nhanh chóng đóng cửa sổ trước khi quay lại giường. Nàng chỉ có thể thấy rõ một bên mặt của Colin, nhưng thế cũng đủ để nàng ước đoán tình trạng khôn khổ của chàng từ vẻ đau đớn như bị tra tấn.

Đó là một cuộc chiến, nhưng cuối cùng thì nàng cũng có thể kéo tấm chăn từ dưới người chàng lên để đắp cho chàng. Colin bảo nàng để chàng ở một mình. Nàng phớt lờ mệnh lệnh, đặt tay lên trán, cảm nhận cơn nóng ở đây và ngay lập tức đi lấy một chiếc khăn ướt lạnh đem đến giường.

Colin quá yếu nên không thể chống lại Alesandra. Nàng ở lại suốt đêm bên cạnh, lau trán cho chàng cứ năm phút một lần. Dạ dày trống rỗng của Colin chẳng còn gì để nôn ra nữa, nhưng sự nôn ọe vẫn chưa chấm dứt, tạo ra những âm thanh khủng khiếp nhất.

Colin là một bệnh nhân khó tính. Alesandra cố gắng làm theo lời khuyên của bác sĩ bằng cách lau người Colin vào cuối đêm đó khi nhiệt độ cơ thể tăng cao. Nàng lau ngực và tay bằng khăn lạnh trước tiên, sau đó mới đến chân. Chàng dường như đang ngủ, nhưng khi nàng chạm vào cái chân đầy sẹo của

mình, chàng suýt nữa bật ra khỏi giường.

“Ta muốn được chết trong yên bình, Alesandra. Chết tiệt, ra khỏi đây ngay.”

Tiếng thét cộc cằn và khàn khàn chẳng có tác động gì đến Alesandra vì nàng đang choáng váng với hình ảnh cái chân bị thương của Colin. Bắp chân chàng là một đồng sọc từ phía sau đầu gối kéo xuống gót chân. Alesandra không biết chàng làm thế nào vượt qua cơn đau đớn của vết thương đó nhưng nỗi đau chàng đã phải chịu đựng như xé toạc tim nàng. Nàng nghĩ thật kỳ diệu khi chàng có thể đi lại. Colin phủ tấm chăn lên chân mình và yêu cầu nàng rời khỏi phòng chàng lần nữa, với giọng mệt mỏi hơn nhiều.

Có nước trong mắt nàng. Nàng nghĩ chàng có thể đã nhìn thấy chúng. Nàng không muốn Colin biết điều đó là do cái nhìn thoáng qua chân chàng gây ra. Colin là người đàn ông kiêu hãnh và cứng rắn. Chàng không muốn người khác thương hại, nàng biết, và chàng dễ cáu giận về vết sẹo.

Alesandra quyết định chuyển hướng chú ý. “Việc chàng quát hét làm ta rất khó chịu, Colin, và nếu chàng tiếp tục những yêu cầu khó nghe như vậy, ta có lẽ sẽ khóc như một đứa trẻ. Tuy vậy, ta sẽ không rời khỏi đây, cho dù chàng có làm gì đi nữa. Bây giờ vui lòng đưa cho ta chân của chàng. Ta sẽ lau chúng.”

“Alesandra, ta thề có Chúa, ta sẽ liệng nàng ra ngoài cửa sổ nếu nàng không để ta ở một mình.”

“Colin, lau rửa bằng bột biển không làm chàng khó chịu chút nào đêm qua. Tại sao bây giờ chàng cáu kỉnh? Có phải tại cơn sốt cao hồi đêm không?”

“Nàng lau chân ta đêm qua?”

“Ta đã làm”, nàng nói dối.

“Nàng còn lau chỗ quái nào nữa?” Nàng hiểu những gì chàng đang hỏi. Nàng cố không đỏ mặt khi trả lời. “Tay, ngực và chân”, nàng liệt kê. “Ta không đụng đến phần thân giữa. Đừng gây hấn với ta nữa, thưa ngài.” Nàng ra lệnh cùng lúc giật lấy chân chàng từ dưới tấm chăn.

Colin chịu thua. Chàng lau bầu nguyên rửa gì đó và nhắm mắt. Alesandra nhúng cái khăn vào nước lạnh rồi dịu dàng lau cả hai chân.

Sự bình tĩnh của nàng không dao động, nó chỉ xảy ra sau khi nàng phủ tấm chăn lại cho chàng và nhận ra chàng đang chăm chú nhìn mình. “Bây giờ thì”, nàng thở dài nói. “Chàng có thấy khá hơn không?”

Cái nhìn trừng trừng của chàng là câu trả lời. Nàng đứng lên và xoay người để chàng không nhìn thấy nụ cười đắc thắng của mình. Nàng đặt chậu nước về giá rửa mặt, sau đó lấy nửa cốc nước đem đến cho bệnh nhân của mình.

Nàng đưa nước cho chàng, nói là nàng sẽ để chàng một mình trong chốc lát, và rồi cô làm điều đó. Colin chụp lấy bàn tay Alesandra và giữ chặt.

“Nàng buồn ngủ?”, giọng chàng vẫn cộc lốc cáu kỉnh.

“Không hẳn.”

“Vậy ở lại đây và nói chuyện với ta.” Chàng nhích chân vào sâu trong giường và vỗ nhẹ mặt nệm bên cạnh. Alesandra ngồi xuống. Nàng đan hai tay đặt trong lòng và cực kỳ cố gắng không nhìn ngực người đàn ông trước mắt.

“Chàng có cái áo ngủ nào không?”, nàng hỏi.

“Không.”

“Kéo tấm chăn lên, Colin”, nàng đề nghị. Nàng không chờ chàng làm theo yêu cầu, mà để bản thân tự lo liệu.

Chàng lập tức đẩy tấm chăn ra, ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường, và ngáp ầm ỉ.

“Lạy Chúa, ta cảm thấy chết mất thôi.”

“Tại sao chàng để tóc dài quá vậy? Giờ thì nó dài chấm vai rồi. Trông khá man rợ”, nàng bổ sung với nụ cười để chàng không nghĩ nàng đang sỉ nhục chàng. “Thật sự thì nó làm cho chàng nom như một tên cướp biển ấy.”

Chàng nhún vai. “Nó là một sự nhắc nhở đối với ta.”

“Nhắc nhở điều gì?”

“Được tự do.”

Nàng không biết chàng đang nói về cái gì, nhưng chàng có vẻ không muốn giải thích thêm. Chàng kéo nàng quay lại chủ đề kinh doanh. “Flannaghan có nhớ gửi thư đến Borders không?”

“Hiệp hội của chàng ấy hả?”

“Borders không phải là một hiệp hội. Bây giờ anh ấy không còn kinh doanh tàu bè nữa, nhưng anh ấy sẽ giúp đỡ khi ta cần.”

“Có”, nàng trả lời, “Flannaghan đã gửi tin và Borders đang gánh vác việc kinh doanh. Mỗi buổi tối, anh ấy gửi bản báo cáo hàng ngày, và tất cả chúng được để trên bàn làm việc để chàng kiểm tra khi nào khỏe hơn. Chàng cũng được nhận những lá thư khác từ cộng sự của mình”, nàng bổ sung với cái gật đầu. “Ta không biết là hai người đã mở văn phòng thứ hai ở nước ngoài. Chàng sẽ sớm mở rộng khắp thế giới, phải không?”

“Có lẽ vậy. Bây giờ nói cho ta biết những gì nàng đã làm. Nàng không ra ngoài, đúng không?”

Nàng lắc đầu. “Ta đang chăm sóc chàng. Ta đã viết lá thư khác cho anh trai của Victoria để hẹn gặp lần nữa. Neil phúc đáp ngắn gọn từ chối yêu cầu của ta. Ta ước chi chàng đã không quăng anh ta ra ngoài.”

“Ta không muốn hắn trở lại ở đây, Alesandra.”

Nàng thở dài. Chàng lại cau mày nhưng bớt phần khó chịu. “Nàng đang khơi lên rắc rối không cần thiết.”

“Ta hứa sẽ thận trọng. Ta lo lắng cho Victoria.”

“Có người sẽ lo”, chàng phản đối. “Đúng, ta biết”, nàng thì thầm. “Colin, nếu chàng lâm vào tình trạng khó khăn, ta sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp chàng.”

Chàng hài lòng về lời hứa nhiệt thành này. “Thật không?”

Nàng gật đầu. “Giờ chúng ta giống như gia đình vậy, phải không? Công tước là người giám hộ của ta, và ta đang cố xem chàng là một người anh trai...”

“Chết tiệt, cái điều quái quỷ đó.”

Mắt nàng tròn xoe ngơ ngác, Colin có vẻ điên tiết. “Chàng không muốn ta xem chàng như anh trai?”

“Quý tha ma bắt, ta không muốn.” Nàng trông như bị giáng một đòn chí mạng.

Colin nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ hoài nghi. Con sốt đã không làm giảm ham muốn chút nào cả. Khi thật, chàng cần phải chết và được chôn cất trước khi có thể thoát khỏi nhu cầu chạm vào nàng mỗi lúc một tăng.

Nàng không chút nhận thức sự hấp dẫn của mình. Alesandra ngồi cạnh Colin rất nghiêm túc và đúng mực, chiếc áo dài trắng thùy mị không có lấy chút kêu gọi nào nhưng sao vẫn kích thích chàng. Cái áo được cài nút lên đến tận cằm. Chàng nghĩ nó vô cùng gợi cảm. Và mái tóc nàng. Nó không còn được búi lại sau đầu đêm nay, những lọn tóc quăn chảy hoang dã trên vai. Nàng cứ hất tóc ra sau vai bằng một cử chỉ cực kỳ hấp dẫn.

Trời đánh thánh vật nếu để nàng nghĩ về mình như người anh trai. “Cách đây chưa đầy một tuần, nàng đã nghĩ về ta như người chồng tương lai, nhớ không?”

Sự tức giận vô lý của chàng kích động cho cơn giận của nàng. “Nhưng chàng đã khước từ, nhớ chứ?”

“Đừng nói cái giọng đó với ta, Alesandra.”

“Đừng lên giọng với ta, Colin.”

Chàng thở dài sườn sượt. Bọn họ đều kiệt sức, chàng tự nhủ, và chắc hẳn đó là lý do cho tâm trạng bực tức của họ vỡ ra đêm nay.

“Nàng là một công chúa”, rồi chàng nói. “Và ta là...”

Nàng kết thúc câu nói hộ chàng. “Một con rỗng.”

“Hay lắm”, chàng cau kinh. “Một con rỗng. Và công chúa không kết hôn với rỗng.”

“Chúa ơi, bữa nay chàng quá cau kinh.”

“Ta luôn cúi kính.”

“VẬY ĐÓ LÀ MỘT ĐIỀU MAY MẮN KHI CHÚNG TA KHÔNG KẾT HÔN VỚI NHAU. CHÀNG SẼ LÀM CHO TA KHỎ SỞ MẤT THÔI.”

Colin ngáp lẩn nữa. “Chắc là vậy”, chàng dài giọng.

Nàng đứng dậy và tuyên bố. “Chàng cần đi ngủ bây giờ.” Nàng khom người và bàn tay chạm vào trán chàng. “Chàng vẫn còn sốt, dù nó không cao như đêm qua. Colin, có phải chàng không thích những người phụ nữ nói ‘tôi đã bảo thế mà’ phải không?”

“Khi thật, đúng.”

Nàng mỉm cười. “Tốt. Ta nhớ có nói tính đa nghi của chàng sẽ đẩy chàng vào rắc rối, và ta đã đúng, nhỉ?” Chàng không trả lời. Nàng không bận tâm vì đang quá hả hê, liền quay người và đi đến cánh cửa thông giữa hai phòng ngủ. Tuy nhiên nàng chưa thể kết thúc việc trêu tức chàng. “Chàng vừa tự tìm ra Caine thật sự bị bệnh, và bây giờ nhìn chàng đi.” Nàng kéo rộng cánh cửa. “Chúc ngủ ngon, rộng.”

“Alesandra?”

“Sao?”

“Ta đã sai.”

“Chàng đã sai?” Nàng hỏi hệt bởi sự thừa nhận và chờ nghe câu xin lỗi từ chàng. Rốt cuộc thì người đàn ông này không hẳn là một tên yêu tinh. “Và?”, nàng thúc đẩy khi chàng không tiếp tục.

“Nàng vẫn còn là một nhóc con ngỗ nghịch.”

Cơn sốt tiếp tục hành hạ Colin suốt bảy ngày bảy đêm dài. Chàng tỉnh lại vào đêm thứ tám, có lại cảm giác bình thường và biết cơn sốt đã đi. Chàng bất ngờ phát hiện Alesandra đang ở trên giường mình. Nàng mặc đồ nghiêm chỉnh và đang ngủ ngồi, vai tựa vào đầu giường. Mái tóc bao quanh khuôn mặt, nàng không hề cử động khi chàng rời khỏi giường.

Colin tắm rửa, rồi quay lại. Chàng bế bổng Alesandra trên đôi cánh tay, và ngay cả trong tình trạng suy yếu hiện nay của chàng thì việc đó chẳng cần

phải nỗ lực chút nào. Với chàng, nàng nhẹ như không khí. Chàng mỉm cười khi nàng rúc sát vào vai chàng tìm hơi ấm và thở ra nhẹ nhàng rất nữ tính. Colin bế nàng về phòng ngủ kế bên, cẩn thận đặt nàng lên giường và phủ lên nàng tấm chăn sa tanh. Chàng đứng cạnh giường nhìn xuống Alesandra chìm sâu trong giấc ngủ rất lâu. Nàng không có lấy một lần mở mắt. Rõ ràng là nàng kiệt sức vì thiếu ngủ. Chàng biết nàng đã ở bên mình trong suốt quãng thời gian thử thách kinh khủng vừa qua. Alesandra chăm sóc chàng thật chu đáo, và, Chúa ơi, chàng không biết mình cảm thấy thế nào về điều đó nữa.

Chàng chấp nhận bản thân mình đã nợ nàng, nhưng, quỷ tha ma bắt tất cả các chuyện đó, tình cảm của chàng đi xa hơn lòng biết ơn. Nàng đang bắt đầu có ý nghĩa. Ngay khi nhận thức sự thật, Colin cố nghĩ cách làm giảm ảnh hưởng của nàng đến mình. Bây giờ không phải là thời điểm dính líu tới phụ nữ. Đúng vậy, không đúng thời điểm, và chàng chắc chắn nhất định sẽ không gạt những mục tiêu và ước vọng của chàng sang một bên vì bất kỳ người phụ nữ nào.

Dù vậy, Alesandra không phải là người phụ nữ bình thường, và chàng biết, nếu không tránh xa nàng sớm, nó sẽ quá muộn. Khi thật, chuyện này đã bị làm cho phức tạp hết cả lên. Tâm trí chàng bây giờ chất đầy những cảm xúc mâu thuẫn. Chàng không muốn nàng, chàng tự nói với chính mình hết lần này đến lần khác, nhưng cái ý nghĩ một ai khác sẽ có nàng khiến dạ dày chàng quặn thắt. Chẳng điều gì hợp lý cả. Cuối cùng, Colin cũng buộc bản thân rời giường nàng. Chàng quay về phòng mình và đi sang phòng làm việc. Chàng có ít nhất công việc của một tháng đang chất đống và chắc chắn sẽ làm chàng mất nhiều thời gian để chuyển những con số vào sổ cái. Vui đầu vào công việc là cách duy nhất cần làm để tâm trí thôi nghĩ đến Alesandra.

Ai đó đã hoàn thành mọi việc. Colin hoài nghi khi xem sổ cái. Các bút toán được cập nhật đầy đủ, kết thúc bằng các con số của hãng tàu ngày hôm nay. Chàng mất một giờ đồng hồ kiểm tra hai lần để đảm bảo các số tổng chính xác, rồi ngả người ra sau ghế để ý đến chồng thư chàng phải đọc.

Chắc là Caine đã lãnh trách nhiệm, Colin quyết định vậy. Chàng sẽ nhớ cảm ơn anh trai mình vì sự giúp đỡ này. Nó hẳn đã lấy mất của anh ấy nguyên cả tuần, vì có hơn năm mươi trang đầy những con số cần được chuyển sổ, và Colin đã không thực hiện việc này trong năm qua.

Chàng quay lại chú tâm đến các tin nhắn. Colin làm việc trong phòng từ lúc bình minh cho đến buổi chiều muộn. Flannaghan làm cho chàng khá hơn rất

nhieu vì đã mang lên một khay điểm tâm và một khay thức ăn khác cho bữa trưa. Sau đó chàng tắm rửa và mặc một chiếc áo sơ mi trắng, áo chèn đen, và Flannaghan nhận xét rằng màu sắc tự nhiên đã trở lại trên nước da của ông chủ của mình. Người quản gia cứ quanh quẩn như một con gà mái mẹ ấp ủ gà con và sớm làm cho Colin phát điên.

Flannaghan lại cắt ngang công việc của Colin lúc ba giờ chiều để mang đến tin nhắn của cha và anh trai chàng.

Lá thư từ Công tước Williamshire đầy những điều lo ngại cho an toàn của công chúa Alesandra. Rõ ràng ông đã nghe về cuộc tấn công bên ngoài nhà hát. Ông yêu cầu cuộc họp gia đình được sắp xếp để giải quyết tương lai của Alesandra và muốn Colin báo cho ông biết thời gian chàng có thể đưa công chúa đến dinh thự trong thành phố Luân Đôn của họ.

Lá thư của Caine quá lộn xộn một cách quen thuộc, và vì anh ấy không đề cập gì đến việc giúp đỡ chuyện sổ sách nên Colin nghĩ Caine đang khiếm tốn.

“Đó là tin tốt lành, phải không?” Flannaghan hỏi. “Gia đình ngài đã hoàn toàn bình phục. Đầu bếp nói với người làm vườn của cha ngài và anh ấy đã nói mọi người đã khỏe hơn nhiều. Cha ngài yêu cầu mở cửa dinh thự trong thành phố và cuộc họp nên được tổ chức trước hoàng hôn. Nữ Công tước sẽ đi cùng với ông ấy nhưng các em gái của ngài phải ở lại điền trang thêm một hoặc hai tuần nữa. Ngài có muốn tôi gửi tin đến họ thông báo ngài đã bình phục không ạ?”

Colin không bất ngờ bởi thông tin từ người quản gia của mình. Hệ thống tin vọt giữa các hộ gia đình luôn cập nhật từng phút những chuyện xảy ra mới nhất. “Cha ta muốn họp hội đồng gia đình, hay cậu có phát hiện ra điều gì từ người làm vườn không?”, chàng hỏi lạnh lùng.

Flannaghan gật đầu. “Tôi có nghe thấy, nhưng tôi không được cho biết thời gian cụ thể.”

Colin lắc đầu bực mình. “Chiều mai đi.”

“Lúc mấy giờ ạ?”

“Hai.”

“Và anh trai ngài?” Flannaghan hỏi. “Tôi có nên gửi tin đến chỗ ngài ấy không?”

“Có. Ta tin chắc anh ấy sẽ muốn có mặt ở đó.”

Flannaghan nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ. Anh ra đến lối vào và dừng lại. “Thưa ngài, chúng ta mở cửa nhà đón khách được chưa? Những người theo đuổi công chúa Alesandra đã xin gặp mặt suốt cả tuần rồi.”

Colin chau mày. “Bạn đang nói cho ta biết những kẻ trác táng đã cắm trại trên ngưỡng cửa nhà ta sao?” Flannaghan ngần ngại trước sự bực bội trong giọng nói của ông chủ mình. “Tin đồn lan nhanh như lửa rằng có một công chúa xinh đẹp, độc thân đang sống tại đây cùng chúng ta.”

“Chết tiệt.”

“Chính xác, thưa ngài.”

“Không ai được phép vào cho đến sau cuộc họp”, Colin tuyên bố. Rồi chàng mỉm cười. “Bạn có vẻ cáu như ta với những kẻ theo đuổi Alesandra. Tại sao thế, Flannaghan?”

Người quản gia không giả vờ thờ ơ. “Tôi cũng cáu chứ”, anh thú nhận.

“Cô ấy thuộc về chúng ta, Colin”, anh buột miệng nói, gọi tên chàng như bình thường trong mối quan hệ của họ trước đây. “Và bốn phận của chúng ta là giữ những kẻ phóng đảng đó tránh xa cô ấy.”

Colin gật đầu đồng ý. Rồi Flannaghan quay lại đề tài quan trọng. “Tôi nên làm gì với công việc kinh doanh của cha cô ấy đây? Dreyson đã gửi thư cho cô ấy mỗi buổi sáng để xin yết kiến, ông ấy có giấy tờ cần chữ ký của công chúa”, anh bổ sung thêm. “Nhưng trong một lá thư tôi có cơ hội đọc được qua vai công chúa Alesandra, thì Dreyson cũng nhấn mạnh ông ấy có tin cảnh báo cho cô ấy.”

Colin tựa người ra sau ghế. “Alesandra phản ứng thế nào với tin đó?”

“Cô ấy chẳng hề lo lắng tí nào”, Flannaghan trả lời. “Dĩ nhiên tôi có hỏi liệu cô ấy có bị ảnh hưởng chút nào không. Cô ấy nói cảnh báo của Dreyson có lẽ có điều gì đó làm thị trường có chiều hướng đi xuống. Tôi không hiểu cô ấy đang nói về chuyện gì.”

“Cô ấy đang nói về những thua lỗ tài chính”, chàng giải thích. “Gửi thư đến Dreyson, bảo rằng ông ấy được mời đến thăm Alesandra tại dinh thự trong thành phố của cha ta. Cuộc hẹn lúc ba giờ, Flannaghan. Chúng ta nên giải quyết công việc của gia đình trước.”

Người quản gia vẫn ở yên. “Có điều gì cậu muốn biết thêm à?” Colin nhướn mày hỏi.

“Công chúa Alesandra sẽ rời khỏi chúng ta sao?” Giọng người quản gia lo lắng rất rõ ràng.

“Có khả năng cao là cô ấy sẽ dọn về chỗ cha mẹ ta.”

“Nhưng, thưa ngài...”

“Cha ta là người giám hộ của cô ấy, Flannaghan!”

“Có thể là vậy”, người quản gia phản bác, “Nhưng ngài là người duy nhất có thể trông nom cô ấy. Xin lỗi ngài vì nói thẳng điều này, nhưng cha ngài đã phải xoay xở chật vật trong mấy năm qua và anh trai ngài thì bận chăm sóc vợ con. Điều đó cho phép ngài, thưa ngài. Đó là sự thật, tôi sẽ rất đau lòng nếu có bất cứ điều gì xảy ra cho công chúa của chúng ta.”

“Sẽ không có gì xảy ra với cô ấy hết.” Niềm tin trong giọng của ông chủ làm giảm sự lo lắng của Flannaghan. Colin đang cư xử giống như người bảo vệ. Chàng là một người đàn ông có tính chiếm hữu, bản chất bướng bỉnh, và chỉ hơi cộc cằn trong sự đánh giá của Flannaghan, và Colin mãi mãi như anh nhận xét là chàng và công chúa Alesandra rất có ý nghĩa đối với nhau.

Colin quay chú ý của chàng trở lại với mớ sổ sách. Flannaghan húng hắng ho để báo cho chàng biết anh vẫn chưa kết thúc công việc làm phiên ông chủ của mình.

“Cậu còn điều gì khác bận tâm?”

“Tôi chỉ nghĩ tôi sẽ đề cập... đó là, sự cố ở trước nhà hát...”

Colin đóng sổ lại. “Sao?”, chàng trêu. “Nó ảnh hưởng đến công chúa. Cô ấy không nói gì với tôi hết, nhưng tôi biết cô ấy chưa vượt qua được sự cố đó. Cô ấy vẫn tự trách mình vì thương tích của Raymond.”

“Thật buồn cười.”

Flannaghan gật đầu. “Cô ấy cứ xin lỗi anh chàng cận vệ mãi và sáng nay, khi cô ấy xuống dưới lầu, tôi có thể nói là cô ấy đã khóc. Tôi nghĩ ngài nên nói chuyện với cô ấy, thưa ngài. Một công chúa không nên khóc.”

Flannaghan nói cứ như một người có thẩm quyền về đề tài hoàng gia. Colin gật đầu. “Được rồi, ta sẽ nói chuyện này với cô ấy sau. Bây giờ để ta yên. Lần đầu tiên trong nhiều tháng, ta thực sự không bắt kịp công việc và ta muốn nhập những con số này vào sổ trong ngày hôm nay. Ta không muốn bị làm phiền thêm nữa cho đến bữa tối.”

Flannaghan không quan tâm đến sự thô lỗ của ông chủ. Colin sẽ chăm sóc công chúa, và đó là tất cả những gì anh thực sự quan tâm.

Tâm trạng vui vẻ của người quản gia đã được kiểm nghiệm trong suốt thời gian còn lại của buổi chiều. Anh dùng hầu hết thời gian trả lời ở cửa trước và đuổi đám người theo đuổi tiềm năng đi khuất mắt. Đó là một sự phiền toái quý tha ma bất.

Vào lúc bảy giờ tối, ngài Richards đứng trên ngưỡng cửa nhà họ.

Người đứng đầu Cơ quan An ninh của nước Anh yêu cầu được cho vào nhà.

Flannaghan dẫn Richards lên cầu thang và vào phòng làm việc của Colin. Quý ông với mái tóc hoa râm về đạo mạo đợi cho đến khi người quản gia xin phép rời đi mới mở miệng nói.

“Trông cậu vẫn khỏe mạnh. Tôi muốn ghé thăm xem cậu thế nào rồi, dĩ nhiên là cũng để khen ngợi cậu thực hiện nhiệm vụ rất tốt. Việc ở Wellingham là một tình huống khó giải quyết nhưng cậu đã xử lý tốt đẹp.”

Colin ngả người trên ghế. “Nó đã được giải quyết.”

“Đúng, nhưng cậu đã xử lý bằng sự tể nhị thường thấy của mình.”

Colin bắt mình dừng lại trước khi hít một hơi cùng tiếng cười phá lên. Xử lý bằng sự tể nhị? Làm sao ngài lãnh đạo đây tổng kết các thuật ngữ lịch thiệp cần thiết để tiêu diệt một kẻ thù của nước Anh.

“Thật sự thì tại sao ông ở đây, Richards?”

“Dĩ nhiên để khen ngợi cậu.”

Colin bật cười. Richards mỉm cười.

“Tôi có thể dùng một ly rượu chứ”, ông tuyên bố với cái vẫy tay về phía quầy rượu đặt sát tường. “Cậu uống không?”

Colin từ chối lời đề nghị. Chàng bắt đầu đứng dậy để thực hiện yêu cầu của người lãnh đạo, nhưng Richards vẫy chàng trở lại ghế, “Tôi có thể đem nó tới”.

Richards rót cho mình thức uống, sau đó chuyển sang ngồi trong chiếc ghế bọc da đối diện bàn làm việc. “Morgan sẽ tham gia với chúng ta trong ít phút nữa. Tuy nhiên, tôi muốn nói chuyện với cậu trước. Một vấn đề nhỏ khác phát sinh và tôi nghĩ nó có thể là nhiệm vụ cho Morgan xử lý. Một cơ hội, cậu biết đấy, vì cậu ta đã trót nhúng chân vào rồi.”

“Anh ta sẽ tham gia hàng ngũ?”

“Cậu ta mong muốn được phụng sự đất nước”, Richards nói. “Cậu nghĩ gì về cậu ta, Colin? Quên sự xã giao đi và cho tôi câu trả lời thực sự.” Colin nhún vai. Cố chàng vẫn cứng đờ vì làm việc lâu với mớ sổ sách, chàng xoay tròn vai, cố gắng tháo gỡ các đầu mối. “Tôi biết anh ta thừa kế tước hiệu và đất đai từ cha mình vài năm trở lại đây. Giờ anh ta là Bá tước Oakmount, phải không?”

“Đúng vậy”, ngài Richards trả lời. “Nhưng cậu chỉ đúng một nửa. Tước hiệu và đất đai là của chú cậu ta. Cha Morgan chuồn mất nhiều năm. Cậu ta được những người họ hàng luân phiên nuôi dưỡng. Có lời đồn về chuyện không hợp pháp và vài người nghĩ đó là lý do mà người cha bỏ rơi đứa con. Mẹ của Morgan qua đời khi cậu ta bốn hay năm tuổi gì đó.”

“Một tuổi thơ khó khăn”, Colin nhận xét.

Richards đồng ý. “Nó làm cậu ta trở thành người đàn ông của ngày nay. Cậu ta thông minh từ nhỏ.”

“Ông biết rõ tình hình của anh ta hơn tôi. Tất cả những gì tôi bổ sung chỉ là bề ngoài. Tôi từng thấy anh ta tại một vài buổi họp khác nhau. Anh ta được

nhiều người ưa thích.”

Richards uống một ngụm rượu lớn trước khi nói tiếp. “Cậu vẫn chưa cho tôi ý kiến của mình”, ông nhắc nhở Colin.

“Tôi không thoái thác”, Colin trả lời.

“Tôi thật sự không biết rõ anh ta đủ để đưa ra ý kiến. Anh ta có vẻ dễ thương. Dù vậy, Nathan không thích anh ta. Tôi nhớ cậu ấy nhận xét như thế.”

Richards mỉm cười, “Cộng sự của cậu không thích bất kỳ ai”.

“Đúng vậy, cậu ấy chẳng thích ai.”

“Cậu ấy có lý do cụ thể để không thích Morgan không?”

“Không. Cậu ấy gọi anh ta là một trong những cậu bé xinh đẹp. Morgan là một người đàn ông điển trai, những người phụ nữ nói thế.”

“Nathan không thích cậu ta vì vẻ bề ngoài ấy à?”

Colin cười. Ngài Richards có vẻ hoài nghi. “Cộng sự của tôi không thích những người quyền rũ. Cậu ấy nói cậu ấy chẳng bao giờ biết được họ đang nghĩ cái gì.”

Richards lưu giữ thông tin này vào bộ nhớ. “Morgan có nhiều thông tin liên lạc gần bằng cậu, và cậu ta sẽ là một tài sản lớn cho cơ quan. Tuy vậy, tôi định để chuyện đó chậm lại. Tôi vẫn không biết cậu ta sẽ xử lý bản thân thế nào trong cơn khủng hoảng. Tôi mời cậu ta đến đây để nói chuyện với cậu, Colin. Có một vấn đề nhạy cảm khác mà cậu có thể xem xét xử lý cho chúng ta. Nếu cậu quyết định đồng ý nhận nhiệm vụ, tôi muốn Morgan tham gia. Cậu ta có thể học hỏi tốt từ cậu.”

“Tôi đã nghĩ việc, nhớ không?” Richards mỉm cười. “Tôi cũng vậy”, ông dài giọng. “Tôi đang cố trao quyền kiểm soát hơn bốn năm nay. Tôi đã quá già cho các công việc này.”

“Ông sẽ không bao giờ thoát khỏi nó.”

“Và cậu cũng không”, Richards dự đoán. “Ít nhất là cũng không cho đến khi

công ty của cậu có thể tồn tại mà không có thu nhập bổ sung của cậu. Nói cho tôi biết, con trai. Công sự của cậu có khi nào tự hỏi nguồn kinh phí bổ sung đến từ đâu chưa? Tôi biết cậu không muốn cậu ấy biết cậu quay lại giúp cơ quan.”

Colin luồn hai tay ra sau gáy. “Cậu ấy không quan tâm”, chàng giải thích. “Nathan đã mở cửa văn phòng thứ hai. Vợ cậu ấy, Sara, sắp sinh con đầu lòng bất cứ ngày nào trong thời gian này. Tôi nghi ngờ Nathan có thời gian để nhận thấy điều đó.”

“Và khi cậu ấy nhận ra?”

“Tôi sẽ nói thật với cậu ấy.”

“Chúng ta có thể mời lại Nathan”, Richards gợi ý.

“Không được. Giờ cậu ấy đã có gia đình.”

Ngài Richards miễn cưỡng đồng ý. Ông trở lại đề tài nhiệm vụ ông ấy muốn Colin chấp nhận. “Về nhiệm vụ lần này”, ông bắt đầu. “Nó không nguy hiểm hơn nhiệm vụ lần trước, nhưng... à, chào buổi tối, công chúa Alesandra. Thật vui mừng được gặp lại nàng.”

Nàng đứng ngay bên ngoài lối vào. Colin tự hỏi liệu nàng đã tình cờ nghe được bao nhiêu phần của câu chuyện.

Nàng mỉm cười với Richards. “Rất vui được gặp lại ngài”, nàng trả lời trong tiếng thì thầm khẽ khàng. “Ta hy vọng không làm gián đoạn câu chuyện của các ngài. Cánh cửa chỉ khép hờ, nhưng nếu ngài đang họp bàn, ta sẽ trở lại sau.”

Ngài Richards vội đứng lên và đến bên nàng, ông cầm tay nàng và cúi đầu thấp. “Nàng không làm gián đoạn”, ông đảm bảo. “Đến đây và ngồi xuống nào. Tôi muốn nói chuyện với nàng trước khi rời khỏi đây.”

Ông đỡ khuỷu tay và đưa nàng đến chỗ ghé ngồi. Nàng ngồi xuống và vuốt thẳng nếp váy trong khi chờ ông quay về chỗ.

“Tôi có nghe về sự cố đáng tiếc bên ngoài Nhà hát Hoàng gia”, Richards đề cập với cái cau mày. Ông ngồi xuống, gật đầu với Colin, rồi lại nhìn nàng. “Nàng đã thoát khỏi sự khó chịu đó rồi chứ?”

“Không có bất cứ thứ gì để ta thoát khỏi nó cả, ngài Richards. Cận vệ của ta bị thương. Raymond bị khâu tới tám mũi, nhưng đã được rút chỉ ngày hôm qua. Giờ anh ấy cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi. Có phải vậy không, Colin?”

Nàng giữ ánh nhìn vào Richards khi kéo Colin vào cuộc nói chuyện. Chàng không quan tâm đến sự lôi kéo của nàng. Chàng đang cố gắng che giấu sự thích thú của mình. Ngài Richards đang đờ mắt. Colin không thể tin nổi điều đó. Người lãnh đạo kiên quyết, sắt đá trong các hoạt động ngầm đang đờ mắt như một cậu học trò.

Alesandra đang mê hoặc ông ấy. Colin tự hỏi liệu nàng có nhận thức được ảnh hưởng của mình hay không hoặc liệu đó có phải là sự cố tình. Nụ cười ngây thơ ngọt ngào, ánh mắt thẳng thắn và nếu nàng chớp mi mắt thì rất cuộc Colin sẽ biết sự quyền rũ đó không hoàn toàn ngây thơ.

“Ngài có thể xem xét vấn đề khác chúng ta thảo luận không?”, nàng hỏi. “Ta nhận ra thật táo bạo khi đòi hỏi vài điều với một người cực kỳ quan trọng như ngài, ngài Richards, và ta muốn ngài biết ta cảm kích đến thế nào khi đề nghị ngài gửi người đến Gretna Green.”

“Tôi đã cho thực hiện rồi”, Richards trả lời. “Người của tôi, Simpson, vừa mới trở về lại tối qua. Cả Robert Elliott lẫn địch thủ của anh ta, David Laing, đều không có ghi chép gì liên quan đến việc đó.”

“Ta biết mà”, Alesandra kêu lên.

Nàng siết chặt tay với nhau như thể để cầu nguyện và hướng về Colin với cái chau mày. “Ta đã bảo thế, nhỉ?”

Sự hăng hái của công chúa làm chàng mỉm cười. “Bảo ta biết cái gì?”

“Rằng tiểu thư Victoria không hề chạy trốn với người yêu. Người lãnh đạo của chàng vừa mới xác nhận nghi ngờ của ta.”

“Bây giờ, công chúa, dĩ nhiên vẫn có khả năng cô ấy kết hôn ở đó. Cả Elliott và Laing giữ các ghi chép chính xác để mỗi người họ có thể kiêu hãnh với số lượng đám cưới được thực hiện. Đó là sự cạnh tranh, nàng biết đấy. Tuy nhiên, họ không phải là những người duy nhất ở Gretna Green có thể tổ chức đám cưới. Họ sẽ điền vào giấy chứng hôn và trao cho những người chồng. Vậy như nàng thấy, công chúa thân mến, xét cho cùng thì cô ấy vẫn có thể

chạy trốn và kết hôn với người yêu.”

“Cô ấy không làm thế.”

Alessandra nhấn mạnh niềm tin của mình. Colin lắc đầu. “Cô ấy sắp khuấy động một tổ ong bắp cày đấy, Richards. Tôi đã nói cô ấy để yên đi nhưng cô ấy không chịu nghe lời.” Nàng nhún mày với Colin. “Ta không khuấy động bất cứ thứ gì lên.”

“Có, nàng đã làm”, Colin trả lời.

“Nàng sắp gây ra thêm nỗi đau khổ cho gia đình của Victoria nếu quấy rầy họ với những câu hỏi của mình.” Lời phê bình của chàng làm nàng đau nhói. Nàng cúi đầu. “Chàng đã đánh giá thấp ta nếu tin ta chủ tâm làm đau bất kỳ ai sao.”

“Cậu không cần phải quá gay gắt với cô ấy, con trai.”

Colin bực tức. “Tôi không gay gắt, chỉ nói thực thôi.”

Ngài Richards lắc đầu. Alessandra mỉm cười với Richards. Nàng hài lòng vì ông ủng hộ mình.

“Chỉ cần anh ấy chịu lắng nghe các lý do khiến ta lo lắng, ngài Richards, anh ấy sẽ không quá nhanh nhẩu gọi sự quan tâm của ta là can thiệp.” Richards nhìn chăm chăm Colin.

“Cậu không lắng nghe các lý do của cô ấy? Cô ấy có lý, Colin. Cậu không nên đánh giá mà không biết tất cả các sự kiện.”

“Cảm ơn, ngài Richards.” Colin khịt mũi.

Alessandra quyết định lờ đi con người khiếm nhã đó. “Vậy bước tiếp theo trong cuộc điều tra này là gì?”, nàng hỏi Richards.

Ngài Richards có chút bối rối. “Điều tra? Tôi không nghĩ vấn đề đó cần đưa ra ánh sáng...”

“Ngài nói sẽ giúp ta”, nàng nhắc nhở Richards. “Ngài không nên nản chí nhanh như vậy.”

Ngài Richards nhìn Colin như cần trợ giúp. Colin cười toe toét.

“Nó không phải là chuyện từ bỏ”, ngài Richards nói. “Tôi chỉ không chắc những gì mình đang điều tra. Một sự thật đơn giản là bạn nàng đã bỏ trốn cùng ai đó và tôi tin đánh giá thích đáng của Colin khi cậu ấy đề nghị công chúa để chuyện đó qua đi.”

“Tại sao đó là một sự thật đơn giản?”

“Victoria bỏ đi nhưng có để lại một lá thư”, ngài Richards giải thích.

Nàng lắc đầu. “Bất kỳ ai cũng có thể đã viết lá thư đó.”

“Đúng, nhưng...”

“Ta đã hy vọng ngài sẽ giúp ta, ngài Richards”, nàng cắt ngang, giọng nói khổ sở và tuyệt vọng. “Ngài là niềm hy vọng cuối cùng của ta. Victoria có thể gặp nguy hiểm và cô ấy chỉ có mỗi mình ta và ta phải giúp cô ấy. Nếu có ai có thể tìm ra sự thật, thì đó là ngài. Ngài quá thông minh và sáng suốt.”

Ngài Richards phồng lên tự đắc như một con gà trống. Colin lúc lắc đầu. Một lời khen có thể khiến người đàn ông trở thành cháo bột mì.

“Công chúa có hài lòng nếu tôi có thể tìm được bản ghi chép danh sách các cặp đã kết hôn?”

“Ngài sẽ không tìm được.”

“Nhưng nếu tôi làm được...”

“Ta sẽ để yên chuyện này.”

Ngài Richards gật đầu. “Rất tốt”, ông ấy đồng ý. “Tôi sẽ bắt đầu với gia đình của cô ấy. Tôi sẽ cho người đến nói chuyện với người anh trai trong ngày mai. Cách này hay cách khác, tôi sẽ tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì.” Nụ cười của nàng rạng rỡ. “Cảm ơn ngài rất nhiều”, nàng thì thầm. “Dù vậy ta nên cảnh báo ngài. Ta đã gửi thư mời cho anh trai Victoria và anh ta khước từ lời mời. Colin, ngài biết đấy, quá thô lỗ với anh ta và hiển nhiên anh ta không tha thứ cho Colin được.”

“Anh ta sẽ không từ chối tôi”, ngài Richards gật đầu khẳng định chắc chắn.

Colin đã nghe đủ những gì chàng cần xem xét về cái đề tài lộ bịch này. Chàng không thích ý tưởng người đứng đầu Cơ quan An ninh của nước Anh lại hạ thấp mình để dính mũi vào sự vụ riêng tư của gia đình nào đó.

Chuẩn bị chuyển đề tài khác thì nhận xét tiếp theo của Richards thu hút sự chú ý của chàng. “Công chúa Alesandra, sau sự hợp tác nàng đưa ra, hãy xem đây là vấn đề nhạy cảm mà ít nhất tôi có thể làm vì nàng. Thoải mái nào, công chúa thân mến. Tôi sẽ có câu trả lời cho nàng trước khi nàng rời khỏi nước Anh.”

Colin nghiêng người tới trước. “Này này, Richards”, chàng yêu cầu, giọng dứt khoát. “Chính xác thì Alesandra hợp tác như thế nào?”

Richards hoàn toàn bất ngờ bởi câu hỏi. “Cô ấy không giải thích cho cậu...”

“Ta không tin là nó cần thiết”, Alesandra buột miệng nói. Nàng vội đứng lên. “Thứ lỗi cho ta, bây giờ ta sẽ cho hai quý ông ở đây để thảo luận công việc của các ngài.”

“Alesandra, ngồi xuống.”

Giọng Colin như đề nghị nàng không tranh cãi. Nàng thở dài và làm như chàng ra lệnh. Tuy vậy, nàng không nhìn chàng, ánh mắt chiếu thẳng xuống chân. Nàng muốn bỏ chạy khỏi phòng và trốn đi hơn là thảo luận về quyết định của mình, nhưng thật là hèn nhát và vô trách nhiệm nếu nàng làm thế. Và hơn nữa thì Colin cũng xứng đáng được biết những gì đã được quyết định.

Phẩm giá và chuẩn mực, nàng nghĩ. Colin không bao giờ biết được nàng đã thất vọng thế nào và bây giờ có chút chiến thắng cho chàng rồi.

“Giải thích cho ta tại sao Richards hài lòng với sự hợp tác của nàng.”

“Ta đã quyết định quay về quê hương của mình”, nàng trình bày vừa đủ nghe. “Ta sẽ kết hôn với tướng quân. Cha chàng đã chấp thuận.”

Colin không nói gì trong một lúc lâu. Chàng nhìn chăm chăm vào Alesandra. Nàng nhìn chăm chăm xuống chân mình. “Tất cả được quyết định trong khi ta bị bệnh?”

“Vâng.”

“Nhìn ta đây”, chàng ra lệnh.

Nàng sắp ngập trong nước mắt. Công chúa hít thật sâu và cuối cùng cũng nhìn lên, hướng ánh mắt vào Colin.

Colin biết nàng thất vọng. Nàng đang vắn vẹo đôi bàn tay nhỏ bé và cố không khóc.

“Cô ấy không bị ép buộc”, ngài Richards xen vào.

“Chết tiệt, cô ấy không bị ép.”

“Đó là quyết định của ta”, nàng nhấn mạnh.

Colin lắc đầu. “Richards, không gì được quyết định cả. Hiểu không? Alesandra vẫn còn phản ứng lại với sự cố tuần trước. Cận vệ của cô ấy bị thương và cô ấy cảm thấy phải chịu trách nhiệm.”

“Lỗi là tại ta”, nàng kêu lên.

“Không”, chàng phản đối, giọng cứng rắn. “Nàng sợ.”

“Có vấn đề gì với những lý do của ta sao?”

“Khi thật, đúng, có vấn đề”, chàng cau mày. Colin quay qua Richards, “Alesandra rõ ràng đã quên lời hứa của cô ấy với tôi tuần trước”.

“Colin...”

“Im ngay.”

Mắt nàng mở to hoài nghi. “Im ngay? Đây là thảo luận cho tương lai của ta, không liên can đến chàng.”

“Ta là người giám hộ, và ta quyết định tương lai nàng. Hình như nàng quên mất thực tế đó.”

Vẻ cau có của Colin đang bốc hơi nóng như lửa phun ra từ mũi của một con rồng. Nàng quyết định không tranh cãi. Chàng thật vô lý và nếu chàng không

thôi quắc mắt nhìn nàng như thế nữa thì Alesandra chắc chắn sẽ đứng dậy và ra khỏi phòng. Colin tiếp tục với Richards. “Alesandra và tôi thảo luận chuyện này tuần trước”, chàng giải thích. “Chúng tôi quyết định cô ấy sẽ không kết hôn với tướng quân. Ngài có thể nói với các cộng sự của mình rằng vụ thỏa thuận liên quan đến tài chính này đã bị hủy bỏ.”

Colin rất giận dữ, chàng vừa mới nhận thấy cái gật đầu của Richards và tiếp tục. “Nàng sẽ không kết hôn với ông ta. Tướng quân có vẻ giống một người yêu thực sự nhỉ? Ông ta gửi một băng côn đồ giết người đến đây để bắt cóc cô dâu cho ông ta. Chết tiệt, cái sự tìm hiểu quái quỷ đó, nàng hiểu không? Ta muốn chính ông ta đến Anh làm sao. Ta sẽ có vài phút riêng với cái đồ thôi tha đó.” Alesandra không thể hiểu tại sao Colin cứ tiến xa hơn như vậy. Nàng chưa từng thấy chàng tức giận thế này. Nàng quá ngạc nhiên đến mức không thể sợ và không biết nói gì hay làm gì để xoa dịu chàng.

“Ông ta sẽ không từ bỏ, Colin”, nàng thì thầm, mặt nhăn lại vì sự rùng mình trong giọng nói. “Ông ta sẽ phái những người khác đến.”

“Đó là chuyện của ta, không phải nàng.”

“Vậy ư?”

Nỗi sợ hãi thoáng thấy trong mắt nàng khiến cơn giận của chàng xẹp xuống. Chàng không muốn nàng sợ mình. Chàng thận trọng điều chỉnh giọng nói nhẹ nhàng khi trả lời.

“Đúng, là như vậy.”

Họ nhìn nhau cả phút dài. Sự dịu dàng trong vẻ mặt của người đàn ông này làm nàng muốn khóc vì nhẹ nhõm. Chàng sẽ không để cho nàng rời khỏi nước Anh.

Nàng buộc bản thân phải tránh khỏi ánh mắt chàng để chàng không thể thấy bóng nước trong mắt mình. Nàng nhìn chăm chăm vào lòng, hít thật sâu với nỗ lực kiềm chế các cảm xúc, và sau đó nói, “Ta đang cố trở thành người cao thượng. Ta không muốn bất kỳ ai khác bị thương và ngài Richards nói có cơ hội tốt hơn cho hiệp định thương mại...”

“Các đồng sự của tôi tin tướng quân sẽ hợp tác”, ngài Richards chen ngang. “Cá nhân tôi không đồng ý với điều vô lý ấy. Tôi có cùng ý kiến như Colin”, ông bổ sung. “Tướng quân không phải là người đáng tin. Vậy là, công chúa

thân mến, nàng không cần tỏ ra cao thượng.”

“Và nếu Colin bị thương?”, nàng buột miệng hỏi.

Cả ngài Richards lẫn Colin kinh ngạc với câu hỏi đó. Nỗi sợ hãi trở lại trên nét mặt Alesandra. Colin ngả người ra ghế và nhìn đăm đăm vào mắt nàng. Nàng không e ngại cho sự an toàn của mình; không, nàng lo lắng cho chàng. Chàng có lẽ nên cầu tiết bởi chàng có thể tự chăm sóc bản thân và thật là một sự sỉ nhục nho nhỏ khi nàng đã lo lắng.

Nó cũng là sự hãnh diện chết tiệt. Ngài Richards nhướng mày nhìn Colin, chờ đợi câu trả lời.

“Ta có thể tự chăm sóc bản thân”, Colin nói. “Ta không muốn nàng lo lắng, hiểu không?”

“Vâng,”

Sự ngoan ngoãn tức thì làm Colin hài lòng. “Giờ để chúng ta ở đây, Alesandra. Richards và ta có vài chuyện cần thảo luận.”

Alesandra không thể đi ra khỏi phòng đủ nhanh. Nàng thậm chí không nói tạm biệt với Richards. Hành động đó chẳng quý phái chút nào, nhưng nàng không quan tâm. Nàng run rẩy dữ dội, gần như không thể mở cánh cửa đang đóng phía sau mình.

Sự nhẹ nhõm làm đầu gối nàng yếu ớt, không đứng vững. Nàng chùng người dựa vào tường và nhắm mắt. Một dòng nước mắt chảy dài trên gò má. Nàng hít thật sâu với nỗ lực làm dịu bản thân.

Rốt cuộc nàng sẽ không phải cao thượng và kết hôn với người đàn Ông khủng khiếp đó. Colin đã lấy quyết định khỏi tay nàng và nàng rất biết ơn chàng, nàng không quan tâm đến chút nào việc chàng tức giận ban nãy. Vì lý do nào đó thì nàng không thể biết rõ, Colin đã quyết định làm nhiệm vụ giám hộ trái tim. Chàng đã cư xử giống như người bảo hộ, và Alesandra rất lấy làm mừng vì có người để nàng nói lời cầu nguyện của Lễ tạ ơn.

“Công chúa Alesandra, người ổn chứ?”

Nàng giật bản mình, sau đó bật cười. Flannaghan và một người đàn ông nàng chưa từng gặp chỉ đứng cách nàng vài bước chân. Nàng thậm chí không nghe

bước chân của họ đến gần.

Nàng có thể cảm thấy mặt mình ửng đỏ. Người lạ đứng ngay sau người quản gia đang mỉm cười. Nàng chắc là anh ta nghĩ nàng đang mất trí. Alesandra đứng thẳng, buộc bản thân nín cười và nói, “Ta rất ôn”.

“Người đang làm gì thế?”

“Suy ngẫm”, nàng trả lời. Và cầu nguyện, nàng lặng lẽ bỏ sung. Flannaghan không hiểu ý nàng. Anh tiếp tục nhìn nàng với vẻ lúng túng trên khuôn mặt. Alesandra hướng về phía vị khách. “Chào buổi tối, thưa ngài.”

Người quản gia cuối cùng cũng lấy lại phong độ lịch sự. “Công chúa Alesandra, xin cho phép tôi giới thiệu ngài Morgan Atkins, Bá tước Oakmount.”

Alesandra mỉm cười chào đón. “Rất hân hạnh được gặp ngài.”

Anh ta tiến tới và cầm tay nàng và hôn nhẹ lên mu bàn tay. “Rất hân hạnh, thưa công chúa. Tôi đã rất thiết tha được gặp nàng.”

“Ngài ư?”

Anh ta mỉm cười vì vẻ bất ngờ trong mắt nàng. “Vâng”, anh ta chắc chắn. “Luân Đôn đang sôi sục vì nàng, và tôi nghĩ là nàng biết.”

Nàng lắc đầu. “Không, ta không biết”, nàng thừa nhận.

“Hoàng thân nhiếp chính đã ca ngợi nàng hết lời”, Morgan giải thích. “Nàng không nên cau mày, thưa công chúa. Tôi chỉ nghe những điều tuyệt vời về nàng.”

“Những điều gì tuyệt vời?”

Flannaghan bạo dạn hỏi.

Morgan không lấy ánh mắt ngưỡng mộ của mình khỏi Alesandra khi trả lời người quản gia. “Tôi được nghe kể nàng rất xinh đẹp và bây giờ tôi biết câu chuyện là thật. Nàng xinh đẹp, thực ra là cực kỳ đẹp.”

Nàng bối rối bởi lời tán dương của anh ta. Nàng cố kéo tay ra, nhưng anh ta

không buông.

“Nàng đỏ mặt rất thú vị, thưa công chúa”, anh ta bảo nàng. Anh ta tiến đến gần hơn và ánh nến giúp nàng thấy những sợi tóc bạch kim tạo thành vệt mảnh trên mái tóc nâu. Đôi mắt anh ta, một màu nâu đen sâu hút, lấp lánh cùng nụ cười. Morgan không cao hơn Flannaghan bao nhiêu nhưng có vẻ áp đảo người quản gia. Có lẽ vì quyền lực bao quanh anh ta do địa vị quan trọng trong xã hội. Tước hiệu cho phép anh ta kiêu hãnh và tự tin.

Người đàn ông này thật quyến rũ, và nhận thức được sự hấp dẫn của mình. Anh ta cũng biết đang làm nàng không thoải mái vì chăm chú gần gũi.

“Nàng có thích ở Anh không?”

“Có, cảm ơn ngài.”

Colin mở cửa đúng lúc Morgan hỏi Alesandra liệu anh ta có thể được phép ghé thăm nàng vào buổi chiều ngày mai hay không. Chàng lập tức nhận thấy sự đỏ mặt của Alesandra đồng thời cũng thấy Morgan đang nắm tay nàng.

Colin phản ứng quá nhanh. Chàng bước tới trước, chớp lấy cánh tay công chúa và kéo mạnh nàng vào sát bên mình. Sau đó chàng phủ cánh tay lên vai nàng - trong một cử chỉ nàng thấy thật sự mang tính sở hữu kinh khủng - và nhíu mày với vị khách.

“Alesandra sẽ rất bận rộn ngày mai”, chàng tuyên bố chắc nịch. “Vào trong đi, Morgan. Richards đang chờ nói chuyện với anh.”

Morgan dường như không nhận thấy sự cáu bẳn của Colin qua giọng nói, hoặc nếu nhận thấy, anh ta chọn cách phớt lờ nó đi. Anh ta gật đầu, sau đó nhìn công chúa.

“Với sự cho phép của nàng, thưa công chúa, tôi sẽ tiếp tục thuyết phục anh họ nàng đồng ý cho tôi được ghé thăm nàng.”

Ngay khi nàng gật đầu đồng ý, anh ta chào và đi vào phòng làm việc.

“Đừng siết vai ta nữa, anh họ”, Alesandra thì thầm.

Chàng nghe thấy tiếng cười trong giọng nói và nhìn xuống nàng. “Anh ta lấy cái ý nghĩ đó ở chỗ quái nào thế? Nàng có nói với anh ta rằng ta là anh họ

nàng không?”

“Không, dĩ nhiên ta không nói vậy”, nàng trả lời. “Chàng có thả ta ra bây giờ không? Ta phải quay lại phòng mình để lấy giấy chi chú.”

Colin không thả nàng ra. “Alesandra, tại sao nàng có vẻ vui mừng một cách chết tiệt như vậy hả?”

“Ta vui vì sẽ không phải kết hôn với tướng quân”, nàng trả lời, rồi cố vịn người thoát khỏi vòng tay ôm ghì của chàng và vội đi dọc hành lang. “Và”, nàng nói với qua vai, “Ta có một cái tên mới để thêm vào danh sách”.

Khi nàng lao xuống phòng khách, Morgan bước ra cửa phòng làm việc và nhìn theo nàng với một nụ cười quái gở trên môi, cho đến khi tiếng gọi cộc lốc của Colin nhắc anh ta quay vào phòng.

Tất cả phụ nữ có chồng là những sinh vật bất hạnh. Những con mụ đó đều cảm thấy bị chồng bỏ bê. Họ rên rỉ và phàn nàn, và không bao giờ biết hài lòng. Ô, gã nhìn, gã quan sát. Những ông chồng cũng thường lờ đi vợ của họ, nhưng gã không đổ lỗi cho họ. Mọi người đều biết mấy ả nhân tình đã dành được tình cảm và sự chú ý; vợ chỉ là thứ cần thiết được dùng để sinh người thừa kế. Chỉ cần vợ khi người ta ham muốn, cứ mỗi lần cần thiết cho đến khi cô ta mang đứa con trong bụng, và rồi quên lãng cô ta.

Gã cố tình bỏ qua phụ nữ đã lập gia đình vì tin người đi săn chung quy sẽ không săn được nhiều. Sẽ không có bất cứ sự thỏa mãn nào đạt được trong cuộc săn đuổi mà con chó không chạy. Tuy thế, điều này hấp dẫn gã. Nàng trông rất khổ sở. Hắn đã nhìn nàng hơn một tiếng đồng hồ. Nàng đang bám vào cánh tay chồng mình, sau đó nói hoặc làm điều gì đó để thu hút sự chú ý của chồng. Nó là sự phí phạm nỗ lực. Người chồng bảnh bao hoàn toàn tập trung vào cuộc trò chuyện với những người bạn ở câu lạc bộ. Anh ta không chú ý chút nào đến người vợ nhỏ bé xinh đẹp.

Người đàn bà bé nhỏ tội nghiệp. Ai cũng thấy rõ nàng yêu người đàn ông là chồng nàng. Nàng bất hạnh một cách đáng thương. Gã sắp sửa thay đổi tất cả. Rồi gã cười, tâm trí gã đã lên kế hoạch. Cuộc đi săn bắt đầu lại. Sớm, rất sớm, gã sẽ giải thoát con thú cưng mới của mình khỏi sự khốn khổ.

Chương 6

Colin họp với Richards và Morgan trong nhiều giờ liền. Alesandra ăn tối một mình trong phòng ăn. Nàng vẫn ở dưới lầu, miễn là nàng có thể điều khiển bản thân không ngủ thiếp đi, hy vọng Colin sẽ nói chuyện với mình. Nàng muốn cảm ơn vì chàng đã quan tâm cho tương lai của nàng nhiều đến vậy và hỏi thăm chàng vài điều về Bá tước Oakmount.

Đến nửa đêm thì nàng từ bỏ sự cố gắng và đi ngủ. Valena gõ cửa phòng Alesandra khoảng mười lăm phút sau đó.

“Thưa công chúa, người sẽ ra ngoài vào sáng mai. Người phải sẵn sàng để đi lúc mười giờ.”

Alesandra leo lên giường và kéo tấm chăn lên người. “Colin có nói chúng ta sẽ đi đâu không?”

Người hầu gái gật đầu. “Đến nhà ngài Richards, số mười hai đường Bowers.”

Alesandra mỉm cười. “Anh ấy cho chị địa chỉ à?”

“Vâng, thưa công chúa. Ngài ấy rất tỉ mỉ trong việc đưa ra những chỉ dẫn. Ngài ấy muốn tôi báo với công chúa rằng ngài ấy không muốn phải chờ đợi”, cô ấy nói tiếp với cái nhăn mặt như cố nhớ ra điều gì đó. “Còn một điều nữa mà ngài ấy muốn tôi... ồ, vâng, giờ thì tôi nhớ rồi. Cuộc hẹn gặp chiều mai với Công tước và Nữ Công tước Williamshire đã bị hủy bỏ.”

“Colin có nói cho chị biết tại sao nó bị hủy bỏ không?”

“Không, thưa công chúa, ngài ấy không nói.”

Valena ngáp lớn thật ấn tượng và lập tức cầu xin sự thứ lỗi của chủ nhân. “Tôi rất mệt mỗi đêm nay”, cô ấy thàn thì.

“Dĩ nhiên là chị mệt mỏi rồi”, Alesandra nói. “Cũng khá muộn rồi và chị đã làm quá nhiều việc trong ngày hôm nay, Valena. Đi ngủ đi. Chúc chị ngủ

ngon”, nàng gọi với theo khi người hầu vội vã bước ra ngưỡng cửa.

Alessandra ngủ thiếp đi vài phút sau. Nàng bị kiệt sức sau cả tuần dài chăm sóc Colin, nên ngủ suốt đêm.

Nàng tỉnh giấc sau tám giờ sáng một chút và nhanh chóng chuẩn bị. Nàng mặc chiếc đầm dạo phố màu hồng nhạt. Colin sẽ chấp thuận chiếc đầm này vì phần cổ áo được cắt may nghiêm túc và rất kín đáo.

Alessandra xuống dưới lầu trước hai mươi phút so với lịch khởi hành. Colin không có ở đó cho đến khi kim đồng hồ nhích qua mười giờ một vài phút. Ngay khi phát hiện ra chàng đang xuống cầu thang, nàng gọi to. “Chúng ta muộn mất rồi, Colin. Nhanh lên.”

“Kế hoạch thay đổi, Alessandra”, Colin nháy mắt khi đi qua nàng vào phòng ăn.

Nàng rượt theo sau chàng. “Thay đổi điều gì cơ?”

“Cuộc họp đã bị hủy.”

“Cuộc họp với ngài Richards hay cuộc họp chiều nay? Valena nói...” Colin kéo ghế và ra hiệu cho nàng ngồi xuống bàn ăn. “Cả hai cuộc họp đều bị hủy”, chàng trả lời.

“Người có muốn dùng một tách sô cô la hay trà nóng không, thưa công chúa?” Flannaghan hỏi lớn từ lối vào. “Trà nhé, cảm ơn anh. Colin, làm sao chàng biết các cuộc họp bị hủy? Ta đã ngồi đợi trong phòng khách và không có người đưa tin nào đến cửa nhà cả.”

Colin không trả lời. Chàng ngồi xuống, cầm tờ báo lên và bắt đầu đọc. Flannaghan xuất hiện ở bên cạnh ông chủ với đĩa bánh quy và đặt ở phía trước mặt Colin.

Alessandra vừa cau vừa bối rối. “Chính xác thì tại sao ngài Richards muốn họp? Cả hai chúng ta đã nói chuyện với ông ấy tối qua rồi.”

“Ăn điem tâm đi, Alessandra.”

“Chàng sẽ không giải thích, đúng không?”

“Phải.

“Colin, đó là điều thiếu lịch sự thô lỗ đầu tiên trong buổi sáng.”

Chàng hạ thấp tờ báo để toét miệng cười. Nàng nhận ra ngay sau đó là lời tuyên bố của mình thật đại dột. “Ý ta là ngài luôn luôn bất lịch sự một cách thô lỗ.”

Chàng biến mắt phía sau tờ báo. Nàng gõ nhịp những ngón tay trên mặt bàn. Rồi Raymond đi vào phòng ăn. Ngay lập tức Alesandra ra hiệu anh ấy đến cạnh mình. “Có người đưa tin nào...”

Colin ngắt lời nàng. “Alesandra, nàng đang thách thức ta sao?”

“Không”, nàng trả lời. “Ta chỉ cố tìm hiểu. Chàng sẽ thôi trốn sau tờ báo đó chứ?”

“Nàng luôn có tâm trạng cáu bẳn như vậy vào buổi sáng à?”

Alesandra từ bỏ nỗ lực đối thoại đàng hoàng với người đàn ông đó. Nàng ăn một nửa cái bánh quy rồi cáo lỗi rời khỏi bàn. Raymond nhìn nàng đầy cảm thông khi nàng lướt qua chỗ anh.

Alesandra trở lên lầu và làm việc với đồng thư từ của mình suốt thời gian còn lại của buổi sáng. Nàng viết một lá thư dài cho Mẹ bề trên, kể cho bà biết tất cả mọi chuyện trong hành trình đến nước Anh của mình. Nàng miêu tả người giám hộ và gia đình của ông ấy, và sử dụng kín ba trang giấy chỉ để giải thích làm sao nàng chấm dứt việc sống cùng với Colin. Khi nàng đang niêm phong bì thư thì Stefan gõ cửa. “Người nên xuống dưới lầu bây giờ, thưa công chúa Alesandra.”

“Chúng ta có khách ư, Stefan?” Người cận vệ lắc đầu, “Chúng ta sẽ ra ngoài. Người cần mang theo áo choàng. Hôm nay trời nổi gió”.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đến cuộc họp, thưa công chúa.”

“Họp, không họp, rồi lại họp”, nàng làu bàu.

“Xin thứ lỗi, thưa công chúa?”

Alesandra đóng nắp lọ mực, sắp xếp lại mọi thứ trên bàn rồi đứng lên. “Ta chỉ than vãn với chính mình”, nàng thú nhận với nụ cười mỉm. “Cuộc họp này là với cha Colin hay ngài Richards?”

“Tôi không chắc”, Stefan nói. “Nhưng Colin đang chờ trong phòng đón khách và ngài ấy có vẻ nôn nóng khởi hành.”

Alesandra hứa với người cận vệ là nàng sẽ xuống ngay. Stefan cúi đầu chào và sau đó rời khỏi phòng. Nàng chải tóc thật nhanh, rồi đến tủ quần áo để lấy áo choàng. Đến ngưỡng cửa, nàng chợt nhớ ra cái danh sách của mình. Nếu họ sắp đến dinh thự của Công tước Williamshire thì nàng chắc chắn sẽ cần tờ giấy ghi chú ấy, nàng quyết định vậy, để nàng có thể xem xét những cái tên cùng với người giám hộ và vợ ông ấy. Nàng vội quay lại bàn lấy danh sách và nhét nó vào túi áo choàng.

Colin đang chờ ở phòng đón khách. Nàng dừng lại tại đầu cầu thang để khoác áo choàng lên.

“Colin? Chúng ta sắp tới gặp cha chàng hay ngài Richards?”

Chàng không trả lời. Nàng bước nhanh xuống bậc thang và lặp lại câu hỏi.

“Chúng ta sẽ đi gặp Richards”, chàng giải thích.

“Tại sao ông ấy muốn gặp lại chúng ta sớm như vậy? Ông ấy vừa ở đây tới qua”, nàng nhắc.

“Ông ấy có lý do của mình.”

Valena đang đứng với Stefan và Raymond gần lối vào phòng khách. Cô ấy vội vã tiến về phía trước để giúp đỡ chủ nhân của mình mặc áo choàng.

Colin nhanh chân hơn Valena.

Chàng choàng áo quanh vai Alesandra, nắm lấy tay nàng và đi ra ngoài, kéo nàng theo sau. Nàng gần như phải chạy để theo kịp những sải chân dài của chàng.

Raymond và Stefan đi theo phía sau. Họ trèo lên ngồi cạnh người đánh xe. Colin và Alesandra ngồi đối diện nhau bên trong xe.

Chàng khóa cửa, sau đó dựa lưng vào nệm và mỉm cười.

“Tại sao nàng chau mày?”

“Tại sao chàng hành động đặc biệt bất thường?”

“Ta không thích bất ngờ.”

“Chàng thấy không? Đó là câu trả lời đặc biệt bất thường.”

Colin duỗi thẳng đôi chân dài. Nàng điều chỉnh lại chiếc váy và ngồi sát vào góc xe cho chàng không gian rộng hơn.

“Chàng có biết ngài Richards muốn nói gì với chúng ta không?”

“Chúng ta không đi gặp ông ấy.”

“Nhưng chàng đã nói...”

“Ta nói dối.”

Hơi thở hỗn hển làm chàng mỉm cười. “Chàng nói dối ta?”

Nàng trông có vẻ hoài nghi. Chàng từ từ gật đầu. “Phải, ta nói dối nàng.”

“Tại sao?”

Sự oán trách làm chàng muốn cười.

Nàng đã thích thú như vậy khi chọc tức người khác. Và, Chúa ơi, nàng đang bị chọc tức. Má đỏ bừng, và nếu vai nàng thẳng hơn nữa, chàng nghĩ, thì xương sống nàng chắc sẽ gãy sụn.

“Ta sẽ giải thích sau”, chàng bảo. “Không chau mày nữa, nhóc con ngộ nghĩnh. Một ngày đẹp trời như hôm nay thì không nên khó chịu.”

Cuối cùng thì nàng cũng nhận thấy Colin phấn khởi đến mức nào. “Tại sao chàng vui vẻ thế?”

Cái nhún vai là câu trả lời. Nàng thở dài đánh sượt một cái. Người đàn ông

này đang cố tình làm nàng rối tung lên, nàng quả quyết. “Chính xác thì chúng ta đang đi đâu, Colin?”

“Đến một cuộc họp gia đình để quyết định phải làm gì...”

Nàng kết thúc lời giải thích giúp chàng. “Vớì ta?”

Chàng gật đầu. Alesandra hạ thấp ánh nhìn xuống lòng mình, nhưng không kịp trước khi Colin thấy biểu hiện của nàng. Nàng biểu hiện trông như thể mọi hy vọng đều tiêu tan. Nàng đang cảm thấy đau, chàng biết, nhưng chàng không rõ mình đã nói gì khiến nàng phản ứng như vậy. Giọng chàng cộc cằn hỏi, “Bây giờ nàng làm sao thế?”

“Không có gì.”

“Đừng nói dối ta.”

“Chàng đã nói dối ta.”

“Ta nói ta sẽ giải thích sau”, chàng đáp lại. Chàng cố không phát câu trong giọng nói khi hỏi lại, “Bây giờ giải thích cho ta biết sao nàng có vẻ sẵn sàng khóc vậy?”

“Ta sẽ giải thích sau.”

Colin nghiêng người tới trước.

Chàng chộp lấy cãm nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mình. “Đừng sử dụng những lời của ta để thách thức ta”, chàng ra lệnh.

Nàng đẩy tay chàng ra. “Rất tốt”, nàng tuyên bố. “Ta chỉ hơi khó chịu khi nhận ra tại sao chàng quá vui vẻ.”

“Có lý do, quý tha ma bắt.”

Cỗ xe dừng lại trước dinh thự của Công tước Williamshire. Colin mở chốt cửa nhưng vẫn giữ ánh mắt vào công chúa. “Được không?”, chàng đề nghị.

Nàng chỉnh lại áo choàng. “Nó cực kỳ hợp lý với ta”, nàng gật đầu trả lời.

Raymond mở cửa và chìa tay ra để đỡ Alesandra. Nàng bước ra ngoài ngay,

sau đó nhú mày nhìn Colin. “Chàng vui vì cuối cùng có thể tổng khứ ta đi.”

Chàng vừa định mở miệng để tranh cãi thì nàng giơ tay lên cho một hòa ước ngầm giữ im lặng. “Ngài không cần lo lắng, thưa ngài. Ta kết thúc sự khó chịu ngay đây. Bây giờ chúng ta sẽ vào trong chứ?”

Nàng cố tỏ vẻ trang nghiêm. Colin không để nàng làm thế. Chàng bắt đầu phá ra cười. Nàng quay lưng, hồi hả lên những bậc thang.

Raymond và Stefan đi hai bên Alesandra.

“Trông nàng vẫn khó chịu, nhóc con ngỗ nghịch.”

Người quản gia mở cửa đúng lúc nàng xoay người để nói cho Colin nghe những gì mình nghĩ về sự nhận xét thô lỗ đó. “Nếu ngài còn gọi là ta ‘nhóc con ngỗ nghịch’ lần nữa, ta thề sẽ làm điều gì đó không đàng hoàng nhất. Ta không khó chịu”, nàng thêm vào với giọng chế giễu. “Ta chỉ nghĩ ngài và ta đã trở thành bạn bè. Là vậy đấy. Ngài trở nên giống như một người anh họ của ta và ta...”

Colin cúi xuống cho đến khi mặt chàng chỉ cách mặt nàng vài centimet. “Ta không phải anh họ của nàng”, chàng nạt.

Caine, anh trai của Colin, tiếp quản nhiệm vụ của người quản gia và đứng ở ngưỡng cửa, chờ ai đó nhận ra mình. Anh chỉ có thể thấy phía sau của công chúa Alesandra. Nàng là một cô gái bé nhỏ, anh đánh giá, rất dũng cảm. Colin cao hơn nàng nhiều và đang trừng mắt nhìn nàng một cách dễ sợ nhất nhưng nàng không hề co rúm mình lại. Nàng dường như không bị đe dọa chút nào.

“Mọi người tin chúng ta là anh em họ”, nàng gắt.

“Ta mặc kệ những gì người khác nghĩ.”

Nàng hít thật sâu. “Cuộc trò chuyện này thật lố bịch. Nếu ngài không muốn liên quan gì với ta, thế thì tốt thôi.”

“Ta không có họ hàng với nàng.”

“Ngài không cần gào lên, Colin.”

“Nàng đang làm ta phát điên, Alesandra.”

“Buổi chiều tốt lành.”

Caine gần như gào lên chào đón vì chỉ như vậy họ mới để ý đến anh. Alesandra giật bản mình vì bị cắt ngang, nàng níu lấy Colin.

Nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đẩy cơ thể ra khỏi vòng tay Colin và quay vào. Nàng cố ra vẻ bình thản và trang trọng. Người đàn ông cực kỳ đẹp trai đang đứng trên ngưỡng cửa là anh trai của Colin. Nụ cười của họ gần như y hệt nhau. Mái tóc của Caine nhạt màu hơn trong bóng mát, tuy nhiên, mắt anh ấy có màu hoàn toàn khác. Chúng màu xám, và theo nàng ước lượng thì chúng không hấp dẫn hơn đôi mắt thiên về màu xanh lá hơn màu nâu lục nhạt của Colin.

Alesandra định khẽ nhún đầu gối cúi chào nhưng Colin không để nàng làm vậy. Chàng túm lấy tay nàng và đẩy nàng vào trong.

Nàng néo chàng để chàng buông tay. Một cuộc chiến kéo co diễn ra khi Colin cố cởi áo khoác cho Alesandra còn nàng thì cứ đập vào tay chàng buộc chàng thả ra để mình có thể rút giấy ghi chú từ trong túi áo. Caine đứng đằng sau em trai mình. Đôi tay chấp lại sau lưng và đang cố gắng đến mức tuyệt vọng để không bật cười. Rất lâu rồi anh không thấy em trai mình trong tình cảnh huyên náo thế này.

Cuối cùng Alesandra cũng kéo được mảnh giấy ghi chú ra. “Bây giờ ngài có thể lấy áo choàng của ta, cảm ơn ngài.”

Colin tròn mắt hướng lên trời. Chàng hất chiếc áo choàng về phía Caine. Anh trai chàng bắt lấy trong không trung ngay khi Colin phát hiện ra mảnh giấy ghi chú đang được giữ chặt trong tay Alesandra. “Tại sao nàng đem theo thứ này?”

“Ta sắp cần đến nó”, nàng giải thích. “Ta chỉ không hiểu sự ác cảm của chàng với danh sách này, Colin. Sự thù địch là cực kỳ vô lý.”

Nàng hướng sự chú ý sang Caine. “Ngài sẽ phải tha thứ cho sự thô lỗ của em trai mình. Anh ấy đang bị bệnh.”

Caine mỉm cười. Colin lắc đầu.

“Nàng không cần xin thứ lỗi cho ta”, chàng tuyên bố. “Caine, đây là người phụ nữ mà được anh gọi là Bệnh Dịch. Alesandra, gặp anh trai ta nào.” Nàng cố nhún gối chào và Colin lại phá hỏng nó. Nàng vừa khẽ nghiêng người để nâng gấu váy lên thì Colin túm lấy bàn tay nàng và bắt đầu kéo nàng vào phòng khách.

“Vợ anh đâu, Caine?” Colin gọi lớn qua vai.

“Ồ trên lầu với mẹ”, Caine trả lời. Alesandra đang kéo mạnh tay khỏi tay Colin, cố thoát ra. “Sao ngài không chỉ cho ta ghé nào để ngồi và đi đi. Rõ ràng là ngài nhanh chóng muốn tống khứ ta đi cơ mà.”

“Nàng thích ghé nào hơn?”

Rốt cuộc chàng cũng buông tay.

Nàng lùi lại một bước và lập tức va phải Caine. Nàng quay lại, xin anh ấy tha lỗi cho sự vụng về đó và hỏi Công tước đang ở đâu. Nàng thật sự muốn nói chuyện với ông ấy càng sớm càng tốt.

Vì trông Alesandra có vẻ rất nghiêm trọng và lo lắng nên Caine không dám cười. Anh tự bảo với bản thân công chúa Alesandra quả là một tạo vật xinh đẹp làm sao. Mắt nàng lấp lánh một màu xanh biển kỳ lạ và những nốt tàn nhang trên sống mũi nàng gợi cho anh nhớ đến cô vợ của mình, Jade. Anh thấy rõ, nàng thật sự vô cùng xinh đẹp.

“Jenkins đã lên lầu thông báo với cha ta là nàng đang ở đây, công chúa Alesandra. Tại sao nàng không thử thư giãn một chút trong khi đợi ông ấy?”

Nàng nghĩ đó là ý tưởng rất tốt. Caine rõ ràng đã thừa hưởng tất cả cách xử sự đúng mực trong gia đình. Anh ấy rất biết quan tâm và lịch sự. Đó là một sự khác nhau dễ thương so với người em trai.

Colin đứng gần lò sưởi ngắm nhìn nàng. Nàng phớt lờ chàng. Nàng không chú ý đến bề ngoài ngôi nhà, nhưng có thể hình dung nó tuyệt vời không kém gì nội thất trong nhà. Phòng khách này ít nhất cũng lớn gấp bốn lần phòng khách của nhà Colin. Có ba trường kỷ đặt theo hình bán nguyệt quanh lò sưởi ốp đá cẩm thạch màu ngà voi. Nó là một căn phòng đẹp chát đầy những vật quý mà Công tước Williamshire đã sưu tầm từ khắp nơi trên thế giới. Ánh mắt nàng quét khắp phòng một lượt, rồi dừng lại trên vật thể tỏa sáng ở giữa mặt lò sưởi. Nàng thở hắt ra vui mừng. Phiên bản ngôi nhà thời

thơ ầu ở ngay đây, có kích cỡ bằng một chai rượu nhỏ và được làm chính xác đến từng chi tiết giống tòa lâu đài thật.

Niềm vui sướng trên khuôn mặt Alesandra lấy đi hơi thở của Colin. “Alesandra?”, chàng gọi khẽ, thắc mắc không biết điều gì đã làm cho nàng có phản ứng như thế.

Nàng quay qua mỉm cười, rồi bước nhanh tới lò sưởi. Bàn tay nàng run run khi đưa ra và khẽ chạm vào một tháp canh bằng vàng. “Đây là mô hình của nhà ta, Colin. Nó được gọi là Stone Haven. Ta đã sống ở đó cùng cha mẹ.”

“Ta nghĩ cha nàng đã từ bỏ vương quốc khi ông ấy kết hôn với mẹ nàng.”

Nàng gật đầu. “Đúng, ông ấy đã làm vậy. Cha ta đã mua Stone Haven trước khi kết hôn với mẹ ta. Tướng quân sẽ không bao giờ đụng được đến nó, không bao giờ. Nó nằm ở Áo và ông ta sẽ không có bất kỳ quyền hạn nào ở đó, cho dù ông ta có thể tiếp quản ngai vàng. Lâu đài sẽ tiếp tục được an toàn.”

“Bây giờ ai sở hữu nó?” Caine hỏi. Nàng không trả lời và anh cho rằng nàng không nghe thấy câu hỏi. Anh cũng bị hấp dẫn bởi tòa lâu đài y hệt như Colin. Hai anh em đứng cạnh Alesandra, cùng nhìn chăm chăm vào phiên bản thu nhỏ đó. “Các chi tiết rất ấn tượng”, Caine nhận xét. “Cha ta tặng nó cho cha ngài làm quà”, nàng giải thích. “Cha ta đã dùng một mảnh nho nhỏ đầy thiện ý, dĩ nhiên và ta đã tìm kiếm nó khi ở điền trang của cha ngài nhưng không thấy. Ta nghĩ chắc nó đã bị thất lạc. Thật vui khi lại thấy nó được đặt ở một nơi danh dự này.”

Colin định hỏi nàng mảnh khóc mà nàng vừa nói có ý gì thì họ bị cắt ngang.

“Dĩ nhiên đó là một nơi danh dự”, Công tước Williamshire nói lớn từ lối vào. “Cha con là bạn của ta, Alesandra.”

Nàng quay người khi nghe giọng của người giám hộ và nàng mỉm cười chào đón ông. Công tước Williamshire có dáng vẻ đường bệ với mái tóc hoa râm và đôi mắt xám sậm màu. Những người con trai đã thừa hưởng vẻ đẹp của ông, và dĩ nhiên là cả chiều cao đáng nể nữa. “Buổi chiều tốt lành, cha.” Colin kêu lớn.

Công tước đáp lại lời chào và đi vào phòng khách. Ông dừng lại giữa phòng và dang rộng đôi tay chào đón Alesandra.

Nàng không do dự. Nàng chạy ào đến và thả mình vào vòng tay ông. Ông ôm nàng thật chặt và hôn lên đỉnh đầu nàng.

Colin và Caine ném cho nhau ánh mắt không thể tin được. Cả hai kinh ngạc bởi sự yêu mến của cha họ dành cho người được bảo hộ.

Những người đàn ông lớn tuổi thường rất kín đáo, nhưng cha họ lại xử sự như thể Alesandra là đứa con gái bị thất lạc từ lâu của ông.

“Colin đối xử với con tốt chứ?”

“Vâng, chú Henry.”

“Chú Henry?” Caine và Colin gào lên lặp lại cùng lúc.

Alesandra buông tay, hướng ánh nhìn về phía Colin. “Chú Henry không bận tâm đến việc có quan hệ họ hàng với ta.”

“Nhưng cha ta không có họ hàng với nàng”, Colin ương ngạnh nhắc nhở nàng.

Công tước mỉm cười. “Ta đã yêu cầu cô bé gọi ta là ‘chú’”, ông giải thích. “Bây giờ Alesandra là một phần của gia đình chúng ta, con trai.”

Rồi ông hướng về phía nàng. “Ngồi xuống nào và chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề hôn nhân kinh tế này.” Nàng nhanh chóng làm theo yêu cầu của ông. Nàng phát hiện ra giấy ghi chú đang nằm trên sàn và lập tức nhặt nó lên. Colin đợi nàng đã yên vị chính giữa chiếc trường kỷ thêu nổi rồi bước đến gần và ngồi xuống cạnh nàng.

Thân hình đồ sộ thúc nàng vào trong góc ghế. Alesandra đẩy nhẹ bắp đùi cứng cáp của chàng ra xa để nàng có thể kéo váy đang nằm dưới chân chàng cho ngay ngắn. “Còn một số ghế trống”, nàng thì thầm để chú Henry sẽ không nghe thấy nàng bình phẩm con trai của ông. “Ngồi chỗ nào khác đi, anh họ.”

“Nếu nàng gọi ta là anh họ thêm một lần nữa, ta thề ta sẽ bóp cổ nàng”, Colin gầm gừ đe dọa nho nhỏ. “Và đừng vắn vẹo người nữa.”

“Con đang làm chật chỗ ngồi của con bé đấy, con trai. Ngồi xích ra.”

Colin không thèm nhúc nhích. Công tước nhíu mày rồi ngồi xuống cạnh Caine trên trường kỷ lớn hơn đôi diện với Alesandra.

“Hai đứa sống cùng nhau thế nào?”, ông hỏi thăm.

“Colin đã bệnh cả tuần”, Alesandra tuyên bố. “Con sẽ dọn về với chú hôm nay, được không chú Henry?”

“Không.” Colin đột ngột lên tiếng phản đối cộc lốc.

Công tước nhíu mày với con trai như bảo đừng xen vào rồi lại hướng về Alesandra. “Con muốn chuyển đến đây à?”, ông hỏi.

“Con nghĩ Colin muốn con chuyển đi”, nàng trả lời. Nét bối rối hiển hiện rõ ràng trên khuôn mặt. “Đề mắt trông chừng con dường như là một đòi hỏi quá mức. Hôm nay anh ấy rất cáu kỉnh với con. Con tin nguyên nhân chính là sự nóng lòng.”

Colin lại trợn mắt ngược lên trời. Nhóc con ngỗ nghịch. “Trở lại chủ đề chính đi”, chàng lầm bầm.

Ông phớt lờ lời đề nghị và hỏi Alesandra. “Colin nóng lòng ư?”

“Vâng, thưa chú”, nàng trả lời. Nàng đặt hai tay vào lòng trước khi tiếp tục, “Anh ấy nóng lòng tống khứ con đi. Vì thế chú có thể hiểu sự bối rối của con chứ? Cách đây vài phút, anh ấy sẵn sàng quăng con xuống ghế này và bỏ đi, và bây giờ anh ấy đang nói với chú là con nên ở cùng anh ấy”.

“Đó là một sự mâu thuẫn”, Caine đốc vào.

Colin ngả người ra trước. Chàng chống khuỷu tay lên đầu gối và chăm chăm nhìn cha mình. “Con nghĩ chẳng hay ho gì nếu để cô ấy chuyển đi bất cứ đâu lúc này. Đã có sự cố bên ngoài nhà hát”, chàng gật đầu thêm vào.

Alesandra ngắt lời bằng cách thúc nhẹ vào hông chàng. Chàng quay sang nhìn.

“Ngài không cần đề cập đến điều đó”, nàng thì thào. “Ngài chỉ làm chú ấy lo lắng thôi.”

“Ông ấy cần lo lắng”, Colin gầm gừ. “Nếu chịu trách nhiệm cho sự an toàn của nàng, ông ấy cần biết mình phải chống lại cái gì.”

Colin không cho nàng thời gian tranh cãi với mình nữa, vội quay lại với ngài Công tước. Chàng nhanh chóng giải thích chuyện đã xảy ra, bổ sung một vài điều mà chàng thu thập từ cuộc nói chuyện với ngài Richards, và kết thúc bằng ý kiến rằng các mối đe dọa sẽ không dừng lại cho đến khi Alesandra kết hôn.

“Hãy chờ đến khi tướng quân thắng hoặc thua trong việc chiếm hữu ngài vàng”, Caine đề thêm.

“Chết tiệt, có thể mất cả năm”, Colin giận dữ phán đoán.

“Có lẽ”, anh trai chàng đồng ý. Caine nói tiếp, “Con nghĩ Colin đúng đây, Alesandra nên tiếp tục ở cùng cậu ấy. Cậu ấy có nhiều kinh nghiệm hơn chúng ta trong những vấn đề này và sẽ giảm bớt nguy hiểm cho cha mẹ.”

“Vô lý”, Công tước phản đối. “Ta biết cách bảo vệ gia đình. Ta có thể xử lý mọi nguy hiểm. Tuy nhiên, những chuyện đàm tiếu là điều chúng ta cần để ý. Giờ ta và mẹ con đã thống nhất, Alesandra sẽ dọn về đây với chúng ta. Không thể chấp nhận người đàn ông độc thân và người phụ nữ chưa chồng sống cùng nhau dưới một mái nhà.”

“Đó là chuyện của tuần trước”, Caine nhắc nhở cha mình.

Colin đầy hoài nghi. Chàng không biết nói gì với niềm tin ngây thơ của cha mình, nên hướng ánh mắt về phía Caine như muốn anh ấy giúp tranh cãi chống lại quan điểm việc Alesandra phải chuyển chỗ ở và thấy Caine cũng có vẻ hoài nghi y chang chàng.

“Con có nghe bất kỳ điều đàm tiếu nào không?”, ngài Công tước hỏi Caine, ông nhíu mày vì lo lắng.

Caine lắc đầu. Colin cố giữ sự kiên nhẫn của mình. “Cha, chuyện đàm tiếu không phải là vấn đề quan trọng ở đây”, chàng buột miệng nói. “Cha không thể đánh đồng nguy hiểm mà cha sẽ đặt cả nhà vào tình thế đó với những lời nói ngòi lê đôi mách. Dĩ nhiên mọi người đang bàn tán. Alesandra và con không quan tâm.”

“Ta không cho phép con cãi lại quyết định của ta”, Công tước nhấn mạnh. “Con đang xúc phạm ta nếu tin rằng ta không thể trông nom người được ta

bảo trợ. Ta đã chăm lo cho vợ và sáu đứa con trong suốt quãng đời đã qua mà không có một vấn đề nào cả và không có ý định dừng lại lúc này.”

“Nhưng không ai muốn bắt cóc mẹ hay...” Caine bắt đầu.

“Đủ rồi”, cha anh ra lệnh. “Không nói chuyện này nữa.” Giọng ông nhẹ nhàng khi tiếp tục, “Mẹ con nói đúng, Alesandra cần kết hôn càng sớm càng tốt. Nó sẽ chấm dứt mọi chuyện vô lý này”.

Colin nhìn Caine. “Cô ấy có cái danh sách chết tiệt đó.”

“Ta đã đưa danh sách cho cô bé, con trai.”

Colin không biết nói gì nữa.

“Danh sách gì?” Caine thắc mắc.

“Có phải giải thích cho Caine không?”, nàng thì thầm. Đôi má chuyển sang màu hồng ngượng ngịu. “Anh ấy đã kết hôn.”

“Ta biết anh ấy đã kết hôn”, Colin trả lời với nụ cười rộng đến tận mang tai.

Caine vờ như không nghe thấy phản đối của Alesandra. “Danh sách gì?”, anh hỏi lại em trai mình.

“Đàn ông”, Colin trả lời. “Cô ấy và cha đã lập một danh sách những người đàn ông thích hợp để kết hôn.” Caine chẳng tỏ phản ứng gì với lời giải thích đó. Anh có thể nhận thấy Alesandra cảm thấy không thoải mái với đề tài họ đang thảo luận. Anh quyết định cố gắng làm cho nàng dễ chịu hơn. “Nghe được đây”, anh tuyên bố.

“Được á? Nó thật điên rồ”, Colin kêu lên.

Caine không thể ngăn tiếng cười của mình.

“Chẳng có gì thú vị cả”, Colin cáu tiết.

“Phải”, Caine đồng ý. “Nó không thú vị.”

“Nó cực kỳ nghiêm túc, thưa ngài”, Alesandra xen vào.

Caine khẽ vươn nhẹ vai thẳng dậy. “Như vậy mục đích của cuộc họp này là chọn chồng trong danh sách? Tôi có nói thẳng quá không?”

“Đúng vậy”, Alesandra trả lời. “Ta muốn gặp gỡ những ứng viên này từ tuần trước, nhưng Colin bị bệnh và ta đã sẵn sóc anh ấy cho đến khi khỏe lại.”

“Nàng chăm sóc cậu ấy?” Caine hỏi với một nụ cười.

Nàng gật đầu. “Cả ngày lẫn đêm”, nàng nói. “Anh ấy cần ta.”

Colin bực tức. “Ta không cần nàng.”

Alesandra phản đối sự cộc cằn trong giọng nói của Colin. Nàng dựa lưng vào trường kỷ. “Chàng là người rất đáng ghét”, nàng thăm thì.

Colin lờ đi nhận xét đó. Chàng gật đầu với Caine. “Điều đó nhắc em”, chàng nói. “Em muốn cảm ơn anh. Những cuốn sổ cái đã không được ghi chép trong năm qua.”

“Sổ cái nào?”

“Sổ cái của hãng tàu”, Colin giải thích. “Em cảm ơn sự giúp đỡ của anh.”

Caine lắc đầu. Alesandra đẩy nhẹ Colin để thu hút sự chú ý. “Chúng ta có thể quay lại chủ đề đang nói không? Ta muốn có được quyết định càng sớm càng tốt.”

“Anh không đụng vào sổ sách của em”, Caine ngạc nhiên.

“Vậy thì ai...?” Không ai nói gì trong cả phút dài đằng đặc. Alesandra chú tâm đến việc làm thẳng nếp váy của mình. Colin từ từ hướng tia nhìn vào nàng. “Nàng có thuê Dreyson hay ai đó làm việc với sổ sách của ta không?”

“Dĩ nhiên không rồi. sổ sách phải được giữ kín. Ta không cho phép người ngoài nhìn thấy chúng. Hơn nữa, không có ai được cho vào nhà khi chàng đang bệnh.”

“Vậy thì đồ chết tiệt nào đã làm công việc đó hả?”

“Ta làm.”

Chàng lắc đầu. Nàng gật đầu.

“Đừng đùa với ta, Alesandra. Ta không có hứng để đùa đâu.”

“Ta không đùa. Ta đã làm việc đó. Ta cũng đã ghi chép lại sổ nhật ký và điền số liệu vào.”

“Ai giúp nàng?”

Nàng thấy mình bị si nhục cao độ bởi câu hỏi đó. “Không ai giúp ta hết. Ta rất giỏi với những con số. Chàng có thể viết thư cho Mẹ bề trên nếu không tin ta. Ta đã làm một bộ sổ sách thứ hai để ngân hàng có thể cho bà ấy... Ôi, đáng lẽ ta không nên đề cập đến chuyện này. Mẹ bề trên gọi đó là tội lỗi nhưng ta thì không nghĩ như vậy đâu. Nó cũng không phải ăn cắp. Ta chỉ thay đổi các con số để bà có thể được ngân hàng cho vay.”

Colin kinh ngạc tột độ. Nàng đoán chàng thấy sự thú tội mới hổ thẹn làm sao. Nàng không thanh minh nữa và hít sâu. “Sổ sách của chàng, việc chuyển những con số và tổng hợp các cột số liệu không đòi hỏi việc đào tạo đặc biệt. Nó không khó, chỉ chán ngắt thôi.”

“Và các tỷ lệ?” Colin hỏi, chàng vẫn không chắc mình có thể tin điều đó. Nàng nhún vai. “Bất kỳ ai với một nửa đầu óc cũng có thể tính toán tỷ lệ phần trăm.”

Chàng lắc đầu. “Nhưng nàng là phụ nữ...”

Chàng sắp thêm vào điều mình không thể tưởng tượng là nàng được đào tạo công việc sổ sách ấy ở đâu nhưng nàng không để chàng kết thúc.

“Ta biết là sẽ như vậy mà”, nàng hét lên. “Chỉ vì ta là phụ nữ nên ngài mới cho rằng ta không thể nào hiểu được bất cứ thứ gì ngoài thời trang mới nhất, có đúng không? Tốt thôi, thưa ngài, ngài đang bắt ngờ. Ta không phải con ngốc về thời trang.”

Colin chưa từng thấy nàng bị chọc giận. Đôi mắt bùng lên trong ngọn lửa xanh. Chàng nghĩ mình có thể sẽ bóp cổ nàng. Nhưng trước tiên chàng sẽ hôn nàng, chàng quyết định thế Caine đưa tay giải cứu nàng. “Và Mẹ bề trên nhận được tiền vay của bà ấy không, Alesandra?”

“Có, bà ấy đã nhận được”, Alesandra trả lời, giọng có vẻ hãnh diện. “Mẹ bà trên không biết chủ ngân hàng xem xét bộ chứng từ thứ hai, dĩ nhiên là vậy, nếu không lời thề của bà sẽ buộc bà phải thú nhận. Tất cả các nữ tu tuân theo luật rất nghiêm ngặt. Bà đã không phát hiện ra cho đến khi nó quá muộn. Bà đã dùng số tiền đó cho nhà nguyện mới. Vậy là mọi việc kết thúc hoàn toàn tốt đẹp.”

Colin khịt mũi. “Ta cá là bà ấy rất tiếc khi nhìn nàng ra đi”, chàng nói lạnh nhạt.

“Hãy quay về lý do tại sao chúng ta ở đây nhé?” Caine đề nghị. Anh đứng lên và đi đến chỗ Alesandra. “Vui lòng cho ta xem danh sách đó?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.”

Caine lấy tờ giấy ghi chú và quay lại ghế. “Nó chưa được hoàn thành”, Alesandra giải thích. “Bây giờ có mười cái tên trên danh sách, nhưng nếu ngài muốn thêm một hoặc hai cái tên khác, xin vui lòng đưa vào.”

“Ta nghĩ chúng ta nên tiếp tục và bắt đầu mà không có Gweneth”, người giám hộ lên tiếng. “Caine, đọc từng cái tên và chúng ta sẽ thảo luận về người đó.”

Caine mở tờ giấy, lướt qua nội dung rồi ném cho em trai mình một cái nhìn khó tả.

“Bắt đầu thôi, con trai”, cha anh yêu cầu.

“Cái tên đầu tiên trong danh sách là Colin”, Caine công bố, vẫn giữ cái nhìn chăm chăm vào em trai mình. “Vâng, nhưng ta đã rút tên anh ấy ra rồi. Ngài có thấy đường gạch ngang trên tên anh ấy không? Vui lòng tiếp tục với cái tên ta không gạch bỏ.”

“Khoan đã”, Caine nói. “Tôi muốn biết tại sao tên cậu ấy bị đánh dấu. Nàng đưa tên cậu vào vào danh sách hay cha tôi đề nghị vậy?”

“Ta đề nghị đấy”, cha anh trả lời. “Cô bé thậm chí chưa gặp Colin khi chúng ta soạn danh sách. Ta tin đó là sự kết hợp ổn thỏa nhưng giờ ta có thể thấy điều đó sẽ không có kết thúc tốt đẹp. Chúng chẳng hề thích nhau.” Caine nghĩ ngược lại. Những tia lửa xẹt qua xẹt lại giữa Alesandra và Colin sắp bắt đầu bùng cháy, và mỗi người đều tuyệt vọng cố không thừa nhận lý

do thật sự đằng sau tâm trạng thất vọng của họ.

“Làm sao cha lại kết luận là bọn họ không thích hợp?” Caine hỏi.

“Chỉ cần nhìn chúng với nhau thôi, con trai. Ai cũng có thể thấy. Alesandra cực kỳ không thoải mái và Colin chưa thôi cau mày từ lúc nó ngồi xuống. Rõ ràng là chúng không thể hòa hợp với nhau được. Và đó, con thấy không, đó là điều quan trọng nhất cho một cuộc hôn nhân vững chắc.”

“Chúng ta có thể tiếp tục không, Caine?” Colin đề nghị.

“Colin, chàng lại cau kính hả?” Alesandra hỏi.

Chàng không trả lời. Nàng nói với Caine. “Anh ấy đang bệnh”, nàng nhắc nhở anh trai chàng, như xin lỗi anh ấy về tâm trạng cáu bẳn của Colin.

“Nó nằm trong chủ đề chúng ta thảo luận”, ông xen vào với cái nhìn bực bội ném vào Colin.

“Nếu Colin đồng ý kết hôn, Alesandra, nàng có đồng ý không?” Caine thật sự muốn biết.

“Anh ấy đã từ chối”, Alesandra giải thích. “Và anh ấy sẽ không được chấp nhận nữa.”

“Tại sao?” Caine hỏi.

“Anh có thể để sau không?” Colin yêu cầu.

Caine làm lơ lời phản kháng của em trai mình. Nhưng Alesandra thì không. Nàng khẽ nhíu mày suy nghĩ khi trả lời Caine. Nàng không muốn làm Caine rối trí nhưng cũng không muốn phải giải thích dài dòng. “Anh ấy không được chấp nhận vì anh ấy sẽ không đụng đến tài sản của ta.”

“Quý tha ma bắt, đúng, ta sẽ không động đến chúng.”

“Vậy đó, giờ ngài hiểu chưa?”

Dĩ nhiên là Caine chẳng thể hiểu cái quái gì đang xảy ra. Nhưng vẻ mặt của Colin cho biết anh không nên đẩy chuyện này đi xa hơn nữa. Colin trông có vẻ sẵn sàng để bóp cổ ai đó và Caine không muốn trở thành nạn nhân của

em trai một chút nào. “Không có cách nào tốt hơn để xử lý tình huống này sao?” Caine hỏi. “Alesandra nên được phép dành chút thời gian để cô bé...”

“Nhưng chúng ta không có thời gian”, cha anh trả lời thay.

“Ta cảm ơn vì sự quan tâm của ngài, Caine”, Alesandra nói.

“Tiếp tục, con trai. Đọc tên thứ hai trên danh sách.”

Caine chịu thua. Tên thứ hai cũng đã bị gạch ngang. Caine chuyển sang tên thứ ba. “Horton”, anh ấy đọc lên. “Bá tước của Wheaton.”

“Cha đã gặp cậu ta một lần. Cậu ta có vẻ rất tử tế.”

Caine vừa định gật đầu đồng ý thì Colin lắc đầu. “Có điều gì với cậu ta sao, Colin?”, anh trai chàng hỏi.

“Hắn là kẻ nghiện rượu. Hắn sẽ không tử tế.”

“Cậu ta nghiện rượu ư?”, ngài Công tước thốt lên kinh ngạc. “Ta chưa bao giờ biết điều đó. Gạch bỏ tên cậu ta, Caine”, ông nói tiếp về giận dữ, “Ta sẽ không để con bé kết hôn với kẻ nghiện rượu”.

“Cảm ơn chú, Henry.”

Colin có thể cảm thấy mình chuẩn bị bùng nổ. Chàng phải cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh. Thực ra, chàng không hiểu tại sao mình lại quá xúc động như vậy. Chàng đã quyết định không kết hôn với Alesandra, nhưng khôn kiếp thật, ý nghĩ về bất cứ một người nào khác chạm vào nàng khiến chàng không thể ngồi yên.

Như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên thế giới để làm, Colin dựa lưng vào nệm và choàng tay quanh vai Alesandra. Nàng nhích lại gần chàng theo bản năng. Chàng có thể cảm thấy sự run rẩy, biết là nàng cũng ghét phải vượt qua thử thách này nhiều như mình vậy.

Caine nói đúng. Phải có cách nào tốt hơn.

Caine kéo sự chú ý của Colin trở lại khi cái tên kế tiếp vang lên. “Kingsford, Bá tước của Lockwood.”

“Gweneth đã đề cử Kingsford”, Công tước tuyên bố. “Bà ấy ấn tượng với con người lịch sự ấy.”

Colin lắc đầu. “Hắn có thể rất là lịch sự, nhưng hắn cũng nổi danh với những thú vui dâm dăng.”

“Ôi Chúa lòng lành”, Công tước thì thào. “Thú vui dâm dăng, con nói vậy phải không? Bỏ cậu ta ra, Caine.”

“Vâng, thưa cha.” Caine đồng ý. Anh đọc tên tiếp theo. “Williams, Hầu tước của Coringham.”

“Ta đề cử cậu ấy”, ông hăng hái giải thích. “Cậu ấy là một anh chàng tốt. Ta biết gia đình cậu ấy nhiều năm rồi. Dòng dõi xuất thân tốt, Harry cũng vậy.”

Caine đang gặp khó khăn để duy trì vẻ mặt nghiêm túc của mình. Colin lại vừa mới lắc đầu.

“Harry quan hệ lãng nhăng lắm”, Colin khẳng định.

“Ta chưa bao giờ biết điều đó”, ông lầm bầm. “Gweneth và ta cần ra ngoài thường xuyên hơn mới được. Ta sẽ nhận ra những điều này nếu chúng ta sống hòa mình nhiều hơn với xã hội. Được rồi, vậy thì cậu ta sẽ không được chọn. Chúng ta không để con bé kết hôn với một kẻ sẵn sàng ngoại tình trong tương lai.” Caine nhìn chăm chăm vào Colin khi anh đọc tên kế tiếp trên danh sách. “Johnson, Bá tước của Wentzhill.” Tước hiệu đầy đủ của người đàn ông có tên Johnson chưa kịp thoát hết ra khỏi miệng anh trước khi Colin bắt đầu lắc đầu.

Và việc đó cứ tiếp diễn. Colin luôn tìm ra điều gì đó không tốt của mỗi người đàn ông được đề cập đến.

Vào lúc Caine kết thúc cái tên cuối cùng trong danh sách, Công tước Williamshire đã ngồi lún trong góc ghế, tay đặt lên trán, trông như vừa thua trận. Caine cực kỳ thích thú. Em trai anh đang gặp khó khăn trong việc nghĩ ra thói xấu của người cuối cùng trong danh sách, Morgan Atkins, Bá tước của Oakmount, và Caine háo hức được nghe những gì Colin sẽ nói về anh chàng này.

“Ta đã gặp Morgan”, Alesandra công bố. “Anh ấy đến nhà của Colin để

thảo luận vấn đề kinh doanh. Anh ấy có vẻ rất dễ thương.”

Giọng của Alesandra thiếu sự thuyết phục. Nàng thật sự khó khăn để che giấu nỗi buồn hiện tại và ghét những gì đang diễn ra. Nàng có cảm giác không kiểm soát được tương lai và số phận của mình. Thật khủng khiếp, bỗng dưng nàng thấy mình y như một trường hợp cần lòng từ thiện của mọi người.

“Tôi không thể cho nàng ý kiến về Morgan”, Caine nhận xét. “Tôi chưa bao giờ gặp anh ta.”

“Ta đã gặp cậu ta, và nghĩ là khá thích Morgan. Có lẽ chúng ta có thể mời cậu ta về nhà... Vì Chúa, tại sao con lại lắc đầu hả, Colin?”

“Ừ, em trai”, Caine láu táu xen ngang. “Có chuyện gì với Morgan vậy?”

Colin thờ dãi. Chàng đang gặp khó khăn để tìm bất cứ điều gì không tốt với người này. Caine không giúp chàng tập trung. Anh ấy bắt đầu cười.

“Chẳng có gì thú vị cả”, Colin cúi kính.

“Không, thú vị chứ”, Caine phủ nhận. “Giờ chúng ta xem thế nào”, anh dài giọng. “Cho đến nay chúng ta đã loại bỏ chín ứng cử viên tiềm năng vì chứng nghiện rượu, nhỏ mọn, háu ăn, ghen tuông, trụy lạc, tham lam, dục vọng, vân vân, và anh thật sự muốn nghe lý do em tìm thấy Morgan không phù hợp. Anh tin em đã sử dụng hết bảy trọng tội rồi, Colin.”

“Anh có ý gì, Caine?” Colin yêu cầu. “Em không thích bất kỳ ai trong số họ.”

“Quý tha ma bắt, em không thích. Em đang nghĩ về hạnh phúc của Alesandra. Cô ấy là một công chúa. Và cô ấy xứng đáng có những gì tốt nhất.”

Lời bình luận cuối cùng đã cho Caine mọi thứ anh cần biết. Bây giờ anh hiểu tại sao Colin lâm vào tâm trạng đáng ghét như vậy. Hiển nhiên Caine nhận ra em trai muốn Alesandra, nhưng trong tâm trí Colin thì cậu ấy cho rằng cậu ấy chưa xứng đáng với Alesandra. Ồ, vâng, là vậy đó, Caine khẳng định chắc chắn. Colin là con trai thứ và vì vậy sẽ không được thừa kế đất đai hay tước hiệu. Nỗi ám ảnh xây dựng một đế chế là một phần của mục tiêu cậu ấy cố đạt được để khẳng định bản thân. Caine thấy tự hào về người

em trai độc lập và mạnh mẽ của mình, nhưng khôn kiếp, sự kiêu hãnh sẽ khiến cậu ấy dễ vượt mất Alesandra.

Trừ phi cậu ấy bị cột chặt vào hôn nhân, dĩ nhiên.

“Nhưng Morgan thì sao?”, cha Colin hỏi lại. “Có chuyện gì với cậu ta?”

“Không có gì”, Colin gất.

Công tước bắt đầu mỉm cười thì Colin đế thêm vào, “Nếu Alesandra không bận tâm đến những đứa con có đôi chân vòng kiềng”.

“Hãy vì lòng nhân từ của...”, ông ngồi lút xuống nệm ghé trong thất bại.

“Morgan có chân vòng kiềng?” Caine hỏi Alesandra. Anh cảm thấy hoàn toàn tự hào về bản thân mình vì có thể đặt câu hỏi mà không cười.

“Ta thú thật là ta không để ý đến chân anh ấy, nhưng nếu Colin nói Morgan có chân vòng kiềng, thì chắc chắn là vậy. Ta sẽ phải có con sao?”

“Ừ”, Colin xác nhận.

“Không được. Ta không muốn con ta có đôi chân vòng kiềng.”

Nàng hướng ánh mắt vào Colin. “Có phải là một căn bệnh đau đớn không?”, nàng thì thào bên tai chàng. “Phải”, Colin nói dối.

Cuộc thảo luận tiếp tục thêm một giờ nữa. Caine và cha anh đều quăng ra một đồng tên của những người chồng tiềm năng và dĩ nhiên là Colin vẫn có thể tiếp tục tìm ra điểm xấu của từng người trong số đó.

Caine cực kỳ thích thú với công việc này. Anh kéo cái đôn ra, duỗi thẳng chân lên đó để ngồi thoải mái hơn. Colin càng lúc càng trở nên kích động hơn. Chàng không khoác vai Alesandra nữa, chồm tới trước, khuỷu tay chống lên đầu gối trong khi đợi Công tước nghĩ thêm những ứng viên khác.

Cuộc nói chuyện tiếp tục dài bao lâu thì Alesandra càng khó chịu bấy nhiêu. Nàng đang trốn sau cái mặt nạ yên bình nhưng đôi tay lại xoắn vào nhau trong lòng.

Đến lúc nàng nghĩ mình không thể nghe thêm được cái tên nào nữa, thì

Colin tựa người ra sau và phủ một bàn tay lên đôi tay đang siết chặt của nàng.

Nàng không muốn sự an ủi đó nhưng vẫn bám vào tay chàng.

“Alesandra, nàng muốn làm gì?” Caine hỏi nàng.

Nàng quá bối rối đến mức không thể nói thật với anh ấy, thừa nhận rằng nàng ước nàng có thể cưới một người đàn ông mà nàng yêu hơn bất cứ thứ gì. Nàng muốn có cuộc hôn nhân giống cha mẹ nàng đã có, nhưng điều đó không khả thi.

“Ta nghĩ ta muốn trở thành nữ tu, nhưng Mẹ bề trên không cho phép.” Có nước trong mắt nàng và vì lý do đó không ai cười cả.

“Tại sao bà ấy không cho phép?” Caine hỏi.

“Ta không phải là tín đồ Công giáo”, Alesandra giải thích. “Đó là một yêu cầu quan trọng.”

Caine mỉm cười. Anh không thể không cười. “Nàng sẽ không hạnh phúc khi là một nữ tu đâu”, anh đoán. Bây giờ nàng cũng đâu có hạnh phúc, nàng trầm nghĩ, nhưng nàng tin sẽ rất bất lịch sự khi nói đến điều đó.

“Alesandra, sao con không đi tìm Gweneth”, người giám hộ đề nghị. “Con chưa gặp Jade, đúng không? Đi gặp cô ấy và tự giới thiệu với cô vợ xinh đẹp của Caine đi nào.”

Nàng hành động như thể vừa được ban lệnh ân xá. Khuôn mặt vụt trở nên nhẹ nhõm và tất cả mọi người đều nhận thấy.

Alesandra đứng lên trước khi biết mình chưa bỏ tay ra khỏi Colin. Nàng nhanh chóng kéo ra, rời rời khỏi phòng.

Ba người đàn ông đứng lên cho đến khi nàng mắt hút, sau đó ngồi xuống. Colin kéo chiếc ghế đôn ra, gác chân lên, và ngả người ra.

“Việc này quả là khó khăn với cô ấy”, chàng làu bàu.

“Ừ”, ông đồng ý. “Cha muốn có thêm thời gian cho con bé điều chỉnh hoàn cảnh nhưng không có, Colin.”

Caine quyết định thay đổi đề tài.

“Con tò mò, cha. Làm thế nào mà cha gặp được cha của Alesandra?”

“Tại buổi vũ hội hằng năm của Ashford. Nathaniel và ta trở thành bạn bè ngay lập tức. Ông ấy là một người đàn ông thật sự.”

“Và vì vậy cha phải chịu trách nhiệm về con gái ông ấy”, Colin nhận xét.

Vẻ mặt của ngài Công tước thay đổi đáng kể. Giờ trông ông sầu não kinh khủng. “Không, các con nghĩ sai rồi. Có vài điều các con cần biết và cha nghĩ bây giờ là thời điểm thích hợp để cha thú nhận tội lỗi của mình.

Sớm muộn gì thì các con cũng sẽ phát hiện ra chuyện đó.”

Sự nghiêm trọng trong giọng của ông như bảo cả hai anh em rằng chuyện này cực kỳ quan trọng. Họ hoàn toàn tập trung và chờ ông giải thích.

Vài phút dài trôi qua trước khi ông bắt đầu câu chuyện. “Cha gặp rắc rối ngay sau khi mẹ con qua đời, Caine. Lúc đó ta chưa gặp Gweneth và ta bắt đầu say xỉn, thật ra mà nói thì đã khá nặng.”

“Cha á? Nhưng cha không bao giờ say xỉn?” Colin cãi lại.

“Cha không say xỉn bây giờ thôi. Ta đã đặt cược. Những món nợ chồng chất và cha ngu ngốc tin rằng sẽ thắng lại đủ để giành lại những gì đã mất.

Colin và Caine ngạc nhiên đến mức không thể nói điều gì. Họ nhìn chăm chăm vào cha họ như thể ông bỗng nhiên trở thành người xa lạ.

“Thật khó khăn để thú nhận những gì ta đã làm. Không người cha nào thích phô bày tội lỗi trước mặt những đứa con trai của mình.”

“Quá khứ qua rồi”, Colin bảo với ông. “Để nó đi đi.”

Ông lắc đầu. “Tất cả không đơn giản như vậy. Cha muốn các con hiểu. Cha gần như bị hủy hoại, con biết đó và sẽ không có ngày hôm nay nếu không có cha của Alesandra. Mọi thứ cha được thừa kế và làm việc vất vả để gây dựng đã thành vật thế chấp cho các khoản vay. Đúng vậy, cha đã phá hỏng tất cả.”

“Chuyện gì xảy ra sau đó?” Caine lên tiếng khi cha anh không tiếp tục. “Nathaniel đến cứu cha. Trong một phút, cha đang ở câu lạc bộ White[1] và kể đến cha nhận ra mình đang ở nhà. Người ta nói cha bất tỉnh tại bàn vì uống quá nhiều. Khi mở mắt, Nathaniel đang đứng giám sát cha, và, Chúa ơi, ông ấy rất tức giận. Cha gào thét bằng tất cả sức lực rằng cha chỉ muốn ở một mình. Tuy nhiên, ông ấy không đồng ý. Và ông ấy đe dọa cha.”

[1] Câu lạc bộ chỉ dành riêng cho các quý ông ở Anh, thành lập từ năm 1693 tại số 4 đường Chesterfield, đến năm 1778 thì rời đến số 37 - 38 đường St. James và vẫn còn tồn tại cho đến nay.

“Ông ấy đe dọa gì vậy?” Caine hỏi. Anh rất bất ngờ bởi lời thú tội của cha mình, anh ngả người về phía trước và siết chặt tay vào nhau chờ đợi.

“Ông ấy nói với cha rằng con đang ở dưới lầu. Con còn quá nhỏ và dễ bị ảnh hưởng. Nathaniel dọa sẽ đưa con lên để con có thể nhìn thấy cha đã trở thành cái gì. Không cần phải nói, sự đe dọa làm cha tỉnh hẳn. Cha thà chết còn hơn là để cho con thấy cha trong một tình trạng nhục nhã như vậy.”

Không ai nói gì trong vài phút. Caine không có bất cứ ký ức nào về chuyện cha anh say xỉn hằng ngày. “Lúc đó con bao nhiêu tuổi?” Caine hỏi.

“Gần năm tuổi.”

“Nếu còn quá nhỏ, con sẽ không thể nhớ dù có thấy cha say xỉn đi nữa.”

“Nathaniel biết cha yêu con đến thế nào. Ôi, ông ấy thật sáng suốt. Đó là những giờ khắc đen tối nhất cuộc đời và cũng là bước ngoặt sang trang mới của cha.”

“Các món nợ được giải quyết như thế nào?” Colin mở miệng.

Công tước mỉm cười. Sao mà Colin lại không hỏi câu hỏi như vậy được.

Người con trai nhỏ của ông là người thực tế nhất trong gia đình, cũng là người nguyên tắc nhất.

“Nathaniel đến gặp tất cả những người cho vay. Ông ấy mua lại giấy nợ. Chưa đầy một ngày, cha hoàn toàn không còn nợ nần. Ông ấy cố đưa cho cha những giấy nợ đó nhưng cha từ chối thiện ý của ông ấy. Cha cũng

không để cho ông ấy xé chúng. Cha muốn ông ấy giữ chúng cho đến khi cha có thể hoàn trả cho ông ấy các món nợ. Thậm chí cha nhấn mạnh ông ấy phải nhận cả tiền lãi.”

“Và số nợ đã được hoàn trả?” Caine hỏi.

“Không, nó chưa được trả. Nathaniel đưa vợ ông ấy trở lại Stone Haven. Ông ấy cho cha kho báu xinh đẹp đó trước khi rời khỏi đây”, cha anh hướng mắt về phía tòa lâu đài ở trên mặt lò sưởi. “Xem nào, ông ấy còn tặng cha một món quà sau những gì đã làm cho cha. Chúng ta vẫn giữ liên lạc qua thư từ, dĩ nhiên, và lần đến Anh kế tiếp, họ mang theo Alesandra. Cha cố trả một nửa các khoản nợ nhưng ông ấy không nhận. Cha vụng về quá. Bởi vì ông ấy đã hành động rất tôn trọng cha nên cha không thể hỏi ông ấy những giấy nợ ở đâu. Ông ấy qua đời vào mùa đông sau đó. Chúa ơi, cha vẫn tiếc thương ông ấy. Ông ấy là người bạn yêu quý nhất của ta.”

Cả hai người con trai đều đồng ý. Nathaniel đã là một người bạn tốt. “Giờ ai giữ giấy nợ?” Caine hỏi.

“Đó là tình thế khó xử, con trai. Cha không biết.”

“Cha có hỏi Alesandra không?” Colin muốn biết.

“Không”, ông trả lời. “Cha nghi ngờ việc con bé biết bất cứ điều gì về vụ giao dịch. Là người giám hộ, cha có quyền biết một số tài khoản của con bé. Dreyson, người đại diện của con bé thì quản lý các khoản đầu tư, nhưng cha cũng tin ông ấy không biết gì về các tờ giấy nợ.”

“Cha có thể trả hết tất cả nợ nếu giấy nợ được tìm thấy bây giờ không?” Caine tiếp tục.

“Không thể trả tất cả cùng lúc. Nhưng giờ tình hình tài chính của cha rất ổn. Nếu giấy nợ được tìm thấy, cha có thể trả dần. Cha cũng không muốn ai trong các con thấy mình lo lắng. Nathaniel là người ngăn nắp, cẩn thận, ông ấy cất giấy nợ vào nơi an toàn. Cha chỉ thắc mắc không biết chúng ở đâu.”

“Con cũng thắc mắc”, Caine tán thành.

“Có hai mục đích của việc cha thú tội. Một là cha muốn các con biết cha của Alesandra là người thế nào và hiểu rõ món nợ cha nợ ông ấy. Thứ hai là cha muốn các con hiểu cảm giác của cha về cô con gái của ông ấy. Con bé

chỉ còn một mình trên thế giới này và bổn phận của cha là bảo vệ con bé khỏi sự nguy hại.”

“Đó cũng là bổn phận của bọn con”, Caine khẳng định.

Colin gật đầu đồng ý. Ba người đàn ông lại chìm vào im lặng, mỗi người đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình.

Colin cố xem xét tất cả các khía cạnh phát sinh.

Chàng chẳng có gì cho nàng. Chàng chỉ có một đế chế của riêng mình để xây dựng, và chết tiệt, nó không đơn giản là một căn phòng hay thời gian cho một người vợ.

Nàng sẽ làm cho chàng phát điên. Nhưng nợ cần được trả, và cả ba người đàn ông đang ngồi nơi đây bị ràng buộc bằng danh dự trong việc chăm sóc công chúa Alesandra.

Công tước đã quá già để đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ nàng. Ông cũng không có kinh nghiệm đối phó với bọn thối tha. Colin thậm chí lưỡng lự.

Và sau đó là Caine. Anh trai chàng đang bận quản lý các điền trang của mình. Anh ấy cũng đã kết hôn và phải chăm sóc gia đình nhỏ của riêng mình.

Chỉ còn lại một người con trai.

Colin ngược lên và nhận thấy cả cha lẫn anh trai chàng đang nhìn chăm chăm vào chàng. Chàng thở hắt ra. Họ đã biết ngay từ đầu, dĩ nhiên, và đều chỉ chờ chàng đi đến kết luận cuối cùng giống họ.

“Khi thật, con sẽ phải kết hôn với cô ấy, đúng không?”

Chương 7

Cha của Colin muốn trở thành người báo tin cho Alesandra nhưng Colin không đồng ý để ông làm điều đó. Chàng nghĩ mình nên là người trực tiếp nói cho nàng biết những gì vừa được quyết định.

“Anh có thể cho em một lời khuyên không, em trai?” Caine lên tiếng.

Anh chờ cái gật đầu của Colin rồi nói, “Anh không nghĩ là em nên nói cho cô bé bất cứ điều gì...”.

Công tước đột ngột lên tiếng. “Con bé cần phải biết, Caine.”

Caine mỉm cười. “Vâng, dĩ nhiên cô bé cần biết”, anh đồng ý. “Tuy vậy, từ mớ kinh nghiệm ít ỏi của con về phụ nữ thì con có thể dám chắc rằng họ không thích bị bảo phải thế này thế kia. Colin nên ngỏ lời cầu hôn với cô bé”

“Vậy thì cầu hôn tại bàn ăn tối”, Công tước đề nghị.

Colin cười toe, tuyên bố chắc nịch. “Con sẽ là người quyết định thời gian và địa điểm thích hợp.”

“Con có hứa là sẽ giải quyết trước đêm nay không?”, ông yêu cầu. “Cha không thể nói lời nào cho đến khi con cầu hôn con bé. Và Gweneth sẽ phải bắt đầu sắp xếp các việc cần thiết.”

“Mẹ đã sắp đặt mọi thứ xong xuôi rồi”, Colin trả lời.

Cha chàng đứng dậy, xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau ra chiều sung sướng. “Cha rất hài lòng và chắc chắn Alesandra sẽ xúc động lắm đây.”

Bởi vì ngài Công tước trông như đang rất tự hào về bản thân mình nên cả Colin lẫn Caine đều không nỡ phá hỏng tâm trạng của ông bằng cách nhắc nhở ông rằng chỉ mới cách đây một giờ, ông chính là người phản đối cuộc hôn nhân giữa người được ông bảo trợ và con trai ông. Ông đã tin chắc là họ hoàn toàn không hợp với nhau.

Caine muốn nói chuyện riêng với Colin nhưng mẹ của họ đang vội vã vào phòng khách, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nữ Công tước Williamshire là một phụ nữ xinh đẹp với những lọn tóc vàng và mắt màu nâu lục nhạt.

Chồng và các con trai bà cao hơn bà rất nhiều. Năm tháng đã rất ưu đãi người phụ nữ đáng yêu này. Bà có rất ít nếp nhăn và chỉ điểm vài sợi tóc xám trên mái tóc.

Gweneth thật sự là mẹ kế của Caine, nhưng không ai để ý đến điều đó. Bà chăm sóc anh như thể anh là con ruột của mình và Caine đã chấp nhận bà như là mẹ ruột anh từ rất lâu rồi. “Jade và Alesandra sẽ xuống đây trong vài phút. Đến phòng ăn thôi. Tối nay trời sẽ trở lạnh đấy. Các chàng trai, hôn mẹ nào. Ôi trời, con ốm đi nhiều đấy, Caine, có phải không? Colin, con yêu, chân con sao rồi? Nó có còn làm con đau không?” Hai cậu con trai của bà hiểu rõ rằng bà không thật sự mong đợi có câu trả lời cho các câu hỏi bà đặt ra. Họ biết bà quá chu đáo và đặt sự quan tâm của một người mẹ lên trên hết, thậm chí không cần để ý đến sự nhắc nhở rằng họ đều là những người đàn ông trưởng thành. Gweneth là người duy nhất dám hỏi thăm Colin về cái chân. Tất cả những người khác hiểu họ sẽ phải ngó lơ điều phiền não đó.

“Caine, công chúa Alesandra là cô gái trẻ thú vị nhất.”

Vợ anh nhận xét ngay khi đặt chân vào phòng khách. Cô ôm hôn ngài Công tước đang chào đón rồi dừng lại hôn lên má Colin.

“Có phải Alesandra đã bỏ bữa cậu không, Cá heo?”, cô hỏi Colin, sử dụng biệt danh mà chàng có được từ những ngày lên dênh trên biển.

“Cô ấy đâu?” Colin hỏi.

“Trong thư viện của ta”, Jade trả lời. Đôi mắt xanh lục thẫm của cô ấy ánh lên niềm thích thú. “Alesandra thấy những quyển sách của cha và suýt lặn ra bất tỉnh vì vui sướng. Khi em xuống đây thì cô ấy đang xem nhật báo hôm nay về sự đổi mới của hãng tàu.”

Gweneth lập tức yêu cầu người quản gia lên lầu và báo cho Alesandra bữa tối đã sẵn sàng.

Jade choàng tay qua cánh tay của chồng mình. Cô háo hức muốn biết những

gì đã diễn ra trong cuộc họp gia đình nhưng không thể hỏi Caine bởi Colin và cha mẹ họ đang đứng quá gần.

Caine vén mái tóc sẫm đỏ của vợ anh ra sau vai và cúi xuống hôn cô. “Mẹ nghĩ chúng ta nên vào trong”, Gweneth đề nghị. Bà đưa tay cho chồng và đi cạnh ông rời khỏi phòng khách. Colin theo sau đến khi Caine hét toáng lên. “Anh muốn nói chuyện riêng với em, Colin.”

“Không có gì để nói cả”, Colin phản đối. Chàng có thể thấy anh trai mình đang muốn nói chuyện về Alesandra lần nữa.

“Anh tin là có”, Caine dứt khoát.

“Thứ lỗi cho em vì làm gián đoạn”, Jade lên tiếng. “Nhưng em vừa nhớ ra một đề nghị tuyệt vời cho vị trí người chồng thích hợp. Anh có cân nhắc đến Johnson không, Caine? Cậu có nhớ anh ấy không, Colin? Anh ấy là bạn thân của Lyon”, cô nhắc nhở trí nhớ Colin.

“Em nhớ”, Colin đồng ý.

“Và?” Jade hỏi khi chàng không tiếp tục.

“Anh có thể nói với em bây giờ là anh ấy không được rồi”, Caine dài giọng chọc ghẹo.

“Tại sao không?” Jade hỏi. “Em thích anh ấy.”

“Anh cũng vậy”, Caine tán thành. “Nhưng Colin sẽ tìm thấy điều gì đó sai trái của anh ấy cho mà xem. Hơn nữa, vấn đề đó đã được giải quyết.” Caine lắc đầu với vợ khi cô bắt đầu phản kháng, thêm một cái nháy mắt để Jade đủ hiểu mà không cảm thấy bị tổn thương, và rời thăm thì, “Để sau”, anh sẽ giải thích mọi việc đã được tiến hành như thế nào khi họ ở riêng với nhau.

Colin quay người rời phòng khách. Chàng không đi vào phòng ăn mà bước lên những bậc thang dẫn lên lầu.

“Cứ tiếp tục mà không có bọn em”, chàng gọi xuống bảo Caine. “Em phải nói chuyện với Alesandra trong vài phút.”

Colin nghĩ sẽ không mất nhiều thời gian để giải thích cho Alesandra hiểu chàng sẽ kết hôn với nàng. Không, thông báo đó sẽ không mất hơn một phút.

Thời gian còn lại sẽ được sử dụng cho những dự tính của chàng. Thư viện nằm cuối hành lang dài. Alesandra đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài. Nàng cầm một quyển sách dày trên tay và quay lại khi Colin bước vào.

Chàng đóng cửa lại và tựa vào nó. Chàng nhíu mày. Nàng mỉm cười. “Chàng vừa kết thúc buổi họp bàn?”, nàng bắt chuyện.

“Đúng.”

“Ta hiểu”, nàng thì thầm khi chàng không tiếp tục. Nàng bước đến cạnh bàn và đặt quyển sách xuống. “Quyết định thế nào?”, rồi nàng hỏi, cố giữ giọng không lộ hy vọng, chỉ như quan tâm chút đỉnh.

Chàng định nói chàng sẽ kết hôn với nàng, nhưng rồi lại nghe theo lời khuyên của Caine.

“Nàng có đồng ý lấy ta không, Alesandra?”

“Không”, nàng trả lời nhỏ xíu. “Nhưng ta cảm ơn vì lời đề nghị.”

“Sau đám cưới, nàng và ta... ý nàng là gì, không à? Ta sẽ lấy nàng, Alesandra. Tất cả đã được quyết định.”

“Không, chàng sẽ không lấy ta”, nàng khẳng định. “Không nhíu mày nữa, Colin. Chàng sắp chết đấy. Chàng hỏi và ta bác bỏ. Chàng có thể thử lại được rồi.”

“Alesandra...”, Colin bắt đầu bằng giọng cảnh cáo và nàng thì hoàn toàn lờ đi.

“Ta biết chính xác chuyện gì xảy ra dưới lầu sau khi ta ra khỏi đó”, nàng kiêu hãnh. “Cha chàng khéo léo lôi kéo chàng đồng ý kết hôn với ta. Chú ấy kể cho chàng nghe về món quà mà cha ta tặng chú ấy, phải không?”

Colin mỉm cười. Alesandra thật sự rất sắc sảo. “Đúng vậy”, chàng trả lời. “Tuy nhiên, nó không phải là một món quà. Nó là một khoản vay.” Chàng rời khỏi cửa và tiến về phía nàng. Lập tức nàng lùi lại ra xa.

“Nó chỉ là khoản vay trong mắt cha chàng”, nàng cãi.

Chàng lắc đầu. “Quên khoản vay đi”, chàng ra lệnh. “Và khởi đầu với những

điều có ý nghĩa. Nàng cần phải kết hôn, quý tha ma bắt, và ta đồng ý trở thành chồng nàng. Tại sao nàng lại tỏ ra quá khó khăn như vậy chứ?”

“Vì chàng không yêu ta.”

Nàng buột miệng nói ra sự thật trước khi có thể ngăn mình lại. Colin trông có vẻ ngạc nhiên. Nàng quá xấu hổ, thánh thần ơi, giờ nàng chỉ muốn nhảy ra ngoài cửa sổ thôi. Ý nghĩ buồn cười đó làm nàng muốn hét lên. Nàng thật sự cần kiểm soát cảm xúc tốt hơn nữa.

“Tình yêu thì có liên quan gì? Nàng có thành thật tin bất cứ người đàn ông nào trong danh sách sẽ yêu nàng không? Chết tiệt, bất kỳ người nào nàng chọn đều thậm chí không đủ hiểu nàng để có thể...”

Nàng ngắt lời. “Không, tất nhiên người ấy sẽ không yêu ta. Ta sẽ không muốn người ấy yêu ta. Nó sẽ chỉ là một thỏa thuận tài chính đơn thuần. Nhưng chàng đã tỏ thái độ rất rõ là sẽ không động vào quỹ tài chính của ta. Chàng bảo ta chàng quyết tâm tự tạo dựng cho mình, nhớ không?”

“Ta nhớ.”

“Và chàng đã thay đổi suy nghĩ trong năm phút cuối?”

“Không.”

“Thế đó, cuối cùng thì chàng có hiểu không? Vì chàng không có mục đích gì để kết hôn với ta và cũng không yêu ta, một lý do khác cho hôn nhân, nên thật sự không có điểm nào để chàng hy sinh cao thượng cả.”

Colin khom người trên mép bàn và nhìn chăm chăm vào Alesandra. “Để ta làm rõ vấn đề này nhé”, chàng gầm gừ. “Nàng thực sự tin mình có thể mua một ông chồng sao?”

“Tất nhiên”, nàng la lên bực tức.

“Phụ nữ lúc nào cũng làm vậy.”

“Nàng không mua ta.”

Chàng có vẻ cáu. Nàng thở dài và cố giữ kiên nhẫn. “Ta biết ta không mua chàng”, nàng đồng ý. “Và điều đó đặt ta vào thế yếu hơn. Ta không cho phép

điều đó.”

Colin muốn nhồi nhét vài ý thức vào cái đầu nhỏ xinh của nàng. “Chúng ta đang nói về hôn nhân, không phải hợp đồng cho thuê”, chàng gắt.

“Nàng có dự định ngủ với chồng mình không? Còn những đứa con nữa, Alesandra?”

Chàng đang hỏi câu mà nàng không muốn trả lời. “Có lẽ... sớm hay muộn. Ôi, ta không biết”, nàng thì thào. “Việc đó không dính dáng tới chàng.”

Colin đột ngột di chuyển. Trước khi Alesandra có thời gian đoán ra ý định của chàng, chàng kéo nàng vào vòng tay.

Chàng ôm eo nàng bằng một tay và tay kia nâng cằm nàng lên để nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

Chàng nghĩ có thể muốn quát tháo nàng, nhưng rồi những giọt nước long lanh trong mắt nàng khiến chàng quên hết mọi chuyện tranh cãi. “Ta sẽ luôn được chạm vào nàng”, chàng tuyên bố cộc lốc.

“Tại sao?”

Chàng chống lại sự thật là nàng trông có vẻ quá ngạc nhiên. “Hãy gọi nó là lợi ích”, chàng kéo dài giọng. Chàng có lẽ sẽ chỉ trao cho nàng một nụ hôn trong sáng để chứng thực lời cam kết hôn, nhưng nàng lại kích thích tính nóng nảy của chàng khi thì thầm lời từ chối.

“Phải”, chàng thì thầm lại chỉ một giây trước khi miệng hạ xuống miệng nàng. Nụ hôn như muốn khuất phục nàng. Nó mạnh bạo, đòi hỏi, trọn vẹn. Chàng cảm thấy nàng cố rút ra với cái chạm môi đầu tiên nhưng chàng phớt lờ sự vùng vẫy thoát thân bằng cách siết chặt nàng trong vòng tay. Chàng gia tăng áp lực lên cằm Alesandra với bàn tay cứng rắn buộc nàng hé môi để lưỡi chàng xâm chiếm vào trong, giải phóng nàng khỏi sự chống cự của chính mình.

Nụ hôn không hề dịu dàng. Chúa ơi, nó quá nóng bỏng. Alesandra không biết liệu mình có nên vùng vẫy hay không. Nàng đang gặp khó khăn để suy nghĩ một chút. Miệng Colin quá tuyệt vời, nàng không muốn chàng dừng lại. Alesandra chưa bao giờ hôn và do vậy chẳng hề có kinh nghiệm với đam mê. Và giờ đây nàng đang bị nụ hôn áp đảo hoàn toàn. Colin chắc chắn có nhiều

kinh nghiệm. Miệng chàng nghiêng trên miệng nàng hết lần này đến lần khác trong khi chiếc lưới ám nóng quấn lấy lưới nàng trong trò chơi tình yêu thân mật.

Colin biết chàng nên dừng lại khi nghe tiếng rên rỉ khe khẽ đầy hấp dẫn của Alesandra. Chàng gằm gừ trong họng và lại hôn nàng. Chết tiệt, chàng muốn nàng. Bàn tay áp lên vùng ngực phồng lên của nàng, hơi nóng và sự đầy đặn chàng cảm nhận được trong lòng bàn tay xuyên qua lớp vải áo khiến chàng khát khao được yêu nàng.

Chàng cố buộc bản thân phải buông nàng ra. Alesandra đổ sập vào chàng. Nàng không biết đôi tay nàng ôm lấy thắt lưng chàng cho đến khi chàng bảo nàng thả ra.

Nàng cực kỳ bối rối bởi những gì vừa xảy ra với mình. Nàng không biết nói gì hoặc làm gì cả, nên cố xoay người tránh xa khỏi chàng, nhưng nàng đang quá run rẩy đến nỗi gần như không thể nhấc chân lên.

Chàng biết mình đã làm nàng bối rối. Nụ cười trên khuôn mặt chàng vô cùng ấn tượng, và có cả sự cao ngạo.

“Đó là nụ hôn đầu của ta”, nàng lắp bắp như bào chữa cho tình trạng đáng tiếc kỳ cục của mình.

Colin không thể cưỡng lại. Chàng kéo nàng trở lại vòng tay và hôn nàng lần nữa. “Và đây là nụ hôn thứ hai”, chàng thầm thì dịu dàng.

“Xin người thứ lỗi”, Jenkins gọi lớn từ ngưỡng cửa. “Nữ Công tước nôn nóng chờ hai vị ở phòng ăn.” Alesandra đẩy mạnh Colin ra, cứ như thể nàng vừa mới bị cháy sém bởi mặt trời. Đôi má nàng ửng đỏ ngượng ngùng. Nàng trộm nhìn người quản gia qua Colin. Chàng mỉm cười.

“Chúng tôi đến ngay, Jenkins”, Colin gọi ra. Chàng cứ dán mắt vào mặt Alesandra, mỉm cười mãi vì sự ngượng ngịu bối rối của nàng.

Nàng cố đi vòng qua chàng. Chàng nắm lấy tay nàng và không để nàng đi. “Ta sẽ thông báo trong bữa tối”, chàng nói ngay khi kéo nàng đi qua ngưỡng cửa.

“Không”, nàng bác lại. “Colin, nụ hôn không thay đổi bất cứ điều gì. Ta sẽ không kết hôn với chàng và phá hỏng tất cả kế hoạch được sắp đặt cẩn thận.”

“Alesandra, ta luôn luôn thắng. Hiểu ý ta không?”

Nàng khịt mũi rất không quý phái. Chàng siết lấy tay nàng và bước xuống cầu thang. Nàng phải chạy mới theo kịp.

“Ta ghét đàn ông kiêu ngạo và ngĩ - rằng - họ - luôn - luôn - đúng”, nàng cầu nhàu.

“Ta cũng vậy”, chàng tán thành.

“Ta đang ám chỉ chàng.” Chúa ơi, nàng thấy mình như đang hét lên. “Ta sẽ không lấy chàng.”

“Đề xem.”

Chàng sẽ không chịu thua. Người đàn ông cứng đầu cứng cổ đầy tội lỗi. Nhưng nàng cũng vậy, nàng nhắc nhở mình. Người giám hộ đã hứa là nàng có thể tự chọn chồng và chiến thuật đáng sợ của Colin không thành vấn đề.

Bữa ăn tối là một sự kiện căng thẳng thần kinh. Dạ dày Alesandra như thắt nút lại và nàng hầu như không thể nuốt bất kỳ thứ gì vào bụng. Lẽ ra nàng phải đói nhưng lại chẳng thấy đói. Nàng đang chờ đợi Colin tuyên bố và cùng lúc cầu nguyện cho chàng đừng có mở miệng.

Jade kéo nàng vào cuộc chuyện trò.

“Chị nghe nói Hoàng thân nhiếp chính đã ghé thăm em.”

“Đúng”, Alesandra trả lời. “Em sẽ không cho phép ông ta đặt chân vào nhà Colin nếu em biết ông ta đã lừa gạt cộng sự của Colin để chiếm đoạt gia tài.”

Jade mỉm cười. “Cộng sự của cậu ấy là anh trai của chị.” Cô hướng về phía Nữ Công tước để giải thích chuyện họ đang đề cập. “Hoàng thân nhiếp chính nắm giữ tài sản thừa kế của chị dâu con khi có cuộc chiến nội bộ gia đình họ, nhưng khi mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa thì ông ta quyết định giữ lấy món quà cho riêng mình. Đó là một khoản tiền lớn.”

“Em thực sự sẽ không để Hoàng thân nhiếp chính vào nhà?” Caine hỏi.

“Phải, em sẽ không cho”, Alesandra khẳng định lại. “Tại sao anh ngạc nhiên

quá vậy? Nhà của Colin là lâu đài của anh ấy. Chỉ có bạn bè mới được phép vào trong thôi.”

Alesandra quay sang Jade và do đó nàng bị lỡ mất nụ cười toe mà hai anh em họ chia sẻ. “Chị có biết tiểu thư Victoria Perry không?”, nàng hỏi. Jade lắc đầu. “Cái tên nghe lạ quá. Tại sao em lại quan tâm?”

“Em lo lắng cho cô ấy”, Alesandra thú nhận. Nàng kể cho Jade nghe nàng đã gặp Victoria thế nào và những thông tin nàng có được từ lần cuối nhận được thư của cô ấy.

“Bé con yêu quý, di nghĩ không phải là một ý hay để con theo đuổi vụ việc này”, Nữ Công tước thốt lên. “Mẹ cô ấy hẳn đã tan vỡ trái tim. Và thật là nhân tâm nếu khơi chuyện đó lên lần nữa.”

“Colin cũng nói với con y chang như vậy”, Alesandra nói. “Có lẽ di nói đúng. Con nên để yên chuyện này. Con ước mình không còn phải lo lắng về cô ấy nữa.”

Nữ Công tước chuyển cuộc đàm thoại sang chủ đề của cô con gái đầu của bà. Đây là năm để Catherine ra mắt xã hội thượng lưu và cô bé có đầy kế hoạch cho buổi vũ hội đầu tiên của mình.

Caine chẳng nói một lời nào trong suốt quãng thời gian còn lại của bữa ăn. Anh cứ chăm chăm nhìn cậu em trai.

Colin không có biểu hiện gì cả. Vẻ mặt chàng như được tạc bằng đá. Alesandra thực sự bắt đầu thả lỏng một chút khi món tráng miệng được đưa lên và Colin vẫn chưa lên tiếng về chuyện kết hôn. Nàng nghĩ chàng có lẽ đã có đủ thời gian để nghĩ thông suốt vấn đề. Đúng vậy, chàng là người thông minh.

“Con đã nói chuyện với Alesandra chưa, con trai?” Công tước Williamshire lên tiếng.

“Rồi”, Colin trả lời. “Chúng con đã quyết định...”

“Không kết hôn”, nàng buột miệng nói.

“Chuyện gì vậy? Colin, cha nghĩ đã quyết định rồi chứ”, Công tước phản đối.

“Nó đã được quyết định”, Colin đồng ý. Chàng nghiêng người nắm lấy tay Alesandra. “Chúng con sẽ kết hôn. Alesandra đã đồng ý trở thành vợ của con.”

Nàng lắc đầu phủ nhận nhưng dường như không ai để ý đến nàng. “Chúc mừng các con”, người giám hộ kêu lên vui sướng. “Gweneth, chúng ta phải uống mừng.”

“Cha có nghĩ là trước tiên Alesandra nên đồng ý không ạ?” Jade hỏi cha chồng ngay khi ông đứng dậy với chiếc ly trong tay.

Ông ngồi xuống lại. “Ừ nhỉ, dĩ nhiên rồi”, ông trả lời.

“Cô ấy sẽ lấy con”, Colin nói chắc nịch đầy quả quyết.

Nàng nhìn chàng. “Ta sẽ không để chàng thực hiện hành động cao thượng này. Chàng không muốn kết hôn trong năm năm tới, nhớ không? Thế còn kế hoạch của chàng thì sao?”

Nàng không chờ Colin trả lời câu hỏi của mình và quay sang chú Henry. “Con không muốn kết hôn với anh ấy, chú Henry, và chú hứa là con có quyền lựa chọn.”

Người giám hộ từ từ gạt đầu. “Chú hứa cho con tự lựa chọn người chồng. Có lý do cụ thể nào cho việc con từ chối Colin không?”

“Anh ấy không đồng ý thỏa thuận tài chính”, nàng giải thích. “Anh ấy muốn lợi ích khác.”

“Lợi ích?” Caine ngạc nhiên, tính tò mò của anh như đang bị kim chọc lỗ chỗ. “Như là?”

Má nàng bắt đầu đỏ ửng. Nàng nhìn Colin, hy vọng chàng sẽ giải thích. Chàng lắc đầu. “Nàng bắt đầu và phải kết thúc nó”, chàng ra lệnh. Những đốm sáng nhảy nhót trong mắt chàng cho thấy chàng đang thích thú đến mức nào. Nàng uốn thẳng vai. “Rất tốt”, nàng tuyên bố. Nàng không thể nhìn thẳng vào Caine khi nàng trả lời, do vậy nàng nhìn vào bức tường đằng sau anh ấy. “Colin đòi hỏi... gần gũi.”

Không ai biết nói gì với lời thú nhận đó. Người giám hộ trông hết sức bối

rồi. Ông định mở miệng nói gì đó nhưng rồi thay đổi ý kiến.

“Có phải sự gần gũi trong hôn nhân?” Caine hỏi nàng. “Em đang nói về chuyện quan hệ vợ chồng, phải không, Alesandra?”

“Vâng.”

“Và?”, anh ấy chọc ghẹo nàng.

“Hôn nhân của em sẽ không có sự gần gũi”, nàng nhấn mạnh. Nàng cố gắng thay đổi đề tài, “Colin không muốn kết hôn với em cho đến khi anh ấy nói chuyện với chú Henry. Bây giờ anh ấy làm vì danh dự. Rõ ràng anh ấy kết hôn với em vì bổn phận.”

Công tước thở dài. “Chú đã hứa với con. Nếu con không muốn kết hôn với Colin, chú sẽ không ép buộc con.”

Nữ Công tước đang quạt lấy quạt để bằng chiếc khăn ăn của bà. “Jade, con yêu, mẹ tin con nên có một cuộc nói chuyện riêng với Alesandra. Con trẻ hơn và không suy nghĩ như mẹ, và nên là một người phụ nữ để thảo luận chủ đề này. Alesandra dường như nuôi dưỡng một số sợ hãi về... chuyện quan hệ vợ chồng... và mẹ không đủ khả năng giải thích... đó là...”

Bà không thể kết thúc yêu cầu của mình. Nữ Công tước đang quạt dữ dội và khuôn mặt của bà trông giống như một ngọn lửa.

“Mẹ à, mẹ đã sinh con đẻ cái. Con tin là mẹ rất có khả năng”, Colin nói với bà.

Jade thúc vào hông chồng mình với nỗ lực làm cho anh chấm dứt tiếng cười.

“Ta tin Morgan Atkins sẽ thích hợp”, Alesandra buột miệng nói. “Nếu anh ấy cần tài sản của ta, anh ấy sẽ đồng ý với các điều khoản của ta, và ta không để tâm đến những đứa con có đôi chân vòng kiềng. Không, ta không quan tâm chút nào.”

“Nếu nàng không gần gũi với chồng, làm thế quái nào để nàng có con?” Colin hỏi.

“Ta đang suy nghĩ về tương lai”, Alesandra lấp bắp. Nàng nhận ra sự mâu thuẫn trong lời tranh cãi của mình nhưng dường như không thể nghĩ ra cách

giải quyết tất cả các chuyện đó. Tại sao nàng muốn gần gũi với người đàn ông mà nàng không biết? Suy nghĩ đó làm dạ dày nàng quặn thắt.

“Jade, mẹ tin con nên có cuộc nói chuyện trực tiếp với Alesandra ngay sau bữa tối”, Nữ Công tước chen ngang.

“Vâng, thưa mẹ”, Jade đồng ý.

“Đã bao giờ có người thảo luận với em về chuyện hôn nhân chưa?” Caine hỏi.

Sự đỏ mặt của Alesandra đủ nóng để đốt cháy khăn trải bàn. “Vâng, dĩ nhiên. Mẹ bề trên nói với em mọi điều em cần biết. Chúng ta có thể vui lòng thay đổi chủ đề này bây giờ không?”

Công tước nhẹ nhàng hỏi. “Vì thế mà con chọn Morgan?”, ông hỏi. Ông chờ cái gật đầu của nàng rồi tiếp tục. “Rất tốt. Chúng ta sẽ mời cậu ấy đến nhà dùng bữa tối và sẽ xem xét.”

“Con cũng muốn nói chuyện với anh ta”, Colin tuyên bố. “Tất nhiên anh ta cũng cần phải biết.”

“Biết gì?”, Công tước cất tiếng hỏi. Caine bắt đầu cười nhả nhở. Anh biết em trai mình đang có ý định gì đó nhưng không thể tưởng tượng được nó là gì. Chỉ có một thứ chắc chắn trong tâm trí của Caine. Colin đã ra quyết định kết hôn với Alesandra, và giờ cậu ấy sẽ không để nàng thoát khỏi tay mình.

“Ừ, con trai”, mẹ chàng nói. “Morgan cần biết gì vậy?”

“Alesandra và con đã ngủ với nhau.”

Nữ Công tước thả rơi chiếc khăn ăn và kêu thất thanh nho nhỏ. Jade há hốc miệng và Caine thì cười ngật nghẻo. Công tước Williamshire vừa nhấp một ngụm nước đúng lúc Colin tuyên bố. Ông nghẹn thở.

Alesandra nhắm mắt lại và cố gắng cưỡng lại nỗi thôi thúc muốn gào thét. “Con ngủ với con bé?”, Công tước cố kìm hãm tiếng gầm.

“Vâng, thưa cha”, Colin trả lời. Thẳng thắn mà nhận xét thì giọng chàng rất thích thú và hớn hờ. Con phần nộ của ngài Công tước dường như chẳng ảnh hưởng gì đến chàng. “Sự thật thì vài lần.”

“Sao chàng có thể cô tình...” Alesandra không thể tiếp tục. Nàng đang bị mất thể diện và không thể bắt kịp suy nghĩ đủ lâu để thốt lên lời.

“Làm sao ta có thể nói dối?” Colin hỏi nàng. “Nàng biết rõ nhất. Ta không bao giờ nói dối. Chúng ta đã ngủ cùng nhau, đúng không?” Mọi người chăm chăm vào Alesandra, chờ nàng phủ nhận. “Đúng”, nàng thềm thì. “Nhưng chúng ta...”

“Lạy Chúa lòng lành”, người giám hộ gào lên.

“Henry, bình tĩnh nào. Anh sẽ làm mình bệnh mất thôi”, vợ ông khuyên nhủ khi thấy những đường gân dưới da ông bắt đầu gồ lên. Nữ Công tước lại một lần nữa quạt khăn ăn không ngơi nghỉ trong nỗ lực duy trì bình tĩnh.

Colin ngả lưng ra thành ghế và để những tia lửa xẹt lượn vòng quanh mình. Chàng chán nản. Caine đang vô cùng thích thú. Jade cố gắng làm chồng mình thấy vấn đề thêm trầm trọng bằng cách thúc vào cạnh sườn anh.

“Colin, chàng không nói gì để làm rõ sự hiểu lầm này sao?” Alesandra yêu cầu trong tiếng nói gần như gào lên khi nghe thấy tiếng cười của Caine. “Ừ”, Colin trả lời.

Nàng dịu xuống với sự nhẹ nhõm và lòng biết ơn. Tuy nhiên, cảm giác đó không tồn tại đủ lâu.

“Nếu Morgan vẫn muốn nàng sau khi ta đã giải thích là chúng ta đã trải qua tuần vừa rồi như thế nào thì anh ta là một người đàn ông tốt hơn ta.”

“Chàng không cần phải kể cho anh ấy nghe bất cứ điều gì.” Alesandra cố kiểm soát sự giận dữ trong giọng mình. Nàng không muốn đánh mất phẩm cách, nhưng, Chúa ơi, Colin đang làm cho việc đó khó khăn hơn. Sự bình tĩnh đang vỡ ra thành từng mảnh nhỏ và cổ họng lại đau rất với thôi thúc được thét lên.

“Ờ, nhưng ta phải giải thích hoàn cảnh cho Morgan hiểu”, Colin nói. “Nó chỉ là điều xứng đáng phải làm. Có đúng không, Caine?”

“Hoàn toàn đúng”, Caine đồng ý. “Nó chỉ là điều xứng đáng phải làm.” Caine quay sang vợ anh. “Cung ơi, rốt cuộc thì anh tin là em không cần phải có cuộc nói chuyện riêng về chuyện quan hệ vợ chồng với Alesandra.”

Alesandra ném cho Caine một cái nhìn cău tiết vì bình luận đó, từ nụ cười toét đến tận mang tai của anh ấy, nàng biết anh ấy đang nói đùa.

“Có Chúa mới biết Nathaniel sẽ nghĩ gì đây? Ông ấy đang nhìn xuống từ thiên đường và có lẽ lắc đầu hồi tiếc vì đã đặt con gái ông ấy vào tay ta.”

“Chú Henry, cha con không hề hối tiếc”, Alesandra dứt khoát. Nàng quá giận dữ với Colin vì đã khiến cha thất vọng, giọng nói đầy căng thẳng. “Không có gì tội lỗi xảy ra hết. Con chỉ vào phòng anh ấy và ngủ cùng anh ấy, nhưng chỉ vì anh ấy đang cần và con thì trở nên quá yếu...” Công tước Williamshire dùng tay đỡ lấy trán và bật ra một tiếng rên trầm đục. Alesandra biết nàng đang giải thích một cách lộn xộn và cố bắt đầu lại. “Con vẫn mặc quần áo”, nàng buột miệng. “Và anh ấy...”

Nàng sắp giải thích rằng vì Colin bị bệnh và cần nàng giúp, nhưng nàng bị ngắt lời trước khi có thể kết thúc. “Con không mặc gì cả”, Colin vui vẻ thông báo cho gia đình biết.

“Thế là hết”, Công tước rống lên. Năm tay ông đập mạnh cái rằm xuống mặt bàn. Những chiếc ly thủy tinh rung lên chạm vào nhau leng keng bởi áp lực bật ngược của sức mạnh từ nắm đấm đó.

Alesandra giật bản mình, rồi trừng mắt với Colin. Nàng chưa từng thấy con giận nào như thế này trong cuộc đời mình. Colin đã cố tình bẻ cong sự thật để giành lấy lợi thế cho chàng và giờ người giám hộ nghĩ rằng nàng là đứa con gái hư hỏng. Nàng quyết định sẽ không ngồi ở đó thêm chút nào nữa. Alesandra ném khăn ăn lên bàn và cố gắng bỏ đi. Colin bắt được nàng trước khi nàng kịp đẩy ghế ra sau. Chàng khoác tay quanh vai nàng và kéo mạnh nàng vào sát bên chàng.

“Hai đứa sẽ kết hôn trong ba ngày nữa. Caine, con đi xin giấy phép đặc biệt. Colin, con ngậm miệng lại về chuyện đã xảy ra. Cha không muốn thanh danh của Alesandra bị hủy hoại vì ham muốn dục vọng của con.”

“Ba ngày, Henry?” Gweneth hỏi.

“Nhà thờ đã được đặt chỗ cho thứ Bảy tuần sau. Anh không thể cân nhắc lại sao?”

Chồng bà lắc đầu. “Ba ngày”, ông lặp lại. Khi nhận thấy cánh tay Colin đang

quàng quanh vai Alesandra, ông khẽ lắc đầu và nói thêm, “Nó còn không thể dừng việc chạm vào con bé như thế kia kia”.

“Nhưng, Henry...”, vợ ông khẩn khoản.

“Anh đã quyết, Gweneth. Em có thể mời vài người bạn thân nếu muốn, nhưng đó là nhượng bộ duy nhất mà anh sẽ cho phép.”

“Không được, cha”, Colin phản đối. “Con không muốn tin tức của cuộc hôn nhân này lan ra ngoài cho đến khi nó hoàn tất. Như thế Alesandra mới được an toàn.”

Công tước gật đầu. “Ta quên mất”, ông thừa nhận. “Đúng, nó sẽ được an toàn. Được rồi, chỉ có những thành viên thân thiết trong gia đình mới được tới đây.”

Ông chăm chú nhìn Alesandra. “Chú muốn sự đồng ý của con là sẽ lấy Colin”, ông ra lệnh. “Và chú muốn ngay bây giờ.”

“Nàng đồng ý không?” Colin hỏi.

Colin đã thắng và chàng biết điều đó. Nàng chậm rãi gật đầu. Colin cúi xuống và hôn nàng. Alesandra hét hồn vì pha thể hiện tình cảm mà nàng không tránh kịp.

“Thế là đủ rồi”, Henry cúi kính. “Con sẽ không được động vào con bé nữa cho đến khi hai đứa kết hôn.”

Alesandra thốt lên. “Chàng sẽ hối tiếc vì kết hôn với ta.”

Colin không có vẻ quá lo lắng về khả năng đó. Chàng sẽ làm bộ như không biết đến nếu thật sự lo lắng. Jenkins xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Xin thứ lỗi, thưa ngài Công tước, nhưng chúng ta đang có khách. Ngài Richards yêu cầu được gặp con trai ngài ngay, ngài Colin.”

“Mời ông ấy vào phòng khách, Jenkins”, Colin gọi ra.

“Tại sao lãnh đạo của Cơ quan An ninh muốn gặp con?”, ngài Công tước yêu cầu được biết. “Con bảo với cha là con đã thôi làm việc cho họ rồi cơ mà.”

Sự lo lắng trong giọng ông khiến Alesandra bối rối. Nàng định hỏi ông tại sao lại quá quan tâm đến vậy, nhưng đúng lúc nàng mở miệng thì Colin siết chặt tay đang giữ vai nàng. Nàng nhìn lên, vẻ mặt chàng hoàn toàn bình thản, không biểu lộ và biết không người nào khác ở bàn ăn nhận thấy chàng đang âm thầm bắt nàng giữ im lặng.

“Sau chuyện xảy ra với chân của con, mẹ không thể tưởng tượng tại sao con tiếp tục làm việc cho ông ấy”, mẹ chàng xen vào.

Colin cố giữ sự kiên nhẫn của mình. “Ông ấy không liên quan gì đến vết thương của con.”

“Và chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi”, Jade nhắc mẹ chồng.

“Có Chúa mới biết nó đã kết thúc hoạt động kinh doanh mật”, Công tước gắt gỏng.

Caine chồm người tới trước, lên tiếng hỏi Colin. “Chính xác thì tại sao Richards lại ở đây?”

“Em yêu cầu ông ấy giúp đỡ”, Colin trả lời. “Và ông ấy cũng thu thập một số thông tin cho em.”

“Liên quan đến điều gì?” Caine hỏi. “Alesandra.”

Cha họ có vẻ được xoa dịu. “Tốt, hoàn toàn bình thường. Đúng, Richards chỉ là hỏi thăm về tên tướng quân. Chúng ta vào phòng khách nào và xem ông ấy sẽ cho chúng ta biết điều gì.”

“Bọn em sẽ không bị bỏ qua đâu, Henry”, Nữ Công tước tuyên bố. Bà đứng đối mặt với chồng mình. “Đi cùng họ nào, Jade. Cả con nữa, Alesandra. Nếu chuyện liên quan đến một người trong số chúng ta, thì nó liên quan đến tất cả chúng ta. Có đúng vậy không, Henry?” Sau đó bà và những người khác rời khỏi phòng. Colin thả Alesandra ra. Nàng đứng lên ngay khi chàng buông tay. Nàng túm lấy tay chàng trước khi chàng đi. “Giờ thì cha chàng tin rằng ta là một đứa con gái hư hỏng”, nàng thì thào. “Ta sẽ rất cảm kích nếu chàng làm rõ sự hiểu lầm này với ông ấy.”

Colin cúi xuống gần tai nàng. “Ta sẽ giải thích mọi chuyện sau khi chúng ta kết hôn.”

Hơi thở ẩm áp phủ dọc cổ nàng tạo thành một cái rùng mình khoan khoái, làm nàng cảm thấy khó khăn để tập trung. Cho đến cách đây một giờ, khi Colin hôn nàng đầy say đắm, nàng đã tuyệt vọng cố nghĩ về chàng như một người bạn hay anh họ.

Nàng đã lừa dối bản thân, dĩ nhiên, thật đáng ghét, nhưng nó đang hình thành. Colin đã quay lại bàn, chạm vào nàng. Bây giờ, chỉ đứng gần cũng làm tim nàng đập thình thịch. Chàng có mùi thật tuyệt, rất đàn ông, và... Ôi, Chúa ơi, nàng thật sự cần nắm bắt những suy nghĩ của mình. “Chàng là tên vô lại, Colin.”

“Ta thích nàng nghĩ ta như vậy.” Nàng từ bỏ nỗ lực khiến chàng tức giận. “Tại sao chàng không muốn gia đình biết mình đang làm việc cho...” Chàng không để nàng nói hết. Miệng chàng phủ lên miệng nàng một cái hôn nhanh, mạnh mẽ. Nàng khẽ thở dài khi chàng dừng lại, rồi lặp lại câu hỏi. Và chàng hôn nàng lần nữa.

Cuối cùng thì nàng cũng hiểu ý và không hỏi nữa. “Chàng sẽ giải thích sau khi chúng ta kết hôn chứ?”

“Ừ.”

Jade quay vào phòng ăn. “Colin, chị muốn nói chuyện riêng với Alesandra. Bọn chị sẽ ra đó trong một chút nữa.”

Alesandra đợi cho đến Colin rời khỏi phòng ăn, sau đó đi vòng qua bàn để đứng cạnh Jade.

“Em thật sự ghét ý tưởng kết hôn với Colin?”

“Không”, Alesandra trả lời. “Chị thấy đó, nó là một vấn đề.”

“Vấn đề thế nào?”

“Colin bị buộc kết hôn với em. Anh ấy chỉ đang thực hiện bổn phận. Em không thể kiểm soát được chuyện đó.”

“Chị không hiểu”, Jade thừa nhận.

Alesandra vén tóc ra sau vai trong lo lắng. “Em muốn kiểm soát tình hình”, nàng thì thầm. “Khi lần đầu tiên em nhận thấy mình sẽ phải kết hôn thì trong

lòng em rất giận dữ. Em có cảm giác thật... bất lực. Nó không có vẻ công bằng. Tuy vậy, cuối cùng thì em có những điều khoản đi cùng hoàn cảnh của mình ngay khi em bắt đầu nghĩ về hôn nhân như một mối giao dịch kinh doanh và không phải quan hệ cá nhân. Em quyết định là nếu em chọn chồng và thiết lập các điều khoản thì nó sẽ không thành vấn đề nếu anh ta có yêu em hay không. Nó sẽ chỉ là thỏa thuận kinh doanh, không hơn không kém.”

“Dù vậy, Colin sẽ không tán thành điều khoản của em, đúng không? Chị không ngạc nhiên đâu”, Jade nhận xét. “Cậu ấy là một người đàn ông độc lập. Cậu ấy tự hào về việc đang tự mình xây dựng và sở hữu tài sản riêng mà không có sự giúp đỡ từ gia đình hoặc bạn bè. Thật không dễ kiểm soát cậu ấy, nhưng sẽ đến lúc chị tin em hạnh phúc với điều đó. Hãy tin cậu ấy, Alesandra. Cậu ấy sẽ chăm sóc em.”

Đúng vậy, Alesandra nghĩ thầm. Colin sẽ chăm sóc nàng.

Và nàng sẽ trở thành gánh nặng cho chàng. Chàng không quan tâm đến tài sản của nàng và thực ra đã rất rõ ràng là chàng sẽ không máy may đụng vào nó.

Chàng cũng không ấn tượng với tước hiệu của nàng. Kết hôn với một công chúa sẽ trở thành phiền toái vì chàng sẽ phải có nhiều nghĩa vụ quan trọng trong năm. Chàng sẽ bị đánh đồng cùng với Hoàng thân nhiếp chính, và Chúa ơi, nàng biết Colin căm ghét điều đó. Colin đã từ chối mọi thứ nàng đưa ra. Đúng vậy, đó không phải là một vụ trao đổi công bằng.

Chương 8

Ngài Richards vừa mới được mọi người chào đón xong khi Jade và Alesandra bước vào phòng khách. Vị lãnh đạo hướng về cả hai người phụ nữ. Ông biết Jade, và sau khi nói thật tuyệt vời làm sao khi gặp lại cô ấy thì ông quay sang Alesandra.

“Henry vừa thông báo tin vui. Xin chúc mừng, công chúa. Nàng đã chọn được một người đàn ông tốt.” Alesandra cố nở một nụ cười. Nàng cảm ơn Richards, đồng ý Colin quả thực là người tốt và hỏi ông có tham dự đám cưới được không.

“Rất hân hạnh”, Richards trả lời. “Tôi sẽ không để lỡ buổi lễ đâu. Đáng tiếc là phải giữ bí mật, nhưng nàng đã hiểu rõ lý do tại sao chúng ta cần làm vậy. Hãy đến đây và ngồi xuống nào. Tôi có một vài tin tức mà nàng muốn biết đây.”

Richards hướng công chúa ngồi trên một trong những chiếc trường kỷ. Jade và Caine ngồi cạnh ghế của nàng, vợ chồng Công tước ngồi ở trường kỷ thứ ba.

Colin đứng một mình ở phía trước lò sưởi. Chàng không chú ý đến vị lãnh đạo hay gia đình mình. Chàng quay lưng lại với mọi người để tập hợp các dữ liệu và chăm chú nghiên cứu vật thu nhỏ trên mặt lò sưởi. Alesandra quan sát Colin khi chàng nâng tòa lâu đài lên cao để nhìn rõ hơn. Khuôn mặt chàng phủ một lớp sương mỏng khiến nàng rất muốn biết chàng đang nghĩ gì.

Nữ Công tước đang giải thích kế hoạch của bà cho đám cưới. Bà quyết tâm làm cho buổi lễ thân mật càng đáng yêu càng tốt. Bà bị gián đoạn khi ngài Công tước hét văng lên với Colin.

“Coi chừng, con trai. Nó vô giá với ta đấy.”

Colin gật đầu nhưng chàng không quay lại. Chàng vừa mới nhận thấy cầu kéo nhỏ xíu chột với sợi xích mảnh rất tinh xảo. “Cái này quả thật là cực kỳ khéo léo”, chàng nhận xét và nhẹ nhàng cạy cái cầu kéo ra khỏi chột. Cánh cửa lập tức thả xuống. Colin nâng tòa lâu đài nhỏ lên cao hơn nữa để nhìn

vào trong. Alesandra thấy sự ngạc nhiên trong đôi mắt chàng. Chàng cũng đang mỉm cười. Và nàng mỉm cười hài lòng. Chàng vừa mới phát hiện ra mảnh khóc nho nhỏ mà cha nàng đã làm nhiều năm trước.

Colin nhìn Caine và ra hiệu bằng cái nghiêng đầu rõ nhanh để anh ấy đến chỗ chàng. Caine lập tức đứng dậy và bước tới lò sưởi. Colin chẳng nói lời nào với ông anh trai. Chàng chỉ đưa cho anh ấy tòa lâu đài nhỏ xinh rồi đến ngồi xuống cạnh Alesandra. Nữ Công tước chỉ vừa mới hâm nóng đề tài kế hoạch đám cưới. Cả chồng bà lẫn vị lãnh đạo đang kiên nhẫn lắng nghe.

Caine đột ngột cười ồ lên. Dĩ nhiên là anh đã làm xao nhãng sự tập trung của mọi người.

Caine hướng về Alesandra. “Em có biết điều này không?”

Nàng gật đầu. “Mẹ em đã kể cho em nghe câu chuyện.”

“Để sau vậy, khi em ở một mình với cha, em sẽ cho ông ấy thấy chứ?” Caine hỏi.

“Vâng, tất nhiên rồi.”

“Để nó xuống”, cha họ ra lệnh. “Ta rất lo lắng khi thấy con cầm nó. Con có biết giá trị của nó không, Caine?” Con trai ông bật cười. “Vâng, thưa cha, con hiểu giá trị của nó.” Anh đóng cầu kéo và đặt lâu đài trở lại chỗ cũ.

“Mẹ, con nghĩ ngài Richards không thích thú lắm với những kế hoạch của mẹ cho lễ cưới đâu”, Colin ngắt lời mẹ mình, “Ông ấy đã lịch sự đủ lâu rồi. Hãy để ông ấy nói lý do tại sao đến đây.”

Gweneth hỏi Richards, “Là ngài chỉ lịch sự thôi ư?”.

“Tất nhiên ông ấy lịch sự rồi, Gweneth”, ngài Công tước làm dịu sự thẳng thừng bằng cách vỗ nhẹ vào tay bà.

Caine đã quay lại ghé ngồi cạnh vợ mình. Anh choàng tay lên vai cô và kéo sát vào người mình. Alesandra cảm nhận được tình yêu không giấu giếm của cả người giám hộ và con trai ông ấy dành cho vợ của họ.

Caine đang mon trón cánh tay vợ một cách lơ đãng và chú Henry thì không rời tay khỏi bàn tay của vợ mình. Alesandra không khỏi chạnh lòng khi thấy

những cặp đôi yêu thương ấy. Nàng nhận ra rằng người giám hộ và vợ ông có một cuộc hôn nhân với tình yêu thực sự, và cái cách Jade và Caine nhìn nhau đắm say, nàng đoán rằng họ cũng đã yêu nhau trước khi kết hôn.

Nàng và Colin thì hoàn toàn khác. Nàng tự hỏi liệu chàng có biết những gì chàng đang từ bỏ để kết hôn với mình và suýt nữa đã hỏi chàng câu hỏi đó ngay lúc ấy.

Ngài Richards đã vô tình giúp nàng khỏi lúng túng với những suy nghĩ bất chợt khi ông truyền bố. “Colin yêu cầu tôi giúp cậu ấy một thử nghiệm nhỏ. Cậu ấy có lý do để tin người hầu gái, Valena, là một thành viên trong nhóm những tên vô lại cố bắt cóc công chúa Alesandra.”

Alesandra choáng váng bởi lời giải thích của Richards. Nàng quay đầu nhìn Colin. “Vì lý do gì mà chàng nghi ngờ người dẽ...”

Chàng ngắt lời nàng. “Để ông ấy nói hết, Alesandra.”

“Colin đã đúng”, Richards thừa nhận. Ông cười với vị chủ nhà đáng mến. “Cả hai người con trai của ông đều có bản năng tốt nhất tôi từng gặp trong suốt thời gian làm việc cho Cơ quan An ninh.”

Henry rạng rỡ vì vui sướng. “Đó là một nét đặc trưng mà tôi nghĩ chúng được thừa hưởng từ tôi”, ông hãnh diện nói.

“Đúng vậy”, Gweneth tán thành. Sự trung thành của bà đối với chồng là tuyệt đối. “Henry luôn luôn khôn ngoan như sư tử.”

Colin cố không mỉm cười. Chàng tin cha mình giống chú cừ non hơn là sư tử, nhưng chàng không cho đó là một thiếu sót. Thực ra, chàng ghen tỵ với sự ngây thơ của ông. Chàng đã đánh mất bản thân mình cách đây nhiều năm rồi.

Cha chàng là một người đàn ông thật sự hiếm hoi còn lại. Ông dường như miễn nhiễm với những thói hư tật xấu của cuộc sống. Lời thú tội về thời kỳ đen tối ông trải qua khi còn trẻ khiến ông đặc biệt hơn. Kinh nghiệm không làm ông hoài nghi. Ông bộc lộ tình cảm công khai hầu như mọi lúc và Colin biết là nếu còn có chút dịu dàng nào trong bản chất của chàng thì nó đến từ người cha này.

“Bây giờ thì như tôi đã nói”, Richards tiếp tục. “Colin bảo cô hầu thông báo

cho công chúa biết sẽ có cuộc họp tại nhà tôi. Cậu ấy xếp lịch hẹn lúc mười giờ sáng hôm sau. Valena đã lên ra ngoài vào ban đêm để thông báo cho đồng bọn. Colin cử một cận vệ của Alesandra theo dõi cô ta. Đầu vào đó cả cho đến sáng hôm sau, chúng ở đó, bốn tên tất cả, đang ẩn nấp ở gần nhà tôi để bắt công chúa.”

“Tức là chúng có cả thầy bốn tên?” Colin hỏi. Chàng không hề ngạc nhiên với tin này. Alesandra không cất nổi lời. Nàng luôn tin mình nhìn nhận người khác khá tốt nhưng bây giờ phải thừa nhận nàng chắc chắn sẽ gạt bỏ những nhận xét về Valena. Suy nghĩ của Alesandra lập tức chú ý đến Victoria và nàng muốn biết liệu nàng có đánh giá về cô ấy đúng không.

“Trời ơi, tôi đã thuê Valena”, Nữ Công tước thốt lên sợ hãi. “Cô ta đến gặp tôi và tôi nên suy xét về sự kỳ cục đó, nhưng tôi hài lòng vì cô ta được sinh ra gần quê hương của cha Alesandra. Tôi nghĩ đó sẽ làm Alesandra cảm thấy thoải mái hơn khi có điều gì đó nhắc nhở cô bé về quá khứ của mình. Valena nói được ngôn ngữ quê hương Alesandra, Chúa ơi. Tôi đã xem xét các thư giới thiệu của cô ta, Henry. Đúng vậy, đáng lý ra tôi phải kiểm tra kỹ hơn.”

“Không ai trách mẹ cả, mẹ yêu.”

Colin nói.

“Tại sao chàng không nói cho ta biết về những nghi ngờ đó?” Alesandra hỏi Colin.

Chàng ngạc nhiên. “Bởi vì giải quyết các vấn đề là việc của ta, không phải của nàng.”

Trông chàng rất tin tưởng vào những gì vừa nói. Alesandra không biết đáp trả thế nào với niềm tin kiêu ngạo đó. “Nhưng làm thế nào chàng biết? Điều gì làm chàng nghi ngờ?”

“Chốt cửa của một trong những cửa sổ bị mở một giờ sau khi Raymond đã kiểm tra”, chàng giải thích. “Và có ai đó đã báo động cho lũ khốn ấy việc chúng ta dự buổi hòa nhạc tại nhà hát.”

“Hoàng thân nhiếp chính có thể đã đề cập nó với...”

Colin ngắt ngang ngay. “Đúng, ông ta có thể”, chàng đồng ý. “Nhưng ông ta không mở chốt cửa sổ.”

“Ông bắt được tất cả bọn chúng chứ?” Henry hỏi Richards.

“Vâng, chúng tôi bắt tất cả. Chúng đang bị giam giữ ở một nơi kín đáo.” Richards trả lời.

“Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với chúng trước”, Colin tuyên bố.

“Ta có thể đi cùng chàng không?” Alesandra hỏi.

“Không.”

Giọng Colin dứt khoát, đề nghị nàng không tranh cãi. Ông cũng đồng ý với suy nghĩ của con trai. “Điều đó là không thể được, Alesandra.”

Cuộc thảo luận kết thúc. Ngài Richards cáo từ vài phút sau đó, Colin tiễn ông ấy. Jade và Caine cũng chào tạm biệt cùng lúc. Cả Công tước và Nữ Công tước đi cùng họ đến cửa. Alesandra đứng gần lò sưởi, quan sát cách mà những thành viên trong gia đình nói cười với nhau, và nỗi khát khao là một phần của gia đình đầy tình yêu gắn bó với nhau này bất chợt nhấn chìm nàng. Nàng lắc đầu chống lại khả năng đó. Colin không kết hôn với nàng vì tình yêu. Nàng không nên quên điều ấy, nàng nhủ thầm.

Cánh cửa đóng lại sau lưng Jade và Caine, nàng nhận ra Colin cũng đã đi rồi.

Chàng thậm chí không thèm nói lời tạm biệt. Alesandra bị tổn thương bởi cư xử bất lịch sự đó, nàng quay người nhìn lên mặt lò sưởi để người giám hộ không thấy đôi mắt nàng lóng lánh những giọt nước.

Phẩm giá và chuẩn mực, nàng lặng thầm nhắc nhở bản thân. Nàng sẽ vượt qua nghi lễ kết hôn với sự trầm lặng quán chặt quanh người. Nếu Colin quyết tâm thực hiện hành động cao thượng ngu ngốc ấy thì cứ vậy đi Tòa lâu đài thu hút sự chú ý của nàng và sự tức giận nàng đang cố khuấy lên bởi những cách thức cao tay của Colin trong trò chơi buộc nàng đồng ý như bị quên mất. Nỗi nhớ nhà, nhớ cha mẹ khiến tận sâu trong nàng đau đớn.

Lạy Chúa, nàng đang rất đau khổ. Lẽ ra nàng không nên rời khỏi tu viện - giờ thì nàng nhận ra đó là sai lầm. Nàng sẽ an toàn ở đó và những kỷ niệm về mẹ ít nhiều cũng sẽ an ủi được nàng.

Alesandra hít thật sâu với nỗ lực ngăn chặn nỗi hoảng sợ mà nàng có thể

cảm thấy đang siết lấy mình. Nàng hiểu tại sao mình lại lo sợ. Cậu Chúa phù hộ, nàng đang yêu Ròng. Nàng không thể chấp nhận được. Colin sẽ không bao giờ được biết nàng cảm giác về chàng thế nào. Nàng không kết thúc như một sợi dây leo thường xuyên bám vào một người đàn ông không yêu mình.

Nàng cũng sẽ không quán lấy chàng cho dù có muốn thế nào đi chăng nữa, và nàng sẽ cố nghĩ về cuộc hôn nhân như không có gì cả ngoài sự sắp đặt. Colin có lý do để kết hôn với nàng, dù những suy nghĩ ngốc nghếch làm sao, để đổi lại cho việc được bảo vệ và mang họ chàng thì nàng sẽ để chàng tự do với những công việc của mình. Nàng sẽ không can thiệp vào kế hoạch của chồng và đổi lại là chàng sẽ để nàng một mình đi theo vận mệnh của mình. Alesandra lau những giọt nước nơi khóe mắt. Nàng cảm thấy tốt hơn vì đã nghĩ ra được kế hoạch hành động khả thi. Ngày mai nàng sẽ gặp Colin và cho chàng biết mình đã sắp xếp mọi thứ trong đầu như thế nào.

Thậm chí nàng sẽ cho phép thương lượng, nhưng tất nhiên chỉ một vài điều khoản nhỏ nhỏ thôi.

“Alesandra, chỉ một lát nữa thôi, các cận vệ sẽ đem đồ đạc của con đến đây.”

Người giám hộ thông báo ngay khi ông vào phòng khách. Nàng cảm ơn ông. Chú Henry chau mày nhìn khi ông thấy những giọt nước long lanh trong đáy mắt nàng.

“Chuyện gì vậy, con gái? Có phải con không hạnh phúc với việc chọn chồng cho con của chú mà con...”

Nàng lắc đầu. “Con đang ngắm tòa lâu đài và nó làm con nhớ nhà một chút.”

Trông ông như vừa được xoa dịu. Ông đến bên nàng. “Chú nghĩ sẽ đem nó về điền trang của chúng ta. Chú không thích thấy nó bị người khác chạm vào. Colin và Caine không thể rời tay khỏi nó, đúng không nhỉ?”, ông cười. “Đôi khi chúng cứ như những con bò đực ngớ ngẩn. Chú không muốn kho báu này bị vỡ tan tành.”

Ông hướng mắt vào tòa lâu đài nhỏ nhắn. “Con có biết câu chuyện đằng sau món quà này không?”, ông hỏi.

“Mẹ con nói cha con đã đưa nó cho chú.”

“Tòa lâu đài là một món quà”, chú Henry giải thích. “Nhưng chú muốn hỏi

con có biết về khoản vay mà cha con đã cho chú vay không? Con có quyền biết chuyện ấy và biết cha con đã trở thành người cứu viện của chú như thế nào.”

Giọng ông khàn khàn đầy cảm xúc. Alesandra lắc đầu. “Nó không phải là khoản vay, chú Henry. Vâng, con vốn không biết đã xảy ra chuyện gì. Mẹ kể cho con nghe bởi vì bà nghĩ đó là sự thông minh và thích thú với cái cách cha con gạt chú.”

“Nathaniel gạt ta? Làm thế nào?” Alesandra quay người và nhắc tòa lâu đài lên, gạt đầu khi người giám hộ theo bản năng dặn nàng phải cẩn thận. Trong khi ông nhìn, nàng cạy cái cầu kéo ra khỏi chốt, sau đó trao lâu đài vào tay ông.

“Chúng ở trong đó suốt những năm qua”, nàng thăm thì giải thích dụi dàng. “Nhìn này, chú Henry. Những giấy nợ ở trong đó.”

Ông dường như không thể hiểu những gì nàng đang nói. Ông nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt.

“Suốt những năm qua...” Giọng ông nghẹn lại vì căng thẳng và đôi mắt phủ một lớp sương mờ.

“Cha con thích làm theo cách của mình”, Alesandra giải thích, “Ông nhấn mạnh đây là một món quà và chú khẳng khẳng nó là một khoản vay. Mẹ con nói là chú yêu cầu được ký giấy nợ và cha con cung cấp cho chú. Nhưng cuối cùng ông vẫn thắng, chú Henry, khi ông đưa tòa lâu đài cho chú như một món quà.”

“Với những tờ giấy nợ.”

Nàng đặt tay lên tay ông. “Chú giữ giấy nợ”, nàng nói. “Và vì vậy chú phải chấp nhận rằng những khoản nợ đã được hoàn trả.”

Ngài Công tước đưa tòa lâu đài lên cao và nhìn vào bên trong, ông thấy ngay những mảnh giấy được gấp kín trong đó. “Món nợ sẽ được hoàn trả khi con kết hôn với con trai ta”, ông bảo nàng.

Ông không biết lời nói của mình làm ảnh hưởng nàng đến thế nào. Giờ ông chỉ chú ý đến tòa lâu đài nên không thể thấy vẻ mặt nàng.

Nàng xoay người rời đi. Nàng lướt ngang qua dì Gweneth trong phòng đón khách nhưng không tin giọng mình đủ để có thể mở lời.

Gweneth vội vã vào phòng khách ngay lúc Alesandra chạy lên những bậc thang. “Henry, anh nói gì với con bé thế?”, bà hỏi.

Henry ra hiệu cho bà đến bên ông. “Alesandra ổn thôi, Gweneth. Con bé chỉ cảm thấy nhớ nhà một chút. Để cho con bé có vài phút ở một mình. Hãy nhìn vào đây”, ông hướng bà nhìn thấy những tờ giấy nợ bên trong bấu vạt của mình.

Alesandra tạm thời bị bỏ quên. Nàng lấy làm mừng vì không ai theo mình lên cầu thang. Nàng đi vào phòng làm việc của chú Henry, đóng cửa lại và lập tức òa khóc nức nở. Nàng khóc ít nhất hai mươi phút và vì tất cả những gì cảm nhận được, nàng nghĩ mình đáng thương một cách khủng khiếp. Nàng biết mình quá trẻ con và cũng đáng khinh nữa vì khóc lóc một cách yếu đuối như vậy, nhưng nàng không quan tâm.

Nàng không cảm thấy tốt hơn chút nào khi nín khóc. Những sợi dây thần kinh trong đầu vẫn căng lên vì lo lắng và bối rối.

Dreyson đến gặp Alesandra một tiếng đồng hồ sau đó. Nàng ký tên vào những giấy tờ ông đã chuẩn bị sẵn và nghe một bài giải thích dài dòng liên quan đến việc chuyển khoản quỹ tài chính từ quê hương đến ngân hàng nước Anh. Dreyson đã được thuê để thực hiện các giao dịch đang gặp khó khăn trong việc kê khai số tiền, nhưng ông ấy đảm bảo nàng không phải lo lắng gì hết. Nó sẽ chỉ tốn thời gian và sự kiên nhẫn mà thôi.

Alesandra gần như không tập trung nổi vào vấn đề tài chính. Nàng đi ngủ sớm đêm đó và cầu nguyện có đủ sức mạnh để vượt qua ba ngày tới. Tuy nhiên, thời gian không kéo dài lê thê cho lắm. Dì Gweneth làm nàng bận bịu với việc chuẩn bị cho đám cưới. Công tước hay gia đình bà không biết đến việc bà đã mời một vài người bạn thân tham dự lễ cưới - thật ra thì có ba mươi tám người - và có quá nhiều việc phải hoàn thành trước đám cưới, bà không thể theo kịp danh sách các công việc. Phải đặt hoa tươi cho các bàn trong nhà, thức ăn phải được chuẩn bị cho bữa tiệc buổi tối theo nghi thức mà bà đã lập kế hoạch phục vụ cho tất cả mọi người, và một chiếc áo cưới được may đơn giản nhưng cực kỳ sáng tạo bởi nhà thiết kế Millicent Norton. Người thợ may và ba người phụ tá của cô ấy đã chiếm hẳn một trong những phòng lớn trên tầng ba và đang miệt mài làm việc suốt ngày với những dải đăng ten được Millicent Norton nhập khẩu để tích trữ cho những dịp quan

trọng như thế này.

Khi Alesandra không cần phải thử váy cưới, nàng làm các nhiệm vụ mà Gweneth đã phân công cho mình - viết thiệp thông báo. Có hơn hai trăm cái tên trên danh sách của bà. Phong bì cũng phải đề địa chỉ nữa, Gweneth nhấn mạnh họ sẵn sàng gửi chúng đi ngay khi Colin và Alesandra kết hôn xong.

Alesandra không hiểu tại sao phải làm nặng xi cả lên như thế. Nàng nghĩ chỉ có những người thân trong gia đình, mục sư, ngài Richards mới được mời tham dự. Nàng hỏi mẹ chồng tương lai của mình tại sao làm mọi thứ rắc rối vậy và bà trả lời đó là điều ít nhất bà có thể làm để trả ơn người cha trên thiên đường của nàng vì những gì đã làm cho gia đình bà.

Ngày đám cưới cuối cùng cũng đến. Thời tiết thật đẹp, đúng như Gweneth mong đợi. Khu vườn rất cuộc có thể được sử dụng. Mặt trời chiếu sáng và mùa xuân thật ấm áp. Khách khứa thậm chí không cần mặc áo choàng, Nữ Công tước quyết định. Bà mở cánh cửa kiểu Pháp và cắt cử một vài người hầu quét dọn sạch sẽ các bậc đá.

Buổi lễ được xếp lịch lúc bốn giờ chiều. Hoa tươi bắt đầu được đưa đến lúc giữa trưa. Sự diễu hành của những người đưa tin dường như là bất tận. Alesandra ở lại phòng ăn và tránh xa lối đi của mọi người. Dì Gweneth đang cố hết sức, nàng nghĩ vậy khi thấy hai bình hoa khổng lồ được mang lên lầu. Nàng tưởng tượng khung cảnh được trang trí của thư viện. Có lẽ Gweneth cho rằng chồng mình có thể tiếp đãi ngài Richards trong thư viện.

Alesandra định về phòng mình để chuẩn bị cho buổi lễ, nhưng nàng bị chặn lại vì các em gái của Colin đến. Cô bé nhỏ nhất, Marian Rose, chỉ mười tuổi, vì thế hết sức vui mừng được tham gia bữa tiệc đến nỗi hầu như không đứng vững. Marian từng là một điều bất ngờ sung sướng với cha mẹ của cô bé, sau bốn năm sinh cô con gái thứ ba, họ gần như tin Gweneth đã kết thúc tuổi sinh nở. Cô bé được cha mẹ và các anh trai cưng chiều hết mức, dĩ nhiên rồi, nhưng cô bé được các chị gái giữ cho hoàn toàn tránh xa sự hư hỏng. Alison mười bốn tuổi, Jennifer mười lăm và Catherine vừa bước sang tuổi mười sáu.

Alesandra thích tất cả các em gái của Colin, nhưng nàng cực kỳ yêu thích Catherine. Nàng cẩn thận không cho người khác biết vì sợ sẽ gây ra một tổn thương tình cảm nào đó. Catherine là một cô gái rất đáng yêu, hoàn toàn trái ngược với Alesandra và có lẽ đó là lý do nàng cực kỳ thích cô bé. Nàng thừa nhận có chút ghen ty với cô em gái này của Colin. Catherine là người thẳng

thần quá mức, người khác không bao giờ phải đoán những gì cô bé đang suy nghĩ. Cô bé cũng rất ấn tượng, và thường xuyên vui đùa láu lỉnh với người bạn yêu quý của mình, tiểu thư Michelle Marie. Catherine không bao giờ lo lắng về sự ràng buộc. Alesandra nghi ngờ việc cô bé thấu hiểu những gì là Phẩm giá và chuẩn mực, cô bé là một trong số những người cực kỳ trung thực mà Alesandra từng biết. Catherine đang trở thành một quý tiểu thư trẻ trung cực kỳ xinh đẹp với mái tóc sẫm vàng và mắt màu nâu lục nhạt. Cô bé cao hơn Alesandra tầm năm centimet.

Không ai trong số các em gái của Colin biết lý do tại sao họ được gọi đến Luân Đôn, và khi mẹ họ tập họp họ lại một chỗ và thông báo về lễ cưới thì Catherine là người đầu tiên rú lên thích thú. Cô bé quăng mình vào vòng tay Alesandra và ghi nàng thật chặt.

“Michelle Marie có lẽ sẽ cố giết chị mất thôi vì chị đã phá hỏng kế hoạch của cô ấy”, Catherine vui vẻ thông báo cho Alesandra biết. “Cô ấy nghĩ sẽ kết hôn với Colin. Cô ấy đã lên kế hoạch từ năm này qua năm khác.” Gweneth lắc đầu bức tức. “Colin thậm chí chưa bao giờ gặp bạn con cả, con yêu. Làm thế nào mà con bé tin là Colin sẽ lấy nó chứ? Con bé bằng tuổi con, Catherine, còn Colin quá già so với con bé. Vì sao ư, Colin gần như gấp đôi tuổi con bé.” Alison và Jennifer cũng vội vã lao đến ôm chặt Alesandra. Cả ba chị em bám vào nàng và Alesandra chẳng dễ dàng giữ được thăng bằng. Họ lập tức nói cùng lúc, dĩ nhiên. Nó lộn xộn và hơi áp đảo Alesandra. Không có chỗ cho Marian Rose. Cô bé do dự, nhưng không hề lâu. Cô bé dậm chân đi huỳnh huých trong nỗ lực để được chú ý, khi không có tác dụng, cô liền tuôn ra một tiếng hét kinh hoàng. Mọi người lập tức nhìn về phía cô bé xem có gì không ổn và Marian Rose tận dụng cơ hội đó để rúc vào lòng Alesandra. Raymond và Stefan nghe tiếng hét liền chạy đến ngay. Gweneth xin lỗi về hành vi của con gái, rồi bảo Marian Rose im lặng, yêu cầu các cận vệ mang thêm những cái thùng đựng ly uống rượu từ dưới hầm lên. Raymond ra hiệu cho Alesandra. Nàng cáo lỗi với gia đình ồn ào của Colin và đi tới chỗ anh ấy.

“Nữ Công tước để mở những cánh cửa kiểu Pháp, thưa công chúa. Chúng tôi muốn đóng chúng lại. Không an toàn khi phía sau ngôi nhà không được khóa. Người có thể vui lòng nói chuyện với bà ấy được không? Colin sẽ rất giận dữ khi ngài ấy đến đây và thấy tất cả cửa cùng cửa sổ đều mở.”

“Ta sẽ thử nói chuyện với bà ấy”, Alesandra hứa. “Ta nghi ngờ việc bà ấy chịu nghe lời ta. Ta đoán chúng ta phải có niềm tin mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp. Chỉ không quá vài giờ và lo lắng sẽ kết thúc.”

Raymond cúi chào công chúa. Anh sẽ không ngồi xuống và hy vọng tất cả đều tốt đẹp. Cả anh và Stefan sẵn sàng bứt từng sợi tóc của họ ra để đếm số người lạ đi huỳnh huých vào ngôi nhà với cơ man hoa, khay đĩa và các món quà. Có thể đếm hết số người đó hầu như là một nhiệm vụ bất khả thi. Raymond đi vào nhà bếp. Anh chặn một người hầu và bắt cậu ta mang thông điệp đến Colin. Nữ Công tước sẽ không nghe cận vệ, nhưng bà ấy chắc chắn sẽ chịu nghe con trai mình.

Raymond không dừng lại ở đó. Anh tiếp tục lên lầu tìm Công tước Williamshire và cảnh báo ông về mối nguy hiểm có thể sẽ xảy ra.

Thời gian không đủ cho Alesandra. Millicent Norton và các thợ phụ xuống dưới lầu và bắt được nàng đúng lúc nàng sắp sửa đi lên. Người thợ may giải thích áo cưới đang treo ở phía trước tủ quần áo trong phòng ngủ của Alesandra và không nghi ngờ rằng đó là chiếc váy tuyệt vời nhất cô ấy từng tạo ra. Alesandra nhiệt liệt tán thành. Nàng khen ngợi người thợ may và hứa sẽ cẩn thận khi nàng mặc chiếc váy cưới tinh tế đó.

Gweneth vội vàng đến phòng đón khách lúc Millicent và thợ phụ của cô ấy đi về. “Trời ơi, Alesandra. Đã ba giờ rồi mà con chưa bắt đầu chuẩn bị nữa. Con đã tắm chưa?”

“Dạ rồi.”

“Các cô gái đã sẵn sàng”, Gweneth bảo nàng. Bà nắm tay Alesandra và bắt đầu bước lên những bậc thang. “Janet sẽ giúp con ngay khi cô ấy tết tóc cho Marian Rose xong. Con đang rất lo lắng và bồn chồn phải không, Alesandra? Dĩ biết con sẽ bình tĩnh. Con không nên lo lắng. Mọi thứ đã sẵn sàng. Nó sắp trở thành một đám cưới thật đẹp. Nhanh lên không con sẽ trễ mất đấy.”

Nữ Công tước bật cười vì lời nói đùa của bà. Bà siết nhẹ tay Alesandra đầy tình cảm khi tới phòng ngủ của mình. Bà mở cửa và đi vào trong. Alesandra có thể nghe Marian Rose nài nỉ người hầu gái để tóc cô bé thả tự do và tiếng Gweneth yêu cầu cô bé ngồi yên.

Phòng ngủ của Alesandra nằm cuối dãy hành lang. Nàng mở cửa và đi vào phòng. Nàng phải nhanh hơn nên không chú ý đến điều gì và bắt đầu cởi đồ. Những cái nút áo ở đằng trước, và nàng để chúng dở dang trước khi đẩy cửa đóng lại. Nàng cởi hết đồ, tắm lại lần nữa và khoác chiếc áo choàng trắng vào. Nàng vừa thắt xong cái nơ dây đai quanh eo thì cánh cửa mở ra.

Alesandra cho rằng đó là người hầu gái đến phụ giúp. Nàng định quay lại, nhưng đột ngột bị chộp từ phía sau. Một bàn tay bịt miệng nàng để làm tắt tiếng thét theo bản năng vừa thoát ra cổ họng.

Nàng nghe tiếng chốt cửa và biết có ít nhất hai người đàn ông đang ở trong phòng.

Nàng quyết tâm giữ bình tĩnh. Nàng ép mình không chống cự. Tận sâu trong nàng là nỗi khiếp sợ tột cùng nhưng nàng sẽ không để nó kiểm soát suy nghĩ của mình. Lát nữa nàng sẽ trở nên kích động, sau khi thoát khỏi tên đàn ông khủng khiếp này.

Nàng sẽ phải kiên nhẫn, nàng tự nhủ và chờ cơ hội để thoát thân. Nàng sẽ không la hét, bất kể sự thôi thúc mạnh đến mức nào đi nữa. Các em gái của Colin có thể chạy đến, lạy Chúa, nàng không muốn họ bị thương.

Alesandra dịu xuống ngay khi nàng phác thảo kế hoạch hành động. Nàng sẽ hợp tác với bọn chúng cho đến khi họ đã rời khỏi đây đủ xa. Đó là cách để giữ gia đình Williamshire được an toàn. Sau đó nàng sẽ chiến đấu, gào thét và cào cấn, sẽ làm cho chúng hối tiếc vì đã dám động vào nàng.

Có tiếng gõ cửa. Kẻ giấu mặt sau lưng nàng siết chặt tay. Hắn thì thầm ra lệnh cho nàng yêu cầu mọi người không vào phòng.

Nàng gật đầu đồng ý rồi hắn thả tay khỏi miệng nàng. Tên đồng bọn mở chốt cửa. Alesandra có thể nhìn rõ hắn. Hắn có mái tóc đen với đôi lông mày rậm và làn da nhờn. Sự độc ác hiện rõ trên khuôn mặt hắn khiến nàng rùng mình. Từ vẻ ngoài của hắn, nàng biết hắn sẽ không ngại ngần chút nào về việc làm bị thương bất kỳ ai.

Tên đứng sau lưng nàng vung vẩy con dao găm trước mặt nàng và bảo nếu nàng kêu cứu hay cảnh báo thì hắn sẽ giết nàng.

Nàng không lo lắng về khả năng đó, vì biết hắn đang gạt mình. Tướng quân Ivan cần một cô dâu còn sống chứ không phải một xác chết. Nàng nghĩ sẽ nói cho hắn biết điều đó nhưng rồi lại thay đổi ý định. Tốt hơn là không nên tranh cãi. Nếu tin rằng nàng đang hợp tác, chúng có thể sẽ bớt cảnh giác một chút.

Alesandra được phép mở hé cửa chỉ vài centimet. Jade đang đứng ngoài hành lang, mỉm cười.

“Trời đất, Alesandra, em thậm chí còn chưa mặc váy cưới. Em có muốn chị giúp em không?”

Alesandra lắc đầu. “Chị có thể tự làm, Catherine, nhưng chị cảm ơn vì em mở lời. Tại sao em không trở lại dưới lầu và đợi với chồng của em? Chị chắc chắn Henry của em sẽ rất hài lòng nếu có em đứng bên cạnh để đón khách.”

Vẻ mặt Jade không thay đổi. Cô vẫn mỉm cười cho đến khi cửa đóng lại. Cô nghe thấy âm thanh của cái chốt cửa trượt vào khe khi quay người và lao xuống hành lang.

Colin vừa vào phòng đón khách lúc Jade chạm chân tới đầu cầu thang. Marian Rose từ phòng khách chạy ào ra và tung người vào vòng tay anh trai mình. Chàng nâng cô nhóc lên, hôn vào má, rồi cúi xuống để bế con gái của Caine, Olivia, bằng tay kia, đưa trẻ bốn tuổi tặng cho chú mình một nụ hôn ướt nhep.

Jade hồi hả xuống cầu thang. Caine bắt được cô ngay bậc cuối cùng. “Chậm thôi, cưng. Em sẽ làm gãy...” Nỗi sợ hãi trong mắt cô khiến anh lạnh người. “Có chuyện gì vậy?”

“Alesandra gọi em là Catherine.” Colin nghe được lời nói lo lắng của chị dâu. Chàng thả hai cô bé xuống và bước tới trước. Chàng thấy những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra vườn đang rộng mở và quắc mắt giận dữ. Cha mẹ chàng không hiểu sự cần thiết phải can trọng sao?

“Cô bé chỉ bối rối thôi”, Caine đoán chừng. “Hôm nay là ngày cưới và nhất định là cô bé có chút hồi hộp ấy mà.”

Jade lắc đầu. Cô ấy hướng về phía Colin để giải thích. “Alesandra bảo chị xuống dưới lầu và đứng cạnh Henry chồng chị. Có ai đó ở trong phòng với cô bé. Chị chắc chắn. Cô bé cố cảnh báo chị.”

Colin lập tức bước lên cầu thang. “Raymond và Stefan đứng gác bên dưới phía ngoài cửa sổ phòng Alesandra”, chàng yêu cầu Caine. “Caine, anh hãy ra cổng sau. Chúng có thể sẽ cố đưa cô ấy đi qua lối đó.” Chàng chạm chân đến đầu cầu thang trước khi kết thúc lời chỉ dẫn, lướt qua cha mẹ mình đang đi xuống, và tiếp tục sỏi chân nhanh trên hành lang.

Chàng cực kỳ bình tĩnh về những gì sẽ làm. Con thịnh nộ đang bùng cháy

trong người, nhưng chàng không để cảm xúc lấn át sự phán đoán. Chỉ sau khi Alesandra đã được an toàn, chàng mới có thể giải phóng cơn giận dữ.

Chàng đến trước phòng Alesandra, nhẹ nhàng kiểm tra cánh cửa và biết nó đã bị khóa trong, rồi chàng dồn sức mạnh lên vai, tông vào cánh cửa gỗ hết mức. Cánh cửa bung khỏi bản lề, chột cửa gãy rời, và phần còn lại của cửa bay vào phòng ngủ. Alesandra cố hét lên báo động cho Colin nhưng bàn tay của kẻ bắt cóc trùm lên miệng khiến nàng nín lặng. Tên kia đối mặt với Colin bằng một con dao lăm lăm trong tay. Colin di chuyển cực nhanh, khi địch thủ nhận ra thì đã quá muộn, con dao của hắn tung ra khỏi tay. Colin chộp lấy tay hắn, chàng bẻ quặt ra sau rồi thúc lên khiến bả vai của hắn tách rời khỏi hõm xương. Hắn rú lên đau đớn. Colin không cho hắn chút khoan dung nào. Chàng ném hắn đập đầu vào tường cạnh khung cửa.

Cơn giận dữ cho chàng sức mạnh của bốn người đàn ông. Chàng hầu như không thấy gì vì cơn giận mờ mắt, Alesandra trông đang chết khiếp và cái đồ thối tha kia đang đặt tay trên người nàng. Chiếc áo choàng nàng đang mặc hé mở vừa đủ để chàng nhận ra nàng không mặc gì bên trong cả.

“Bỏ tay người ra khỏi cô dâu của ta.” Colin gầm lên ra lệnh và tiến về phía trước. Kẻ bắt giữ Alesandra biết hắn bị mắc kẹt. Hắn đợi Colin đến gần hơn rồi đẩy mạnh Alesandra vào chàng và cố chạy ra khỏi phòng. Nhanh như cắt, Colin hất Alesandra lên giường, tránh khỏi nguy hiểm, rồi tay chàng chộp lấy cổ kẻ bắt giữ nàng.

Chàng nghĩ sẽ bẻ gãy cổ tên khốn kiếp ngay lúc đó, nhưng Alesandra đang nhìn chàng, và chết tiệt, chàng không muốn nàng khiếp sợ hơn nữa.

“Có lối ra nhanh hơn là đi bằng cầu thang đây”, chàng tuyên bố.

Bởi vì giọng chàng rất bình tĩnh và hợp lý, Alesandra chẳng hề được chuẩn bị cho hành động kế tiếp của chàng. Colin đúng là đã tóm lấy tên khốn và ném hắn lộn cổ ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ không mở. Thủy tinh bắn tung tóe đầy sàn nhà, và một vài thanh gỗ ở ô cửa kính ghim vào vai hắn khi hắn rớt xuống gờ cửa sổ. Colin thậm chí chưa thở lại được. Chàng làm bầm, “Quái quỷ”, có ít bụi vương trên quần và chàng thở dài, rồi quay lại với cô vợ sắp cưới bé nhỏ.

Alesandra không biết nên nghĩ gì. Colin hoàn toàn khủng khiếp chỉ một phút trước đây, bây giờ chàng đang cư xử giống như không có gì khác thường đã

diễn ra.

Chẳng lẽ chàng không nhận ra mình có thể đã giết tên khốn đó ư? Hay chàng nhận ra điều đó nhưng không quan tâm?

Alessandra quyết tâm tự mình tìm hiểu. Nàng nhảy xuống giường và đi như chạy về phía cửa sổ. Colin chặn nàng lại trước khi nàng có thể giẫm phải các mảnh vụn thủy tinh vì đi chân đất. Chàng lôi nàng trở lại về phía giường và thô bạo kéo nàng vào lòng.

“Lạy Chúa, Colin, chàng có nghĩ là mình giết hắn rồi không?”

Nỗi sợ hãi thô ráp trong giọng nàng làm chàng hồi tiếc là đã để nàng chứng kiến cuộc đấu vừa rồi. Nàng còn quá trẻ và trong sáng để hiểu rằng có một số kẻ tốt hơn là nên cút xuống địa ngục. Cái cách nàng run rẩy trong vòng tay chàng như muốn nói nàng sợ chàng.

“Không, ta không giết hắn”, chàng thăm thì cộc lốc. “Ta chắc Raymond bắt hắn.”

Colin tự hào về mình. Chàng đã thốt ra lời nói dối kinh khủng mà không bật cười.

Nàng không thể tin chàng nghĩ là mình đi tin chuyện vô lý như vậy. Nàng có thể cảm nhận cơn chấn động, biết chàng vẫn còn phản ứng với cuộc chiến vừa qua và quyết định làm chàng nguôi giận.

“Nếu chàng nói vậy”, nàng đồng ý.

Nàng bật ra tiếng thở dài bị dồn nén và thả lỏng cơ thể trong tay chàng. “Chàng quên mở cửa sổ, đúng không?”

“Ừ”, chàng nói dối. “Ta quên mất.”

Nàng trộm nhìn qua vai chàng. “Chàng chắc Raymond bắt hắn chứ?”

Chàng không nghe thấy sự thích thú trong giọng nàng. “Hoàn toàn chắc chắn.”

Chàng siết chặt nàng vào lòng và cúi xuống hôn đỉnh đầu nàng.

“Chúng có làm nàng đau không?”, giọng chàng hơi gay gắt vì lo lắng. Alesandra thấy được an ủi trong sự quan tâm của Colin.

“Không”, nàng thì thầm bên ngực chàng.

Nàng kín đáo nhìn quanh rồi dụi mắt vào ngực Colin. “Tên kia chuồn mất rồi”

“Caine đang đợi hấn”, chàng trả lời rồi cúi xuống hôn nàng tiếp. Nàng ngẩng mặt lên cùng lúc. Sự cảm dỗ mạnh đến mức không thể kháng cự lại. Miệng chàng bao phủ miệng nàng cho cái hôn lướt dịu dàng, nhưng nó không hề đủ. Chàng hôn sâu hơn, hài lòng vì không cần buộc nàng hé môi đón đợi. Lưỡi chàng quét vào bên trong quần lấy lưỡi nàng và một tiếng gầm gừ trầm trầm thềm khát thoát ra cổ họng.

Nụ hôn đang thiêu cháy nàng. Bởi không có chút kinh nghiệm nào nên không thể kiểm soát phản ứng với những đụng chạm kỳ diệu từ người đàn ông này. Nàng cũng không thể cảm nhận được hết mùi vị của chàng, và, Chúa ơi, mùi hương - rất sạch, rất đàn ông một cách tuyệt vời - vô cùng kêu gọi.

Sự hưởng ứng tự do của nàng gần như phá vỡ sức kiềm chế của chàng. Colin biết đã đến lúc dừng lại. Chàng cố kéo ra nhưng Alesandra không hợp tác với kế hoạch cao quý đó. Đôi cánh tay nàng quấn lấy cổ và vít đầu chàng thấp xuống để chàng hôn nàng sâu hơn nữa.

Chàng để nàng đi theo bản năng. Nàng thì thảo điều gì đó với một tiếng thở dài trước khi lưỡi rụt rè chạm vào lưỡi chàng. Colin cảm thấy tính kỷ luật và quy tắc của mình đã bay biến đi đâu mất. Môi chàng miết mài trên môi nàng hết lần này đến lần khác với yêu cầu mạnh mẽ.

“Có phải mọi chuyện... hãy vì lòng nhân từ của... để chuyện đó sau buổi lễ, Colin.”

Giọng Caine xé toạc không gian say đắm bao quanh Colin và Alesandra. Colin chậm chậm rút lui. Alesandra mất nhiều thời gian hơn một chút để trấn tĩnh lại. Colin phải giúp nàng gỡ tay ra khỏi cổ mình. Chàng cũng siết chặt sợi dây áo trên áo choàng.

Nàng chẳng động đậy, chỉ nhìn chàng chỉnh lại chiếc áo choàng che kín từng khoảng trống trên cổ mình. “Nàng nên mặc váy cưới ngay bây giờ”,

chàng thăm thì đề nghị, mỉm cười vì vẻ sững sốt trên mặt nàng. Nàng vẫn chưa tỉnh táo sau những đụng chạm vừa rồi, và sự thật đó làm chàng hài lòng hết sức.

“Nàng có nghe ta nói không?”, Colin hỏi bởi vì nàng vẫn không cử động. Nàng biết phải nắm bắt lại tâm trí mình. Nàng lùi lại một bước, tránh xa nguyên nhân khiến nàng mù mẫn cả người. “Vâng, ta nên thay đồ”, nàng gạt đầu đồng ý rồi lập tức phủ nhận bằng một cái lắc đầu. “Ta không thể thay đồ. Bọn họ...”

“Chị sẽ giúp em”, Jade tỉnh nguyện. Chị dâu Colin khẽ nhăn mặt lo lắng và thông cảm, “Nó không mất thời gian lắm đâu”, cô hứa.

Alesandra quay lại và cô nở một nụ cười. Nàng bất ngờ phát hiện ra cả Caine lẫn Jade đang đứng đó chỉ cách vài bước chân. Nàng không nghe thấy họ đi vào phòng.

Nụ hôn của Colin phong kín cả thế giới, nàng nhận ra, và, Chúa ơi, họ có thấy cách nàng bám chặt vào chàng không? Mặt nàng đỏ ửng bởi suy nghĩ về khả năng đó.

Sự bối rối đột nhiên làm nàng dường như không thể suy nghĩ. Nàng muốn nói gì đó nhưng không thể nhớ ra đó là điều gì. Nàng luồn tay vào tóc một cách lơ đãng. Chiếc áo choàng tách ra một chút khi nàng cử động. Colin tức khắc bước đến, kéo sát nó lại về đúng vị trí. Chàng hành động cứ như một ông chồng có quyền sở hữu vậy. Nàng có thể nghĩ đó là cử chỉ triu mến nếu chàng không bắt đầu cau mày.

“Nàng không nên tiêu khiển tự do trong chiếc áo choàng này”, chàng bảo nàng. “Các nữ tu không dạy cho nàng bất kỳ điều gì sao?”

Chàng không đùa. Nàng gạt tay chàng ra khỏi cổ mình và cố xoay chuyển sang chuyện khác. “Anh có bắt được tên chuồn xuống cầu thang không?” Nàng hỏi Caine.

“Có.”

“Tốt”, nàng thăm thì. “Họ đến đây với những bông hoa. Ta nên nhận ra... khi họ mang những cái bình lên lầu, nhưng ta...”

Mọi người chờ nàng kết thúc lời giải thích. Một lúc sau họ biết nàng sẽ

không nói thêm gì nữa.

“Tên kia thì sao?” Caine hỏi.

“Colin ném hẳn ra ngoài cửa sổ.”

“Raymond bắt hẳn ta”, Colin nói. Caine suýt nữa bật cười nhưng kịp thấy cái hắt đầu về phía Alesandra của em trai mình. Anh lập tức gật đầu tán thành với lời nói dối buồn cười đó. “Thật là tốt.”

“Có thể còn những tên khác đang đợi trong những phòng khác không?” Alesandra hỏi.

Colin trả lời nàng. “Không.”

“Cận vệ của em đã kiểm tra kỹ lưỡng ngôi nhà. Không còn kẻ nào khác nữa.” Caine cố xoa dịu nỗi sợ của Alesandra.

Jade kéo sự chú ý của chồng mình khi thở hắt nhỏ. Anh quay sang cô và thấy nước trong mắt cô. “Chuyện gì thế, cưng?”, anh thì thầm hỏi.

Jade chỉ xuống sàn trước tủ quần áo. Caine nhìn theo, thấy chiếc váy cưới, và làm bầm chửi rủa.

Alesandra không chú ý đến ai ngoài Colin. Nàng vừa nhận thấy chàng có vẻ khang khác nhưng lại không thể nắm bắt được nó.

“Chúng ta sẽ làm lễ cưới trong mười phút nữa, Alesandra. Nếu nàng còn mặc áo choàng thì nàng sẽ kết hôn trong chiếc áo đó. Caine, đổi áo khoác cho em. Áo em rách rồi.”

“Ta nghĩ kết hôn ngày hôm nay không được đâu”, Alesandra thì thào. “Mười phút”, Colin lặp lại.

Quai hàm chàng bạnh ra như bảo rằng chàng sẽ không nghe thêm lý lẽ nào nữa. Nàng vẫn cố gắng lần cuối. “Không”, nàng tuyên bố cùng vẻ mặt nổi loạn.

Chàng cúi xuống đến khi chỉ cách mặt nàng vài centimet. “Có.”

Nàng thở hắt ra, rồi gật đầu. Colin hài lòng vì rốt cuộc nàng cũng quyết

định hợp tác, chàng trao nàng một nụ hôn mạnh mẽ, sau đó quay lưng đi ra cửa.

“Bọn chúng đã phá hủy váy cưới của cô bé, Colin.”

Jade thông báo. Alesandra òa khóc nức nở. Mọi người tin nàng đau lòng vì chiếc váy cưới, dĩ nhiên là vậy, nhưng đó không phải là lý do thật sự làm nàng quần trí đến thế. Nàng đã xác định được vẻ khác lạ của Colin. “Chàng đã cắt tóc.”

Giọng nói phẫn nộ khiến Colin choáng váng. Chàng xoay người và thấy nước mắt chảy ròng ròng trên mặt Alesandra, lập tức muốn an ủi nàng. Ngay khi chàng bước đến chỗ nàng thì nàng bắt đầu lùi ra sau, thế là chàng dừng lại để nàng đứng yên. Chàng không muốn nàng vô tình giẫm lên những mảnh thủy tinh vỡ. Chàng cũng không muốn nàng hoảng sợ, và vẻ mặt nàng như đã sẵn sàng cho điều đó.

Alesandra đã bị chấn động và thêm vào đó là sự hồi hộp trong ngày cưới mà chàng đoán là đa số các cô dâu đều sẽ hành động vô lý như bây giờ.

Colin biết sẽ không bao giờ đưa được nàng xuống dưới lầu và làm lễ kết hôn cho đến lúc giúp nàng bình tĩnh lại được. Chàng quyết định nếu nàng muốn nói về tóc tai của mình lúc này thay vì tập trung vào vấn đề thực sự làm nàng thất vọng, chàng sẽ để nàng làm vậy.

“Đúng”, chàng nói, giọng êm dịu đến mức có thể. “Ta đã cắt tóc. Nàng phật ý à?”

Nàng gật đầu. “Ồ, vâng, nó làm ta phật lòng”, giọng nàng run lên giận dữ. “Thật ra mà nói, nó làm ta tức giận.”

Nét mặt chàng ngạc nhiên, chẳng hiểu tại sao nàng lại tức giận với mình. Rõ ràng chàng không nhớ những gì đã nói khi nàng hỏi tại sao chàng để tóc quá dài.

Tự do. Đúng, đó là những gì chàng nói. Nàng nhớ từng từ giải thích. Tóc dài ngang vai nhắc nhở chàng là người đàn ông tự do.

Alesandra nhìn xuống chân Colin. “Tại sao chàng không đeo xích chân, Colin?”

“Nàng đang nói cái gì thế?” Colin không thể không để lộ giọng bực tức. “Cô bé thất vọng vì váy cưới”, Caine quyết định vậy.

“Đừng can dự vào chuyện này”, Alesandra ra lệnh.

Caine nhướn mày. Bây giờ Alesandra hành động rất giống một công chúa và nàng xử sự với Caine giống như với một thần dân của mình. Anh không dám cười, e ngại sự thích thú của mình sẽ đẩy cơn nóng giận của nàng lên cao. Trông nàng rất giận dữ và khổ sở.

“Ôi, Chúa ơi, hãy nhìn những gì chàng làm với ta”, nàng nói với Colin. Nàng khoanh tay lại trước ngực và lườm chàng một cái trước khi hướng ánh mắt sang Caine. “Hãy tha thứ cho sự cáu kỉnh của ta. Ta không thường để cho người khác thấy mình khó chịu, nhưng người đó làm ta quên hết những quy tắc vàng của Mẹ bề trên. Ta sẽ không ở trong tình trạng như vậy nếu người đó không cắt tóc.”

“Người đó?” Caine lặp lại với nụ cười đến tận mang tai.

“Quy tắc vàng là gì?” Jade hỏi tò mò.

“Váy cưới không phải là lý do làm nàng khó chịu?” Colin khó hiểu.

“Phẩm giá và chuẩn mực”, Alesandra giải thích với Jade trước khi quay lại về phía Colin. “Không, thật sự không phải tại váy cưới.” Nàng hít thật sâu và tự ra lệnh cho chính mình phải dịu xuống. Colin không thể hiểu cái tát mạnh nhạy cảm chàng vừa dành cho nàng, nàng đoán vậy, và chàng đã từ bỏ tự do của mình, “Ôi, đừng bận tâm. Vâng, dĩ nhiên ta thất vọng vì chiếc váy cưới. Mẹ chàng cũng sẽ thất vọng lắm. Bà đã trả cả một món tiền lớn cho những dải đăng ten đó. Nó sẽ làm bà đau lòng nếu biết nó bị phá hỏng.”

“Vậy là nàng lo lắng cho cảm xúc của mẹ ta?” Colin hỏi, cố gắng đến trung tâm của vấn đề.

“Ta vừa mới nói đúng không? Colin, sao chàng có thể cười vào lúc này? Ta không có gì để mặc.”

“Chắc chắn...”

Nàng không để chàng kết thúc. “Hứa với ta chàng sẽ không nói với mẹ chàng”, Alesandra yêu cầu. “Ta muốn chàng hứa, Colin. Nó sẽ phá hỏng

đám cưới của bà nếu bà biết được.”

“Đây là đám cưới của nàng, Alesandra, không phải của mẹ ta.”

Nàng chẳng muốn nghe thêm. “Hứa với ta.”

Colin thở dài sườn sượt. “Ta sẽ không nói với bà.” Chàng không thêm vào rằng mẹ chàng chắc chắn sẽ nhận ra Alesandra không mặc váy cưới. Nàng vẫn còn quá bối rối để nghĩ về điều đó và chàng sẽ không nhắc nhở nàng được.

Nàng cũng buộc Caine và Jade hứa. Mọi người nhanh chóng đồng ý để làm dịu Alesandra. Colin lắc đầu trước hành vi kỳ quái của nàng. Chàng nắm lấy vai, kéo đến gần và hôn nàng. Sau đó thả nàng ra và rời khỏi phòng. Caine theo sau chàng tức thì.

“Cô ấy có vẻ hơi bồn chồn, phải không?” Colin hỏi Caine.

Anh trai chàng phá ra cười như nắc nẻ. “Anh không thể hình dung tại sao”, anh dài giọng. “Cô dâu của em bị đối xử thô bạo, suýt bị bắt cóc bởi hai trong số những tên khốn kiếp xấu xa nhất mà anh từng gặp và chắc chắn là rất khiếp sợ. Cô bé cũng đã làm rõ một cách hoàn hảo rằng cô bé không muốn lấy em, và váy cưới của cô bé bị xé thành từng mảnh. Không, anh không thể hình dung tại sao cô bé bồn chồn.”

Colin rụt vai. “Một ngày khó khăn”, chàng lầm bầm.

“Sẽ khá hơn thôi”, Caine dự đoán. Anh hy vọng là mình đúng.

Không ai trong hai người nói thêm lời nào nữa cho đến khi họ đến phòng đón khách. Họ trao đổi áo khoác dọc đường xuống cầu thang. Nó gần vừa vặn với Colin.

Colin nhận thấy đám đông tập trung tại phòng khách, chàng bắt đầu đi vào trong, sau đó đột ngột đứng lại và hướng về Caine.

“Anh sai rồi.”

“Sẽ không khá hơn à?”

Colin lắc đầu. “Anh nói Alesandra không muốn kết hôn với em. Anh sai rồi.

Cô ấy muốn.”

Caine mỉm cười. “Vì em nhận ra cô bé yêu em?”

Anh nói như thể nó là một chuyện hiển nhiên nhưng Colin lại xem nó là một câu hỏi. “Không, cô ấy chưa yêu em, nhưng sẽ yêu. Năm năm nữa, sau khi em đã tạo dựng được tài sản, rồi cô ấy sẽ nhận thấy cô ấy không sai lầm.”

Caine không thể tin nổi em trai mình có thể chậm hiểu đến mức đó. “Cô bé đã có tài sản, Colin. Cô bé cần...”

“Kết hôn”, Colin chầm dứt. “Tất cả những người đó đang làm gì ở đây?” Dĩ nhiên, chàng cô tình chuyên đề tài. Colin không muốn thảo luận về động cơ của Alesandra bây giờ. Chàng cũng đặc biệt không muốn nghĩ đến lý do mình kết hôn với công chúa.

Buổi lễ diễn ra một tiếng đồng hồ sau. Colin đứng với anh trai ở trước mặt vị mục sư trong lúc chờ cô dâu lấy lại bình tĩnh sau những thiệt hại đã xảy ra, là một cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội để giữ chàng bình tĩnh. Sự kích động đang làm chính chàng ghê sợ, vì muốn tin rằng mình là người đàn ông luôn luôn giành được quyền kiểm soát. Chưa bao giờ có điều gì làm chàng rối trí, chàng tự nhắc nhở. Quý tha ma bắt, chàng thờ dài thừa nhận, giờ mình đang rối trí, cái cảm giác này thật sự lạ lùng và chàng không biết chiến đấu với nó như thế nào nữa. Colin đổ lỗi cho việc thiếu tự chủ của mình là do Alesandra. Cho đến ngày nàng bước vào cuộc đời chàng, chỉ là ý tưởng kết hôn cũng khiến chàng co rúm cả người. Tuy nhiên, bây giờ, sự kích động lại đến từ lý do đối lập. Chàng muốn hoàn thành lễ cưới trước khi có bất cứ điều gì khác có thể xảy ra.

Chàng vẫn có thể mất nàng.

“Vì Chúa, Colin. Đây là đám cưới, không phải đám tang. Thôi ngay về cau có đi.”

Colin chẳng có tâm trạng để chinh anh trai mình. Tâm trí chàng hoàn toàn đang bị xâm chiếm bởi suy nghĩ về tất cả mọi thứ có thể gặp rắc rối. Và rồi Công tước Williamshire hộ tống Alesandra vào phòng khách. Nàng đang khoác tay cha chàng nhưng Colin không chú ý đến ông chút nào. Ánh mắt nhìn đăm đăm vào cô dâu. Nàng càng đến gần, sự bình tĩnh càng trở về với chàng nhiều hơn. Cảm giác mãn nguyện giải thoát Colin khỏi lo lắng và vào

lúc nàng đến bên cạnh thì chàng không cau có chút nào nữa.

Nàng sắp thuộc về chàng.

Alesandra quá hồi hộp, nàng đang run rẩy. Nàng mặc chiếc váy sa tanh mượt mà màu ngà. Đường cắt may rất đơn giản, nhưng sang trọng, cổ áo không quá hở, nhưng nó vẫn kêu gọi. Alesandra không đeo nữ trang. Nàng không cầm hoa trong tay, mái tóc cũng không được giữ lại bằng những chiếc kim cài tóc. Mái tóc quăn sẫm màu nhẹ nhàng buông lơ lửng trên vai khi chuyển động là tất cả sự tô điểm mà nàng cần.

Lạy Chúa, nàng làm chàng hài lòng. Chàng mỉm cười vì nàng ngượng ngùng. Nàng không nhìn chàng và giữ mắt nhìn xuống ngay cả khi người giám hộ hôn lên má để chúc phúc. Nàng không muốn rời khỏi ông. Ông phải gỡ tay Alesandra ra và đặt vào tay Colin.

Đám đông gia đình và bạn bè vây quanh họ. Alesandra dường như bị nuốt chửng ngay lúc ấy. Nàng cảm thấy bị mắc kẹt, quá tải và kinh hoàng như thể cả nàng và Colin đang phạm lỗi. Sự run rẩy tăng dần cho đến khi nàng không thể đứng vững và thở đều đặn được. Colin nắm lấy tay nàng và siết nhẹ. Kỳ lạ, cử chỉ đó làm nàng dịu đi đôi chút.

Cô con gái bốn tuổi của Caine giúp Alesandra tổng khứ nốt phần còn lại của nỗi sợ hãi. Cô bé không thể thấy chuyện gì đang xảy ra và vắn người len qua đám đông để đứng cạnh Alesandra. Vờ như không thấy mẹ mình đang tức giận lắc đầu như phản đối, cô bé nhón chân nắm lấy tay Alesandra.

Vị mục sư vừa mới mở cuốn sách cầu nguyện khi ông liếc nhìn xuống dưới và thấy cô bé. Ông lập tức húng háng ho để khóa lấp sự thích thú của mình.

Alesandra không giữ được tự chủ. Nàng nhìn cô bé tinh quái có mái tóc đen, đôi mắt màu lục và phá lên cười. Rõ ràng Olivia chưa bao giờ vui thích, thoải mái như thế và ai đang trông nom bé đã không hoàn thành nhiệm vụ mất rồi. Cô bé là một thảm họa. Gấu váy của cô bé đầy vết bẩn, chứng tỏ bé đã chạy chơi trong vườn, và những đốm đỏ rượu Pân mà Nữ Công tước dự định thết đãi khách khứa cho biết bé đã thám hiểm khu nhà bếp. Chiếc khăn choàng vai của bé giờ rơi xuống hông, nhưng điều làm Alesandra hoàn toàn mất đi sự điềm tĩnh là cái nơ con bướm to đùng màu hồng của Olivia. Nó tạm thời nằm ngay trên mắt phải của bé và khi cười với Alesandra, bé phải cố đẩy ngược nó lên đỉnh đầu.

Tim Jade đang đập thình thịch trước sự xuất hiện của Olivia. Caine cúi xuống và cố gắng len đến sau cả Colin lẫn Alesandra để bắt cô con gái của mình. Bé giãy giụa lùi lại và cười khúc khích thích thú.

Alesandra lãnh trách nhiệm. Nàng không thể làm gì với những vết bẩn trên áo Olivia, nhưng nàng có thể chỉnh lại trang phục cho cô bé. Nàng rút tay khỏi tay Colin, cột lại khăn choàng cho Olivia, rồi chỉnh lại cái nơ con bướm ngay ngắn trên đầu. Olivia yên lặng sau những giây phút làm náo loạn và khi Alesandra kết thúc nhiệm vụ, nàng lại nắm lấy tay cô bé. Nàng đứng thẳng lưng và hướng mặt về vị mục sư. Nàng vẫn không nhìn Colin, nhưng khẽ đưa tay sang và luồn những ngón tay vào tay chàng. Chàng hiểu và nắm lấy tay nàng.

Bây giờ nàng đã kiểm soát được bản thân. Giọng nàng khá run khi trả lời câu hỏi của mục sư. Nàng nhận thấy ngay khi nàng đồng ý trở thành vợ Colin, chàng có vẻ thả lỏng. Nàng ngược nhìn và thấy chàng đang mỉm cười với mình. Ánh mắt Colin sáng lấp lánh khiến tim nàng đập nhanh hơn một nhịp.

Cuối cùng, buổi lễ cũng kết thúc.

Colin nhẹ xoay nàng đối diện với mình và cúi xuống hôn nàng. Tất cả mọi người hò reo chúc tụng, Colin chỉ vừa lướt qua môi nàng, thì bị nện vào lưng và kéo ra để chúc mừng. Chàng giữ Alesandra đi cùng. Chàng sẽ không để nàng thoát khỏi tầm mắt... hay sự đụng chạm của mình. Chàng vòng tay quanh eo và kéo nàng dựa sát vào người mình. Alesandra không nhớ nhiều những hoạt động chúc mừng sau buổi lễ. Nàng cảm thấy như đang đi loanh quanh trong sương mù. Những ly rượu nâng cao liên tục trước, trong và sau bữa tiệc, nhưng nàng không thể nhớ đã nói những gì. Nàng được bao quanh bởi gia đình và bạn bè của Colin và việc họ chấp nhận nàng ngay lập tức vừa dễ chịu lại vừa quá mức.

Ngài Richards khăng khăng muốn nói chuyện với Colin và Caine trong thư viện, nhưng Colin giữ ông ở tại chỗ. Vị lãnh đạo không thể từ chối, nhưng sau khi Alesandra hứa sẽ luôn ở trong tầm mắt của các cận vệ thì chàng đồng ý. Chàng và Caine theo Richards lên lầu, họ có một cuộc họp kéo dài ít nhất mười lăm phút sau đó. Colin tìm thấy cô dâu của mình trong phòng khách. Nàng đang cố lắng nghe cùng lúc ba cuộc đối thoại khác nhau. Marian Rose đang nài nỉ xin phép được đến nhà Colin cùng nàng, Catherine hỏi khi nào cô bé được gặp nàng nữa, và Công tước đang kể cho bất cứ ai muốn nghe những câu chuyện thời thơ ấu thú vị về các cậu con trai của ông.

Alessandra trông có vẻ quá tải bởi tất cả các chuyện đó. Colin quyết định đã đến lúc phải đưa nàng về nhà. Nàng không tranh cãi với quyết định đó và thực ra thì nàng có cảm giác nhẹ nhõm hẳn.

Mất hai mươi phút để cảm ơn và từ biệt, đó là lúc sự kiên nhẫn của Colin đến giới hạn cuối cùng, rốt cuộc thì họ cũng ở trong xe và đang trên đường về nhà.

Sự yên lặng trong xe hoàn toàn đối lập với nơi hỗn độn mà họ vừa rời khỏi. Colin duỗi thẳng chân, nhắm mắt và cười toe toét.

Chàng đang nghĩ về đêm tân hôn. Alessandra ngồi đối diện với chồng. Trông nàng cứng đờ và đôi tay xoắn chặt vào nhau đặt trong lòng.

Nàng cũng đang nghĩ về đêm tân hôn của họ.

Colin mở mắt và thấy cái nhú mày của nàng. Chàng cũng nhận thấy nàng đang tự làm đau tay mình.

“Có chuyện gì sao?”, chàng hỏi, dù đã đoán ra được đó là chuyện gì. “Đêm nay...”

“Sao?”

“Chàng nhất quyết muốn có ta trên giường ư?”

Đúng.

Vai nàng sụp xuống. Màu sắc trên mặt nàng vụt tan biến, và, khi thật, trông nàng đáng thương làm sao. Chàng suýt nữa bật cười nhưng kịp thời dừng lại, cảm thấy mình thật đê cáng vì đang tìm chút thích thú trên sự lo âu của nàng. Nàng ngây thơ, hiển nhiên sợ hãi với những điều chưa biết và nhiệm vụ của chàng là giúp nàng vượt qua nỗi sợ chứ không phải làm nó tăng thêm.

Chàng vươn người tới trước, nắm lấy đôi bàn tay nàng. “Sẽ ổn cả thôi”, chàng thì thầm, giọng khàn khàn.

Vẻ mặt nàng khiến chàng biết là nàng chẳng tin. “Vậy là chàng không quan tâm đến việc thương lượng lại?”

“Thương lượng lại chuyện gì?”

“Lợi ích của chàng.”

Chàng chậm chậm lắc đầu. Nàng rút tay ra. “Alesandra, mọi việc sẽ ổn thôi”, chàng lặp lại.

“Vì chàng nói vậy”, giọng Alesandra đầy lo lắng. “Nhưng ta không có thông tin gì để chứng minh chàng đúng cả. Chàng có tài liệu nào về chuyện này để ta có thể đọc trước khi đi ngủ không?”

Colin dựa người ra sau, gác chân lên ghế ngồi đối diện và chăm chăm nhìn nàng. Chàng thật xứng đáng với sự tự khen ngợi bản thân vì chàng không cười. “Tài liệu gì?”

“Ta nghĩ chàng có thể có sách... hay cái gì đó”, nàng giải thích. Nàng đang cố tự kiềm chế không vận vẹo đôi tay để chàng không thể thấy nàng thấp thỏm đến thế nào. “Chỉ là cái gì đó sẽ giải thích những gì sắp xảy ra”, nàng thêm vào với một cái nhún vai cố tình. “Ta chỉ hơi tò mò, chàng biết đó.”

Chàng hiểu nàng hoàn toàn khiếp sợ. Chàng gật đầu để nàng nghĩ mình tin lời nói dối đó, sau đó hỏi bằng giọng hờ hững, “Nàng đừng nói rằng Mẹ bề trên đã nói cho nàng biết mọi chuyện cần biết?”

Nàng im lặng trong một lúc lâu. Colin kiên nhẫn chờ đợi. Alesandra quay mặt ra cửa sổ. Bên ngoài tối om nhưng mặt trăng đủ sáng để nàng có thể thấy con đường xe đang chạy và nhận ra họ sắp về đến nhà. Nàng sẽ không hoảng sợ, Alesandra tự nói với chính mình. Nàng là một người phụ nữ đã trưởng thành và thật buồn cười nếu khổ sở quá mức như thế này.

“Alesandra, trả lời ta đi”, Colin ra lệnh.

Nàng cố gắng che giấu sự ngỡ ngàng và giọng nói ra vẻ thờ ơ khi cuối cùng cũng mở miệng giải thích. “Mẹ bề trên có nói chuyện riêng với ta, nhưng giờ ta nhận ra bà đã không cho ta biết đầy đủ kiến thức.”

“Chính xác thì bà ấy nói những gì?” Nàng không muốn tiếp tục đề tài này và lấy làm tiếc vì đã gọi nó lên. “ô, là vậy vậy đó”, nàng nhún vai thăm thẳm. Colin đầu dễ cho qua. “Chính xác thì ‘là vậy vậy đó’ là gì?”

Cỗ xe dừng lại ở trước cửa nhà. Nàng nhào tới cái chốt cửa. Colin chộp lấy tay nàng công chúa và giữ chặt. “Nàng chưa trả lời ta”, chàng nhắc.

Nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay chồng bên trên tay mình. ít nhất nó cũng to gấp đôi bàn tay nàng, và, Chúa ơi, tại sao trước đây nàng không chú ý đến khổ người to lớn của người đàn ông này? Nàng đã không nghĩ sẽ ngủ cùng chàng, nàng tự nhắc. ít nhất là không phải từ năm này qua năm khác, cho đến khi hoàn toàn thoả mái với ý nghĩ... và, lạy Chúa, niềm tin ngu ngốc đó ngây thơ làm sao. Alessandra đột nhiên thấy mình giống một kẻ ngốc nghếch.

Lẽ ra nàng nên kiên quyết trở thành nữ tu.

“Mẹ bề trên nói ta không thích hợp với những nghi lễ linh thiêng.” Nàng buột miệng nói to, sau đó thở dài. “Ta không đủ khiêm tốn. Bà ấy nói với ta như vậy.”

Nàng đang cố tình chuyển đề tài. Colin biết chính xác những gì nàng suy tính, dĩ nhiên là thế rồi. “Và bà ấy nói gì về chuyện quan hệ vợ chồng?”

Nàng lại nhìn vào tay chàng khi trả lời. “Bà nói rằng thân thể của người phụ nữ giống như một ngôi đền. Rồi đó, ta đã nói rồi. Giờ chàng sẽ thả ta chứ? Ta muốn ra ngoài.”

“Chưa đâu”, chàng phản đối, giọng nói dịu dàng làm giảm bớt phần nào sự ngượng nghịu của nàng.

“Chàng sẽ nói cho ta nghe tất cả, phải không?”

Chàng cười vì vẻ bức tức hiện rõ trên khuôn mặt nàng. “Đúng vậy”, chàng đồng ý. “Ta sẽ nói cho nàng nghe tất cả.”

“Colin, có lẽ chàng không nhận thấy, nhưng chủ đề này làm ta ngượng đấy.”

“Ta thấy chứ.”

Nàng cảm nhận được sự thích thú trong từng lời của chồng nhưng không ngược lên nhìn vì nàng biết nếu thấy chàng đang mỉm cười thì có lẽ nàng sẽ gào lên mất thôi.

“Chàng không ngưng à?”, nàng hỏi. “Không.”

Nàng cố kéo tay mình ra khỏi tay chàng lần nữa. Chàng giữ chặt.

Chúa ơi, chàng là một kẻ cực kỳ cứng đầu. Nàng biết chàng sẽ không để nàng ra khỏi xe cho đến khi trả lời hết.

“Đàn ông sẽ muốn được tôn thờ ở đó”, nàng vụt nói nhanh.

“Ở đâu?”, chàng hỏi, vẻ bối rối rõ ràng vì bị nàng làm cho lộn xộn đầu óc.

“Tại ngôi đền”, nàng gằn như hét lên. Chàng không bật cười. Chàng buông tay nàng và tựa ra sau. Chân chàng vẫn ngăn chặn hiệu quả lối ra của nàng ngay cả trong trường hợp nàng muốn mở chốt cửa. “Ta hiểu rồi”, chàng trả lời. Chàng cố giữ giọng càng bình thường càng tốt, hy vọng thái độ tự nhiên sẽ làm dịu đi nỗi lo lắng của nàng.

Mặt nàng bừng đỏ dữ dội, cứ như bị mặt trời thiêu đốt. Colin phát hiện sự ngây thơ của nàng cực kỳ dễ thương.

“Bà ấy còn nói gì khác nữa?”, chàng hỏi.

“Ta không được để cho họ...”

“Tôn thờ?”

Nàng gật đầu. “Ta không được để cho bất kỳ ai chạm vào người cho đến lúc kết hôn. Rồi Mẹ bẽ trên cam đoan với ta tất cả sẽ ổn vì kết quả của cuộc hôn nhân là xứng đáng và cao quý.”

Nàng ngược lên xem chàng phản ứng như thế nào với lời giải thích, thấy vẻ hoài nghi và nghĩ chàng chưa hiểu. “Một đứa trẻ là kết quả xứng đáng.”

“Ta nắm được rồi.”

Alesandra ngồi xuống và chú tâm làm thẳng nếp chiếc váy. Một phút dài đi qua trong im lặng trước khi Colin tiếp tục. “Bà ấy bỏ qua một vài chi tiết, phải không?”

“Vâng”, Alesandra thì thầm. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng Colin cũng hiểu nàng thiếu kiến thức.

“Nếu có sách hay tài liệu mà ta có thể đọc...”

“Ta không có bất cứ thứ gì về đề tài này trong phòng làm việc”, chàng nói.
“Ta thậm chí không biết liệu những thứ như vậy có được in ấn hay không.”

“Nhưng chắc chắn...”

“Ồ, có sách đấy, nhưng không phải là loại sách ta cho phép nàng đọc. Chúng cũng không được bán trên thị trường.”

Colin nghiêng người, kéo chốt và đẩy cửa xe mở ra. Chàng vẫn chăm chăm nhìn cô dâu của mình mặt đang ửng đỏ suốt lúc đó.

“Chàng đề nghị ta làm gì?”

Nàng tự hỏi lòng mình câu hỏi đó. Chàng nâng cằm nàng lên và ép nàng phải nhìn vào mắt mình. Đôi mắt xanh thăm thẳm đầy mây mù lo lắng. “Ta muốn nàng tin ta.”

Nghe có vẻ như một mệnh lệnh hơn là lời đề nghị. Nàng quyết định sẽ tin chàng, dĩ nhiên, vì lý do đơn giản là nàng không có cơ hội nào khác để lựa chọn cả. Nàng nhanh chóng gật đầu. “Vậy thì tốt thôi. Ta sẽ tin chàng.”

Sự đồng ý tức thì của nàng làm chàng hài lòng. Colin hiểu tại sao nàng muốn biết trước chính xác những gì sẽ xảy ra. Đó là một cách để Alesandra nắm quyền điều khiển. Nàng biết càng nhiều, thì sẽ càng ít lo sợ.

Đó là điều bình thường và là tục lệ cho những cô gái trẻ có được thông tin cần thiết từ mẹ của họ, tất nhiên, ít nhất thì Colin nghĩ rằng đó là một cách hay. Chàng cho rằng mẹ mình cũng đã nói chuyện với em gái Catherine về những quan hệ trong hôn nhân. Không may, mẹ của Alesandra đã mất trước khi con gái bà đủ lớn để cần phải biết những kiến thức như thế.

Và vì vậy một trong những bà sơ đã đảm nhận nhiệm vụ. “Chính xác thì Mẹ bề trên bao nhiêu tuổi?”, chàng hỏi.

“Trông bà chắc đã tám mươi, nhưng ta cho rằng có lẽ bà trẻ hơn”, Alesandra trả lời. “Ta không bao giờ dám hỏi bà ấy. Tại sao chàng hỏi vậy?”

“Không có gì”, chàng trả lời. Chàng quay lại đề tài đang là nỗi lo của nàng.
“Alesandra, ta sẽ giải thích mọi chuyện cho nàng.”

Sự dịu dàng trong giọng Colin môn trớn lên má nàng. “Chàng sẽ làm vậy chứ?”

“Đúng”, chàng hứa trong tình trạng đãng trí. Tâm trí chàng đang bị chiếm cứ bởi hình ảnh người nữ tu cao tuổi giải thích các vấn đề của cuộc sống cho Alesandra biết, sử dụng những từ mô tả như ngôi đền và tôn thờ... Ôi, Chúa ơi, chàng muốn có mặt ở đó để được nghe buổi thảo luận riêng tư.

Alesandra thấy những tia sáng lấp lánh trong mắt Colin và lập tức vội đi tới kết luận rằng sự ngây thơ của nàng làm chàng buồn cười.

“Ta rất tiếc, ta đang xử sự rất... thiếu kinh nghiệm.”

“Nàng không có kinh nghiệm”, chàng nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Vâng, và ta rất tiếc.”

Colin bật cười. “Ta thì không”, chàng nói.

“Chàng thật sự sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của ta chứ?”, Alesandra hỏi, vẫn không chắc mình tin chàng. “Chàng sẽ không bỏ qua bất cứ điều gì chứ? Ta không thích điều bất ngờ.”

“Ta sẽ không bỏ qua bất cứ điều gì.” Nàng thở dài và thôi xoắn những nếp gấp trên váy. Lời hứa của Colin vừa giúp nàng kiểm soát nỗi sợ hãi. Nàng thậm chí không để tâm đến việc chàng thích thú vì phát hiện ra mình lúng túng. Chàng sẽ cho nàng biết những kiến thức cần thiết và tất cả đều đáng quan tâm. Nàng nhẹ cả người cùng với lòng biết ơn.

“Tốt, sau đó mọi việc sẽ ổn cả”, nàng tuyên bố. “Bây giờ chúng ta có nên rời xe không?”

Colin đồng ý. Chàng nhảy ra khỏi xe trước, rồi đỡ lấy Alesandra. Cả hai người cận vệ đều căng thẳng, rõ ràng quan tâm đến công chúa của họ. Họ đều muốn nàng bị nhốt trong nhà, đảm bảo an toàn hơn là lang thang ngoài đường.

Flannaghan lượn lờ ở ngưỡng cửa, chờ để chào đón bà chủ mới của mình.

Anh nhận chiếc áo choàng từ tay nàng, phủ lên cánh tay và tặng nàng lời chúc mừng chân thành.

“Nếu người muốn lên lầu bây giờ thì tôi sẽ chuẩn bị nước tắm cho người, thưa công chúa”, anh đề nghị.

Cái ý tưởng tắm nước nóng sau một ngày dài đầy sự kiện này hấp dẫn nàng ngay lập tức. Nó không quan trọng lắm trong ngày hôm nay, nhưng Mẹ bề trên đã bảo nàng rằng tình trạng sạch sẽ đi cùng sự sùng đạo vì vậy nàng không cảm thấy suy đồi chút nào.

“Colin sắp nói chuyện với ta trong phòng làm việc nên ta sẽ tắm sau”, nàng nói với Flannaghan.

“Tắm trước đi”, Colin đề xuất. “Ta có một vài giấy tờ phải xem xét.”

Ồ, dĩ nhiên đó là một lời nói dối.

Colin chẳng có ý định nào về công việc trong đêm tân hôn, nhưng chàng nghĩ tắm tấp sẽ giúp Alesandra thư giãn và trông nàng dường như cần làm cho đáng trí một tí.

Đám cưới của công chúa được tổ chức trong một ngày thật tồi tệ và dù nàng có vẻ như ít lo lắng và đã kiểm soát được cảm xúc thêm một chút vào lúc này thì chàng biết thần kinh nàng vẫn còn đang căng thẳng. “Theo ý chàng vậy”, Alesandra chấp nhận. Nàng theo người quản gia lên lầu. Colin ở ngay phía sau.

“Đám cưới thật đẹp phải không thưa công chúa?” Flannaghan hỏi.

“Ồ, vâng”, Alesandra trả lời, giọng nhiệt tình. “Đúng không, Colin?”

“Nàng suýt bị bắt cóc”, chàng nhắc cho nàng nhớ.

“Vâng, nhưng những thứ khác, nó thật tuyệt vời, phải không?”

“Và khủng khiếp.”

“Vâng, nhưng...”

“Chúng đã phá hoại chiếc váy cưới của nàng.”

Nàng dừng lại trên một bậc thang, xoay lại nhìn chồng. Rõ ràng nàng không muốn nhắc đến các sự cố đó. “Mọi cô dâu đều mong mỗi đám cưới của họ hoàn hảo”, nàng bực mình. Chàng nháy mắt với vợ. “Sau đó thì nó hoàn hảo”, chàng tán thành.

Nàng mỉm cười, hài lòng.

Flannaghan đợi cho đến khi anh và Alesandra còn lại một mình trong phòng ngủ để nài nỉ nghe nàng kể các chi tiết của đám cưới. Raymond và Stefan mang những thùng nước nóng đổ vào bồn tắm hình bầu dục.

Người quản gia chu đáo chuẩn bị quần áo cho nàng và đó là một chiếc váy trắng được gấp lại đặt trên giường.

Nàng hưởng thụ thời gian tắm tấp. Nước nóng giúp nàng thư giãn và làm dịu sự căng thẳng đang đè nặng trên vai. Nàng gội đầu với xà phòng có mùi hoa hồng, sau đó ngồi gần lò sưởi hong khô mái tóc. Alesandra không cần phải vội bởi nàng biết Colin đang bận làm việc với mớ sổ sách và có lẽ sẽ mất nhiều thời gian, ít nhất một giờ đã trôi qua trước khi nàng quyết định tạm dừng công việc của mình. Mái tóc đã khô hẳn nhưng sau khi mặc áo choàng, nàng có thêm mười phút để chải lại mái tóc quăn. Rồi nàng ngáp ngủ. Nước nóng cùng sức nóng tỏa ra từ ngọn lửa trong lò sưởi khiến nàng thấy buồn ngủ, và nàng không muốn ngủ thiếp đi trong quá trình giải thích của Colin.

Nàng đi qua những lối thông sang phòng làm việc. Alesandra gõ cửa, sau đó vào trong. Colin không có tại bàn làm việc. Alesandra không chắc liệu chàng ở trong phòng ngủ hay ở dưới lầu. Nàng quyết định đợi trong phòng làm việc, đoán là chàng sẽ muốn nói chuyện ở đó, nàng ngồi xuống, lấy một tờ giấy. Nàng vừa lấy cây bút và chấm vào lọ mực thì Colin xuất hiện ở cánh cửa thông sang phòng ngủ của mình.

Hình ảnh chàng quét sạch không khí trong phổi nàng. Rõ ràng Colin cũng vừa tắm xong, vì tóc chàng vẫn còn ẩm ướt. Chàng không mặc gì ngoài chiếc quần chèn màu đen và còn không cài khuy.

Thân hình chàng mạnh mẽ. Làn da màu đồng tuyệt đẹp và sức mạnh gân guốc ẩn nấp dưới vẻ ngoài trơn bóng của những thớ thịt vạm vỡ gợi cho nàng hình ảnh của một chú báo rừng. Những múi cơ săn chắc cuộn lại nhẹ nhàng khi chàng di chuyển. Ngực chàng được bao phủ bởi một thảm lông dày, sẫm màu, loãn xoắn hẹp dần tạo thành hình chữ V nơi thắt lưng.

Nàng không dám nhìn xuống thấp hơn nữa.

Colin tựa vào khung cửa, khoanh tay trước ngực, và mỉm cười với vợ. Một màu đỏ lan rộng trên đôi má nàng.

Nàng đang liên tục gấp tờ giấy lại rồi mở ra trong tay và cố gắng hành động thật thờ ơ, chàng biết sẽ phải thật chậm rãi và nhẹ nhàng để giúp nàng tránh xa nỗi sợ hãi. Nó sắp sửa trở thành một công việc khó khăn, vì Colin chưa từng đưa một cô gái còn trong trắng lên giường và hình ảnh Alesandra trong chiếc áo ngủ trắng tinh cùng áo choàng đã tạo nên một luồng hơi nóng chạy dọc cơ thể chàng. Chàng đang bị hấp dẫn dù chỉ là nhìn nàng. Ánh mắt chàng tập trung vào khuôn miệng nhỏ và nghĩ đến những gì mình sẽ muốn nàng làm bằng đôi môi ngọt ngào, đầy đặn và hơi bĩu ra nũng nịu.

“Colin, chàng đang nghĩ gì vậy?” Chàng biết chẳng hay ho gì nếu nói thật. “Ta đang thắc mắc nàng định làm gì với tờ giấy đó”, chàng nói dối. Nàng không còn tập trung được vì bối rối quá mức. Nàng nhìn xuống bàn tay mình trước khi kịp hiểu điều chàng vừa hỏi. “Ghi chú”, nàng trả lời ngắn gọn.

Chàng nhướn mày. “Ghi chú?”

“Vâng. Ta nghĩ mình sẽ ghi lại những điều chàng giải thích, như vậy ta sẽ không quên bất cứ điều gì quan trọng cả. Có được không, Colin?” Giọng nàng lo âu cắt đứt niềm thích thú của chàng.

“Nàng sắp xếp tốt làm sao”, chàng nói.

Nàng mỉm cười. “Cảm ơn chàng. Cha ta là người đầu tiên dạy ta các công việc được sắp xếp tốt thì quan trọng như thế nào. Sau đó Mẹ bề trên nhận nhiệm vụ đào tạo ta.”

Chúa ơi, nàng muốn thoát khỏi câu chuyện lan man này.

“Nàng bao nhiêu tuổi khi cha nàng qua đời?”

“Mười một.”

“Nhưng nàng nhớ...”

“Ồ, vâng, ta nhớ tất cả mọi thứ ông đã dạy cho ta”, nàng trả lời. “Đó là cách

mà ta làm vui lòng ông ấy. Colin, và ta hoàn toàn sung sướng với khoảng thời gian mà gia đình ta đã trải qua cùng nhau, ông hạnh phúc khi nói về những vụ giao dịch kinh doanh và ta hạnh phúc vì được tham gia cùng ông ấy.”

Nàng đã vo tròn tờ giấy thành một quả bóng nhăn nheo. Colin nghi ngờ vợ mình có thể nhận biết cô ấy vừa mới làm gì. “Ta sẽ chỉ viết ra những gì then chốt”, nàng hứa.

Chàng từ tốn lắc đầu. “Nàng sẽ không cần ghi chép”, chàng đảm bảo. “Nàng sẽ nhớ mọi thứ mà ta nói cho nàng biết.”

Chàng đang cảm nhận sự tự hào chết tiệt về mình. Nỗi thôi thúc được phá ra cười gằn như quá tải đối với Colin, nhưng chàng có thể dẫn lòng. “Vậy thì tốt rồi.” Nàng quay lại bàn làm việc, bắt đầu lấy lại tờ giấy, lúc đó mới nhận ra sự lộn xộn mà mình đã làm. Nàng ném nó vào sọt rác rồi nhìn chàng chăm chăm.

Ánh mắt lấp lánh âm áp của chồng làm nàng rùng mình hài lòng và nụ cười nhếch mép tuyệt vời của chàng khiến nhịp tim nàng trở nên hoàn toàn phát điên. Nàng hít thật sâu và ra lệnh cho mình đi xuống.

Lạy Chúa, chàng thật điên trai. Nàng buột miệng nói lớn điều vừa suy nghĩ mà không nhận thức được.

Chàng bật cười với lời khen của nàng. Dù vậy, niềm thích thú đầy không làm nàng phật ý, và nàng mỉm cười lại. “Cho một con rồng”, nàng trêu.

Cách chàng nhìn khiến nàng cảm thấy râm ran cả người. Nàng cần để đôi tay làm gì đó, nàng quyết định như thế, và lập tức đan chúng vào nhau. “Chúng ta sẽ bắt đầu cuộc nói chuyện bây giờ chứ?”

“Từng điều một”, chàng tuyên bố. “Ta vừa nhận ra mình đã không trao cho nàng một nụ hôn đúng cách trong lễ cưới.”

“Chàng không ư?”

Chàng lắc đầu. Rồi ngoác tay ra hiệu. Nàng từ từ băng ngang phòng để đứng đối diện với chồng.

“Chàng sẽ hôn ta bây giờ ư?”, nàng hỏi, giọng thì thào dứt hơi.

“Đúng.”

Chàng chậm chạp rời lưng khỏi ngưỡng cửa và đứng thẳng. Thân hình cao lớn của Colin áp đảo nàng. Alesandra lùi lại trong vô thức nhưng nàng lập tức dừng lại. Nàng không sợ Colin, nàng tự nhủ, nàng thật sự muốn chàng hôn mình. Nàng di chuyển tới phía trước. “Ta thích cách chàng hôn ta”, nàng nói khẽ. “Ta biết.”

Chàng cười kiêu ngạo. Chàng cũng biết nàng đang căng thẳng. Nàng không chút nghi ngờ gì về điều đó.

Và chàng cũng đang tận hưởng sự bối rối của nàng.

“Làm thế nào chàng biết?”, Alesandra hỏi, nghĩ phải đối đáp thật khôn ngoan ngay khi chàng trả lời.

“Cách nàng hưởng ứng với nụ hôn nói cho ta biết nàng thích ta chạm vào nàng.”

Nàng không thể nghĩ ra điều gì khôn ngoan để nói về sự thật này. Thật ra nàng đang gặp rắc rối để giữ được suy nghĩ trong đầu. Dĩ nhiên là Colin phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về tình trạng này. Đôi mắt chàng ám áp làm nàng run rẩy.

Nàng cảm thấy đôi tay chàng đặt trên eo mình, nàng nhìn xuống và thấy chàng đang tháo sợi dây lưng áo choàng nàng đang mặc. Nàng cố ngăn lại, nhưng trước khi chạm được vào tay chàng thì chàng đã dễ dàng đẩy áo khỏi vai nàng.

“Tại sao chàng làm vậy?”

“Trông nàng có vẻ nóng nực.”

“Ôi.”

Áo choàng rơi xuống sàn nhà. Chiếc váy ngủ màu trắng đủ mỏng để chàng thấy những đường cong mềm mại của thân hình người vợ xinh đẹp. Nàng cố kéo các nếp áo siết chặt lại phía trước cơ thể. Colin không cho nàng thời gian để che đậy. Chàng siết chặt nàng vào lòng. “Ôm ta nào, Alesandra. Ôm ta trong khi ta hôn nàng.”

Đôi cánh tay nàng quán quanh cổ chồng ngay khi chàng cúi xuống và bắt đầu nhấm nháp môi nàng. Lưỡi chàng dò tìm bên trong môi dưới của nàng, một luồng run rẩy chạy dọc sống lưng nàng. Nàng ôm siết chặt và nhón chân để nụ hôn sâu hơn.

Bầu ngực nàng tì sát vào ngực chàng và nàng thở gấp vì cảm giác lạ lùng khi làn da chàng chạm vào nàng qua làn vải mỏng. Ngực nàng bất ngờ trở nên nặng nề, thất chặt và săn cứng. Đó không phải là một cảm giác khó chịu, chỉ kỳ lạ và tuyệt vời. Nàng chủ ý cọ xát vào chàng lần nữa nhưng chỉ nhẹ để chàng không biết ý định của mình. Nàng không muốn chàng nghĩ mình táo bạo. Cho dù nàng muốn trở nên táo bạo hơn vì hơi nóng từ chàng đang kích thích và nàng thì dường như đến gần chàng chưa đủ.

Chàng đang làm nàng phát điên, trêu chọc đôi môi nàng với lưỡi và răng của mình. Alessandra không thể chịu đựng sự tra tấn dục dăng kéo dài này. Nàng sốt ruột luôn tay vào tóc chồng, vít chặt đầu chàng như bảo chàng biết nàng muốn nhiều hơn nữa.

Cuối cùng, miệng chàng cũng đặt trên miệng nàng trong cái mơn trớn dịu nhẹ và chiếc lưỡi bắt đầu ve vuốt môi nàng. Chàng hành động như thể mình có hết tất cả thời gian trên thế giới. Chậm chạp, từ tốn, đưa từng chút một áp lực để thổi bùng ngọn lửa đam mê trong nàng.

Nàng rên rỉ nhẹ nhàng và chàng biết nàng thích những gì mình đang làm. Chàng lui lại, nhìn sự đam mê trong mắt nàng, biết nó cũng phản chiếu niềm đam mê của mình, và thở dài hài lòng. “Thật ngọt”, chàng thì thầm trên môi nàng. “Mở miệng em ra nào”, chàng khàn giọng đề nghị.

Colin không cho vợ thời gian thi hành mệnh lệnh, ngón tay cái giữ chắc cằm nàng. Lưỡi chàng đẩy vào trong, rồi rút ra trước khi xâm nhập trở lại. Nàng quá mềm mại và sẵn sàng cho chàng, sự hưởng ứng ngay thơ khiến chàng quên mất ý định chậm rãi. Chàng đột ngột thêm khát nàng và không thể kiểm soát được tốc độ. Miệng chàng trở nên mạnh mẽ, đòi hỏi. Trò chơi tình yêu giữa họ - chàng táo bạo, nàng rụt rè - làm cả hai run lên vì ham muốn. Nàng bị chôn vùi trong ngọn lửa mà Colin đang trải rộng bên trong đến nỗi không e ngại những gì sẽ đến. Nàng không thể nghĩ, chỉ phản ứng. Nàng không ngừng áp sát vào chàng, không biết mình đang làm gì, hoặc những gì nàng làm. Ngón tay nàng luôn vào tóc chàng và sự tự chủ của chàng gần như sụp đổ khi nàng bắt đầu rên rỉ và chuyển động ép chặt vào phần dưới. Nụ hôn trở nên đầy cuồng nhiệt khao khát. Niềm đam mê bốc cháy ham muốn nguyên

thủy khi miệng chàng trượt trên miệng nàng đầy sở hữu.

Nụ hôn có vẻ bất tận và không kết thúc quá sớm. Khi Colin dứt ra, môi nàng đỏ mọng và ướt át. Chàng đã thưởng thức mùi vị của nàng, giờ vẫn còn vương trên môi nhưng thế vẫn chưa đủ.

Nàng đổ người tì vào ngực chồng và dụi mắt dưới cằm chàng. Hơi thở hỗn hển phả vào cổ chàng.

Colin nhắc bổng Alesandra lên và đưa vào phòng ngủ của chàng. Chàng dịu dàng đặt nàng xuống giữa giường, rồi ngồi cạnh bên, không dứt mắt ra khỏi nàng được giây nào. Đôi mắt chàng khiến nàng vừa ấm áp lại vừa rùng mình gọn sóng.

Nàng thấy buồn ngủ vì những nụ hôn. Nhưng chợt bừng tỉnh khi chàng đặt tay lên lưng quần. Nàng vội nhắm nghiền mắt và quay mặt đi. Nhưng Colin nhanh hơn nàng nhiều. Chàng trượt khỏi quần ngay trước khi nàng chạm người sang phía bên kia.

Chàng tóm lấy áo ngủ. Có tiếng vải bị rách khi chàng kéo nàng đến gần mình. Nàng chỉ có đủ thời gian hỗn hển phản đối yếu ớt trước khi cái áo hoàn toàn bị loại bỏ và Colin bao phủ nàng bằng thân hình chàng.

Cơ thể nàng như đông cứng. Chàng nhẹ nhàng dùng đầu gối tách chân nàng ra và hoàn toàn ở trên nàng như trong những giấc mơ kể từ lần đầu gặp nàng. Cơ thể chàng rắn chắc ép chặt vào nơi mềm mại riêng tư của nàng, và thật tuyệt vời, chàng bật ra một tiếng gầm gừ khàn đục đầy thỏa mãn.

Hiện thực tốt hơn tưởng tượng, dĩ nhiên, vì chàng không thể tưởng tượng làn da mịn màng trơn mượt của nàng như thế nào khi chạm vào. Bầu ngực đầy đặn hơn chàng nghĩ và chàng không thể kiểm soát được xúc cảm mãnh liệt khi cảm nhận sự run rẩy bên dưới mình. Đã quá gần đến thiên đường như chàng từng mơ.

“Colin, không phải chúng ta nên bắt đầu cuộc thảo luận bây giờ sao?” Chàng chống mình lên khuỷu tay để nhìn nàng. Lo lắng ngập trong mắt nàng; chiến thắng đầy trong mắt chàng.

“Tất nhiên rồi.” Chàng ôm lấy mặt nàng, rồi hôn nàng thật dài và mạnh mẽ.

Chàng làm nàng rùng mình ham muốn. Nàng không thể cưỡng lại đôi tay

mình đặt lên thắt lưng chàng, kéo chàng sát vào mình để đón nhận thêm hơi ấm. Những ngón chân nhỏ xinh cuộn lại tì vào chân chàng và đột nhiên cảm thấy không đủ khi chỉ đơn giản ôm chàng như thế này. Nàng cần chạm vào, vuốt ve chàng. Đôi tay nàng từ từ di chuyển lên lưng rồi trượt dài sang hai bên cánh tay chàng.

Nàng chạm nhẹ nhàng như một cánh bướm đậu trên da chàng và thề có Chúa, đó là sự môn trớn gợi tình nhất mà chàng từng nhận. Colin nhìn xuống cái cô cao trắng ngần kiêu hãnh. Nàng khẽ nghiêng đầu để chàng đến gần hơn. Răng chàng nhấm nhấm dái tai nàng khiến nàng choáng váng đến tận ngón chân vì ngạc nhiên, và, Chúa ơi, lưỡi chàng làm nàng không thể suy nghĩ gì được.

Nàng bắt đầu di chuyển thềm lặng, đòi hỏi hơn. Colin trượt dần xuống thấp, đôi môi lướt trên cổ nàng, xuống thấp hơn và hôn lên vùng nhạy cảm giữa đôi bầu ngực. Nàng có mùi hoa hồng và rất nữ tính. Đó là một sự kết hợp dễ làm chàng say đắm. Colin hít sâu mùi hương ngọt ngào, rồi lưỡi chàng thưởng thức nàng.

Chàng đang có quá nhiều đặc quyền với cơ thể nàng. Và nếu dừng lại, có lẽ nàng sẽ chết mất. Bàn tay chàng khum lấy bầu ngực quyến rũ và chúng lập tức nhúc nhồi hơn. Nàng không hiểu được sự thất vọng đang hình thành trong mình. Cơ thể nàng dường như được tạo thành bằng những đường nối và giờ tất cả chúng đang tách ra từng mảnh. Rồi Colin lướt qua đỉnh ngực, nàng gằn như nảy người lên khỏi giường. Nàng thét lên trong sợ hãi và thích thú.

Cảm giác mãnh liệt quá sức chịu đựng nhưng nó cũng rất tuyệt vời. Đôi tay nàng siết lấy tấm trải giường, cố giữ mình lại trước cơn bão cảm xúc đang nhấn chìm nàng.

“Colin!”

Nàng gọi tên chàng trong tiếng nấc nghẹn và vắn người chống lại chàng khi chàng ngậm lấy một bên nhũ hoa và mút mạnh. Chàng lôi nàng ra khỏi sự tự chủ. Bàn tay vuốt ve khắp cơ thể nàng. Nàng thở sâu, ngất quãng và bắt đầu rên rỉ. Miệng chàng chiếm lấy miệng nàng làm tắt ngấm những tiếng rên cùng lúc tay chàng trượt vào những nếp gấp mềm mại bảo vệ sự trong trắng của nàng. Nàng cố ngăn cản nhưng chàng vẫn tiến tới. Ngón tay chàng từ từ xâm nhập nơi trơn mượt, thít chặt, rồi rút ra. Ngón tay cái cọ xát nó, chàng biết mình sẽ làm cho nàng khuấy động.

Chàng yêu nàng bằng những ngón tay cho đến khi nàng không quan tâm đến mọi thứ ngoài việc tìm kiếm sự giải thoát. Chưa bao giờ trong đời chàng có một người phụ nữ nào đáp ứng chàng một cách chân thật như vậy. Nó làm cho chàng không thể giữ tự chủ được nữa.

“Cung ơi, em quá chặt”, chàng thăm thì khàn khàn.

Nàng gần như không thể tập trung nghe những gì chàng nói. “Chàng đang làm em đau. Xin chàng...”

Nàng không biết mình muốn gì từ người đàn ông này, chỉ biết nàng sẽ phát điên lên nếu chàng không làm điều gì đó để làm dịu đi sự tra tấn ngọt ngào.

Chàng hy vọng nàng đã sẵn sàng. Chàng kéo tay nàng vòng quanh cổ mình. Đầu gối thúc nhẹ tách chân nàng ra rộng hơn và tay chàng trượt dưới hông để giữ chặt lấy nàng. Chàng cảm nhận sự nóng bỏng đang bao quanh mình, rồi chậm rãi đi vào trong nàng, dừng lại khi cảm thấy chạm đến rào cản bảo vệ sự trong trắng của nàng, và cố nhẹ nhàng đi qua nó. Rào cản không cho phép chàng đi qua. Colin nghiêng chặt hàm và hơi thở chàng đứt quãng như thể chàng vừa chạy đua cả dặm. Những xúc cảm cao độ chàng đang cố kiểm soát rời bỏ chàng. Chàng biết sẽ làm nàng đau. Nàng thét lên trong miệng chàng và cố đẩy chàng ra.

Colin xoa dịu vợ bằng những lời ngọt ngào. “Cung à, sẽ ổn thôi. Con đau sẽ không lâu đâu. Ôm ta đi. Ôi, cung ơi, đừng cử động như vậy... chưa đâu.”

Cố giữ sự dịu dàng chỉ kéo dài cơn đau và nó sẽ giết chàng. Trán chàng lấm lấm mồ hôi và chàng biết không thể kiểm soát được nữa nếu không đi sâu vào trong nàng.

Chàng khế dịch chuyển, nâng hông nàng lên, rồi đi sâu vào trong nàng thật mạnh mẽ. Nàng bật khóc, cơn đau dữ dội như sự sung sướng của chàng, và nàng cố đẩy chàng ra lần nữa. Trọng lượng của chàng không cho phép bất cứ chuyển động nào. Chàng đã chiếm hữu nàng hoàn toàn và nàng vừa vịn với chàng một cách đáng ngạc nhiên. Chàng cưỡng lại sự thôi thúc rút ra và rồi lại đi vào trong nàng, chàng đang cố gắng, và muốn nàng có thời gian để điều chỉnh với mình. Móng tay nàng bầu chặt vai chàng và chàng biết nàng cố gắng để chàng thả nàng ra. Colin chiếm lấy miệng nàng trong một cái hôn như thiêu đốt khác nhưng nàng quay đi. Chàng hôn lên vành tai, qua gò má, cố hết sức để giữ sự kiềm chế còn sót lại đủ lâu để nhen nhóm lại ngọn lửa

đam mê trong nàng. Nước mắt chảy tràn trên mặt Alesandra và nàng nức nở đút quăng.

“Cung à, đừng khóc. Ta xin lỗi. Chúa ơi, ta đã làm em đau. Sẽ tốt hơn chỉ trong vài phút thôi. Em sẽ thấy nó rất tuyệt. Ôm ta, cung à. Ôm ta đi.”

Nỗi lo lắng trong giọng chàng xoa dịu nàng tốt hơn là lời nói. Khoái lạc đang lấn át cơn đau. Nàng quá bối rối bởi những cảm xúc trái ngược này, và không biết phải làm gì. Nàng muốn chàng dừng lại nhưng cũng muốn chàng ở lại trong mình. Hơi thở chàng nóng hôi phả vào tai nàng. Nó cũng khàn đặc. Âm thanh đó kích thích nàng. Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa. Cơ thể đang đòi hỏi được giải thoát, nhưng giải thoát khỏi cái gì? Nàng không biết. Sự thôi thúc được cử động bất ngờ ở ngay đó, và mỗi tế bào thân kinh trong nàng kêu gào được hoạt động.

“Em muốn cử động.” Giọng nàng khẽ khàng đầy rói rảm.

Colin chống người lên khuỷu tay để nhìn nàng. Mắt nàng mờ đi vì đam mê, nhưng quan trọng hơn, nàng không còn khóc nữa.

“Ta cũng muốn vậy. Ta sẽ ra rồi vào trong em lần nữa.”

Giọng chàng khàn đi vì cảm xúc. Nàng siết chặt lấy chàng trong vô thức. Nàng quyết định kiểm tra chỉ để chắc chắn rằng nó thật sự sẽ tốt hơn. Nàng cảm thấy như thể chàng xé mình ra thành từng mảnh như mới cách đây một phút, nhưng giờ sự đau nhói không còn dữ dội, và khi nàng cử động cùng chàng, cơn đau biến mất. Những sự va chạm tuyệt vời khiến nàng sùng sốt.

“Nó bắt đầu... rất dễ chịu.”

Đó là tất cả sự cho phép mà chàng cần. Sự kiềm chế sụp đổ. Chàng hôn nàng ngẫu nhiên. Cơn thèm khát giờ không còn kiểm soát được nữa. Chàng từ từ rút ra rồi đi vào thật sâu. Sự kết hợp đúng nghi thức này đốt cháy chàng, khi nàng siết chặt và uốn cong hông để đón nhận thì chàng vùi mặt vào cổ nàng và bật ra tiếng rên thỏa mãn. Áp lực đang hình thành trong chàng vô cùng tuyệt đẹp. Colin chưa bao giờ trải nghiệm điều gì như vậy trước đây. Alesandra như một ngọn lửa trong vòng tay chàng, và sự đáp ứng hoang dã, tự do của nàng khiến chàng run lên vì khao khát. Nàng trao đi trọn vẹn và buộc chàng cũng phải làm như vậy. Chiếc giường rung lên với mỗi lần chàng đẩy vào trong nàng. Chàng không quan tâm đến mọi điều ngoài việc đưa cả hai đến đỉnh cao của sự thỏa mãn.

Bất chợt họ trở nên gấp gáp. Nàng tìm thấy sự giải thoát cho mình trước và khi siết lấy chàng, chàng nghiêng răng lên đến cực điểm.

Mất một lúc lâu nàng mới quay về thực tại. Nàng bám chặt vào chồng để cho những cơn sóng hạnh phúc trào dâng trong mình. Một phần trong tâm trí nàng biết rằng chừng nào mà nàng còn ở trong vòng tay của Colin, nàng được an toàn. Nàng không phải lo lắng về sự kiểm soát. Chàng sẽ chăm sóc nàng. Alesandra nhắm mắt lại và để điều kỳ diệu của việc kết hợp hai người đốt cháy mọi suy nghĩ.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy sự an toàn và sự tự do này cả.

Colin đang trải qua phản ứng ngược lại. Cơ thể chàng rung lên bởi những gì vừa xảy ra với mình, vì chàng không bao giờ cho phép bản thân hoàn toàn vứt bỏ kiểm soát. Không bao giờ. Đôi chân mượt mà của nàng đẩy mọi suy nghĩ ra khỏi tâm trí chàng. Nàng ngây thơ, chàng biết rõ, nhưng có thể phá bỏ hàng rào phòng thủ của chàng. Colin không thể giữ lại một phần nào kiểm soát của mình và cứ đi tới điểm kết thúc, khi cả hai cùng chạm đến thỏa mãn, chàng đã làm như nàng đã làm với mình, và, Thế có Chúa, nó chưa bao giờ tuyệt như thế này trước đây.

Lần đầu tiên trong đời, chàng cảm thấy mình yếu đuối và bị mắc kẹt không thoát ra được.

Chàng vẫn còn ở trong nàng. Colin từ từ rút ra trước khi nàng làm chàng khao khát lại. Chàng nghiêng răng trước cảm giác khao khát do cử động đó gây ra. Chàng chưa đủ sức để rời khỏi nàng nhưng chàng biết sức nặng của mình có thể đè bẹp nàng. Cánh tay Alesandra quấn quanh cổ chồng. Chàng dịu dàng gỡ tay nàng ra. Chàng cúi xuống hôn lên phía dưới cổ nàng, cảm nhận nhịp tim đang đập một cách điên cuồng, tìm thấy sự kiêu hãnh rất đàn ông làm chàng hài lòng, vì chàng nhận ra nàng cũng chưa hoàn toàn hồi phục. Một phút sau, chàng lăn người khỏi nàng, nằm ngửa ra. Chàng hít sâu, thở hổn hển và nhắm mắt lại. Mùi hương của yêu đương tràn ngập trong không khí. Hương vị của nàng vẫn còn trong miệng chàng và, cầu Chúa phù hộ, chàng lại thấy mình ham muốn nàng lần nữa.

Alesandra cuối cùng cũng tỉnh và hướng về phía chồng. Nàng chống lên một khuỷu tay để nhìn chàng.

Vẻ cau có làm nàng sửng sò. “Colin?”, nàng thì thầm. “Chàng ổn chứ?”

Chàng quay đầu nhìn nàng. Trong giây thứ hai, vẻ mặt chàng thay đổi. Colin không định để cho nàng thấy sự yếu đuối của mình. Chàng mỉm cười rồi vươn tới để mu bàn tay áp vào mặt nàng. Nàng nghiêng đầu áp vào cái vuốt ve đó.

“Ta phải là người hỏi em có ổn không”, chàng giải thích.

Nàng trông có vẻ rất ổn. Đôi mắt vẫn còn mù mịt vì đam mê, làn môi sưng mọng lên vì những cái hôn và mái tóc rũ xuống một bên vai, và Colin nghĩ nàng chắc chắn là người phụ nữ hấp dẫn nhất thế giới.

“Ta làm em đau, phải không?”

Nàng từ từ gật đầu. Nàng nhận thấy chàng không có vẻ quá lo lắng về điều đó.

“Em thấy...”

“Nóng?”

Nàng đỏ mặt. Chàng bật cười. Sau đó kéo nàng vào vòng tay, để nàng giấu mặt trong vòm ngực rộng của mình. “Đã hơi trễ để xấu hổ nhỉ? Em quên rằng mình đã phóng túng thế nào chỉ cách đây vài phút sao?” Nàng không quên. Nàng đỏ ửng đến tận chân tóc khi nghĩ đến những phản ứng phóng túng của mình. Ngực chàng sôi lên vì thích thú.

Nàng không quan tâm đến chuyện chồng đang cười mình. Điều tuyệt vời nhất trên thế giới vừa mới đến và nàng sẽ không để cho bất cứ thứ gì phá hỏng nó. Ánh sáng ấm áp còn bao quanh, làm nàng cảm thấy hạnh phúc và buồn ngủ.

“Em đã rất không có phẩm giá, đúng không?”

“Em nghĩ là mình không có phẩm giá khi không nài nỉ ta dừng lại sao?” Chàng xoa lưng vợ một cách lười nhác trong khi chờ câu trả lời.

“Em đã làm vậy, phải không?”

Thắc mắc trong giọng nói làm chàng mỉm cười, “Ừ”, chàng kéo dài giọng.

“Em đã làm.”

Nàng thở dài. “Nó thật dễ chịu, không phải vậy sao?”

Chàng cười. “Toàn bộ điều đó tốt hơn cả dễ chịu.”

Những phút dài trôi qua trong im lặng. Chàng phá vỡ không gian thanh bình khi đột ngột ngáp lớn. “Colin? Em có... là em...”

Nàng dường như không thể kết thúc câu hỏi của nàng. Khả năng bị tổn thương làm nàng rụt rè để có thể tìm hiểu liệu nàng có làm chàng hài lòng hay không.

Chàng biết những gì nàng cần bây giờ. “Alesandra?”

Cách chàng thì thầm tên nàng như một cái vuốt ve. “Vâng?”

“Em rất hoàn hảo.”

“Chàng thật tốt khi nói vậy.”

Nàng áp vào chồng, thả lỏng và nhắm mắt lại. Nhịp tim hòa trong tiếng cười dịu dàng của chàng làm nàng dịu đi. Một tay chàng vuốt ve lưng vợ và bàn tay kia xoa bóp cổ nàng. Nàng chỉ vừa thiếp đi khi nghe chàng gọi tên mình lần nữa.

“Ừm?”

“Em có muốn ta bắt đầu giải thích bây giờ không?”

Chàng đợi vài phút trước khi phát hiện ra nàng đã ngủ rồi. Những ngón tay luồn vào mái tóc dày và chàng khẽ nhích người để hôn lên đỉnh đầu nàng. “Thân thể của người phụ nữ giống như một ngôi đền”, chàng thì thầm.

Chàng không mong câu trả lời và cũng không muốn có nó. Chàng kéo tấm chăn lên, vòng tay ôm lấy cô dâu của mình và nhắm mắt lại.

Suy nghĩ cuối cùng trước khi thả hồn vào giấc ngủ làm chàng mỉm cười. Nữ tu thực sự đã đúng khi bà bảo Alesandra rằng đàn ông sẽ muốn được tôn thờ ở đó. Chàng không nghi ngờ điều đó.

Gã không phát điên cũng không mất kiểm soát. Gã vẫn có lương tâm.

Đơn giản là gã quyết định không lắng nghe cái gọi là lương tâm ấy. Đúng, gã biết đang làm sai. Nó vẫn là vấn đề đối với gã, hoặc ít nhất nó đã là vấn đề ngay lần đầu tiên. Nàng đã từ chối gã và xứng đáng được chết.

Cơn giận dữ điều khiển tay gã, con dao của gã. Gã không muốn giết nàng. Gã không trông đợi vôi vàng, gã không biết sức mạnh gã cảm thấy như thế nào, thế nào là không thể bị đánh bại.

Gã có thể dừng lại. Gã nâng cao ly rượu và uống một hơi dài. Gã sẽ dừng lại, gã thề.

Đôi bốt đầy những vết dơ đang nằm trong góc. Gã liếc nhìn chúng cả phút trước khi quyết định sẽ ném chúng đi vào sáng mai. Những đóa hoa nằm trên bàn... chờ đợi... sẵn sàng... đang chế nhạo gã.

Gã ném cái ly vào lò sưởi. Những mảnh thủy tinh vỡ tan trên mặt đất. Gã vờ lấy cái chai trong khi lảm bảm nhắc lại lời hứa.

Gã sẽ dừng lại.

Chương 9

Alesandra thức dậy khá muộn vào sáng hôm sau. Colin đã rời khỏi phòng ngủ. Điều đó tốt thôi vì nàng không muốn chàng thấy mình trong hoàn cảnh đáng thương như thế này. Cả người cứng đờ và đau nhức, nàng rên rỉ như một bà cụ khi rời giường. Và tất nhiên là vì nàng thấy những vết máu trên tấm trải giường. Không ai cảnh báo nàng rằng ân ái sẽ làm cho nàng bị chảy máu. Nàng nhăn mặt lo lắng rồi phát cáu vì rõ ràng là không ai nói cho nàng biết điều gì hết. Phải chăng chảy máu là điều bình thường? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không bình thường chút nào? Sẽ ra sao nếu Colin đã vô tình làm rách thứ gì đó mà không thể lành lại được?

Nàng cố không hoảng sợ và thành công cho đến lúc đi tắm. Sự yếu ớt cộng thêm máu khiến nàng sợ. Nàng cũng xấu hổ và bối rối nữa. Nàng không muốn Flannaghan thấy những vết máu đó khi thay tấm trải giường, vì vậy nàng tự mình làm lấy. Alesandra tiếp tục băn khoăn lo lắng trong khi mặc đồ. Nàng mặc chiếc váy xanh da trời nhạt màu đồng bộ với đôi giày da mềm. Chiếc váy có đường diềm trắng viền quanh cổ áo và cổ tay. Nó là một cái váy rất nữ tính và là một trong những cái mà Alesandra yêu thích. Nàng chải tóc cho đến khi chúng ngoan ngoãn nằm theo từng lọn rồi nàng đi tìm chồng mình.

Cuộc chạm trán đầu tiên của họ trong ánh sáng ban ngày sau việc thân mật đêm trước đang trở thành sự lúng túng ngượng nghịu cho nàng và nàng muốn hoàn thành cho xong càng sớm càng tốt. Nếu cố gắng, nàng tin chắc sẽ có thể che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

Colin đang ngồi tại bàn trong phòng làm việc. Cánh cửa đối diện với hành lang để mở. Nàng đứng trên lối vào, cân nhắc liệu có nên làm chàng gián đoạn hay không. Chàng chắc hẳn đã cảm nhận được cái nhìn chăm chú của vợ, dĩ nhiên rồi, vì chàng bất ngờ ngẩng đầu lên. Chàng vẫn còn nhú mày với sự tập trung vào lá thư đang đọc nhưng vẻ mặt nhanh chóng thay đổi. Sự dè dặt xuất hiện trong mắt khi chàng mỉm cười.

Nàng nghĩ mình có thể đã mỉm cười lại. Nàng không dám chắc. Lạy Chúa, nàng sẽ quen với việc có chàng xung quanh mình không? Chàng là một người đàn ông quá điển trai. Hôm nay vai chàng có vẻ rộng hơn, mái tóc sẫm

màu hơn, làn da đậm màu đồng tron lóng hơn. Chiếc áo trắng làm nổi bật sự hấp dẫn của Colin. Nó là một sự tương phản hoàn toàn với màu da. Ánh mắt nàng dừng lại trên miệng chàng và thỉnh thoảng bị ngập trong những ký ức với cảm giác khi được chàng hôn... khắp nơi. Alessandra vội đưa mắt xuống cầm chàng. Nàng không muốn để chàng biết nàng đang bối rối đến thế nào. Nàng sẽ tỏ ra trang trọng và hiểu biết.

“Chào buổi sáng, Colin.” Giọng nàng rên rỉ như tiếng ếch kêu. Nàng cảm thấy mặt mình như đang bốc cháy. Rút lui có vẻ là lựa chọn duy nhất. Nàng sẽ cố đối mặt với chàng sau, khi đã kiểm soát cảm xúc tốt hơn. “Em có thể thấy chàng đang bận”, nàng vội nói khi lùi lại. “Em sẽ xuống dưới lầu.”

Nàng quay người và bắt đầu bước đi.

“Alessandra.”

“Vâng?”

“Đến đây.”

Nàng quay lại chỗ lối vào. Colin ngả người ra ghế và ngoắc ngón tay ra hiệu. Nàng đứng thẳng, cố nở một nụ cười khi bước vào phòng. Nàng dừng lại trước bàn làm việc. Dĩ nhiên nó chưa đủ gần. Chàng ra hiệu cho nàng đến cạnh mình. Nàng giữ thái độ bình thản lúc đi vòng qua cái bàn. Colin sẽ không bao giờ biết nàng đang cảm thấy ngượng đến thế nào.

Chàng nhìn nàng một lúc lâu. “Em sẽ nói cho ta biết có chuyện gì với em, được không?”

Vai nàng sụp xuống một chút.

“Chàng là người khó mà lừa được”, nàng nhận xét.

Chàng cau mày. “Vì em sẽ không bao giờ cố thử đánh lừa ta, điều đó không quan trọng, đúng không?”

“Vâng.”

Chàng đợi thêm vài giây và khi nàng không giải thích gì thêm, chàng hỏi lại lần nữa. “Nói ta nghe chuyện gì làm em lo lắng.”

Nàng nhìn xuống sàn. “Thật là... bất tiện cho em, gặp chàng sau...”

“Sau gì?”

“Đêm qua.”

Đôi má nàng ung ửng hồng. Colin phát hiện ra điều đó thật thú vị và cũng hấp dẫn nữa. Chàng kéo nàng ngồi trên đùi mình, rồi nâng cằm nàng lên và mỉm cười. “Và?”, chàng gheo vợ.

“Trong ánh sáng ban ngày, ký ức về những gì chúng ta đã làm cùng nhau khiến em bối rối một chút xíu.”

“Và nó làm cho ta muốn em lần nữa.”

Nàng tròn xoe mắt trước lời thú nhận. “Nhưng chàng không thể.”

“Chắc chắn ta có thể”, chàng vui vẻ nói.

Nàng lắc đầu. “Em không thể”, nàng thì thầm thật khẽ.

Đôi má nàng như đang bị thiêu cháy. “Nó không đủ khi em nói là em không thể?”

“Chết tiệt, không, nó không đủ.”

Nàng nhìn xuống lòng mình. “Chàng đang làm cho nó khó khăn”, nàng nói. “Nếu mẹ em có ở đây, em có thể nói chuyện với bà, nhưng...”

Nàng không tiếp tục. Nỗi buồn trong giọng nói làm chàng quên đi sự bức tức. Nàng đang lo lắng về cái gì đó và chàng quyết tâm tìm hiểu nó là gì. “Em có thể nói chuyện với ta”, chàng nói. “Ta là chồng em, nhớ chưa? Không nên có bất cứ bí mật gì giữa chúng ta. Em thích việc yêu ta.” Giọng chàng thật cao ngạo.

“Có lẽ vậy”, nàng trả lời, chỉ để chọc tức tính khí nóng nảy của chồng.

Và chàng cáu lên thật. “Có lẽ vậy? Em đã tan chảy trong tay ta”, chàng thì thầm. Những hình ảnh đêm qua lướt nhanh qua đầu làm giọng chàng khàn đi. “Em quên sớm vậy sao?”

“Không. Em không quên. Colin, chàng làm em đau.”

Nàng buột miệng nói sự thật và chờ chàng xin lỗi. Nàng sẽ nói cho chàng nghe về thương tổn của mình sau đó và chàng sẽ hiểu tại sao chàng không thể chạm vào nàng nữa. “Cung à, ta biết ta làm em đau.”

Hơi nóng từ chàng, rất dữ dội, rất đàn ông, làm nàng rùng mình. Nàng ngộ ngậy trong lòng chàng. Chàng lập tức siết lấy hông nàng để nàng ngồi yên. Nàng không biết nói gì cả. Và việc nàng cử động trong lòng chàng thế này làm chàng căng người vì thèm muốn.

Alessandra không bối rối nữa. Nàng tức tối vì vừa mới nhận ra chồng mình thật nhẫn tâm. Chàng không có vẻ ân hận chút nào.

Chàng mỉm cười vì sự bất bình lộ rõ trên khuôn mặt đáng yêu của vợ. “Cung à”, chàng bắt đầu, giờ thì thật êm dịu. “Nó sẽ không đau như thế nữa.”

Nàng lắc đầu, không nhìn vào mắt mà thay vào đó là nhìn cái cằm vuông vức của chàng. “Chàng không hiểu rồi”, nàng thì thào. “Có gì đó... đã xảy ra.”

“Chuyện gì nào?”, chàng hỏi, cố giữ kiên nhẫn.

“Em chảy máu. Nó ở trên tấm trải giường và em...”

Cuối cùng thì chàng cũng đã hiểu. Colin vòng tay ôm nàng và ghì nàng sát vào ngực. Chàng có hai mục đích trong đầu. Thứ nhất, chàng muốn ôm nàng, và thứ hai, chàng không muốn nàng thấy nụ cười của mình. Nàng có thể nghĩ chàng đang cười nhạo nàng.

Nàng không muốn vòng tay ôm của chàng chút nào, nhưng chàng mạnh hơn và kiên quyết hơn nhiều. Chàng đang xoa dịu dù nàng có muốn hay không. Khi cuối cùng nàng cũng chịu nhượng bộ và thả lỏng tựa vào chàng, chàng thở dài và chà nhẹ cằm trên đỉnh đầu nàng. “Và em nghĩ có gì đó không ổn, phải vậy không? Lẽ ra ta phải giải thích. Ta xin lỗi. Em đã phải lo lắng một cách vô cớ.”

Sự dịu dàng trong giọng chàng làm dịu đi nỗi sợ hãi chỉ một ít. Mặc dù vậy, nàng vẫn không chắc mình tin chàng. “Chàng đang nói với em là em phải chảy máu?”

Nàng có vẻ nghi ngờ - và kinh sợ với ý tưởng đó. Colin không cười, “Ừ”,

chàng gật đầu. “Em phải chảy máu.”

“Nhưng thật... dã man.”

Chàng không đồng ý với suy nghĩ đó. Chàng bảo đã tìm thấy được cả sự dễ chịu và hấp dẫn, và nàng lập tức tuyên bố chàng cũng thật dã man.

Alesandra đã từng sống trong một cái kén kín mít cùng các bà sơ. Nàng đến đó lúc chỉ là một cô bé và rời đi khi đã là một người phụ nữ trưởng thành. Nàng không được phép nói với bất kỳ ai về sự thay đổi diễn ra trong cơ thể hoặc nói về những cảm xúc gợi lên những sự thay đổi đó, và Colin tự coi như chàng được ban phúc vì những suy nghĩ bình thường đã không làm vấy bẩn sự trong sáng của nàng. Mẹ bề trên có thể không muốn thảo luận về vấn đề quan hệ vợ chồng và bà đã không nhét vào đầu Alesandra những nỗi sợ vô lý.

Bà cũng đã khiến mối quan hệ hôn nhân trở nên tao nhã và sử dụng những từ nói trại như ngôi đền và tôn thờ, thậm chí là cao quý và xứng đáng, từ thái độ của bà mà Alesandra không tin rằng việc đó thấp kém hay tội lỗi.

Cô dâu bé bỏng ngọt ngào của chàng như một cô bướm thoát ra từ nơi trú ngụ cô lập. Sự trong sáng và hưởng ứng đam mê có lẽ đã làm nàng lo sợ.

“Ta rất may mắn vì các bà sơ đã không làm lệch lạc tâm hồn em bằng cách gieo những hạt giống sợ hãi vào đầu em”, chàng nói.

“Tại sao họ phải làm vậy?”, nàng hỏi, rõ ràng là không hiểu. “Lời thề hôn nhân của chúng ta là rất thiêng liêng. Sẽ là tội lỗi nếu chế giễu thánh lễ.”

Colin hài lòng hết sức, nên chàng siết chặt nàng. Chàng xin lỗi lần nữa vì nàng đã băn khoăn lo lắng không cần thiết, rồi giải thích chi tiết lý do tại sao nàng phải chảy máu. Chàng không dừng lại ở đó. Mẹ bề trên đã bảo với Alesandra rằng một đứa trẻ là kết quả của sự kết hợp cao quý và xứng đáng. Colin giải thích một cách chính xác sự thụ thai xảy ra như thế nào. Chàng nói về sự khác biệt giữa hai cơ thể của họ trong khi chàng mơn trớn lưng nàng lười nhác. Bài giảng tự phát kéo dài gần hai mươi phút. Nàng đã bối rối khi chàng bắt đầu bài giải thích, thái độ về vấn đề hiển nhiên đó sớm giúp nàng vượt qua nỗi e thẹn. Nàng vô cùng tò mò về cơ thể chồng và hỏi chàng dồn dập. Chàng trả lời tất cả các câu hỏi của vợ.

Nàng hết sức nhẹ nhõm khi chàng kết thúc. Nàng ngóc đầu dậy, nghĩ là sẽ

cảm ơn chàng về những giải thích, nhưng ánh mắt nồng ấm làm nàng quên sạch những gì định nói. Thay vào đó, nàng hôn chàng.

“Em thật sự tin rằng chúng ta sẽ không bao giờ...”

Nàng ngắt lời chàng. “Em lo chúng ta không thể “

“Ta muốn em bây giờ.”

“Em quá yếu”, nàng thầm thì. “Và chàng mới nói phải mất một vài ngày để cảm thấy tốt hơn.”

“Có những cách khác để tìm thấy sự thỏa mãn.”

Tính hiếu kỳ bị khơi gợi. “Có ư?”, nàng thì thầm không kịp thở.

Chàng gật đầu. “Nhiều cách.”

Cách chàng nhìn khiến nàng hụt hơi. Dạ dày nàng thắt lại một chút và nàng đột ngột muốn ở gần chàng hơn. Nàng vòng tay quanh cổ chồng, luồn những ngón tay mảnh vào tóc chàng và mỉm cười. “Có bao nhiêu cách?”

“Hàng trăm”, chàng tăng thêm.

Nàng biết chàng đang trêu mình bởi nụ cười đó đã nói như thế. Nàng trả miếng. “Vậy thì có lẽ em sẽ ghi lại khi chàng giải thích cho em biết. Em không muốn quên cách nào hết.”

Chàng bật cười. “Chúng mình sẽ vui hơn là ghi chú.”

“Xin thứ lỗi, thưa ngài, nhưng ngài có khách ở dưới lầu.”

Alessandra gần như nhảy khỏi lòng Colin khi giọng Flannaghan cất lên. Colin giữ chặt lấy nàng. Chàng vẫn nhìn cô dâu của mình khi hỏi người quản gia. “Ai thế?”

“Ngài Richards.”

“Quý tha ma bắt.”

“Chàng không thích ông ấy?” Alessandra hỏi. Colin thở dài. Chàng nhắc

Alesandra xuống sàn và đứng dậy. “Chắc chắn là ta thích ông ấy”, chàng trả lời. “Chết tiệt là ta biết ông ấy không thể hoãn lại buổi gặp này. Ta sẽ phải gặp ông ấy. Flannaghan, dẫn ông ấy lên.”

Người quản gia lập tức xuống lầu để mời vị khách lên phòng làm việc. Alesandra xoay người rời đi. Colin bắt lấy bàn tay và kéo nàng trở lại. Chàng ôm choàng lấy nàng, cúi xuống và trao cho nàng một nụ hôn dài say đắm. Miệng chàng nóng, ẩm, đòi hỏi, và khi chàng rút lui, nàng thấy cơ thể run lên vì khao khát. Sự hưởng ứng tự do đó làm chàng hài lòng. “Để sau”, chàng thì thầm vào tai nàng trước khi để nàng đi.

Lời hứa đa nghĩa hiện lên trong mắt chàng, không còn nghi ngờ gì nữa về điều chàng muốn. Không tin tưởng giọng nói của mình, vì vậy Alesandra chỉ đơn giản gật đầu đồng ý. Nàng ra khỏi phòng. Đôi tay run run khi gạt những lọn tóc ra sau vai và nàng va phải bức tường khi đi dọc hành lang. Nàng khẽ thở dài vì tình trạng bản thân đáng tiếc của mình. Colin đã làm cho thân thể và trí óc nàng mềm nhũn. Chỉ một nụ hôn, nàng đã lả đi trong đôi tay chàng.

Đó chỉ là tưởng tượng, nàng thừa nhận, tuy nhiên tất cả đều đúng. Có lẽ, một thời gian nữa, nàng sẽ quen với Colin thôi. Nàng hy vọng mình sẽ làm được như thế, vì nàng không muốn sống nốt quãng đời còn lại mà cứ va phải tường và đi dạo trong tình trạng mê mụ cả người như hiện giờ. Alesandra cũng không muốn đó là chuyện hiển nhiên. Ý nghĩ ấy làm nàng mỉm cười. Colin sẽ không bao giờ để nàng thoát khỏi tay chàng. Chàng là người đàn ông đòi hỏi, khát khao. Và những gì xảy ra đêm qua giữa hai người đã chứng minh điều đó. Không chỉ có chàng mà trong nàng cũng tồn tại những điều ấy. Alesandra đi vào phòng ngủ của Colin và đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Một ngày thật tuyệt vời và tất cả bởi vì Colin muốn có nàng. Ất hẳn đêm qua mình thật hoàn hảo, nàng tự nhủ. Đó chẳng phải là lời chàng đã khen nàng hay sao, nếu không thì chàng đã không muốn nàng quá sớm như hôm nay, đúng không?

Muốn và yêu là hai khái niệm không giống nhau. Alesandra hiểu rõ sự thật ấy. Nàng có một trí óc thực tế. Đúng vậy, Colin kết hôn với nàng chỉ bởi vì bản phận. Nàng không thể thay đổi được thực tế đó. Dĩ nhiên nàng cũng không thể làm cho chàng yêu nàng ngay, nhưng nàng tin đến đúng thời điểm, trái tim chàng sẽ thuộc về nàng. Nàng đã sẵn sàng trở thành một người bạn, phải không nhỉ?

Đây sẽ là một cuộc hôn nhân vững bền và hạnh phúc. Cả hai đã thề trước Chúa và những người làm chứng rằng sẽ sống với nhau như vợ chồng cho

đến khi vĩnh biệt thế gian. Colin là người trọng danh dự, chàng sẽ không phá bỏ cam kết, và chắc chắn trong những năm tới chàng sẽ học cách để yêu thương.

Nàng đang yêu chàng. Alesandra tức khắc lắc đầu phủ nhận suy nghĩ lướt qua đó. Nàng không sẵn sàng đón nhận những cảm xúc như thế.

Sự yêu đuối làm nàng lo sợ. Hôn nhân phức tạp hơn nàng tưởng rất nhiều, nàng nghĩ vậy.

“Công chúa Alesandra, liệu tôi có làm phiền người khi thay tấm trải giường mới không?”

Nàng quay lại và mỉm cười với Flannaghan. “Ta rất vui được giúp anh.”

Anh phản ứng như thể nàng vừa gọi anh bằng một từ dễ sợ. Trông anh có vẻ lo lắng. Nàng bật cười. “Ta biết cách thay tấm trải giường, Flannaghan.”

“Người có thực sự...”

Anh sững sốt đến lặng cả người, không thể tiếp tục. Nàng nghĩ anh đang hoang mang. “Trước khi đến nước Anh, ta tự chịu trách nhiệm về quần áo và phòng ngủ của mình ở nơi ta sống. Nếu thích những tấm trải giường mới, ta sẽ thay chúng.”

“Ai lại yêu cầu những điều đó từ một công chúa cơ chứ?”

“Mẹ bề trên”, nàng trả lời. “Ta sống trong một tu viện”, nàng giải thích.

“Và ta không được đòi xử đặc biệt. Ta vui vì không có sự khác biệt đó.”

Flannaghan gật đầu. “Bây giờ thì tôi hiểu tại sao người không hu”, anh buột miệng nói. “Tôi... ý tôi là... là lời khen đó mà”, Flannaghan ấp úng nói thêm.

“Cảm ơn anh”, nàng trả lời.

Người quản gia nhanh chóng đến bên giường và bắt đầu trải rộng tấm vải lanh. “Tôi đã thay tấm trải mới trên giường của người rồi, thưa công chúa. Tôi sẽ lật tấm phủ xuống ngay sau bữa tối.”

Lời giải thích của anh làm cho nàng rỗi lên. “Tại sao anh lại làm phức tạp

thế? Ta nghĩ sẽ ngủ với chồng mình trên giường của anh ấy.”

Flannaghan không nhận thấy sự lo lắng trong giọng nàng. Anh còn bận thực hiện nhiệm vụ kéo tấm trải giường từ đầu đến cuối giường vào những góc bo tròn hoàn hảo. “Ông chủ nói với tôi là công chúa sẽ ngủ trong phòng của người.”

Lời giải thích nửa vờ làm nàng rối hơn. Nàng xoay người và vờ nhìn ra ngoài cửa sổ để Flannaghan không thấy được vẻ mặt mình. Nàng biết sự tổn thương đang ở trong đôi mắt mình.

“Ta biết rồi”, nàng trả lời thiếu sinh khí. “Colin có nói tại sao không?”

“Không”, Flannaghan đứng thẳng lên và đi quanh giường xem xét lại. “Ồ Anh, hầu hết các cặp vợ chồng ngủ riêng. Thường là thế.”

Alessandra bắt đầu cảm thấy tốt hơn một chút. Flannaghan sau đó tiếp tục giải thích. “Dĩ nhiên, anh trai của Colin, ngài Caine, không làm theo điều đó. Sterns là người quản gia của Hầu tước, ông ấy là chú của tôi”, anh tự hào. “Chú Sterns chưa lần nào thấy vợ chồng ông chủ ngủ riêng cả.”

Ngay lập tức, nàng thấy sự khổ sở quay trở lại. Tất nhiên Caine và Jade ngủ cùng giường. Họ đã yêu nhau. Nàng đánh cuộc Công tước và Nữ Công tước cũng chia sẻ một phòng ngủ để giữ gìn tình cảm yêu thương cho nhau.

Alessandra ưỡn thẳng vai. Nàng sẽ không hỏi Colin tại sao chàng không muốn nàng ngủ cùng trên giường của chàng. Nàng có lòng kiêu hãnh riêng. Người đàn ông này đã cho nàng thấy rõ cảm giác của chàng về cuộc hôn nhân của họ. Trước tiên chàng đã cắt đi mái tóc - biểu tượng cho sự tự do mà chàng từng nói và bây giờ thì chàng sẽ để nàng ngủ một mình. Thế cũng được, nàng sẽ chấp nhận. Nàng chắc chắn sẽ không thấy bị tổn thương. Không, tất nhiên là không. Sẽ khá phiền toái nếu họ ngủ chung một giường. Nàng không cần hơi ấm của chàng suốt đêm và chắc sẽ không nhớ cảm giác an toàn trong vòng tay chàng.

Tự lừa dối bản thân chẳng có hiệu quả gì cả. Nhưng cuối cùng Alessandra cũng có thể thoát khỏi tâm trạng tồi tệ và làm cho bản thân cảm thấy khá hơn. Nàng quyết định cần phải làm việc một cách bận rộn, như thế thì tâm trí sẽ không bị chiếm đóng bởi những suy nghĩ luẩn quẩn nữa.

Flannaghan kết thúc công việc dọn giường. Nàng theo anh xuống phòng

khách. Cánh cửa phòng làm việc vẫn đóng im ỉm. Alesandra đợi khi họ đi ngang qua phòng rồi mới hỏi người quản gia xem Colin sẽ họp trong bao lâu.

“Ngài Richards đến đây cùng một chồng giấy tờ. Tôi nghĩ sẽ mất một giờ họ mới họp xong.”

Flannaghan đã dự tính sai vài giờ. Lúc hai giờ chiều, anh mang khay thức ăn lên lầu cho Colin và ngài Richards. Anh trở xuống và thông báo với Alesandra rằng mớ giấy tờ của họ vẫn để đầy trên bàn.

Dreyson được xếp lịch để đến gặp nàng lúc ba giờ, và Alesandra cố nhanh chóng xem qua những lá thư mà vợ chồng nàng đã nhận được từ buổi sáng. Có hơn năm mươi thư chúc mừng và có khá nhiều thư mời để xếp lịch. Alesandra phân loại các lá thư và rồi làm danh sách cho từng loại. Nàng đưa cho Flannaghan xấp thư từ chối những lời mời trong khi viết một lá thư cho Neil Perry, khẩn khoản mời anh ta đến gặp nàng chỉ trong một giờ để nói chuyện về em gái anh ta.

“Tôi phải nói với ông chủ thuê người hầu và một thư ký toàn thời gian cho công chúa mới được.” Flannaghan lên tiếng.

“Không”, Alesandra bác đi. “Ta không cần họ đâu, trừ phi anh không muốn thỉnh thoảng giúp đỡ ta, Flannaghan, và ông chủ của anh đang bận phát triển công việc kinh doanh tại hãng tàu. Anh ấy không cần phải gánh thêm chi phí.”

Giọng nàng nghiêm khắc như muốn nói nàng sẽ thật sự giận nếu người quản gia làm gì sau lưng mình. Flannaghan gật đầu đồng ý. “Thật tốt khi công chúa hiểu rõ tình hình tài chính của ông chủ. Chúng ta sẽ không nghèo lâu đâu”, Flannaghan mỉm cười.

Bây giờ họ cũng đâu có nghèo, Alesandra nghĩ thầm. Nếu Colin sử dụng quỹ tài chính của nàng, dĩ nhiên rồi, nàng đủ khả năng cơ mà. “Ông chủ của anh rất cứng đầu”, nàng thì thầm.

Flannaghan không biết tại sao nàng lại nhận xét như thế. Có tiếng gọi cửa, anh cáo lỗi và rời khỏi bàn. Morgan Atkins bước vào phòng đón khách. Anh ấy phát hiện Alesandra trong phòng ăn và mỉm cười. “Xin chúc mừng, thưa công chúa. Tôi vừa nghe tin về đám cưới. Tôi mong nàng hạnh phúc.”

Alesandra định đứng lên nhưng Morgan ra hiệu cho nàng ngồi yên. Anh giải

thích là đã trễ hẹn với Colin và ngài Richards.

Morgan thật sự là một quý ông duyên dáng. Anh cúi thấp đầu trước khi đi theo Flannaghan lên lầu. Nàng nhìn theo cho đến khi Morgan biến mất khỏi tầm nhìn, sau đó lắc đầu. Colin đã sai. Morgan Atkins không hề có đôi chân vòng kiềng.

Thêm hai mươi phút nữa trôi qua trước khi ngài Richards và Morgan cùng đi xuống. Họ có một cuộc trao đổi hài hước ngắn với Alesandra trước khi ra về. Dreyson đến nhà ngay lúc vị lãnh đạo và người nhân viên mới tuyên của ông đi khỏi.

“Tôi không muốn làm người lo lắng, thưa công chúa”, Dreyson tuyên bố ngay khi ông kết thúc câu chào. “Nhưng có chỗ nào để chúng ta có thể thảo luận kín đáo không?” Raymond và Stefan đều đứng trong phòng đón khách với Flannaghan. Những cận vệ luôn chạy đến bất cứ khi nào có khách nơi ngưỡng cửa ra vào. Alesandra không nghĩ việc bảo vệ của họ còn cần thiết, vì giờ nàng đã kết hôn và chắc chắn tên tướng quân xấu xa kia chẳng đến bắt cóc nàng nữa, nhưng nàng biết họ vẫn tiếp tục nhiệm vụ cho đến khi bị sa thải. Tuy vậy, nàng không để họ đi, nàng sẽ tìm công việc phù hợp cho họ tại Luân Đôn. Raymond và Stefan cho nàng biết là họ muốn ở lại Anh, và nàng quyết tâm tìm cách giúp họ. Đó là điều tối thiểu công chúa có thể làm cho những người cận vệ trung thành đó.

“Chúng ta sẽ vào phòng khách?”, Alesandra đề nghị.

Dreyson gật đầu. Ông đợi đến lúc công chúa cất bước rồi hướng về Flannaghan. “Ngài Hallbrook có ở nhà hôm nay không?”, ông hỏi. Flannaghan gật đầu. Dreyson trông có vẻ được xoa dịu. “Cậu vui lòng mời ngài ấy xuống đây giúp tôi chứ? Tôi tin là ngài ấy muốn nghe tin đáng lo này.”

Người quản gia hồi hả lên lầu để thực hiện nhiệm vụ. Dreyson vào phòng khách và ngồi trước mặt Alesandra.

“Ông nhăn nhó ghê quá, Dreyson”, nàng mỉm cười, đôi tay đan vào nhau đặt trong lòng. “Tin tức này rất khủng khiếp sao?”

“Tôi đến đây cùng hai tin xấu, thưa công chúa”, Dreyson thừa nhận. Giọng ông thật sự lo lắng. “Tôi thật xin lỗi vì đã làm phiền người ngay trong tuần trăng mật.” Ông thở dài trước khi tiếp tục. “Người liên lạc của tôi vừa xác

nhận với tôi rằng một khoản tiền đáng kể trong các quỹ của công chúa - thật ra thì là tất cả các quỹ trong tài khoản ở quê hương của công chúa - sẽ không được chuyển khoản, thừa công chúa. Có vẻ như tướng quân Ivan khá khôn ngoan trong việc tìm cách tịch biên những tài sản nào của người ở gần hắn.” Alesandra hầu như không có chút phản ứng nào với tin này. Nàng thấy hơi khó hiểu. “Ta được biết tiền đã được chuyển khoản đến ngân hàng ở Áo”, nàng nói. “Không đúng vậy sao?”

“Vâng, nó đã được chuyển khoản”, Dreyson trả lời.

“Tướng quân Ivan không có quyền hạn ở đó.”

“Những xúc tu của hắn vươn rất xa, thừa công chúa.”

“Ông ta thật sự rút hết tiền khỏi ngân hàng hay đóng băng tài khoản?”

“Có gì khác biệt không, thừa công chúa?”

“Vui lòng trả lời và ta sẽ giải thích cho ông biết.”

“Tài khoản bị đóng băng. Ngân hàng không để cho Ivan lấy được tiền, nhưng nhân viên ngân hàng bị đe dọa và vì vậy họ sẽ không chuyển khoản các quỹ cho ngân hàng ở Anh được.”

“Đó là tình thế khó xử”, Alesandra gật gù.

“Tình thế khó xử? Thừa công chúa, tôi sẽ gọi nó là một thảm họa. Người không biết là có bao nhiêu tiền ở trong ngân hàng hay sao? Ôi, chúng là phần lớn tài sản của người.”

Trông Dreyson có nguy cơ sẽ khóc. Nàng cố làm dịu ông. “Ta vẫn có đủ để sống thoải mái”, nàng nhắc. “Nhờ vào những khoản đầu tư vững chắc của ông, ta sẽ không trở thành gánh nặng cho bất kỳ ai, ít nhất là với chồng ta. Tuy vậy, ta có thắc mắc với thông tin này. Nếu tướng quân nghĩ ta sẽ kết hôn với ông ta, tại sao ông ta...”

“Hắn biết người đã rời khỏi tu viện”, Dreyson giải thích. “Và tôi nghĩ là hắn biết người chạy trốn. Hắn làm vậy để trừng phạt người, thừa công chúa, vì đã thách thức hắn.”

“Trả thù luôn là một động lực tuyệt vời.”

Colin lên tiếng từ cửa phòng. Cả Alesandra lẫn Dreyson nhìn chàng. Dreyson đứng dậy, Colin xoay người đóng cửa rồi đến trường kỷ, ngồi xuống cạnh Alesandra. Chàng ra hiệu cho Dreyson yên vị trở lại.

“Trả thù chẳng tuyệt vời chút nào cả, Colin.” Alesandra tuyên bố.

Nàng nhìn Dreyson. “Ta tin mình biết cách để có thể nhận được tiền. Ta sẽ viết thư cho Mẹ bề trên và cho bà ấy biết số tiền đầy đủ. Chủ ngân hàng rất có thể bị đe dọa bởi tướng quân, nhưng họ sẽ phải làm theo lời yêu cầu của Mẹ bề trên thôi, ồ, đúng vậy, đó chỉ là một tấm vé hợp thức hóa, Dreyson. Holy Cross cần tiền. Ta thì không.”

Colin lắc đầu. “Cha em đã phải làm việc vất vả để xây dựng nên số tài sản đó. Ta không muốn em cho chúng đi.”

“Tại sao em cần chúng?”, nàng phản công.

Dreyson xen tổng số tiền vào cuộc thảo luận. Colin tái cả người. Alesandra nhún vai. “Chúng sẽ được sử dụng xứng đáng. Mẹ bề trên và các sơ đã chăm sóc mẹ ta khi bà bị bệnh. Họ rất yêu thương bà. Cha ta sẽ chấp thuận thôi. Ta sẽ viết thư và ký tên trước khi ông về, Matthew ạ.” Alesandra quay lại về phía chồng nàng. Trông chàng vẫn không hài lòng với quyết định đó, còn nàng lại lấy làm mừng vì chàng không tranh cãi về nó nữa.

“Còn về con tàu, thưa công chúa”, Dreyson cắt ngang. “Họ đồng ý với những điều khoản của người và ngày hạ thủy.”

“Con tàu nào?” Colin hỏi.

Alesandra vội chuyển đề tài. “Ông đã nói là còn một tin xấu nữa, Matthew. Tin gì thế?”

“Trước hết hãy để ông ấy giải thích về con tàu”, Colin dứt khoát.

“Nó lẽ ra phải là điều bất ngờ”, nàng thì thầm.

“Alesandra?” Colin lên giọng, chàng nhất định phải biết.

“Khi em ở trong thư viện của cha chàng, em tình cờ đọc được về một phát minh mới tuyệt vời. Đó là tàu hơi nước, Colin, và nó có thể băng qua Đại

Tây Dương chỉ trong hai mươi sáu ngày. Không thú vị sao?”, nàng vội nói thêm. “Mẹ bề trên mà nhận được thư của em thì cũng phải mất ít nhất ba tháng, có khi còn lâu hơn.”

Colin gật đầu. Chàng biết rõ về phát minh mới, dĩ nhiên. Chàng và cộng sự đã bàn bạc khả năng mua thêm một con tàu như vậy bổ sung vào đội tàu của hãng. Tuy nhiên, chi phí vượt quá mức cho phép và họ đành khép ý tưởng đó lại.

“Và em mua một cái, là nó phải không?” Giọng Colin run lên vì tức giận. Chàng không cho vợ thời gian để giải thích và lập tức hướng sang vị chuyên gia đầu tư cùng với cơn giận. “Hủy đơn đặt hàng”, chàng ra lệnh.

“Chàng không thể làm vậy”, Alesandra hét lên. Bỗng nhiên nàng cảm thấy tức giận với Colin đến nỗi muốn đá chàng một cái. Tàu hơi nước sẽ giúp gia tăng doanh thu đáng kể và chàng cứng đầu cứng cổ như thế chỉ bởi vì số tiền mua tàu là tài sản thừa kế của nàng.

“Ta có thể làm vậy”, chàng gắt. Colin đang điên tiết vì chàng đã nói trắng ra là sẽ không đụng tay vào tiền của nàng và nàng hiển nhiên đã xem nhẹ quyết định của chàng.

Quai hàm chàng cứng lại như muốn nói chàng sẽ không nghe thêm bất kỳ lý do nào cho việc đó cả. Nàng định nói Dreyson hủy đơn hàng thì ông lên tiếng.

“Tôi không hiểu, thưa ngài. Ngài Hallbrook, có phải ngài nói rằng ngài sẽ từ chối món quà cưới từ chú Albert của công chúa? Tôi nghĩ nhận quà là một điều bình thường.”

“Ai là chú Albert?”

Colin hỏi Alesandra. Nàng không biết phải làm sao để trả lời chàng. Nếu nàng nói thật cho chàng biết rằng Albert không tồn tại, Albert chỉ là sản phẩm trí tưởng tượng thì Dreyson ắt hẳn sẽ cảm thấy bị sỉ nhục. Có lẽ ông sẽ từ chối công việc đầu tư cho nàng và chắc chắn nàng không muốn gây ra mối nguy nào cho công việc cả.

Nhưng nàng cũng không muốn nói dối chồng.

Sự thật thối cuộc. “Ông ấy không phải chú của em”, nàng bắt đầu. Dreyson

nhiệt tình cắt ngang.

“Nhưng ông ấy thích được tin là chú của công chúa, ông ấy là một người bạn của gia đình. Tôi biết ông ấy trong nhiều năm”, Dreyson kiêu hãnh nói tiếp. “Và tạo ra những khoản lợi nhuận tuyệt vời từ các vụ đầu tư, tôi có thể thêm vào như vậy. Albert quản lý một vài quỹ tài chính của vợ ngài như ngài biết đó, và tôi tin ông ấy sẽ rất buồn lòng nếu ngài từ chối món quà của ông ấy.”

Colin nhìn Alesandra chăm chăm, vẻ mặt nàng chẳng cho chàng biết được gì cả. Trông nàng rất điềm tĩnh. Tuy nhiên, đôi tay nàng đang mách bảo cho chàng về một câu chuyện khác hẳn. Chúng đang siết chặt lấy nhau trong lòng nàng. Có gì đó không ổn lắm, nhưng Colin chưa thể tìm ra đó là gì.

“Tại sao em không kể cho ta nghe về chú Albert? Và tại sao ông ấy không được mời đến dự đám cưới?”

Rốt cuộc thì nàng phải nói dối. Sự thật sẽ không làm cho ai cảm thấy ổn thỏa hết.

Alesandra cũng có thể thấy Mẹ bè trên đang lắc đầu không hài lòng. Nàng cố chặn hình ảnh đang hiện ra đó. Nàng sẽ có nhiều thời gian để ăn năn hối lỗi sau.

“Em nghĩ là em đã nhắc đến Albert rồi”, nàng nhìn vào cái cằm vuông vức của Colin khi nói dối. “Albert sẽ không đến dự đám cưới. Chú ấy chẳng bao giờ đi đâu cả. Và chú ấy cũng không tiếp khách.”

“Ông ấy là một người ân dật”, Dreyson nói thêm. “Alesandra là chiếc cầu nối duy nhất của ông ấy với thế giới bên ngoài, ông ấy cũng không có gia đình. Phải vậy không, thưa công chúa? Nếu ngài ngần ngại về chi phí cho món quà của ông ấy thì ngài hãy yên trí. Ông ấy dư sức có được nó, thưa ngài Hallbrook.”

“Ông biết người này nhiều năm rồi?” Colin hỏi Dreyson.

“Vâng, dĩ nhiên.”

Colin dựa lưng vào nệm. Chàng biết mình nợ Alesandra lời xin lỗi khi vội vàng kết luận sai lầm. Chàng quyết định sẽ xin lỗi nàng sau, khi họ ở một mình.

“Gửi lời cảm kích của ta đến ông ấy trong lá thư kế tiếp của em nhé”, Colin bảo Alesandra.

“Vậy là chàng chấp nhận...”

Nàng ngừng ngay câu hỏi khi thấy Colin lắc đầu. “Ông ấy thật chu đáo, nhưng nó quá phô trương và tốn kém. Ta - à không, chúng ta - không thể nhận được. Hãy đề nghị ông ấy thứ gì khác.”

“Như là?”

Colin nhún vai. “Em sẽ nghĩ ra thôi”, chàng bảo nàng rồi quay sang Dreyson. “Ông còn muốn thảo luận về vấn đề gì nữa?”

Dreyson trở nên bối rối. Ông bắt đầu giải thích rồi đột ngột dừng lại. Ông đằng hắng lảng giọng, những ngón tay cài vào mái tóc hoa râm. Sau đó bắt đầu lại. “Có một chuyện khó khăn xuất hiện”, ông tuyên bố. “Tôi phải cảnh báo ngài, đó là một phi vụ làm ăn bản thủ.”

“Và?” Colin giục Dreyson khi ông không nói tiếp.

“Ngài còn nhớ Luật Bảo hiểm Nhân thọ năm 1774[1] không?”

[1] The Life Assurance Act of 1774 hay còn được biết đến với tên gọi Gambling Act 1774. Năm 1774, Nghị viện Anh ra sắc lệnh cấm tổ chức, tham gia cá cược trên ngày chết của con người, từ đó vấn nạn này mới chấm dứt.

Ông không để Colin lẫn Alesandra xác nhận. “Bây giờ không còn ai chú ý nhiều đến nó nữa. Nó đã trôi qua quá lâu rồi.”

“Có chuyện gì ư?” Alesandra hỏi, thắc mắc không hiểu tại sao chủ đề này lại đi đầu trong cuộc thảo luận của họ.

“Một hành động đáng xấu hổ được phát hiện”, Dreyson giải thích. “Có kẻ xấu xa đã mua bảo hiểm nhân thọ cho ai khác và rồi thuê sát thủ gây ra vụ giết người để được nhận tiền bảo hiểm. Vâng, thật đáng hổ thẹn, nhưng đó là sự thật, thưa công chúa.

“Nhưng điều đó thì có gì...”

Colin ngắt lời nàng. “Đề ông ấy nói hết, Alesandra.”

Nàng gật đầu, “Vâng, tất nhiên rồi”, nàng thì thầm.

Dreyson nhìn thẳng vào Colin.

“Không còn nhiều hãng bảo hiểm chú ý đến vụ việc đó nữa. Ngài thấy đây, nó phục vụ cho những mục đích của chính nó... trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên, tôi chú ý đến nó vì có một hợp đồng bảo hiểm vừa được lập cho vợ ngài vào trưa hôm qua và tổng số tiền khá cao.”

Colin tuôn ra một tràng rửa xả nho nhỏ. Alesandra tựa vào người chàng. “Ai lại có thể làm chuyện đó? Và tại sao?”

“Có những điều khoản quy định”, Dreyson nói tiếp. “Và thời hiệu không dài.”

“Ta có nghe nói Napoleon cũng được mua bảo hiểm, nhưng chỉ một tháng”, Alesandra nói khẽ. “Và Công tước Westminster thì mua bảo hiểm cho con ngựa của ông ấy. Đó có phải là ý ông đề cập đến thời hiệu không, Matthew?”

Người môi giới gật đầu. “Đúng vậy, thưa công chúa.”

“Ai nhận bảo hiểm hợp đồng này?” Giọng Colin gần như mất kiểm soát. “Có phải Lloyd’s của Luân Đôn?” Alesandra hỏi.

“Không”, Matthew trả lời. “Họ đã quá danh tiếng nên không dính vào vụ đặt cược tâm thường này. Morton & Sons nhận bảo hiểm. Được lắm, chúng là những kẻ tội lỗi. Chúng sẽ lập bất cứ hợp đồng nào nếu số tiền bảo hiểm đủ cao. Tôi không làm ăn với chúng”, ông nói thêm cùng cái gật đầu. “Nhưng một người bạn của tôi thì có và chính anh ấy là người mang tin này đến cho tôi. Tạ ơn Chúa vì tôi đã đụng phải anh ấy.”

“Cho ta biết chi tiết”, Colin ra lệnh. “Thời hiệu thế nào?”

“Một tháng.”

“Ai là người thụ hưởng nếu cô ấy qua đời?”

“Người đàn ông ký hợp đồng bảo hiểm muốn giấu danh tính.”

“Người đó có thể làm vậy sao?” Alesandra hỏi.

“Đúng vậy”, Dreyson trả lời nàng. “Chú Albert của công chúa cũng dùng cách tương tự bằng việc sử dụng những chữ cái đầu trong tên mình và ông ấy sẽ không phải công khai nếu không muốn. Người ký nhận bảo hiểm đã thề giữ bí mật.” Dreyson quay sang Colin. “Vì thế mà bạn tôi và tôi đã không thể tìm ra kẻ đứng sau kế hoạch bản thiêu này. Tuy nhiên, tôi dám cá là kẻ đó là đồng bọn với đồ vô lại đóng băng các tài khoản của vợ ngài.”

“Tướng quân Ivan? Không thể nào”, Alesandra thốt lên. “Colin và ta vừa kết hôn mới chỉ một ngày, ông ta chưa thể biết được.”

“Chắc đề phòng xa”, Dreyson đoán. Colin hiểu rõ ý của Dreyson. Chàng luôn tay vòng quanh người vợ, siết nhẹ đầy tình cảm và nói, “Hắn có thể ra lệnh cho một trong số người hắn đã cử đến để bắt em. Hắn chỉ muốn vui vẻ thôi. Hắn là tên khôn, rõ ràng hắn biết em không muốn lấy hắn. Em đã phải ra đi ngay giữa đêm khuya.”

“Ông ta là kẻ độc ác, phải không?”

Colin có thể nghĩ ra ít nhất một trăm cách mô tả tốt hơn thế. “Đúng, hắn ta là kẻ độc ác”, chàng đồng ý, chỉ để làm vừa lòng nàng.

“Matthew, ý ông là Morton & Sons sẽ phát hành bất cứ thỏa thuận nào?”

“Không phải thỏa thuận, thừa công chúa, mà là hợp đồng”, Dreyson chỉnh lại.

“Có gì khác nhau?”

“Chồng công chúa sẽ bảo hiểm cho con tàu của ngài ấy”, ông trả lời.

“Ngài ấy sẽ lập một thỏa thuận để tránh những tai họa. Một hợp đồng thì bao gồm những vấn đề chung khác hẳn. Ít nhất là giấy tờ do Moton & Sons đưa ra cũng khác biệt”, ông lầm bầm. “Đó chỉ là một vụ đặt cược, nhưng nó đội lốt như một vụ bảo hiểm để không vi phạm Đạo luật năm 1774. Bây giờ thì, trả lời cho câu hỏi của công chúa, đúng, chúng sẽ phát hành bất cứ thứ gì cho vụ đặt cược. Tôi đặc biệt nhớ một vụ. Mọi người ở Luân Đôn đang bàn tán xôn xao. Vợ của Hầu tước Covingham sinh cho ông ấy một đứa con trai, và một hợp đồng lập tức được lập ra cho đứa trẻ với thời hiệu một năm. Số tiền bảo hiểm rất cao và phải trả nếu đứa trẻ chết.”

“Ý ông là hợp đồng có thể đưa ra điều ngược lại? Trả lại nếu đứa trẻ sống?”

“Vâng, công chúa. Mọi người đều kinh sợ. Hầu tước rất giận dữ. Sự đầu cơ phát triển trong suốt năm nay, dù người mua hợp đồng có thể giấu danh tính khi mua, lai lịch của hắn sẽ bị phát hiện khi nhận tiền bồi thường bảo hiểm. Hắn nhất định phải ra trình diện tại Morton & Sons và ký lãnh trên các chứng từ. Hắn không thể ủy quyền cho ai cả.”

“Vì vậy trong một tháng nữa chúng ta sẽ biết liệu tướng quân Ivan có đứng sau vụ này hay không.” Alesandra nói.

Colin lắc đầu. “Nó sẽ chỉ được trả khi em qua đời, nhớ chưa? Và một khi em còn ngồi ở đây, hắn sẽ chẳng có bất cứ thứ gì và cũng chẳng có lý do gì để đến Luân Đôn.”

Nàng gật đầu. “Vâng, dĩ nhiên. Matthew? Đứa bé còn sống hay đã chết?”, nàng hỏi, tâm trí vẫn tập trung vào câu chuyện của Hầu tước Covingham. “Cậu bé vẫn sống khỏe mạnh.”

“Ai là người lập hợp đồng?”

“Cho đến hôm nay thì không ai biết”, ông ấy trả lời. “Công chúa, tôi lấy làm mừng khi thấy người nhận tin này mà vẫn bình tĩnh.”

Colin suýt mỉm cười. Alesandra thật sự rất giỏi che giấu phản ứng. Chàng có thể cảm nhận nàng run rẩy trong vòng tay mình, nhưng vẻ mặt nàng không thay đổi. Trông nàng hoàn toàn bình thản.

Chàng biết rõ nhất. “Cô ấy không có lý do gì để lo lắng”, chàng bảo. “Vì ta sẽ bảo vệ cô ấy. Matthew, ta muốn ông tiếp tục tìm ra kẻ đứng sau vụ này”, chàng đề nghị. “Chúng ta nghĩ là tên tướng quân Ivan, nhưng ta muốn có bằng chứng thực.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài. Tôi sẽ không từ bỏ.”

“Ta tự hỏi liệu mọi người ở Luân Đôn đã biết về hợp đồng này hay chưa”, Alesandra nói. “Nếu như vậy thì có thể sẽ có người nào đó nghe được những lời khoe khoang...”

“Nếu có bất cứ điều gì, tôi sẽ biết ngay.” Dreyson đảm bảo. “Tôi không hy

vọng nó được chú ý quá nhiều, tuy nhiên, đang có một vụ tai tiếng mới nguyên.”

“Vụ tai tiếng nào?” Alesandra hỏi, tính hiếu kỳ trỗi dậy.

“Rắc rối của Tử tước Talbolt. Vợ ông ấy là nguyên nhân gây ra vụ tai tiếng. Bà ấy đã bỏ chồng. Thật ngạc nhiên.” Colin chưa bao giờ nghe nói đến bất cứ thứ gì phi lý như thế. Vợ chồng luôn ở bên nhau bất kể khó khăn thế nào đi nữa khi đã kết hôn. “Chắc có một lời giải thích khác”, chàng nói. “Chàng biết Tử tước ư?” Alesandra hỏi.

“Ừ, anh ấy đến Oxford cùng với anh trai ta. Một người đàn ông tốt. Phu nhân Roberta có thể chỉ quay về nông trang của họ vài ngày. Thế giới thượng lưu luôn tìm kiếm lý do để bàn tán xôn xao, ngồi lê đôi mách.” Dreyson gật đầu tán thành. “Tôi nghe tin đồn từ ngài Thorton và tôi sẽ là người đầu tiên thừa nhận ngài ấy là một người ngồi lê đôi mách. Tuy thế, sự thật là vậy. Phu nhân Roberta dường như đã biến mất vào trong không khí. Tử tước cuống lên vì lo.”

Một cơn rùng mình chạy dọc cánh tay Alesandra. “Biến mất?”, nàng thì thầm.

“Bà ấy sẽ xuất hiện”, Dreyson vội vã nói ngay khi ông thấy công chúa trở nên lo lắng. “Tôi cá là họ có chút giận dỗi và bà ấy đang trừng phạt Tử tước. Bà ấy sẽ rời khỏi nơi ẩn nấp trong một vài ngày nữa thôi.”

Dreyson đứng dậy cáo từ. Colin đi cùng ông ta. Alesandra buột miệng gọi lớn, “Matthew, bất kể hợp đồng kinh khủng đến thế nào, nếu tổng số tiền đủ cao thì Morton & Sons sẽ đồng ý?”.

“Vâng, thưa công chúa.”

Alesandra mỉm cười với Colin. “Chồng ơi, em muốn chàng chứng minh cho em thấy chàng sẽ bảo vệ em.”

Alesandra vẫn giữ nguyên nụ cười sau khi buông lời sỉ nhục chàng. Chàng biết nàng đang giấu giếm chuyện gì đó nhưng không có chút dấu hiệu nào để biết được.

“Em đang có ý gì?”, chàng hỏi.

Nàng bước đến bên chồng. “Lập một hợp đồng cho em, chàng là người thụ hưởng, một số tiền chính xác và một thời hiệu chính xác.”

Colin lắc đầu trước khi nàng kết thúc yêu cầu.

“Đó là một kế hoạch thông minh”, nàng tranh cãi. “Đừng có lắc đầu với em nữa.”

“Và thỏa thuận trả tiền nếu em sống hay chết, Alesandra?”

Nàng bực mình lườm chàng. “Dĩ nhiên là nếu em sống.”

Nàng quay sang Dreyson. “Ta biết ông không thích giao dịch với Morton & Sons, nhưng ông không thể để mắt một chút đến giao dịch này ư?”

“Ta không đồng ý chuyện này...”

“Đi mà, Matthew”, nàng cắt ngang, phớt lờ sự chống đối của chồng nàng.

“Vậy là công chúa muốn ghi tên ngài ấy lên trên chứng từ chi trả để mọi người biết?” Dreyson hỏi.

“Ồ vâng, tất nhiên.”

“Ngài sẽ phải trả mức phí bảo hiểm cao hơn và tôi không chắc người ký nhận bảo hiểm sẵn lòng ký tên bên cạnh”, ông ấy nói với Colin.

“Có một lần ông đã kể cho ta Lloyd’s của Luân Đôn sẽ bảo hiểm con tàu chìm nếu giá đủ cao”, Alesandra nhắc người môi giới. “Ta chắc Morton & Sons, với khả năng danh tiếng sẽ bị tổn hại vì vụ đặt cược tầm thường, sẽ nắm ngay lấy cơ hội để kiếm lợi nhuận.”

“Có thể... nếu công chúa kết hôn với bất kỳ ai, không phải ngài Hallbrook đây, thì nó sẽ thành sự thật. Tuy vậy, danh tiếng của chồng công chúa sẽ làm tiêu tan kế hoạch của người, thừa công chúa. Không ai sẽ đặt cược chống lại ngài ấy đâu.”

“Tại sao lại như thế?”, nàng ngạc nhiên.

Dreyson mỉm cười. “Chồng công chúa đã trở thành một huyền thoại. Ngài ấy làm cho những người cùng giới khiếp sợ. Công việc của ngài ấy, như công

chúa biết đây, cho Cơ quan An ninh...”

“Đủ rồi, Dreyson”, Colin cắt ngang. “Ông đang làm vợ ta lo lắng đấy.” Dreyson lập tức cáo lỗi. “Tôi sẽ phải cố gắng tìm ai đó ký tên bảo hiểm trên chi phiếu, thưa ngài Hallbrook?”

“Hãy gọi nó đúng cái tên mà nó được gọi”, Colin bảo, “Một vụ cá cược.”

“Nếu chàng có bất cứ nghi ngờ nào về khả năng giữ em an toàn, thì dĩ nhiên em sẽ hiểu rằng chàng miễn cưỡng đặt những đồng tiền khó kiếm của mình...”

“Em biết rõ là ta sẽ bảo vệ em”, chàng cúi kính. “Thành thực mà nói, Alesandra, hầu hết phụ nữ sẽ khóc lóc vì sợ hãi sau khi phát hiện ra có ai đó đã lập ra một hợp đồng như vậy, nhưng em...”

“Vâng?”

Chàng lắc đầu ngán ngẩm. Cuối cùng thì chàng chấp nhận thua cuộc, dù không hoàn toàn trắng nhả chút nào. “Vậy thì làm đi”, chàng làu bàu. “Nếu vợ ta muốn mọi người ở Luân Đôn này biết có hai chi phiếu có hiệu lực, thì chúng ta sẽ để cô ấy làm theo ý mình vậy.”

Alesandra mỉm cười thật tươi. “Chàng biết không, Colin, chàng thật sự đang đánh cược với khả năng của mình đấy. Thật ra thì nó khá thẳng thắn. Và theo ý em, một khoản lợi nhuận nhất định thuộc về chàng. Chàng không nên cúi kính về chuyện đó. Căn bản là em tin chàng. Bởi vậy em chẳng thấy lý do nào để bực bội cả.”

Alesandra không đợi nghe Colin đáp trả ý kiến của mình. Nàng nói tạm biệt với Dreyson và đi lên lầu. Flannaghan xuất hiện. Anh dẫn Dreyson ra cửa trước rồi vội quay lại chỗ ông chủ của mình. “Công chúa chẳng hề lo lắng, đúng không, thưa ông chủ?”

“Này, cậu nghe lỏm được bao nhiêu?”

“Tất cả.”

Colin lắc đầu. “Chú của cậu chắc sẽ hài lòng lắm. Cậu đang nhật nhạn tất cả các thói quen vô vị của ông ấy đấy.”

“Cảm ơn, thưa ngài. Lòng trung thành từ công chúa của ngài nhất định làm ngài hài lòng.”

Colin khẽ nhếch môi cười. Chàng không trả lời người quản gia, đi lên lầu và vào phòng làm việc. Lời nói của Flannaghan vang vọng trong tâm trí chàng.

Công chúa của ta, chàng tự nhủ. Đúng, giờ nàng là công chúa của chàng, và, ôi, nàng làm chàng hài lòng biết bao.

Chương 10

Chàng làm nàng phát điên lên. Họ có trận cãi nhau đầu tiên vào khuya đêm đó. Alessandra đã lên giường nhưng không thể ngủ được, vì vậy nàng quyết định làm việc với danh sách các nhiệm vụ mà nàng muốn hoàn thành ngày hôm sau. Dĩ nhiên là nàng ở trong phòng ngủ của mình, bởi vì đó là nơi mà Flannaghan nói rằng Colin muốn nàng ngủ ở đấy, và nàng cố không thất vọng với cái tát tàn nhẫn của chồng vào những suy nghĩ đẹp đẽ mà nàng đang xây dựng. Chàng không thể là chính mình hay sao? Hôn nhân của họ không được kết hợp từ tình yêu, và nếu Colin muốn ngủ riêng thì nàng không nên chống lại. Dù vậy nàng bị tổn thương sâu sắc và cũng thấy sợ hãi. Nàng không thể hiểu tại sao mình lại bị hỗn độn trong những cảm xúc trái ngược như vậy.

Nàng cố hiểu những gì đang xảy ra trong lòng. Và nàng kết luận là mình đang cảm thấy bất an vì Colin đã đặt nàng vào vị thế yếu hơn trong cuộc hôn nhân mặc cả này. Rồi nàng lắc đầu, đánh tan những suy nghĩ vừa thoáng qua. Nàng đã mặc cả gì nhỉ? Không, Colin đã từ chối tất cả mọi thứ nàng trao cho chàng.

Chúa ơi, nàng đang bắt đầu cảm thấy tự xót thương chính mình. Mẹ bè trên, với một trong những bài giảng hằng ngày, đã bảo đàn ông và đàn bà thường mong muốn những thứ mà họ không bao giờ có thể có được. Lòng đố kỵ, theo bà giải thích, sẽ sớm trở thành sự ghen tỵ, và một khi những xúc tu của tội lỗi đã hình thành thì sự đau khổ cũng sẽ đến cùng một cách nhanh chóng. Lòng ghen tỵ sẽ bùng cháy, thiêu đốt cho đến khi không còn chỗ nào cho niềm vui, yêu thương hoặc hạnh phúc. “Nhưng ta không ghen tỵ”, nàng thì thầm với chính mình. Dù vậy nàng đã đố kỵ, nàng thở ra lo lắng với sự thừa nhận đó. Cuộc hôn nhân hạnh phúc của anh trai Colin là thứ mà nàng đố kỵ lẫn thêm muốn, và lạ Chúa, có phải là nàng sẽ sớm trở thành người đàn bà ganh ghét xấu xa và khốn khổ trong suốt quãng đời còn lại?

Hôn nhân, nàng nghĩ, là một công việc rắc rối, đầy phức tạp.

Colin không có thời gian dành cho nó. Chàng biến mất đằng sau cánh cửa phòng làm việc ngay sau bữa tối để làm việc với những con số và sổ sách. Có vợ cũng chẳng thay đổi thói quen đó. Chàng đang xây dựng đế chế của

riêng mình, và không ai, đặc biệt là một cô dâu không được mong đợi như nàng, được can thiệp vào các kế hoạch. Colin sẽ không mời nàng ngồi xuống và cho nàng biết quan điểm của mình. Những hành động đã nói lên điều ấy.

Alessandra không khó chịu với thái độ của chồng. Thật ra thì nàng tán thành những cống hiến của chàng và cũng không có bất cứ nghi ngờ gì về chúng. Colin sẽ đạt được bất kỳ mục tiêu nào chàng đề ra. Chàng mạnh mẽ, cực kỳ thông minh và có tính kỷ luật tuyệt vời.

Nàng không có ý định can thiệp vào chuyện của chàng, cũng không làm chàng phân tâm. Điều cuối cùng Colin cần là một cô vợ luôn đeo lấy chồng. Mặc dù vậy... đến đêm, khi công việc đã hoàn thành, nàng ước chàng muốn ngủ cùng mình. Sẽ rất dễ chịu khi ngủ thiếp đi trong vòng tay chàng, cảm giác chàng áp sát vào mình suốt đêm. Nàng thích cách chàng chạm vào nàng, hôn nàng... Alessandra làm bầm thất vọng. Nàng sẽ không thể tập trung vào bản danh sách nếu không thôi mơ mộng về chồng mình. Nàng lắc người thoát khỏi tình trạng mê mụ và buộc mình quay lại làm việc.

Colin bước vào phòng thông qua cánh cửa nối liền hai phòng ngủ lúc gần nửa đêm. Chàng chỉ mặc một chiếc quần chần màu đen, nhưng đã cởi ra trước khi đến bên giường. Chàng rất tự nhiên với việc ở trần. Nàng cũng cố tỏ ra tự nhiên với điều đó. “Chàng đã làm xong sổ sách kế toán chưa?”

Nàng đang hỏi cái giường. Khuôn mặt nàng tràn ngập một màu đỏ đáng yêu và giọng nói như thể đang bị bóp nghẹn.

Colin toét miệng cười. “Rồi”, chàng trả lời. “Giờ thì ta hoàn toàn bị nhiễm rồi.”

“Nhiễm gì cơ?”

Chàng cố không bật cười. “Alessandra, không việc gì phải ngượng cả.”

“Em không ngượng.”

Nàng thật sự không thể nhìn thẳng vào mắt chàng khi thốt ra lời nói dối trắng trợn đó. Colin nghĩ đó là một sự tiến bộ. Chàng kéo tấm chăn ra và lên giường. Nàng vội di chuyển mớ giấy tờ để lấy chỗ cho chồng. Chàng dựa lưng vào thành giường và thở hắt ra. Colin cố tình để cho nàng có thời gian lấy lại bình tĩnh. Nếu nàng mà đỏ mặt thêm chút nữa thì có lẽ sẽ bốc cháy như một ngọn đuốc mất. Tay nàng run rẩy khi gom mớ giấy tờ lại. Chàng

không hiểu tại sao nàng lại quá hồi hộp như vậy, nhưng quyết định sẽ hỏi sau. Những câu hỏi bây giờ chỉ làm cho tình trạng của nàng tệ hơn mà thôi.

“Em lạnh à?”

“Không.”

“Tay em đang run kìa.”

“Có lẽ em hơi lạnh một chút. Tóc em vẫn còn ẩm sau khi tắm và em không có thời gian để hong khô.”

Chàng xích lại gần và luồn tay ra sau cổ nàng. Chàng thấy nàng căng người vì sự đụng chạm này và bắt đầu xoa bóp cổ nàng bằng những đầu ngón tay. Nàng nhắm mắt lại và thở ra thích thú.

“Em đang làm gì thế?”, chàng hỏi. “Danh sách các nhiệm vụ cho từng người. Em lập một danh sách cho Flannaghan, một cái cho đầu bếp, từng cái cho Raymond và Stefan và vài cái cho em. Ồ, và tất nhiên là cái danh sách chính nữa. Em chỉ mới xong được một cái thôi.”

Nàng mắc sai lầm khi quay sang nhìn chàng. Chuỗi suy nghĩ bay vèo qua cửa sổ ngay lập tức. Nàng thậm chí không nhớ là nàng đã giải thích xong hay chưa.

Tất cả là tại chàng mà ra. Nếu chàng không có đôi mắt đẹp như vậy, và nếu chàng không có nụ cười tuyệt như vậy, và nếu hàm răng chàng không trắng như vậy thì nàng sẽ không mất thời gian để chú ý đến và quên hết mọi suy nghĩ. Giờ có nhắm mắt lại cũng chẳng thể tránh được. Nàng vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người chàng, vẫn ngửi thấy mùi đàn ông sạch sẽ, vẫn...

“Danh sách chính là gì?”

“Chàng vui lòng nhắc lại?”

Chàng cười toe. “Danh sách chính”, chàng lặp lại.

Colin biết nàng bối rối. Chàng đang tận hưởng sự lúng túng của nàng nếu nụ cười là một dấu hiệu nào đó. Nhận thức ấy giúp nàng lấy lại chút bình tĩnh.

“Đó là một danh sách liệt kê các danh sách của em”, nàng giải thích. “Em lập một danh sách cho các danh sách của em?”

“Tất nhiên rồi.”

Chàng cười phá lên. Chiếc giường rung lên dưới phản ứng thích thú đó. Nàng lập tức phản đối thái độ ấy. “Colin, các danh sách là chìa khóa để tổ chức công việc cho chính xác.” Giọng nàng vang lên đầy quyền hành. Hành động của nàng thật nghiêm túc nên chàng cố kiềm chế tràng cười của mình lại. “Ta biết”, chàng dài giọng. “Và em học ở đâu bài học quan trọng này?”

“Mẹ bề trên đã dạy em mọi điều cần biết về cách tổ chức.”

“Bà ấy có giải thích tỉ mỉ như khi giải thích về sự gần gũi...”

Nàng không cho chàng kết thúc câu hỏi. “Mẹ bề trên rất kỹ lưỡng. Rất là khó cho bà ấy để nói về... những thứ khác. Xét cho cùng thì bà ấy là một nữ tu, và đã lập lời thề nguyện đồng trinh cách đây nhiều năm. Chàng có thể hiểu sự dè dặt của bà ấy không? Bà ấy không có nhiều kinh nghiệm.”

“Ừ, ta không thể hình dung là bà ấy có nhiều kinh nghiệm được.”

Colin đang nuốt chửng cái giường bằng kích thước khổng lồ của mình. Nàng ngồi sát mép giường để có chỗ cho đôi chân dài của chàng và chàng để... nó mở rộng cho đến khi thấy thoải mái. Chàng vươn mình ngáp dài và sớm chiếm hết không gian trên giường.

Colin lấy giấy tờ của vợ, đặt chúng lên cái bàn nhỏ cạnh giường, rồi thổi tắt hai tុ nến và quay lại.

Nàng để tay trong lòng và tự ra lệnh không quá hồi hộp nữa.

“Nếu không có tổ chức, chúng ta sẽ loạn hết lên cho mà xem.”

Thật ngốc nghếch khi nói ra điều đó nhưng nàng không thể nghĩ ra điều gì tốt hơn. Nàng nóng lòng muốn hỏi tại sao chàng lại lên giường nàng.

Có phải chàng sẽ ngủ cùng nàng trong phòng nàng mỗi đêm không? Không, nàng tự nhủ. Điều đó thật vô nghĩa. Giường của chàng lớn hơn và cũng thoải mái hơn.

Alesandra quyết định không để tâm đến chủ đề sắp xếp chỗ ngủ của họ nữa. Giờ nàng đã bình tĩnh và kiểm soát được bản thân hoàn toàn. Rốt cuộc thì chàng là chồng nàng, và nàng nên hỏi chàng bất cứ câu hỏi nào có thể, bất kể chủ đề đó riêng tư đến thế nào đi nữa.

Tiếng sấm rền vang từ xa vọng lại. Nàng suýt ngã khỏi giường. Chàng chộp lấy nàng trước khi nàng rơi xuống đất và kéo mạnh nàng vào người chàng.

“Tiếng sấm làm em sợ à?”

“Không”, nàng trả lời. “Colin, em đang thức mắc...”

“Cởi áo ngủ ra, cưng”, chàng ra lệnh cho nàng cùng lúc.

Mệnh lệnh kéo nàng tập trung. “Tại sao?”

“Ta muốn chạm vào em.”

“Ôi.”

Nàng không cử động. “Alesandra? Chuyện gì vậy?”

“Chàng làm em rói lên”, nàng thì thầm. “Em nghĩ chàng thích... Và rồi khi Flannaghan nói với em là... được rồi, em không sao.”

Nàng biết không thể nói gì có nghĩa lúc này. Nàng không giải thích nữa và làm theo lời chồng. Nàng ước Colin đừng nhìn mình. Nàng ước phòng ngủ tối hơn. Ánh lửa bập bùng từ lò sưởi đủ sáng để đưa trái những dải vàng lên giường. Nàng biết không nên ngượng ngùng. Colin là chồng nàng và chàng đã thấy từng centimet thân thể nàng. Nàng ghét sự e thẹn và ước sao có thể thoải mái như chàng.

Tuy nhiên, họ chỉ vừa kết hôn chưa được hai ngày. Alesandra quyết định cho chàng biết nàng cảm thấy ngượng ngùng thế nào và có lẽ sẽ tìm ra một vài cách để nàng vượt qua sự e thẹn.

Chàng cướp lấy sự chú ý của nàng khi kéo áo ngủ của nàng qua hông. Nàng giữ mình không đẩy tay chàng ra.

“Chàng đang làm gì vậy?”, nàng hụt hơi, cảm giác mình như một cô ngốc.

Nàng biết chính xác những gì chàng đang làm.

“Ta đang giúp em.”

“Chàng không nhận thấy là em hoảng sợ thế nào đêm nay sao?”

“Có, ta thấy”, chàng trả lời. Tiếng cười xen lẫn trong giọng chàng nhưng nó thật âm áp. Nỗi khát khao được chạm vào Alesandra quấy rầy chàng suốt cả ngày, bẻ gãy sự tập trung trong những khoảnh khắc kỳ lạ nhất, và giờ, cuối cùng thì chàng sắp được thỏa mãn sự ham muốn bùng lên dữ dội trong mình.

“Em vẫn còn chút e thẹn với ta, phải không, Alesandra?”

Nàng hướng mắt nhìn lên trần nhà. Một chút e thẹn? Nàng cảm thấy sắp nổ tung vì ngượng ngùng thì có.

Colin kéo áo ngủ qua đầu nàng và hất nó xuống cạnh giường. Nàng lập tức cố che cơ thể bằng tấm chăn.

Tuy nhiên, chàng không cho phép nàng giấu cơ thể khỏi ánh mắt mình và nhẹ nhàng kéo tấm chăn xuống eo nàng.

Nàng có thân hình hoàn hảo. Bầu ngực đầy đặn, căng tròn hấp dẫn.

Đôi nhũ hoa hồng hồng săn cứng săn sàng, và chàng kiêu ngạo tin rằng đó là do sự gằn gỏi của cơ thể mình gây ra. Chàng không nghĩ làn da nàng sần gai ốc vì không khí lạnh trong phòng. Thân thể nàng săn sàng đáp ứng dù chàng chưa chạm vào. Chàng tận hưởng thời gian ngắm nhìn Alesandra. Nàng nhìn chăm chăm vào tấm chăn. “Em chưa từng đi ngủ mà không mặc áo ngủ.”

“Chúng ta sẽ không ngủ, cưng à.” Nàng phát hiện ra mình đã nở nụ cười đầu tiên. “Em biết”, nàng thầm thì, cho rằng đã đủ thời gian cho việc lúng túng ngại ngùng và mặc dù nó lấy hết sự quyết tâm của nàng thì nàng vẫn nhìn. Ánh mắt chàng âm áp, đầy quan tâm làm nàng bạo dạn. Nàng vòng tay quanh cổ chàng và ép người vào chàng.

Thật tuyệt vời khi ôm chàng thật gằn, thật thân mật như vậy. Lông ngực chàng cù nhẹ bầu ngực nàng. Nàng thở ra thích thú và cố tình chà xát vào chàng lần nữa. Chàng lau bầu phản ứng. Đôi tay vòng qua lưng nàng và kéo nàng áp chặt vào bộ ngực rắn chắc. Nàng dúi mặt vào cổ chàng. Chàng nhẹ nâng cằm nàng lên và cúi xuống.

Chàng hôn lên trán nàng trước, lướt xuống sống mũi và rồi cắn lấy môi dưới nàng thật khiêu khích, trêu chọc một cách cố ý để miệng nàng mở ra cho chàng. Miệng chàng bao trùm lấy khuôn miệng ngọt ngào. Và nó khiến chàng thèm khát nhiều hơn. Lưỡi chàng từ từ xâm nhập vào trong tạo thành một luồng run rẩy chạy dọc toàn thân. Nàng rên rỉ nho nhỏ khi chàng rút ra rồi lại xâm nhập vào lần nữa thật sâu. Trò chơi tình yêu tiếp tục diễn ra lười nhác, nụ hôn dường như kéo dài vô tận khi miệng chàng mãi miết trên miệng nàng. Hơi thở hỗn hển khoái cảm của nàng còn mãnh liệt hơn chàng. Chưa bao giờ trong đời có một người phụ nữ nào đáp trả lại chàng một cách tự do, chân thật như thế. Cả hai say sưa lẫn nhau và, lạ Chúa, chàng đã không hiểu cho đến đêm qua, khi lần đầu tiên chàng có được nàng, rằng lại có thể có sự đam mê như thế giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Nàng không giữ gì ở lại và sự hưởng ứng chân thật đó buộc chàng phải rời bỏ rào chắn bảo vệ.

Chàng lăn tròn cùng nàng xuống giường, hôn vờ lần nữa, rồi trượt xuống cổ nàng. Hơi thở chàng đứt quãng bên tai nàng. “Em đang đốt cháy ta”, chàng thì thầm, giọng khàn đi vì ham muốn. “Em quá nóng bỏng, quá nhanh khiến ta phát điên lên mất.”

Nghe như thế chàng giận dữ với những gì nàng làm thay đổi cảm xúc của chàng nhưng nàng lại cho rằng lời thú nhận ấy giống một lời khen ngợi hơn. “Đó là vì chàng chạm vào em, Colin. Em không thể biết làm sao em...”

Nàng dứt lời trong tiếng rên nhỏ, Colin ngậm lấy một đầu nhũ hoa và mút mạnh. Tay chàng lần xuống thấp, trượt vào giữa đùi nàng và bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa trong nàng. Ngón tay chàng từ từ xâm nhập nơi thắt chặt. Nàng thét lên, vừa đau đớn vừa khoái cảm, và nắm lấy tay chàng. Nàng muốn đẩy chàng ra vì nàng vẫn đau kinh khủng nhưng dường như không thể làm được. Nàng cũng không thể ngừng xoắn chặt cánh tay chàng. Ngón tay chàng miết vòng quanh nơi mềm mại giữa hai đùi nàng, tìm kiếm sâu hơn và ấn vào nơi nóng bỏng giấu kín giữa những nếp gấp. Nàng rên rỉ gọi tên chàng.

“Colin, chúng ta không nên... em không thể... Đừng làm vậy.” Nàng bật khóc khi những ngón tay chàng lại xâm chiếm nàng. “Đau, ôi, Chúa ơi, đừng dừng lại.”

Nàng bám vào chồng khi đưa ra những lời yêu cầu đầy mâu thuẫn. Nàng không thể tìm ra được đúng từ ngữ để cho biết chàng làm nàng cảm thấy thế

nào. Colin chặn đứng sự phản kháng bằng cách phủ lên miệng nàng một nụ hôn đói khát, kéo dài bất tận. Khi chàng rút ra, nàng hoàn toàn bị những khát khao vùi lấp, nàng không thể nghĩ đến cơn đau, nàng gần như không còn nghĩ được gì nữa.

Colin nhìn xuống người phụ nữ xinh đẹp rã rời trong cánh tay mình và hầu như bị chìm trong đôi mắt tràn đầy niềm đam mê của nàng. Đôi môi nàng, sung phòng và đỏ mọng bởi những nụ hôn, đang mời gọi chàng lần nữa. Chàng đầu hàng ham muốn và hôn nàng.

“Em có nhớ ta đã bảo em rằng có nhiều hơn một cách để yêu nhau không?”, chàng hỏi với âm sắc mê đắm.

Nàng cố gắng tập trung vào những gì Colin hỏi nhưng thật sự rất khó khăn. Mọi thứ làm nàng choáng ngợp. Làn da chàng nóng hôi và nàng dịch chuyển không ngừng để áp sát vào chàng hơn. Mùi hương, sự pha trộn gợi cảm giữa đàn ông và sự hấp dẫn, kêu gọi nàng nhiều như những cái đụng chạm kỳ diệu. Ngón chân nàng cong lại bên dưới đám lông trên đôi chân vạm vỡ và ngực nàng ép chặt vào những lọn xoắn tít trên ngực chàng. Bàn tay vuốt ve những cơ bắp phòng lên dọc đôi cánh tay chàng. Chàng nóng như thép và đầy quyền lực dưới những ngón tay nàng. Chàng là một người đàn ông mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ dịu dàng. Colin không chờ câu trả lời cho câu hỏi của mình. Nhu cầu được khám phá nàng lấn át hết mọi suy nghĩ khác. Chàng hôn lên cái bụng phẳng lì, dò tìm rốn nàng bằng cái lưỡi ẩm ướt và rồi, trước khi nàng hiểu ra ý định của chàng, tay chàng tách chân nàng ra và chàng trườn xuống thấp hơn nữa để miệng chàng bao phủ lên nơi nóng bỏng đó.

“Không, không được.” Nàng thút thít phản đối, vì những gì chàng đang làm chắc chắn là bị cấm. Nó làm nàng kinh sợ... Và tuyệt vời. Sự kiểm soát trượt xa dần xa dần với mỗi cái vuốt ve cọ xát bằng lưỡi ở nơi riêng tư nhất. Cảm giác sung sướng nóng bỏng xuyên thẳng qua người nàng. Nàng biết mình sẽ chết từ từ trong sự đau đớn ngọt ngào. Sự chia sẻ thân mật giữa lưỡi chàng và nơi nhạy cảm khiến nàng mất hết tự chủ. Nàng cố bảo chàng dừng lại ngay cả khi nàng giữ chàng ở đó và uốn cong người áp vào chàng.

Hưởng ứng của nàng làm chàng rộn ràng. Chàng muốn nàng được giải phóng trước, sau đó chàng sẽ dạy nàng làm thế nào để làm chàng hài lòng, nhưng cách nàng chuyển động bên dưới chàng không để cho chàng thực hiện ý định đó. Nàng rên lên gọi tên chàng, khiến chàng khao khát được ở trong nàng. Chàng biết bây giờ phải làm gì. Ham muốn lấn át, thống trị mọi suy nghĩ. Chàng di chuyển thô bạo, mạnh mẽ, khi quỳ giữa đôi chân mịn màng,

kéo tay nàng đặt lên cổ chàng, và thúc sâu vào trong nàng. Mồ hôi lấm tấm trên trán, hơi thở chàng trở nên dồn dập và chàng nghiêng chặt hàm cảm nhận nơi nhạy cảm của nàng đang siết chặt từng chút một quanh chàng với một cảm giác không thể tin nổi. Nàng vừa vịn với chàng một cách hoàn hảo và hơi nóng ẩm ướt bao quanh chàng làm chàng rung mình vì khoái cảm nguyên thủy. Chàng nghe thấy nàng thét lên. Chàng dừng lại, nét mặt nhăn nhúm vì sự tra tấn ngọt ngào.

“Ta làm em đau à, cưng?”

Nàng không thể trả lời dù có muốn vì miệng chàng lại phủ lên miệng nàng, cắt đứt mọi lời nói và suy nghĩ.

Giọng chàng lo lắng xuyên qua làn sương đam mê và nàng muốn nói rằng vâng, chàng đang làm đau nàng, nhưng nó không quan trọng. Sự thỏa mãn chàng mang lại còn xa hơn những gì nàng mong đợi. Chàng không cử động đủ nhanh để thích ứng với nàng. Nàng quán chân quanh đùi chàng và ưỡn hông lên như thầm lặng nói là nàng muốn nhiều hơn, hơn thế nữa.

Colin hiểu. Chàng vùi mặt vào hõm cổ nàng và bắt đầu di chuyển vào trong nàng. Những cú đẩy không nhịp nhàng mà mạnh mẽ và nhanh vì chàng không thể kiểm soát được nữa. Ngọn lửa mê đắm trong nàng mời gọi chàng, thiêu đốt chàng, và chàng muốn và cần vào sâu hơn. Colin không bao giờ muốn sự đau đớn lẫn sung sướng hạnh phúc này chấm dứt. Chàng đi vào trong nàng hết lần này đến lần khác. Và khi cảm thấy nàng siết chặt quanh chàng hơn, nghe nàng gọi tên chàng và rồi biết nàng đã tìm được sự giải thoát cho mình, chàng đi sâu vào thêm lần nữa và găm gờ chấp nhận khi để mình tự do giải phóng trong nàng.

Chàng nghĩ mình đã chết và đi lên thiên đường. Chàng đổ ập xuống, hít một hơi dài và rên rỉ thành tiếng. Colin hoàn toàn được thỏa mãn, chàng muốn mỉm cười nhưng không thể, vì không đủ sức.

Mất một lúc lâu Alesandra mới hồi phục. Nàng cảm thấy an toàn và ấm áp trong vòng tay rắn chắc của chồng. Nỗi sợ hãi nàng cảm nhận cách đây vài giây trước đã giảm đi nhiều theo từng nhịp thở dứt quãng của Colin.

“Chết tiệt, em thật tuyệt”, chàng buột miệng thốt lên và lăn khỏi người nàng. Đàn ông thường không dùng quá nhiều lời hoa mỹ cho lời nói, Alesandra mỉm cười với suy nghĩ của mình. Không thành vấn đề. Nàng kiêu hãnh tự hào về bản thân vì nàng đã làm chồng hài lòng. Có lẽ nàng cũng nên khen

ngợi chàng một chút. Nàng lặn người nằm nghiêng quay vào chàng, đặt tay lên ngực, nơi trái tim chàng đang đập mạnh mẽ và thâm thì khe khẽ. “Chàng cũng thật tuyệt. Thật đấy, chàng là người tuyệt nhất mà em từng biết.”

Chàng mở mắt ghim chặt vào nàng. “Ta là người duy nhất em từng biết, nhớ chưa?” Chàng nói ngắn gọn nhưng vẫn đầy triu mến.

“Em nhớ chứ.”

“Không người đàn ông nào khác được chạm vào em, Alesandra. Em là của ta.”

Tính chiếm hữu độc đoán của chàng chẳng làm nàng phiền lòng. Thực ra thì nàng cảm thấy được an ủi qua thái độ ấy, ít nhất thì nó khiến nàng nghĩ chàng nhất định có quan tâm tới nàng. Bây giờ nàng thuộc về chàng, ý nghĩ về những gì nàng vừa trải qua sẽ xảy ra với một người đàn ông nào khác làm nàng khó chịu đến ghê tởm. Chỉ một mình Colin thôi, và chàng thuộc về nàng.

Nàng áp mặt vào vai chàng. “Em sẽ không muốn ai khác ngoài chàng.” Chàng thích nghe lời thú nhận tha thiết của vợ và nghiêng người hôn trán nàng để cho nàng biết chàng hài lòng thế nào.

Những phút dài qua đi trong yên lặng. Alesandra nghĩ lại những gì vừa xảy ra và cố sắp xếp hành động của mình cho hợp lý. Điều đó tỏ ra là một nhiệm vụ không thể thực hiện được, tuy nhiên, vì sự hưởng ứng đối với chồng là điểm bất hợp lý nhất.

“Colin?”

“Ừ.”

“Khi chàng chạm vào em, sự kiểm soát của em dường như biến mất. Cứ như tâm trí em bị tách rời khỏi cơ thể. Nó vô lý, phải không?”

Nàng không đợi chàng trả lời. “Nó thật đáng sợ, quá mãnh liệt, nhưng cũng... rất tuyệt vời.”

Colin mỉm cười trong bóng tối. Vợ chàng có vẻ hết sức bối rối và lo lắng. “Đó là một cảm giác dễ chịu, cưng à.”

“Mẹ bề trên không nói đến điều đó.”

“Không, ta không cho rằng bà ấy sẽ nói ra.”

“Em muốn làm rõ ý nghĩa của nghi lễ kết hợp kỳ lạ này.”

“Tại sao?”

“Để em có thể hiểu”, nàng trả lời. Nàng ngược lên nhìn chồng. Colin đang nhắm mắt và trông rất bình yên. Nàng nghĩ chàng đã ngủ. Alesandra quyết định không nhắc đến nữa.

Nàng cuộn người sát vào chàng và nhắm mắt lại. Tuy vậy tâm trí nàng không chịu hợp tác, và một câu hỏi khác lướt qua đầu nàng.

“Colin?”

Chàng lâu lâu trả lời.

“Chàng có từng đưa người phụ nữ khác lên giường với mình không?” Chàng không trả lời ngay. Nàng thúc nhẹ bên hông chàng. Chàng thở dài.

“Có.”

“Rất nhiều?”

Chàng suýt nữa hát nàng ra khỏi vai mình. “Còn tùy thuộc vào người nàng đang đếm.”

Nàng cực kỳ không ưa câu trả lời đó. Có phải hai người, hay hai mươi người? Bụng nàng quặn thắt với suy nghĩ Colin đã quan hệ thân mật với một người phụ nữ khác. Phản ứng của nàng thật vô lý. Quá khứ của chàng không nên liên quan đến nàng. Dù vậy, thì nó vẫn hiện diện. “Đó là ham muốn hay tình yêu?”

“Alesandra, tại sao em hỏi ta tất cả những câu hỏi này hả?” Giờ thì chàng cáu tiết. Nàng thấy bức mình. Và nàng cũng cảm thấy bị tổn thương, nhưng ông chồng vô ý thì quá chậm hiểu.

Cơn giận hầu như biến mất nhanh như khi nó xuất hiện. Làm thế nào mà Colin có thể hiểu trong khi nàng còn không hiểu nổi bản thân mình? Nàng

không hề công bằng hay hợp lý - “Em chỉ tò mò thôi”, nàng nói nhỏ. “Chàng có yêu họ không?”

“Không.”

“Vậy thì nó chỉ là ham muốn?”

Chàng thở dài lần nữa. “Ừ.”

“Có phải chàng ham muốn em?”

Hay là yêu, nàng muốn hỏi vậy. Nàng quá e ngại đến mức không thể thêm từ đó vào câu hỏi, sợ rằng câu trả lời không phải là điều nàng muốn nghe. Ôi, lạy Chúa, nàng thật là vô lý. Nàng biết chàng không yêu nàng. Vậy tại sao còn bị ám ảnh việc nghe chàng nói vậy?

Có chuyện gì thế này?

Colin muốn chấm dứt cuộc điều tra của vợ. Nàng đang thúc chàng trả lời những câu hỏi mà chàng chưa sẵn sàng nghĩ về chúng. Quái quỷ thật, ừ, đúng, đó là ham muốn khi chàng đưa nàng lên giường, chàng thừa nhận. Ngay từ lần đầu tiên thấy nàng, chàng đã muốn có nàng trên giường mình rồi.

Nhưng đặt Alesandra ngang hàng với những người phụ nữ khác mà chàng đã quan hệ thì không thể được. Ân ái với nàng khác hoàn toàn và trọn vẹn hơn rất, rất nhiều. Không có người phụ nữ nào thiêu cháy chàng như cách nàng làm; không có người phụ nữ nào làm chàng hoàn toàn đánh mất bản thân như nàng. Còn hơn là ham muốn. Colin tự thừa nhận. Chàng quan tâm đến Alesandra. Bây giờ nàng thuộc về chàng và khuynh hướng tự nhiên là một người chồng sẽ muốn bảo vệ vợ anh ta.

Nhưng còn tình yêu? Colin thành thực thừa nhận là chàng không biết liệu mình có yêu nàng hay không. Chàng không có đủ kinh nghiệm để vẽ ra tình yêu là thế quái nào. Có quá nhiều rắc rối rầy rà để chàng không thể cho phép mình thật sự yêu thương ai. Chàng nhớ nỗi đau của Nathan, bạn thân và là cộng sự của chàng, đã phải trải qua thế nào khi cậu ấy yêu vợ của mình. Colin lạnh người với khả năng chàng không có cảm xúc mạnh mẽ hơn Nathan. Chàng không tin một người đàn ông cứng rắn như vậy lại có thể yêu nhanh đến thế. Nhưng Nathan đã yêu. Và cậu ấy trở thành kẻ đa cảm chết tiệt.

Colin buộc phải gác các suy nghĩ khó lay chuyển đó sang một bên và vươn người sang phía vợ. Nàng đang cố gắng dịch chuyển ra sát mép giường, tránh xa chàng. Chàng không định để nàng đi. Chàng kéo nàng vào lòng, dịu dàng đẩy nàng nằm ngửa và rồi che phủ nàng từ đầu tới chân bằng thân thể chàng. Chàng chống tay và nhìn nàng, nhíu mày lo âu khi thấy mắt nàng loang loáng nước. “Có phải ta làm em đau nữa không, cung? Khi ta ở trong em ta có hơi... thiếu kiềm chế. Ta...”

Giọng chàng khàn đặc cảm xúc.

Nàng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt chàng. “Em cũng hơi thiếu kiềm chế, “nàng thú nhận. “Chàng làm cho em quên hết mọi thứ, kể cả việc em còn quá yếu.”

“Vậy tại sao em khó chịu?”

“Em không khó chịu. Em chỉ cố gắng sắp xếp một số điều trong tâm trí thôi.”

“Sắp xếp một số điều đại loại như tình yêu và ham muốn?”

Nàng gật đầu. Chàng mỉm cười. “Cung ơi, ta đã ham muốn em từ lâu, rất lâu rồi. Và em cũng ham muốn ta”

Chàng nghĩ sự thừa nhận của mình sẽ làm hài lòng nàng. Nhưng nàng khiến chàng ngạc nhiên vì cái nhăn mặt. “Ham muốn là một tội lỗi”, nàng thầm thì. “Em thừa nhận chàng rất hấp dẫn nhưng em chắc chắn không muốn chàng ở trên giường cùng em.”

“Và thế quái nào lại không nhỉ?” Nàng không tin chàng tò mò. Vấn đề ở đây là cái tôi của người đàn ông, nàng đoán vậy, và nàng chỉ vô tình giẫm mạnh lên nó thôi.

“Bởi vì em không biết những gì sẽ diễn ra. Không ai nói với em ân ái sẽ tuyệt vời như thế nào cả. Giờ thì chàng hiểu chưa?”

Chàng toét miệng cười, trông có vẻ ngượng.

“Chàng biết không, Colin, em vừa làm việc xong với mọi chuyện trong đầu”, nàng thốt lên. “Em không hiểu tại sao em lại cảm thấy yếu đuối nhưng giờ thì em biết lý do rồi và em cảm thấy khá hơn nhiều.”

“Cho ta biết nào”, chàng yêu cầu.

“Đó là vì sự thân mật này còn quá mới mẻ đối với em, tất nhiên là vậy rồi. Em không nghĩ là nó sẽ tuyệt diệu như vậy và cũng không nhận ra mình sẽ trở thành một phần của sự quan hệ mật thiết này.” Nàng dừng lại mỉm cười. “Nếu có kinh nghiệm, có lẽ em đã không cảm thấy yếu đuối chút nào.”

“Một người vợ cảm thấy yếu đuối không phải là tội lỗi”, chàng bảo nàng. “Tuy nhiên, nó chẳng có nghĩa gì trong tình trạng của em.”

“Tại sao nó không có nghĩa gì?”

“Vì chắc chắn em nhận ra ta sẽ chăm sóc em và vì vậy em chẳng có lý do gì để cảm thấy yếu đuối cả.”

“Thật là một lời nói vô cùng kiêu ngạo, chồng à.”

Chàng nhún vai. “Ta là kẻ kiêu ngạo mà.”

“Những người chồng không bao giờ cảm thấy yếu đuối sao?”

“Không.”

“Nhưng mà, Colin, nếu...”

Chàng không để nàng kết thúc.

Miệng chàng phủ lên miệng nàng, cắt đứt cuộc đối thoại. Chàng chỉ nghĩ làm vậy để nàng dứt tâm trí ra khỏi chủ đề kỳ quặc họ đang tranh luận, nhưng nàng hé môi ra cho lưỡi chàng len vào và vòng tay quanh cổ chàng. Chàng bất ngờ bắt kịp nhịp đam mê đang bùng nổ và không muốn chấm dứt.

Chàng yêu nàng lần nữa, cố thật nhẹ nhàng, chậm rãi và dịu dàng, nhưng sự hưởng ứng một cách tự do đã ngăn chặn ý đồ cao quý đó. Dù cho nó dường như là không thể nhưng thật sự mỗi lần sau lại tốt hơn, thậm chí trọn vẹn hơn. Cực điểm của khoái cảm dường như giết chết chàng, và khi chàng cảm nhận những giọt nước mắt thấm ướt vai mình thì chàng tin mình thật sự đã làm nàng đau.

Colin thấp nển và quay lại nhìn nàng. Chàng ôm lấy nàng và đỡ dành bằng

những lời ngọt ngào. Nàng hứa rằng chàng không làm nàng bị thương nhưng nàng không thể giải thích tại sao lại khóc.

Chàng không kéo nàng vào một cuộc nói chuyện khác. Cái ngáp lớn của nàng như bảo rằng nàng đã kiệt sức. Thật kỳ quặc, nhưng giờ chàng hoàn toàn tỉnh táo. Nỗi sợ hãi rằng chàng có thể đã làm tổn thương nàng vẫn khiến chàng bực bội và biết rằng mình sẽ mất thêm vài phút nữa mới thư giãn được. Các danh sách kéo sự chú ý của chàng khi chàng định thổi tắt nến. Trên đầu tờ giấy là hai cái tên. Tiểu thư Victoria trước tiên, kế tiếp là phu nhân Roberta. Alesandra đặt dấu chấm hỏi sau mỗi cái tên.

Không cần phải nói, tính hiếu kỳ của chàng đã bị tóm gọn. Nàng chỉ vừa thiếp ngủ khi chàng đẩy nhẹ nàng. “Tất cả những cái này là gì vậy?”

Nàng không mở mắt. Colin đọc từng cái tên và yêu cầu nàng giải thích. “Chúng ta không thể thảo luận chuyện này vào sáng mai sao?” Chàng định chịu thua khi nàng đề nghị nhưng rồi lại nghe nàng thì thầm, “Có thể có mối liên quan giữa hai người này. Cả hai cùng biến mất. Sau khi em nói chuyện với chồng của phu nhân Roberta, em sẽ giải thích tất cả. Ngủ ngon, Colin”.

“Em sẽ không nói chuyện với Tử tước.”

Âm vực trong giọng nói xuyên qua màn sương ngái ngủ. “Không ư?”

“Đúng. Người đàn ông đó đã có đủ vấn đề để giải quyết rồi. Anh ta không cần bị tra hỏi thêm bởi các câu hỏi của em.”

“Colin, em...”

Chàng không để nàng kết thúc câu nói. “Ta cấm đấy, Alesandra. Hứa với ta là em sẽ không làm phiền anh ta.”

Nàng kinh ngạc về thái độ gia trưởng của chồng và cũng tức giận. Nàng không phải là một đứa trẻ cần sự cho phép của cha mẹ để theo đuổi mối quan tâm hay lo lắng của nó, Colin hiểu rõ nhất là nàng có chính kiến riêng và có thể dùng bất cứ lúc nào nàng muốn.

“Hứa đi, Alesandra”, chàng lặp lại yêu cầu.

“Không.”

Chàng không thể tin điều chàng vừa nghe. “Không?”

Vì khuôn mặt nàng vẫn còn giấu dưới cằm chàng nên không thể thấy vẻ mặt nàng và nàng cảm thấy an toàn để nhăn nhó. Chúa ơi, chàng lại cúi kính. Đôi tay chàng siết chặt lấy nàng. Nàng cho rằng một người vợ tốt sẽ cố gắng làm nguôi cơn giận của chồng nàng.

Nàng đoán mình không có điều đó để trở thành một người vợ tốt, tuy nhiên, đó là vì không có người nào - ngay cả Colin - hướng dẫn cho nàng. Thế là phải xin phép chàng rồi! Nàng đẩy chàng ra và ngồi dậy. Tóc nàng phủ xuống một bên mặt. Nàng kéo chúng qua một bên vai và gắn chặt tia nhìn vào mắt chàng.

“Hôn nhân còn rất mới mẻ, Colin, vì vậy chàng sẽ lấy được lời hứa của em khi em nói...”

“Sửa cho ta nếu ta nói sai nhé, nhưng mà chẳng phải chúng ta đã kết hôn được một thời gian rồi sao?”

“Vâng...”

“Như vậy hôn nhân cũng rất mới với em, đúng không?”

Nàng gật đầu.

“Mới hay lâu, Alesandra, thì lời thề không thay đổi. Vợ phải vâng lời chồng.”

“Hôn nhân của chúng ta không giống như thường lệ”, nàng phản bác. “Chàng và em kết hợp dựa trên những điều thỏa thuận trước khi chúng ta nói lời thề. Rõ ràng chàng đã quên và vì lý do đó sẽ không có ngoại lệ cho những mệnh lệnh thái quá. Tuy vậy, em sẽ nhắc cho chàng nhớ, rằng cả hai chúng ta đã đồng ý là không bám riết lấy nhau.”

“Phải.”

“Đó là thỏa ước ngầm mà chúng ta đưa ra cho nhau. Em nói là em không muốn có một ông chồng cứ quẩn lấy vợ và chàng cũng thừa nhận là chàng không muốn có một cô vợ bám riết lấy chồng.”

“Làm thế quái nào mà điều đó liên quan đến...”

“Bởi vì nếu như vậy thì sẽ có sự can thiệp”, nàng nói. “Một vài lần chàng đã làm rõ rằng chàng không muốn sự giúp đỡ của em hay em can thiệp vào các công việc ở hãng tàu và nhân dịp này em cũng muốn nhấn mạnh là chàng sẽ không can thiệp vào chuyện của em.”

Nàng không thể nhìn thẳng vào mắt chàng nữa. Vẻ mặt hoài nghi làm nàng lo lắng. Nàng hạ tầm nhìn xuống cầm chàng. “Cha em không bao giờ cấm mẹ em bất cứ điều gì. Hôn nhân của họ dựa trên sự tin tưởng và tôn trọng lẫn nhau. Theo thời gian, em hy vọng chúng ta có thể đạt được một vài sự sắp xếp chung.”

“Em nói xong chưa?”

Nàng hài lòng vì Colin không có vẻ giận dữ. Rốt cuộc thì Colin sẽ biết điều trong việc này. Chàng đã lắng nghe và không cho phép bản tính kiêu ngạo xen ngang.

“Xong rồi, cảm ơn chàng.”

“Nhìn ta đây.”

Nàng lập tức chăm chú nhìn chàng. Chàng không nói gì một lúc lâu. Dù vậy cái nhìn đó làm nàng lo lắng, vẻ mặt chàng không đem lại cho nàng chút gợi ý nào về những gì chàng đang nghĩ và khả năng che giấu suy nghĩ và cảm xúc tuyệt vời lúc này gây ấn tượng mạnh với nàng. Nàng thấy hơi ghen tỵ. Nàng ước mình có thể kiểm soát tốt hơn.

“Chàng muốn nói gì với em?”, nàng hỏi vì không thể chịu đựng sự im lặng lâu hơn nữa.

Chàng gật đầu, nàng mỉm cười.

“Em sẽ không được phép nói chuyện với Tử tước về vợ anh ta.”

Họ quay lại đúng nơi bắt đầu. Colin rõ ràng không thèm nghe những gì nàng nói. Nàng muốn đá người đàn ông ngang bướng này một cái rõ mạnh. Dĩ nhiên nàng không thể vì nàng là một quý bà và đức ông chồng quá đáng sẽ không bao giờ biết nàng giận dữ đến thế nào.

Thề có Chúa, chàng có thể làm cho Mẹ bẽ trên nguyên rửa trong sự bực

mình.

Colin buộc mình không mỉm cười. Vấn đề khá nghiêm trọng để có thể buột miệng cười, nhưng, lạ Chúa, khuôn mặt nàng rất khô hài. Cứ như nàng muốn giết chết chàng vậy.

“Cho ta lời hứa của em đi.”

“Ồ, được thôi”, nàng hét lên. “Chàng thắng rồi. Em sẽ không làm phiền Tử tước.”

“Đây không phải là chuyện thắng hay thua”, chàng nghiêm giọng. “Tử tước đã có đủ mối bận tâm rồi. Ta không muốn em làm anh ta đau khổ hơn.”

“Chàng không tin cách nhìn nhận của em chút nào, phải không Colin?”

“Đúng.”

Câu trả lời đó làm nàng đau đớn hơn nhiều so với thái độ gia trưởng của chàng. Nàng cố quay lưng lại nhưng chàng vươn người và giữ lấy cằm nàng. “Em tin cách nhìn nhận của ta chưa?”

Chàng mong đợi để nghe cùng một câu phủ nhận. Nàng chưa hiểu chàng đủ để tin tưởng hoàn toàn.

Đến đúng lúc, tất nhiên, khi họ đã hiểu rõ đối phương, nàng sẽ bắt đầu trao cho chàng lòng tin của mình. “Vâng, tất nhiên em tin cách nhìn nhận của chàng.”

Chàng không thể che đậy sự bất ngờ lẫn hài lòng. Chàng luồn tay ra sau gáy nàng, kéo vào chàng, cùng lúc cúi xuống hôn nàng thật cuồng nhiệt. “Ta rất vui vì biết em đặt niềm tin vào ta theo bản năng”, chàng nói.

Nàng ngả người ra sau và nhú mày. “Đó không phải là bản năng”, nàng thốt lên. “Chàng đã chứng tỏ chàng có thể có cách nhìn nhận chính xác khi cần.”

“Là lúc nào?”

“Khi chàng kết hôn với em. Chàng đã biết chắc rồi. Giờ thì em hiểu, tất nhiên, rằng chàng biết điều gì đó mà em không biết.”

“Và ta biết điều gì?”

“Là không người nào khác có được chàng.”

Nàng không cố tình khơi gợi tính nóng nảy của chồng bằng lời nhận xét đó, vì nàng đang còn tức tối nhưng Colin chẳng hề bị xúc phạm. Cái tát vào sự kiêu ngạo không bị phát hiện. Chàng cũng không nhận ra nàng vừa sỉ nhục mình hoặc là có nhưng chàng chăm thềm quan tâm, nàng quyết định vậy khi chàng phá lên cười.

“Em làm ta hài lòng lắm, Alesandra.”

“Dĩ nhiên em làm chàng hài lòng rồi. Em vừa nhượng bộ đấy thôi.”

Nàng vỗ nhẹ cái gối, rồi phủ tấm chăn lên người. “Hôn nhân phức tạp hơn em tưởng”, nàng thềm thĩ. “Em sẽ luôn là người phải nhượng nhịn ư?”

Nghe giọng nàng có mùi tuyệt vọng. “Không, em sẽ không luôn luôn phải nhượng nhịn.”

Nàng khịt mũi rất không quý phái như thể nàng không tin chàng. “Hôn nhân là sự sắp đặt giữa cho và nhận”, chàng tuyên bố.

“Với người vợ luôn cho đi và người chồng luôn nhận lấy?”

Chàng không trả lời. Chàng nghiêng người và kéo nàng sát vào mình. Vai nàng tựa vào ngực, làn da trơn mượt, mịn màng áp vào da chàng, và lay Chúa, chàng yêu cảm giác này. Chàng quàng tay lên hông vợ, thả cằm lên đỉnh đầu nàng và nhắm mắt lại.

Những phút dài yên tĩnh trôi qua. Chàng nghĩ Alesandra đã ngủ rồi và định nhẹ nhàng rời đi thì nghe nàng nói khẽ. “Em không thích từ vâng lời, Colin.”

“Ta biết”, chàng nói lạnh nhạt. “Một công chúa thật sự không nên vâng lời bất kỳ ai.” Đó là một lý lẽ không đáng kể. “Nhưng em là công chúa của ta, chàng nhắc nhở. “Và vì vậy em sẽ làm những điều mà ta cho là tốt nhất. Chúng ta sẽ đi theo truyền thống một chút”, chàng nói thềm. “Không ai trong chúng ta có kinh nghiệm về hôn nhân. Ta không phải là yêu tinh, nhưng thực tế là em đã hứa phải tuân theo lời ta. Ta nhớ từng chi tiết những gì em cam kết thềm nguyện trước Chúa.”

“Em ước chàng sẽ biết điều hơn.”

“Ta luôn biết điều.”

“Colin?”

“Ừ?”

“Ngủ thôi.”

Chàng cho nàng nói lời cuối. Chàng đợi hồi lâu cho đến lúc chắc chắn nàng đã ngủ sâu, rồi chàng rời khỏi giường và về phòng ngủ của mình. Nàng có cảm giác chàng đang rời đi. Suýt nữa nàng hét toáng lên hỏi tại sao chàng không muốn ngủ cùng nàng đến hết đêm, nhưng lòng kiêu hãnh ngăn nàng lại. Nước mắt đọng đây và nàng cảm thấy giống như bị chòng hất hủi. Phản ứng của nàng thật là vô nghĩa, đặc biệt sau niềm đam mê trong cách hai người ân ái, nhưng nàng quá mệt để sắp xếp lại tất cả mọi chuyện.

Alessandra ngủ chập chờn. Nàng bị đánh thức chỉ một tiếng hồng hồ sau bởi những âm thanh rời rạc từ phòng ngủ của Colin. Nàng lập tức xuống giường để tìm hiểu. Nàng không có ý định xâm nhập và do vậy nàng chẳng quan tâm đến việc mặc áo choàng hay đi giày mềm.

Nàng nghe thấy một tiếng rủa xả nhỏ khi kéo cửa mở ra và linh vào phòng. Colin đứng trước lò sưởi. Chàng kéo chiếc ghế đôn ra và, trong khi nàng nhìn, chàng đặt một chân lên tấm đệm và cúi xuống xoa bóp cái chân bị thương bằng cả hai tay. Chàng không biết nàng đứng đó, đang nhìn chàng. Nàng chắc chắn, vì vẻ mặt chàng không thay đổi. Giờ thì nó không được bảo vệ, và dù nàng chỉ có thể thấy một bên mặt chàng, thì cũng đủ để nàng biết rằng chàng đang đau đớn.

Sẽ cần tất cả sức mạnh để nàng vào sâu trong phòng chàng và đề nghị chàng cho phép nàng giúp chàng dù chỉ một chút. Tuy nhiên, lòng kiêu hãnh sẽ không chấp nhận điều đó, nàng biết chàng sẽ cực kỳ giận dữ nếu biết có người đang theo dõi.

Xoa bóp những bắp cơ bị thương cũng không làm dịu đi cơn đau. Colin đứng thẳng lên và bắt đầu đi tới đi lui đi qua đi lại phía trước lò sưởi. Chàng đang cố đẩy lùi sự căng cứng xoắn lại vào nhau của những múi cơ trong bắp chân trái. Dồn hết trọng lượng vào cái chân bị thương gây ra một cơn co thắt đau buốt bắn thẳng lên ngực, cứ như sét đánh xuống mọi đầu dây thần kinh trong

cơ thể, và khôn khiếp, nó gằn như đánh bại chàng. Colin không chịu nhượng bộ cực hình. Chàng nghiêng chặt hàm, hít một hơi dài, và tiếp tục đi bộ. Chàng biết đó là cách duy nhất để chàng không bị chuột rút từ kinh nghiệm quá khứ. Có đêm, cơn đau chỉ lấy đi một giờ, nhưng lại có những đêm cơn đau đến nhiều hơn, kéo dài hơn.

Colin đi đến chỗ cánh cửa thông qua phòng Alesandra. Chàng chạm tay vào tay nắm cửa, rồi dừng lại. Chàng muốn nhìn thấy nàng, nhưng không muốn đánh thức nàng và chàng biết nàng rất dễ tỉnh ngủ. Chàng biết rằng khi chàng ôm thì nàng sẽ ngủ cùng chàng.

Alesandra cần được nghỉ ngơi. Chàng quay người và lại tiếp tục bước đi. Tâm trí chàng đột ngột lấp đầy bởi những mảnh rời rạc của câu chuyện về việc chàng ra lệnh và nàng phục tùng. Chàng nhớ làm sao cách nàng thốt lên khi nàng bảo không thích từ vâng lời. Quái thật, chàng không thể trách nàng được. Chàng nghĩ cũng hơi dã man khi buộc một người phụ nữ phải hứa tuân theo lời chồng trong suốt cuộc đời. Ý kiến cấp tiến như thế sẽ giúp chàng hạ cánh ở nhà tù Newgate nếu những người bảo thủ phong phanh nghe được suy nghĩ phá vỡ truyền thống của chàng, và Colin đủ thành thật để thừa nhận đó là một phần của chàng - một phần rất nhỏ - để tìm ý tưởng của một người phụ nữ tuân theo mọi mệnh lệnh lời cuốn của mình. Tuy nhiên, sự lời cuốn sẽ không bền lâu. Phải trả tiền cho người hầu để họ tuân lệnh mình. Và có lẽ có những người vợ cũng sẽ dễ dàng như vậy. Alesandra không thể ở trong nhóm đó. Cảm ơn Chúa vì điều đó, chàng quyết định. Nàng mạnh mẽ và ngoan cố, và chàng không muốn nàng khác đi. Nàng cực kỳ nhiệt tình với mọi chuyện.

Công chúa của chàng, chàng quyết định, có thiếu sót để hoàn hảo. Alesandra không gây ra tiếng động nào khi vội trở về giường và chui xuống tấm chăn. Nàng không thể đẩy lùi hình ảnh Colin với vẻ mặt đau đớn ra khỏi đầu mình. Trái tim đau nhói. Nàng đã không nhận ra chàng đau đớn khủng khiếp như thế nào cho đến đêm nay, nhưng bây giờ nàng đã ý thức được điều đó và sẽ tìm ra cách để giúp chồng.

Đột nhiên nàng nghĩ ra một nhiệm vụ. Nàng thấp nển và lập một danh sách những việc cần làm. Đầu tiên nàng sẽ đọc bất cứ tài liệu nào sẵn có. Điều thứ hai trong danh sách là chuyến viếng thăm bác sĩ Winters. Nàng sẽ ra sức hỏi để ông ấy cho nàng vài gợi ý. Alesandra không thể nghĩ thêm điều gì khác để đưa vào danh sách nữa, nàng quá mệt và chắc rằng sau giấc ngủ dài, nàng sẽ nghĩ ra một vài kế hoạch hành động khác.

Alessandra đặt danh sách lên bàn, thối tất nên. Đôi má ửng đỏ nước mắt. Nàng kéo tấm trải giường lau khô, rồi nhắm mắt và cố ngủ lại.

Một nhận thức bỗng nhiên lao thẳng vào tâm trí lúc nàng sắp chìm vào giấc ngủ. Colin không muốn nàng ngủ trên giường chàng bởi cái chân bị thương. Chàng không muốn để nàng biết sự đau đớn của mình. Đúng vậy, quá hợp lý. Dĩ nhiên, lòng kiêu hãnh là vấn đề nhưng chàng cũng suy nghĩ rất chu đáo. Nếu chàng cần đi lại vào mỗi đêm, chàng sẽ đánh thức nàng. Điều này cũng thật hợp lý. Alessandra thở ra nhẹ nhõm.

Rốt cuộc thì Colin không hề hắt hủi nàng.

Chương 11

Colin lắc nhẹ Alessandra để đánh thức nàng vào sáng sớm hôm sau. “Cung à, mở mắt ra nào. Ta muốn nói chuyện với em trước khi đi.”

Nàng cố ngồi dậy. “Chàng đi đâu vậy?”

“Đi làm”, chàng trả lời.

Nàng dợm chuỗi người xuống trở lại dưới tấm chăn. Colin nghiêng người và giữ lấy vai nàng. Chàng không biết nàng có mở mắt hay không vì những lọn tóc quăn che phủ mặt nàng, chặn mát tầm nhìn. Chàng giữ nàng một tay còn tay kia vén tóc nàng ra sau. Chàng vừa bực vừa cảm thấy thú vị. “Em tỉnh ngủ chưa?”

“Em tin là mình tỉnh rồi.”

“Ta muốn em ở trong nhà cho đến khi ta về. Ta đã cho Stefan và Raymond biết nhiệm vụ của họ rồi.”

“Tại sao em phải ở trong nhà?”

“Em đã quên hợp đồng có hiệu lực trong ba mươi ngày sao?”

Nàng ngáp lớn. Nàng đoán là mình quên thật. “Ý chàng là em sẽ bị giam giữ suốt một tháng?”

“Chúng ta sẽ làm vậy mỗi ngày, vợ à.”

“Colin, mấy giờ rồi?”

“Vừa qua khỏi bình minh vài phút.”

“Ôi Chúa lòng lành.”

“Em có nghe ta nói không đấy?” Nàng không trả lời. Nàng rời giường, mặc áo choàng và đi vào phòng ngủ của chàng. Chồng nàng đi theo.

“Em đang làm gì vậy?”

“Đến giường của chàng.”

“Tại sao?”

“Em thuộc về chỗ này.”

Nàng vùi người xuống dưới tấm chăn của chồng và ngủ thiếp đi một phút sau đó. Chàng kéo lại tấm chăn, cúi xuống hôn trán nàng.

Flannaghan chờ chàng trong phòng khách. Colin dặn dò vài điều với người quản gia. Ngôi nhà của họ sẽ trở thành một pháo đài trong suốt ba mươi ngày tới, và không ai khác ngoài những người trong gia đình được phép vào.

“Giữ cho khách khứa ở ngoài thì dễ lắm, thưa ngài, nhưng giữ công chúa của ngài ở trong nhà là điều vô cùng khó khăn.”

Dự đoán của Flannaghan tỏ ra khá chính xác. Trận chiến bắt đầu khoảng cuối giờ sáng hôm đó. Người quản gia phát hiện nữ chủ nhân mới của mình đang ngồi bẹp dưới sàn phòng ngủ của Colin. Xung quanh nàng là những đôi giày của chồng. “Người đang làm gì vậy, thưa công chúa?”

“Colin cần những đôi bốt mới”, nàng trả lời. “Nhưng có ít nhất năm đôi mà anh ấy chưa đi lần nào. Anh ấy có vẻ yêu thích kiểu Hessian cổ điển dù kiểu Wellington hiện nay đang khá thịnh hành.”

Alessandra chăm chú quan sát từng đế giày. “Flannaghan, anh có để ý phần gót giày bên chân trái có vẻ ít mòn hơn bên kia không?”

Người quản gia quỳ xuống bên cạnh và nhìn chiếc giày nàng chìa ra cho anh. “Trông nó còn mới toanh”, anh nhận xét. “Nhưng tôi biết là anh ấy đã đi...”

“Đúng, anh ấy đã đi những đôi bốt này”, nàng cắt ngang. Nàng giơ cao chiếc giày bên chân phải lên. “Chiếc này cũng đã đi rồi, đúng không?”

“Người tính làm gì với chúng, thưa công chúa?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện riêng bây giờ, Flannaghan. Ta không muốn bất kỳ điều gì của cuộc đối thoại này đến tai Colin. Anh ấy rất nhạy cảm về cái

chân của mình.”

“Tôi sẽ không nói gì cả.”

Nàng gật đầu. “Có vẻ như cái chân bị thương của Colin ngắn hơn chân bên kia một chút xíu. Ta muốn người đóng giày nhìn những đôi giày này và chỉnh lại một chút.”

“Ý người là sẽ làm cho gót giày một bên dày hơn? Colin sẽ nhận ra đấy, công chúa.”

Nàng lắc đầu. “Ta đang nghĩ đến việc chèn thêm một cái gì đó - có thể là một miếng đệm da mềm theo chiều dài đáy giày. Giờ ai đóng giày cho Colin?”

“Hobby đấy”, Flannaghan trả lời. “Mọi quý ông giới thượng lưu đều đến chỗ ông ấy.”

“Vậy thì không để ông ấy làm được”, nàng chặn lại. “Ta không muốn bất kỳ ai biết cuộc thử nghiệm này. Chúng ta phải tìm người khác.”

“Có Curtis”, Flannaghan đề xuất sau một hồi cân nhắc, “Ông ấy đã từng đóng giày cho cha của Colin. Giờ thì ông ấy nghỉ hưu rồi, nhưng vẫn sống ở Luân Đôn và ông ấy có thể sẽ giúp người.”

“Ta đi gặp ông ấy ngay đây. Ta sẽ chỉ đem theo một đôi giày của Colin thôi. Nếu thần may mắn ở bên chúng ta thì chồng ta sẽ không phát hiện ra chúng mất tích.”

Flannaghan dội một gáo nước lạnh vào sự nhiệt tình của nàng bằng cái lắc đầu dứt khoát. “Người không thể ra khỏi nhà. Tôi sẽ rất vui được thực hiện tiếp công việc này”, anh vội nói thêm khi trông nàng có vẻ muốn tranh cãi. “Nếu người viết ra những gì người muốn Curtis làm...”

“Đúng rồi”, nàng đồng ý. “Ta sẽ làm một danh sách các đề xuất. Thật là một ý kiến hay. Anh sẽ đi trưa nay chứ?”

Người quản gia lập tức tán thành. Alesandra đưa cho Flannaghan đôi bốt và đứng lên. “Nếu kế hoạch này có hiệu quả, ta sẽ đặt Curtis làm một chiếc bốt kiểu Wellington cho Colin, vậy là anh ấy sẽ có một đôi mới. Và bây giờ thì, Flannaghan, ta có thêm một số yêu cầu nữa cần anh giúp.”

“Vâng, thưa công chúa.”

“Anh vui lòng đem một lá thư đến chỗ bác sĩ Winters nhé. Ta cần gặp ông ấy cuối giờ chiều.”

“Vâng, được ạ”, Flannaghan gật đầu. “Tôi xin cả gan được phép hỏi tại sao công chúa cần gặp bác sĩ không?”

“Ta sẽ bị ốm chiều nay.”

Flannaghan kinh ngạc. “Công chúa ư? Làm sao người biết...”

Nàng thở dài đánh sượt. “Nếu ta giải thích đầy đủ cho anh hiểu và xin anh giữ bí mật thì anh sẽ phải nói dối ông chủ của mình. Chúng ta không thể làm thế, đúng không?”

“Không, tất nhiên là không rồi.”

“Vì như vậy, Flannaghan, tốt nhất là anh không nên biết gì hết.”

“Việc này liên quan đến Colin, phải không?”

Nàng mỉm cười trả lời. “Có lẽ vậy.” Nàng để Flannaghan cất giày vào tủ và về phòng mình để lập danh sách yêu cầu cho người thợ đóng giày. Những đôi bốt nàng đặt làm bằng da dê đen mềm và ghi chú thêm rằng nàng mong Curtis sẽ có thể kéo dẫn mũi giày đủ để thoải mái đưa chân vào mà nàng tin chắc ông có thể làm được.

Rồi Alesandra gửi thư cho bác sĩ Winters hẹn gặp lúc bốn giờ chiều.

Vị bác sĩ rất đúng giờ. Stefan hộ tống ông vào phòng khách. Anh nhăn nhó mặt mày vì công chúa cứ khăng khăng để vị bác sĩ vào nhà trái lệnh Colin. Nàng chỉ mỉm cười thật ngọt với anh.

“Chồng công chúa ra lệnh cụ thể cho chúng tôi là không ai ngoài người nhà được phép cho vào”, anh thì thầm.

“Ngài Winters cũng như người nhà mà”, nàng phản bác. “Và ta cảm thấy không khỏe lắm, Stefan. Ta cần bác sĩ khám.”

Tức thì người cận vệ tỏ ra ân hận. Alesandra cảm thấy hơi có lỗi một chút vì lời nói dối trắng trợn đó. Tuy nhiên, nàng để nó trôi vào quá khứ thật nhanh khi nhắc nhở mình rằng nàng làm điều đó chỉ vì sự quan tâm tận đáy lòng với Colin mà thôi. Nàng để người cận vệ ra ngoài và đóng cánh cửa kiểu Pháp lại. Bác sĩ Winters đứng cạnh nàng. Ông xách chiếc túi da nâu bằng một tay. Nàng mời ông ngồi xuống một chiếc trường kỷ.

“Nếu người thấy khó ở, sao người không nằm trên giường, công chúa?”

Nàng mỉm cười với bác sĩ. “Ta không bị ốm”, nàng tuyên bố. “Ta thấy hơi ngứa cổ họng, vậy thôi.”

“Vậy thì trà nóng sẽ có ích đấy. Một cốc rượu nhỏ cũng sẽ có tác dụng.” Nàng không thể tiếp tục nói dối được nữa. Người đàn ông tóc trắng này rất chân thành và có vẻ rất quan tâm đến nàng. “Ta có mục đích khác khi yêu cầu ông đến đây”, nàng thừa nhận. “Ta muốn nói chuyện với ông về Colin.”

Alesandra ngồi xuống ghé đôi diện và đặt tay trong lòng. “Ta đã lừa ông đến đây”, nàng làm như thể mình vừa thú nhận phạm một lỗi cực kỳ xấu xa. “Cổ họng của ta thật sự không gây khó chịu gì hết. Thật ra thì nó chỉ đau một lần duy nhất khi ta quát ông chông cứng đầu của mình và ta biết là ta không thể.”

Bác sĩ Winters mỉm cười. “Colin có thể trở nên cứng đầu ư?”

“Vâng”, nàng thì thầm.

“Vậy là cậu ấy bị ốm?”, vị bác sĩ hỏi, cố hiểu ra lý do thật sự việc ông được gọi đến.

Nàng lắc đầu. “Cái chân của anh ấy”, nàng thì thào giải thích. “Anh ấy không nói gì về vết thương đó vì rất nhạy cảm với nó, ông biết đấy, nhưng ta biết anh ấy bị đau khủng khiếp. Ta muốn biết có cách nào có thể làm giảm cơn đau khó chịu cho anh ấy không.”

Vị bác sĩ tựa lưng vào nệm. Sự lo lắng hiển hiện trên khuôn mặt công chúa khiến ông biết nàng thật lòng quan tâm đến vết thương của Colin. “Cậu ấy không nói với công chúa đã vượt qua nỗi đau đớn đó bằng cách nào sao?”

“Không.”

“Một con cá mập đã tấp một phần chân của cậu ấy, công chúa ạ. Tôi chăm sóc cậu ấy, và đó là thời điểm tôi phải cân nhắc có nên cưa chân cậu ấy không. Nhưng Nathan, cộng sự của Colin không để tôi làm điều đó. Chồng của người lúc ấy đang trong tình trạng không thể cho tôi biết ý kiến của mình. Cậu ấy bị hôn mê suốt khoảng thời gian đó.”

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc đối thoại. Flannaghan bước vào phòng cùng một cái khay bạc. Cả Alesandra lẫn bác sĩ Winters đều không nói lời nào cho đến khi người quản gia phục vụ họ bằng hai tách trà nóng và bước ra ngoài.

Bác sĩ Winters đẩy nhẹ cái túi qua một bên, ngả người tới trước lấy một cái bánh quy ngọt. Ông cắn một miếng và nhấp một ngụm trà lớn. “Colin sẽ vô cùng khó chịu nếu biết chúng ta đang thảo luận về tình trạng của anh ấy”, nàng thú nhận. “Và ta cảm thấy có lỗi vì biết anh ấy sẽ không hài lòng với mình.”

“Thật vô lý”, bác sĩ Winters phản bác. “Công chúa thật sự quan tâm đến cậu ấy cơ mà. Tôi sẽ không nói với cậu ấy chuyện này đâu. Bây giờ thì, như công chúa đề nghị. Làm thế nào để giúp cậu ấy? Tôi đề xuất thuốc phiện hoặc rượu khi cơn đau trở nên trầm trọng nhưng tôi biết Colin sẽ không dùng cả hai thứ đó.”

“Vì thế diện ư?”, nàng hỏi, cố hiểu tại sao.

Winters lắc đầu. “Sự lệ thuộc. Thuốc phiện sẽ gây nghiện, công chúa ạ, và có người nói tinh thần cũng có thể bị lệ thuộc vào nó. Colin sẽ không mạo hiểm bất chấp thế nào đi nữa.”

“Ta hiểu rồi”, nàng nói.

“Tôi cũng đề xuất một cái khung thép vừa vặn nối từ đầu gối đến mắt cá chân. Colin kinh sợ ý tưởng đó.”

“Anh ấy là người kiêu hãnh.”

Winters gật đầu. “Cậu ấy sáng suốt hơn tôi. Tôi không tin cậu ấy có thể đi lại được mà không có sự trợ giúp nhưng cậu ấy chứng tỏ tôi đã sai. Những múi cơ còn lại bên chân trái vẫn đủ mạnh hỗ trợ cậu ấy. Giờ thì cậu ấy chỉ hơi khập khiễng.”

“Vào ban đêm, khi yếu đi bởi những cơn đau, anh ấy mới đi khập khiễng.”

“Nên dùng khăn nóng. Dĩ nhiên nó không thể làm cho cái chân khỏe hơn nhưng sẽ làm giảm đi sự khó chịu. Xoa bóp nhẹ nhàng cũng có tác dụng.”

Nàng tự hỏi làm sao để Colin cho phép nàng làm theo những chỉ dẫn này. Tuy vậy, nó là vấn đề của nàng, không phải của bác sĩ Winters, nàng sẽ lo lắng về điều đó sau khi bác sĩ đi về.

“Còn gì nữa không ạ?”, nàng hỏi. “Cậu ấy nên nghỉ ngơi không đi lại khi cơn đau gia tăng. Mà thật ra thì cậu ấy không nên đợi cho đến khi nó gây đau đớn khổ sở như vậy.” Alesandra gật đầu đồng ý. Nàng hoàn toàn nản chí nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản để vị bác sĩ không thể thấy sự thất vọng của mình. Những gợi ý của ông đều quá hời hợt.

“Ông cho ta những khuyến nghị để xử lý các triệu chứng, bác sĩ Winters, nhưng ta hy vọng ông có thể có một vài ý tưởng xử lý căn nguyên.”

“Người đang hy vọng một phép màu rồi”, Winters trả lời. “Không gì có thể làm cho cái chân lạnh lặn trở lại đâu, công chúa à.” Giọng ông thật tử tế.

“Phải”, nàng thì thầm. “Ta đang hy vọng một phép màu, ta nghĩ thế. Mặc dù vậy, những gợi ý của ông chứng tỏ có kết quả tốt. Nếu nghĩ ra thêm điều gì, ông sẽ viết thư cho ta chứ? Ta có thể áp dụng tất cả các lời khuyên của ông.”

Bác sĩ Winters lấy cái bánh quy cuối cùng trong khay. Tâm trí ông bận rộn bởi chuyện của Colin và ông không hề nhận ra mình đã đều đặn ăn hết bánh. Alesandra rót thêm trà vào tách cho ông.

“Có phải tất cả các ông chồng đều bưng bình không?”, nàng hỏi vị bác sĩ.

Ông mỉm cười. “Nó dường như là điểm đặc trưng chung.”

Ông kể cho nàng nghe vài câu chuyện thú vị liên quan đến những quý ông có tước hiệu không chịu thừa nhận họ cần bác sĩ thế nào. Câu chuyện mà ông thích nhất là về vị Hầu tước của Ackerman. Quý ông đó tham gia vào một cuộc đấu súng. Ông ta bị bắn vào vai và không cho phép bất cứ ai nhìn thấy vết thương.

Bác sĩ Winters được anh trai Hầu tước gọi đến để chăm sóc ông ta. “Chúng tôi tìm thấy ông ta tại một bàn đánh bạc trong câu lạc bộ White. Ba người bạn của ông ta cố kéo ông ta đi. Khi chúng tôi cởi áo khoác ra, trời ơi, máu

vương khắp nơi.”

“Hầu tước có bình phục lại không?” Winters gật đầu. “Ông ta bướng lắm, không dễ chết đâu. Ông ta nói về vết thương cứ như nó là một vết cắt không đáng kể cho đến khi bất tỉnh nhân sự. Tôi khuyên Hầu tước phu nhân nên trói ông ta lại trên giường đến khi ông ta bình phục.”

Alessandra bật cười vì hình ảnh khôi hài ấy. “Colin bướng bỉnh trong mọi mặt”, nàng thờ dài tuyên bố. “Ta sẽ rất cảm kích nếu ông vui lòng giữ bí mật chuyện này. Như ta nói ban nãy, Colin khá nhạy cảm với cái chân của mình.”

Bác sĩ Winters đặt tách trà cùng cái đĩa lót trở vào khay, lấy túi đeo và đứng dậy. “Người không cần lo lắng đâu, thưa công chúa. Tôi sẽ không nói điều gì về sự thăm viếng này. Người sẽ rất bất ngờ nếu tôi cho người biết có bao nhiêu người vợ tìm đến tôi để lấy lời khuyên liên quan đến tình trạng sức khỏe của chồng họ.”

Cánh cửa phòng khách đột ngột mở ra ngay khi Winters chạm lấy tay cầm. Colin xuất hiện nơi ngưỡng cửa, chàng tránh chỗ cho bác sĩ. Chàng khẽ gật đầu chào Winters và nhìn vợ mình. “Flannaghan nói em bị ốm.” Chàng không để nàng trả lời, quay sang vị bác sĩ. “Cô ấy bị sao thế?”

Alessandra không muốn Winters phải nói dối vì nàng. “Em bị ngứa cổ họng nhưng giờ đỡ hơn rồi. Bác sĩ Winters dặn em phải uống trà nóng”, nàng nhìn vị bác sĩ kèm cái gật đầu. “Vâng, tôi đã khuyên công chúa như vậy.” Winters xác nhận.

Có chuyện không ổn lắm, nhưng Colin không thể vạch ra nó là chuyện gì. Alessandra không nhìn vào mắt chàng. Chàng hiểu nàng đủ để biết nàng không nói thật. Trông nàng chẳng có vẻ ốm đau. Đôi má ửng đỏ, cho biết nàng đang ngượng vì điều gì đó. Chàng quyết định sẽ đợi cho đến lúc họ chỉ ở một mình rồi sẽ tìm ra sự thật.

Alessandra đứng cạnh Colin khi chàng hỏi thăm vị bác sĩ. Nàng tình cờ liếc qua vai và thấy Flannaghan đứng cách đó vài bước chân. Người quản gia tặng nàng vẻ mặt thông cảm của anh ấy.

Nàng thấy có lỗi vì đã nói dối chồng và vẻ mặt của Flannaghan làm nàng cảm thấy tệ hơn.

Động cơ của mình hoàn toàn trong sáng, nàng lập tức tự nhủ. Nhưng rồi lại thở ra nhẹ nhẹ. Nàng đã được tha thứ khi lập một bộ sổ sách thứ hai vì Mẹ bè trên. Tội lỗi vẫn là tội lỗi, Mẹ bè trên đã nói thế khi bà phát hiện ra trò lừa đảo nho nhỏ của nàng. Lớn hay nhỏ, không quan trọng. Lạy Chúa, Mẹ bè trên với giọng cương quyết đầy quyền hành, đọc chính xác danh sách từng tội của những người đàn ông và đàn bà trên trái đất này. Danh sách của Alesandra, Mẹ bè trên phỏng đoán, thì có lẽ đủ dài để chạm đến đáy đại dương.

Alesandra không tin mình đã phạm nhiều tội đến vậy hoặc thường xuyên đến thế. Nàng cho rằng danh sách đó chỉ dài bằng chiều dài cái bóng của mình bây giờ thôi. Nàng tưởng tượng Đấng tối cao lập hai cột trên danh sách dành cho nàng - một cột cho những vi phạm nhỏ và cột kia cho những tội lớn hơn.

Nàng bị kéo trở lại thực tế đột ngột khi nghe bác sĩ Winters nói, “Tôi lấy làm tiếc khi nghe về việc ngài mất Kim Cương, Colin. Thật không may”.

“Chàng bị mất một viên kim cương sao?” Alesandra thốt lên.

Colin lắc đầu. “Nó là một con tàu, Alesandra. Nó bị chìm cùng tất cả hàng hóa trên đó. Winters, làm thế nào ông biết việc này sớm vậy? Ta chỉ mới biết hôm qua.”

“Một người bạn của tôi có vài giao dịch kinh doanh tại Lloyd’s hôm nay. Một nhân viên của họ đề cập đến chuyện đó. Họ bảo hiểm mất mát, phải không?”

“Vâng.”

“Có đúng nó là con tàu thứ hai mà ngài và Nathan bị mất trong năm nay?”

Colin gật đầu.

“Sao chàng không nói em biết?” Alesandra hỏi. Nàng cố gắng không để sự tổn thương ảnh hưởng đến giọng nói. Nhưng đó là một nhiệm vụ khó khăn.

“Ta không muốn em lo lắng”, Colin trả lời.

Nàng không tin chàng nói đầy đủ lý do. Đúng vậy, có lẽ thật sự chàng không muốn làm nàng lo lắng, nhưng quan trọng hơn, là chàng không muốn chia sẻ các gánh nặng với nàng. Nàng cố gắng để không cảm thấy bị xúc phạm.

Colin đã giữ kín các dự định của mình trong một thời gian dài và chắc chắn không dễ dàng để chàng thổ lộ những điều bí mật ấy với bất kỳ ai, thậm chí với cả vợ mình.

Nàng sẽ phải kiên nhẫn, nàng quyết định vậy. Colin rồi sẽ quen với việc có nàng ở quanh mình trước khi cảm thấy đủ thoải mái để giải bày tâm sự. Chồng nàng vẫn còn nói chuyện với vị bác sĩ khi nàng cáo từ và lên lầu. Nàng vào phòng mình và bắt đầu lập danh sách các chỉ dẫn của bác sĩ để giúp làm dịu cơn đau cho chân Colin, nhưng tâm trí nàng cứ ở đâu đâu, không tập trung vào công việc.

Chết tiệt, lẽ ra chàng nên kể cho nàng nghe về con tàu. Nếu chàng lo lắng thì nàng cũng có quyền lo lắng. Vợ chồng phải chia sẻ các vấn đề của họ với nhau, đúng không? Flannaghan đến mời nàng xuống dùng bữa tối. Trên đường xuống dưới lầu, nàng nhờ anh giúp đỡ thêm việc khác.

“Anh có biết chuyện rắc rối của Tử tước Talbolt không?”

“Ồ, có”, Flannaghan trả lời nàng lập tức. “Tất cả mọi người đang nói về chuyện đó. Phu nhân Roberta đã bỏ chồng.”

“Colin cảm ta không được nói chuyện với Tử tước và ta phải nghe lời anh ấy. Anh ấy nghĩ là ta sẽ làm Tử tước khó chịu.”

“Vậy tại sao công chúa muốn nói chuyện với ông ấy?”

“Ta tin là có mối liên kết giữa sự biến mất đột ngột của vợ ông ấy với một người bạn của ta, tiểu thư Victoria. Cô ấy cũng biến mất, Flannaghan à. Ta nhờ anh nói chuyện với những người hầu của Tử tước. Ta muốn biết phu nhân Roberta có nhận các món quà nhỏ từ người ngưỡng mộ bí mật nào không.”

“Loại quà thế nào vậy công chúa?”

Nàng nhún vai. “Hoa - có thể là sô cô la”, nàng nói. “Những cô hầu gái có chú ý đến các món quà như thế không?”

Flannaghan gật đầu. “Có chứ, dĩ nhiên là họ luôn để mắt tới. Và họ cũng sẽ truyền tai nhau. Dù vậy họ sẽ không nói cho tôi biết đâu. Giờ thì đầu bếp có thể tìm ra điều gì đó vào ngày mai khi đi chợ. Tôi sẽ yêu cầu chị ấy nghe ngóng cho công chúa.”

“Tốt quá, vui lòng giúp ta nhé.”

“Hai người đang thì thầm chuyện gì vậy?”

Colin lên tiếng hỏi từ ngưỡng cửa phòng ăn. Nàng giật mình, chàng mỉm cười. “Em có vẻ hơi bồn chồn tối nay nhỉ”, chàng nhận xét.

Nàng không đáp trả lại nhanh chóng như thường lệ, im lặng theo Flannaghan vào phòng ăn. Colin kéo ghế cho vợ rồi ngồi xuống chỗ mình ở đầu bàn ăn, góc kê chỗ nàng.

“Em sẽ bị nhốt trong nhà một tháng ư?”, nàng thốt lên.

“Đúng.”

Chàng đang bị phân tán bởi việc sắp xếp phân chia thư từ và không thèm nhìn nàng lấy một cái khi trả lời. Người đàn ông này thậm chí không thể tách rời công việc khỏi bữa ăn hàng ngày. Nàng thắc mắc liệu chàng có gặp vấn đề về tiêu hóa hay không và suýt nữa đã buột miệng hỏi chàng câu hỏi riêng tư đó. Nàng thay đổi ý định và chuyển sang vấn đề cấp thiết hơn.

“Thế còn buổi vũ hội ra mắt đầu tiên của Catherine thì sao? Chỉ còn một tuần nữa thôi và em không muốn bỏ lỡ nó đâu.”

“Ta sẽ kể cho em nghe tất cả.”

“Chàng sẽ đi mà không có em ư?” Nghe như nàng bị xúc phạm.

Chàng mỉm cười. “Đúng thế. Ta phải tham dự. Và em phải biết điều về chuyện đó.”

Quai hàm chàng siết chặt nghiêm nghị và nàng biết chàng sẽ không nhượng bộ. Nàng gõ những ngón tay xuống mặt bàn trong tâm trạng kích động.

“Chàng thật khiếm nhã khi đọc thư từ tại bàn ăn.”

Colin mãi đọc thư từ người cộng sự của mình, chàng không để ý đến lời khiển trách nhẹ nhàng của cô vợ bé nhỏ. Một lúc sau, chàng đặt lá thư xuống.

“Vợ Nathan đã sinh một bé gái, họ đặt tên là Joanna. Lá thư này đã được viết cách đây gần ba tháng và cậu ấy báo ngay khi Sara ổn định sức khỏe, cậu ấy sẽ cùng cả gia đình đến Luân Đôn trong một thời gian. Jimbo sẽ trông coi văn phòng khi cậu ấy vắng mặt.”

“Jimbo là ai?” Alesandra hỏi, nàng đang cười vì cái tên ngộ nghĩnh.

“Một người bạn rất tốt”, Colin trả lời nàng, “Ông ấy là thuyền trưởng của một trong những con tàu của chúng ta, Emerald là tên nó, nhưng con tàu đang được sửa chữa vì vậy Jimbo có nhiều thời gian rảnh rỗi.”

“Đây là một tin tốt lành, Colin.”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

“Vậy tại sao chàng nhăn nhó mặt mày thế kia?”

Chàng không nhận ra mình đang nhăn mặt cho đến lúc nàng hỏi tại sao. Chàng tựa lưng ra thành ghế và tập trung ánh mắt vào Alesandra. “Nathan muốn bán mười hoặc hai mươi phần trăm cổ phần. Ta ghét ý định đó và ta hiểu sâu sắc Nathan cũng có cùng cảm giác ấy với ta. Ta biết. Giờ cậu ấy đã có gia đình và muốn chăm lo cho họ. Nathan và Sara vẫn sống trong căn nhà thuê và đưa bé ra đời khiến cậu ấy muốn có một nơi ở cố định.”

“Tại sao hai người phản đối có thêm cổ đông?”

“Bọn ta muốn kiểm soát toàn phần.” Nàng cúi lên. “Nếu chỉ bán mười hay hai mươi phần trăm cổ phần thì chàng và Nathan vẫn giữ quyền cổ đông lớn và vì vậy vẫn có thể kiểm soát hoàn toàn mà.”

Chàng có vẻ chẳng ấn tượng bởi lý luận của nàng vì chàng tiếp tục cau mày. Nàng cố thử biện pháp khác. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chàng bán cổ phần cho các thành viên trong gia đình?”

“Không.”

“Tại sao lại không?”

Chàng thở dài. “Nó sẽ giống như một món nợ.”

“Không phải vậy”, nàng gân cổ cãi. “Anh Caine và cha sẽ thu được lợi

nhuận đáng kể. Đó là vụ đầu tư vững chắc.”

“Tại sao em cho gọi bác sĩ Winters?” Chàng cô tình thay đổi chủ đề và nàng thì không sẵn sàng làm vậy.

“Nathan đã chấp nhận bán?”

“Ừ.”

“Và khi nào thì chàng quyết định?”

“Ta đã quyết định rồi, Dreyson sẽ xử lý giao dịch này. Bây giờ thì đủ rồi. Trả lời câu hỏi của ta. Tại sao em cho gọi bác sĩ Winters?”

“Em giải thích rồi mà. cổ họng của em...”

“Ta biết. Có một vết xước trong cổ em.”

Alessandra đang gỡ ra rồi gấp lại chiếc khăn ăn. “Thật ra nó chỉ ngứa ngứa một chút thôi.”

“Ừm. Bây giờ ta muốn em nói thật. Và nhìn ta trong khi em giải thích.” Nàng thả rơi khăn ăn xuống đùi và thu hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Colin. “Chàng thật khiếm nhã khi đề nghị em nói dối.”

“Em nói dối?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu em nói thật, chàng sẽ phát cáu với em mất.”

“Em sẽ không nói dối ta trong tương lai, vợ à. Hứa với ta.”

“Chàng nói dối em.”

“Khi nào?”

“Khi chàng bảo em chàng không còn làm việc cho ngài Richards nữa. Em đã thấy bút toán tiền mặt trong sổ cái của chàng, Colin, và em còn nghe thấy

ông ấy thảo luận về nhiệm vụ mới. Đúng vậy, chàng nói dối em. Nếu chàng hứa không nói dối em trong tương lai, em sẽ rất vui lòng hứa như vậy.”

“Alesandra, những chuyện này không giống nhau.”

“Không, nó giống nhau.”

Nàng đột nhiên giận dữ. Nàng vút khăn ăn lên bàn vừa lúc Flannaghan đi vào với một cái khay chát đầy thức ăn. “Em không chấp nhận mạo hiểm đầu Colin. Chàng thì có. Chàng không quở trách em đây chứ?”

Nàng chẳng đợi chồng trả lời và vội vàng tiếp tục. “Chàng cố tình đặt mình vào tình thế nguy hiểm. Em sẽ chẳng bao giờ làm như vậy. Bây giờ chúng ta đã kết hôn, em không chỉ nghĩ về sự an toàn của riêng em nữa, em nghĩ cả cho chàng. Nếu có chuyện xảy ra với chàng, em sẽ suy sụp. Tuy nhiên, nếu có chuyện xảy đến với em thì em tin chàng chỉ cảm thấy một chút phiền toái thôi. Đám tang của em sẽ buộc chàng đặt công việc sang một bên trong vài giờ. Thứ lỗi cho em, thưa ngài, trước khi em nói thêm điều gì đó mà sẽ hối tiếc.” Nàng rời khỏi bàn mà không cần chàng đồng ý. Alesandra phớt lờ lời mệnh lệnh ngồi xuống của chồng và chạy lên phòng ngủ. Nàng muốn giảm sự tức tối bằng cách đóng cửa thật mạnh. Tuy nhiên, nàng không chịu thua sự thôi thúc đó vì nó thật không tôn quý với một vị công chúa như nàng.

May mắn thay Colin không theo sau. Alesandra cần ở một mình vì nàng cần làm chủ các cảm xúc. Nàng hơi choáng váng vì tức giận với Colin quá nhanh chóng. Nàng tự nhủ, mình không phải là quản lý của Colin. Nếu chàng muốn làm việc với Richards, nàng không thể và cũng sẽ không cố gắng bảo chàng từ bỏ việc đó.

Nhưng chàng cũng không nên nhận lấy rủi ro như thế chứ. Nếu chàng có chút nào quan tâm đến nàng thì sẽ không cố tình làm nàng bị tổn thương theo cách này.

Alesandra đi qua đi lại trước lò sưởi khoảng mười phút để trút cơn giận, lẩm bẩm mãi trong suốt thời gian đó. “Mẹ bè trên sẽ không bao giờ đặt bản thân vào tình thế nguy hiểm. Bà biết ta cần bà thế nào và bà sẽ không khi nào chấp nhận sự mạo hiểm. Chết tiệt, bà ấy yêu ta.”

Mặc dù không phải tín đồ công giáo, Alesandra vẫn làm dấu thánh sau khi thì thầm buông ra lời báng bổ.

“Ta nghi ngờ Richards sẽ yêu cầu một bà sơ làm việc cho ông ấy, Alesandra.”

Colin bình luận từ ngưỡng cửa.

Nàng phân tâm đến mức không nghe thấy tiếng cửa mở ra. Nàng xoay người và thấy chồng đang tựa lưng vào khung cửa. Đôi cánh tay chàng khoanh lại trước ngực. Chàng đang mỉm cười và sự dịu dàng trong mắt chàng đang phản chiếu trong mắt nàng. “Sự thích thú của chàng làm em phật ý.”

“Thái độ của em làm ta không hài lòng”, chàng nghiêm giọng. “Tại sao em không nói với ta là em không thích tất cả các vụ làm ăn với Richards?”

“Em không biết mình phải nói.”

Chàng nhướng mày trước sự thừa nhận kỳ quặc. “Em có muốn ta nghỉ làm không?”

Nàng định gật đầu nhưng đổi ý và thay vào đó là lắc đầu. “Em muốn chàng muốn nghỉ việc cơ. Chúng khác nhau đó Colin. Cầu xin Chúa, một ngày nào đó chàng sẽ hiểu.”

“Giúp ta hiểu bây giờ đi.”

Nàng quay lại đối mặt với lò sưởi trước khi nói tiếp. “Em sẽ không bao giờ cô tình rước lấy nguy hiểm khi sống trong tu viện - ít nhất là không phải sau bài học em nhận được. Có một đám cháy và em bị kẹt trong đó. Em chỉ vừa kịp ra ngoài khi trần nhà sụp xuống. Mẹ bè trên cuống lên vì lo lắng. Bà thực sự đã khóc. Bà rất mừng vì em bình yên và cực kỳ giận dữ với em vì em đã lấy một ngọn nến ra khỏi chân đế để đọc thư của Victoria thay vì cầu nguyện như lẽ ra em phải làm... Và em cảm thấy thật tội tệ vì đã gây ra cho bà quá nhiều lo âu. Đám cháy là một tai nạn, nhưng em tự hứa là sẽ không hành động ngu ngốc như thế nữa.”

“Làm thế nào em biết hành động của mình ngu ngốc nếu đó là một tai nạn?”

“Em cứ quay vào trong để cứu lấy những bức tranh và những pho tượng nhỏ mà các sơ cất trong kho.”

“Thật ngu.”

“Vâng.”

“Mẹ bề trên yêu em như con gái, đúng không?”

Alesandra gật đầu.

“Và em yêu bà ấy?”

“Vâng.”

Một hồi lâu đi qua trong im lặng.

“Tình yêu đi cùng trách nhiệm”, nàng thầm thì. “Em không nhận ra điều ấy cho đến khi thấy Mẹ bề trên lo lắng thế nào.”

“Em có yêu ta không, Alesandra?” Chàng đột ngột đi thẳng vào vấn đề. Nàng quay phắt người lại cùng lúc chàng đứng thẳng và bước đến chỗ nàng. Lập tức nàng lùi lại.

“Em không muốn yêu chàng.”

Sự hoảng sợ trong giọng nàng không thể ngăn chàng. “Em có yêu ta không?”, chàng hỏi lại.

Thật may mắn vì tối nay lò sưởi chưa được đốt. Chiếc váy sẽ gây ra một đám khói mù cùng với lửa vì bây giờ lưng nàng đang tựa sát vào thành đá lạnh băng của lò sưởi.

Nàng đang cố tránh xa chàng hay câu hỏi thăm dò? Colin không chắc. Tuy nhiên, sự nghiêm túc trong giọng chàng sẽ khiến nàng trả lời. Chàng muốn... không, chàng cần nghe nàng thừa nhận sự thật.

“Trả lời ta, Alesandra.”

Bất ngờ nàng không cố tránh xa chàng. Nàng đan tay lại phía trước người và bước tới đứng phía đối diện. Nàng khẽ ngửa đầu ra sau để nhìn vào mắt chàng.

“Có.”

“Có gì?”

“Có, em yêu chàng.”

Chàng toét miệng cười mãn nguyện. Dường như chàng chẳng ngạc nhiên tẹo nào và điều đó làm nàng hết sức bối rối.

“Chàng đã biết là em yêu chàng, phải không?”

Chàng chậm chậm gật đầu. Nàng lắc đầu. “Làm sao chàng có thể biết khi em còn không biết?”

Chàng cố ôm lấy vợ vào lòng. Nàng nhanh chóng lùi ra sau. “Ôi không, chàng không được làm vậy. Chàng muốn hôn em, đúng không? Rồi thì em sẽ quên hết mọi suy nghĩ của mình. Chàng trả lời em trước đã, Colin.”

Chàng không phủ nhận. Chàng kéo Alesandra vào lòng, nâng cằm nàng lên và trao một cái hôn dài mạnh mẽ. Lưỡi chàng lách vào miệng, quán lấy lưỡi nàng. Nàng thở dài khi cuối cùng chàng cũng ngẩng đầu lên. Nàng đổ ập vào ngực chàng và nhắm mắt lại. Đôi tay chàng vòng quanh eo, ôm nàng thật chặt và tựa cằm trên đỉnh đầu nàng.

Một cảm giác tuyệt vời khi được ôm người phụ nữ của mình. Kết thúc một ngày làm việc bây giờ là điều chàng trông mong, bởi vì chàng biết nàng đang ở nhà đợi chàng về.

Đột nhiên Colin phát hiện ra rằng chàng thích có vợ. Nhưng không phải ai cũng được, chàng có tiêu chuẩn riêng. Alesandra. Chàng từng sợ các buổi tối, tất cả bởi vì chân chàng hết sức đau đớn vào những lúc ấy. Tuy nhiên, cô dâu bé nhỏ dịu dàng của chàng đã lấy đi tâm trí chàng khỏi những cơn đau. Nàng chọc tức, bỏ bùa mê hoặc chàng và chàng luôn bận rộn phản ứng lại với nàng, không có chỗ cho bất cứ thứ gì khác trong đầu.

Và nàng yêu chàng.

“Bây giờ ta sẽ trả lời câu hỏi của em”, chàng khàn giọng nói thì thầm, nàng phát hiện ra chất giọng ấy cực kỳ hấp dẫn.

“Câu hỏi nào?”

Chàng bật cười. “Em thật sự quên hết mọi suy nghĩ khi ta chạm vào em,

đúng không?”

“Chàng không cần vui mừng với điều đáng hổ thẹn đó. Cho dù chàng không bị ảnh hưởng, đúng không? Em có thể hình dung ra chàng vẫn đầy suy nghĩ trong khi đang hôn em.”

“Ừ, đúng vậy.”

“Ôi”, nàng kêu lên chán nản.

“Và mỗi một trong số suy nghĩ đó là tập trung vào những gì ta muốn làm với em bằng miệng ta, tay ta...”

Nàng vươn người tới trước, đưa tay che miệng chàng như để ngăn chặn những từ ngữ khiếm nhã. Phản ứng đó khiến Colin bật cười lần nữa. Chàng kéo tay nàng ra và nói, “Em không thắc mắc lúc nào ta nhận ra là em yêu ta ư”.

“Vâng, em đang tự hỏi đây.”

“Đó là vào đêm tân hôn của chúng ta”, chàng giải thích. “Cách em hưởng ứng với những gì ta làm cho thấy rõ là em đã yêu ta.”

Nàng lắc đầu. “Nó không rõ ràng với em.”

“Chắc chắn vậy, cưng à. Em không thể giữ lại điều gì. Mọi phản ứng của em hoàn toàn chân thật. Em không thể cho đi tất cả bản thân trừ khi em yêu ta.”

“Colin?”

“Sao?”

“Chàng nên làm điều gì đó với sự kiêu ngạo của mình đi, càng lúc càng khó kiểm soát rồi.”

“Em thích sự kiêu ngạo của ta.”

Nàng không đáp trả lời nhận xét kinh khủng ấy của chồng. “Em sẽ không can thiệp vào kế hoạch làm việc của chàng, Colin. Em hứa đấy.”

“Ta không bao giờ nghĩ là em sẽ làm vậy”, chàng trả lời, mỉm cười vì vẻ

nhiệt tình quá mức của nàng.

“Chàng không thay đổi kế hoạch của mình, đúng không? Chàng vẫn cần đủ năm năm trước khi chàng...”

Nàng nín bật, không nói tiếp.

“Trước khi ta làm sao?”

Trước khi chàng chú tâm đến việc yêu người vợ này, ông chồng ngốc nghếch ạ, nàng nhủ thầm. Và những đứa trẻ, nàng thêm vào. Trong năm năm có lẽ chàng sẽ quyết định có một hoặc hai đứa con. Nàng tự hỏi liệu đến lúc ấy nàng có quá già để có em bé hay không.

Nàng dứt khoát không thể có một em bé bây giờ được. Em bé sẽ tạo thêm nhiều áp lực cho Colin. Nhìn cộng sự của chàng mà xem, Nathan đấy, anh ấy đã thay đổi. Anh ấy sẵn sàng làm những điều mà trước đây không thể chấp nhận. Bán đi cổ phần là phương sách cuối cùng, cô con gái vừa ra đời đã làm thay đổi suy nghĩ của anh ấy.

“Alessandra, trước khi ta làm sao?” Colin hỏi lại. Niềm khao khát nhiệt thành trong giọng nàng khiến chàng không hiểu được.

“Trước khi chàng đạt được mục tiêu của mình”, nàng buột miệng nói ra.

“Ừ”, Colin nói. “Nó vẫn còn năm năm.”

Chàng thành thật trả lời trên đường đến bên giường. Chàng ngồi xuống và cởi giày. “Ta không biết là em lo lắng về công việc của ta với Richards”, chàng bảo, quay lại vấn đề đang dang dở. “Em nên nói ra.” Chàng quẳng giày và vớ qua một bên, sau đó cởi sơ mi. “Và em đã đúng khi nói chúng ta có trách nhiệm với nhau. Ta đã không để tâm đến những cảm xúc và tình cảm của em. Ta xin lỗi vì điều đó.”

Nàng nhìn chàng rút áo ra khỏi lưng quần và kéo nó qua đầu. Nàng không thể dứt mắt khỏi Colin được. Nàng nuốt lấy từng từ chàng nói, hy vọng chàng sẽ nói cho nàng nghe chàng cảm thấy thế nào về nàng. Nàng không đủ tinh thần để hỏi chàng có yêu mình không. Colin chẳng gặp vấn đề gì khi hỏi nàng, nàng tự nhủ. Nhưng sau đó, chàng đã biết câu trả lời.

Nàng không biết câu trả lời.

Nàng lắc đầu với những suy nghĩ kỳ khôi của mình. Đàn ông không suy nghĩ về những thứ như tình yêu, hoặc ít nhất là nàng không nghĩ là họ nghĩ. Nếu Colin không có thời gian để xem xét cảm giác của nàng liên quan đến công việc nguy hiểm với Richards thì tại sao chàng lại dành thời gian để nghĩ về việc yêu nàng? Tâm trí chàng đầy ắp với những kế hoạch xây dựng hãng tàu trở thành một đế chế hùng mạnh và sẽ không có chỗ dành cho điều gì khác. Alesandra uốn thẳng vai và quyết tâm. Nàng tự nhắc bản thân rằng nàng tìm thấy ở chồng mình sự cống hiến đáng khâm phục. Nàng phải kiên nhẫn. Colin sẽ ở bên nàng trong năm năm nữa hoặc hơn.

Chàng kéo nàng ra khỏi mớ suy tư lộn xộn. “Ta đã hứa với Richards sẽ chuyển một số giấy tờ cho ông ấy.”

Chàng ngừng lại, quẳng cái áo lên ghế và đứng dậy. “Đối với các nhiệm vụ khác được đề nghị, ta sẽ để Morgan thực hiện. Thật ra thì ta đã quyết định từ chối nhận nhiệm vụ vì nếu nhận, ta sẽ phải rời khỏi Luân Đôn ít nhất hai tuần, thậm chí là ba tuần. Dĩ nhiên Borders có thể quản lý công việc ở văn phòng nhưng ta không muốn để em ở một mình.” Nàng nghĩ đó là điều ngọt ngào nhất mà Colin từng nói. Chàng sẽ nhớ nàng. Nàng nghĩ mình sẽ muốn nghe chàng nói những điều đó.

“Tại sao chàng không muốn để em ở một mình?”

“Tất nhiên là vì cái hợp đồng.”

Đôi vai nàng lún xuống. “Stefan và Raymond có thể trông chừng em.”

“Ta chịu trách nhiệm về em, Alesandra.”

“Nhưng em không muốn trở thành trách nhiệm của chàng”, nàng thì thào đau đớn. “Chàng đã có đủ mối bận tâm rồi. Chàng không cần thêm em vào danh sách của mình nữa.” Colin không nói gì. Chàng mở khay quần và cởi bỏ hết những thứ còn lại trên người.

Suy nghĩ tan ra thành từng mảnh. Nàng không thể không nhìn chồng. Chúa ơi, chàng thật đẹp. Chàng là những gì mà nàng hình dung về vị tướng quân từ thời xa xưa. Thân hình chàng là những bắp thịt rắn chắc, đầy sức mạnh, những đường nét nhấn nhá, khỏe khoắn.

Nàng nhìn theo chàng băng qua phòng và cài chặt chốt cửa. Chàng trở lại

giường, kéo tấm chăn ra, đứng thẳng trở lại, cong ngón tay ra hiệu.

Nàng không do dự, bước tới trước mặt chồng. Đôi bàn tay đan lại phía trước. Trông nàng bình thản, điềm tĩnh, nhưng Colin biết rõ không phải vậy. Mạch máu nơi cổ nàng đập dữ dội. Chàng nhận thấy khi vén tóc ra sau và cúi xuống hôn nàng.

Nàng bắt đầu cởi đồ. Colin nhẹ nhàng đẩy tay nàng khỏi phần thân trên chiếc váy. “Đề ta”, chàng thì thầm.

Bàn tay nàng thả tự do xuống dọc hai bên người. Colin cởi đồ của nàng nhanh hơn nàng nhiều, chàng chẳng hề cẩn thận. Chàng cũng không giữ trong tay quá lâu, hất chúng lên bên trên áo của mình. Chàng nóng lòng chạm vào da nàng. Tay chàng run lên khi tháo sợi dây ruy băng buộc đường viền cổ áo và mỉm cười vì sự thiếu kỹ luật của mình.

Chàng ngạc nhiên bởi phản ứng nhanh chóng của mình. Hơi thở ngắt quãng, nhịp tim mỗi lúc một dồn dập dù chưa chạm vào Alesandra - ít nhất không phải cách chàng muốn chạm vào nàng. Trạng thái đề phòng ấy làm chàng căng người và nhức nhối.

Suy nghĩ của Alesandra được tập trung thêm một chút. Nàng quyết tâm làm cho chàng phải nói rằng chàng sẽ nhớ nàng nếu nhận nhiệm vụ được giao.

Khi lớp quần áo cuối cùng được loại bỏ, nàng nhìn chăm chàng và thì thầm. “Colin?”

“Sao?”

“Nếu chàng rời khỏi Luân Đôn, chàng sẽ nhớ em chứ?”

Chàng nâng cằm nàng lên để nàng nhìn vào mắt chàng. Chàng mỉm cười âu yếm. “Có.”

Nàng khẽ thở hắt ra mãn nguyện. Colin cúi xuống, lướt môi qua môi nàng.

“Chàng không thắc mắc liệu em có nhớ chàng hay không ư?”

“Không.”

“Tại sao không?”

Chàng làm nàng phân tâm khi nắm lấy tay và đặt chúng quanh cổ mình, rồi bắt đầu nhâm nháp mái tai nàng.

“Bởi vì ta đã biết em nhớ ta. Em yêu ta, nhớ chứ?”

Nàng không thể bắt lỗi lý do đó. Colin không có vấn đề rắc rối nào với lòng tự trọng. Nàng nghĩ sẽ nói chàng biết điều đó ngay sau khi chàng thôi biến suy nghĩ của mình thành bột nhào bằng những cái hôn, ừ, nàng sẽ nói. Colin đặt những nụ hôn ẩm ướt của mình trượt dọc theo cái cổ cao thanh mảnh. Mạch máu đập dồn dập và nàng hoàn toàn run rẩy trong vòng tay chàng. Một sự khởi động tuyệt vời làm sao.

Chàng đang từ từ làm nàng phát điên lên với những cái đụng chạm của mình, và chàng biết điều đó.

Nhận thức đó lập tức choán hết tâm trí nàng.

Alessandra đẩy tay vào người chàng. Chàng thả nàng ra nhưng nét mặt bối rối.

“Chuyện gì vậy cưng? Tại sao em đẩy ta ra? Ta biết em muốn ta và em cũng biết ta muốn em nhiều đến thế nào.”

Alessandra quyết tâm giành lại thế thượng phong. Nàng lên giường, nhích dần đến giữa giường rồi quỳ trên đầu gối, đối mặt với Colin. Nàng cảm giác cả thân hình đang đỏ bừng nhưng tuyệt đối không chịu nhượng bộ sự ngượng ngùng của mình.

Colin là chồng và là người yêu của nàng, và nàng có thể làm bất cứ điều gì mà mình muốn.

Nàng cong ngón tay lại ra hiệu cho chàng. Chàng rất bất ngờ bởi sự dạn dĩ mới mẻ của nàng, chàng phá ra cười. Chàng lên giường và tiến tới chỗ vợ. Nàng lắc đầu và đẩy vào vai chàng, như ngầm bảo rằng nàng muốn chàng nắm giữ.

“Sự dạn dĩ của em có làm chàng hài lòng không?”

“Có”, chàng trả lời. “Ta hài lòng.”

Đó không phải là điều chàng muốn nói để cho Alesandra thêm lòng can đảm tiếp tục trò chơi của mình. Nàng kéo những ngón tay lướt xuống ngực Colin.

“Khi chàng chạm vào em, em có hơi rộn ràng một chút”, nàng nói thật nhỏ. “Nhưng đêm nay...”

Nàng không nói tiếp. Đầu ngón tay nàng từ từ khoanh tròn rón chàng. Bàn tay nàng di chuyển xuống thấp hơn, hơi thở chàng nhanh chóng thu lại, và nàng mỉm cười.

“Sao?”, chàng hỏi với giọng dữ dội vì khao khát.

“Chàng sẽ mất kiểm soát trước em. Chàng có chấp nhận thách thức của em không, hả chồng yêu?”

Colin gồng hai tay sau đầu chàng và nhắm mắt. “Ta sẽ thắng, Alesandra. Ta có nhiều kinh nghiệm hơn.”

Nàng bật cười to vì sự kiêu ngạo ấy. Kỳ lạ, nhưng thừa nhận tình yêu dành cho chàng lại là cách giải thoát nàng khỏi tất cả những gò bó kiềm chế. Nàng cảm thấy phóng túng, tinh nghịch và chẳng quan tâm đến việc mình không còn về đường hoàng. Nàng thật sự không nghĩ có thể duy trì sự đoan trang khi trong tình trạng trần như nhộng. “Cảm ơn vì đã cho em biết rằng em yêu chàng, Colin.”

“Không có gì, cưng à.”

Chàng căng thẳng đề phòng. Giọng chàng cứng cõi, “Hoàn thành việc này có tăng lòng can đảm cho em không?”

“Em đang lập kế hoạch”, nàng chối. Chàng mỉm cười. Nàng tò mò cực độ về cơ thể chàng. Nàng muốn học cách thưởng thức chàng đúng như chàng thưởng thức nàng. Suy nghĩ về những gì nàng muốn làm với chàng khiến nàng đỏ mặt dữ hơn, nhưng Colin đang nhắm mắt vì vậy nàng không lo lắng phải giấu đi sự thẹn thùng.

“Colin, là... mọi thứ được cho phép hay có cái gì đó em không nên làm không?”

“Không có gì bị cấm cả”, chàng trả lời. “Cơ thể của chúng ta thuộc về nhau”.

“Ồ, thật tuyệt”.

Nàng ngả người xuống cùng lúc xem xét nơi nào muốn bắt đầu. Cổ của chàng thật hấp dẫn, nhưng phần còn lại của cơ thể chàng cũng vậy.

“Cung ơi, ta sắp ngủ rồi nếu em không bắt đầu”, chàng tuyên bố. Alesandra quyết định không phí thời gian nữa, nàng tiến đến khu vực hấp dẫn nhất.

Chàng nên mở mắt ra. Khi chàng cảm thấy miệng nàng chạm vào mình, chàng gằn như bật khỏi giường, rồi bật ra tiếng rên thỏa mãn. Mồ hôi vỡ ra từng hạt li ti trên trán.

Cái lưỡi ngọt ngào của nàng hất qua vùng da nhạy cảm, đẩy cơn đau nhức lên đến đỉnh điểm. Chàng không thể chịu đựng cực hình dục vọng đó lâu hơn nữa. Chàng bất ngờ găm gù, chộp lấy nàng và nâng nàng lên cao. Chàng tách đùi nàng ra bằng đầu gối để nàng ngồi trên hông mình, bàn tay khum lấy cổ nàng kéo miệng nàng xuống, rồi phong kín đôi môi mềm mại ấy ngay khi đẩy vào trong nàng. Nàng đã sẵn sàng. Tay chàng trượt xuống hông nàng, đẩy lên cao hơn để chàng đi sâu vào trong nàng lần nữa. Bây giờ chàng không dừng lại được, và ngay khi cảm thấy nàng siết chặt quanh mình, chàng bất lực không thể kiểm soát phản ứng của cơ thể nữa. Cực khoái làm chàng sững sốt và chàng bật rên lớn khi tuôn trào hạt giống vào trong nàng. Chạm vào chông một cách gằn gũ, mật thiết và nhìn chàng đáp ứng một cách tự do làm Alesandra vui thích cực độ. Chàng đã được giải thoát trước nhưng không ngừng di chuyển bên trong nàng. Sự sung sướng quá đỗi hầu như không thể chịu đựng nổi. Nàng rên rỉ gọi tên chàng khi hơi nóng bắt đầu nở bùng và lan nhanh khắp cơ thể. Nàng ngửa đầu ra sau đầu hàng niềm vui sướng hạnh phúc. Colin cảm thấy cơn run rẩy giải thoát đầu tiên của nàng và luôn tay vào giữa hai thân thể để vuốt ve nàng.

Va chạm của chàng giúp nàng đạt được cảm giác trọn vẹn. Nàng uốn cong người áp sát vào chàng, căng cứng với sự thỏa mãn kéo dài đổ xuống người nàng.

Những cơn run rẩy vẫn tiếp tục không dừng, chôn vùi xúc cảm mãnh liệt của họ nhưng nàng không e ngại vì Colin vòng tay kéo nàng tì vào ngực chàng. Chàng ôm chặt lấy nàng, giữ cho nàng an toàn đến khi cơn bão đam mê dịu đi.

Vẻ đẹp của việc ân ái là quá sức chịu đựng. Nàng bàng hoàng bởi những gì vừa mới xảy ra và bắt đầu khóc, tiếng nước nở vỡ òa ra ngay cổ chàng.

Colin cũng bàng hoàng. Chàng mơn trớn lưng nàng và thì thầm những lời ngọt ngào bằng một giọng đứt quãng như gió mùa đông cho đến lúc nàng lấy lại được chút bình tĩnh.

“Mỗi lần đều tốt hơn”, nàng thì thầm. “Rất kinh khủng?”, chàng hỏi.

“Em sẽ chết trong một tuần. Chàng không cảm thấy tim em đang đập liên hồi sao? Em chắc điều này không tốt chút nào”.

“Nếu em chết, cung à, em sẽ chết trong hạnh phúc”, chàng kiêu ngạo tuyên bố. “Em thích ở trên, phải không?”

Nàng từ từ gật đầu. “Em đã thắng cuộc lần này, đúng không?”

Tiếng cười của chàng ngập tràn căn phòng, “Ừ”, chàng thừa nhận.

Nàng cực kỳ hài lòng, nhắm mắt và rúc sát người vào chồng.

“Chúng ta quên ăn tối rồi”, nàng thì thào.

“Chúng ta sẽ ăn sau”, chàng bảo. “Sau lượt của ta”.

Nàng không hiểu ý chàng. “Sau lượt của chàng gì cơ?”

Colin đẩy nàng nằm ngửa ra giường và che phủ nàng bằng cơ thể mình. Chàng dồn bớt trọng lượng vào hai khuỷu tay và mỉm cười.

Khi miệng chàng chỉ cách miệng nàng đúng hai centimet, chàng trả lời. “Thắng cuộc”.

Chương 12

Yêu thương và đam mê Colin là hai việc rắc rối khác nhau hoàn toàn. Người đàn ông này rất khó để có thể cùng tranh luận về vấn đề nào đó nhưng lại vô cùng dễ dàng để hôn. Nàng không đại gì đề nghị chàng sử dụng một phần tài sản thừa kế của mình để đầu tư vào hãng tàu, và cuối cùng thì nàng quyết định sử dụng mảnh khóc cũ xì cũ xị để giúp chàng. Nàng sẽ theo gương cha mình, và tự nhủ thậm chí nhiều hơn một lần rằng Chúa sẽ hiểu cho nàng dù Colin không chịu hiểu. Chồng nàng rồi cũng sẽ hết bướng bỉnh nhưng nàng không sẵn sàng để người ngoài tham gia vào công ty trong khi nàng chờ chàng ý thức được điều ấy.

Cổ phiếu được đưa ra bán công khai lúc mười giờ sáng thứ Tư. Hai phút sau, giao dịch hoàn thành và hai mươi phần trăm cổ phần được bán hết. Giá vô cùng cao.

Colin sửng sờ trước khoản tiền thu được. Chàng cũng nghi ngờ nữa. Chàng yêu cầu được biết tên những cổ đông mới nhưng Dreyson cho chàng biết là chỉ có một người mua tất cả hai mươi phần trăm cổ phần và không thể tùy tiện tiết lộ thông tin về người mua.

“Ông sẽ chỉ phải trả lời ta một câu hỏi thôi”, Colin yêu cầu. “Ta muốn biết có phải vợ ta là người sở hữu cổ phần không?”

Dreyson lập tức lắc đầu. “Không phải, thưa ngài Hallbrook”, ông thừa nhận một cách trung thực. “Công chúa Alessandra không phải là người sở hữu.”

Colin hài lòng vì người môi giới nói thật. Nhưng một khả năng khác đột ngột chiếm lấy chàng. “Và người tư vấn cho cô ấy, người đàn ông mà cô ấy gọi là chú Albert thì sao? Ông ta là người sở hữu?”

“Không phải luôn”, Dreyson trả lời không dẫn đo. “Tôi chắc chắn ông ấy sẽ chớp lấy ngay cơ hội này nhưng cổ phiếu đã được bán hết chỉ trong nháy mắt. Không có thời gian để báo tin cho ông ấy biết.”

Cuối cùng thì Colin không nhắc đến chuyện đó nữa. Alessandra đã cầu nguyện tạ ơn vì chồng nàng không điều tra sâu hơn.

Nàng cảm thấy vô cùng tội lỗi vì sử dụng mảnh khốe đó. Alesandra biết là sai khi thao túng thị trường nhưng đó là tại ông chồng cứng đầu. Nàng nghĩ mình có thể quên đi mảnh khốe gian lận ấy nhưng càng để lâu không thú nhận sự thật với chồng thì nàng càng thêm khổ sở. Nàng đã nhiều lần thăm thì một mình. May mắn thay, Colin không ở gần lúc ấy để có thể nghe được. Chàng làm việc mười hai tiếng mỗi ngày tại hãng tàu. Dĩ nhiên Flannaghan nghe thấy nàng làm bầm mãi điều gì đó nhưng anh tin là nàng chỉ đang ở trong tình trạng khó chịu vì bị giam trong nhà quá lâu.

Ngày tháng vèo vèo trôi qua. Buổi vũ hội của Catherine thành công tuyệt vời và sự kiện đó được tường thuật cực kỳ chi tiết bởi cả Nữ Công tước lẫn con dâu của bà, phu nhân Jade. Tuy nhiên, họ rất tiếc vì Alesandra không thể tham dự, nhưng họ hiểu lý do tại sao Colin giữ nàng ở trong nhà.

Catherine ghé qua thăm nàng buổi chiều hôm sau để kể thêm về buổi vũ hội. Cô bé thông báo đã phải lòng một vị Hầu tước và hai vị Bá tước đồng thời cũng rất hồi hộp chờ nhận những lá thư xin phép hẹn gặp của các quý ông đó gửi thông qua cha mình.

Colin làm việc miệt mài suốt như vậy nên Alesandra rất quý khoảng thời gian hiếm hoi còn lại trong ngày của họ và nàng không muốn lôi các vấn đề kinh doanh ra để thảo luận. Tuy vậy, có lúc nó lại trở nên cần thiết.

Đại diện của người cho thuê nhà thông báo với Flannaghan rằng người chủ nhà quyết định sống ở nước ngoài và họ có ý định bán căn nhà. Alesandra đã trở thành một phần gắn kết với ngôi nhà này và nàng muốn mua lại. Nàng nói chuyện với chồng tại bàn ăn tối.

Thái độ của Colin đối với phần tài sản được thừa kế của nàng vẫn không thay đổi. Chàng không quan tâm đến việc nàng sử dụng tiền của mình như thế nào.

Rồi nàng đi sâu hơn vào vấn đề. “Em muốn mua lại ngôi nhà này”, nàng tuyên bố.

Nàng vội vàng giải thích để chàng không kịp ngăn lại ngay lúc đó. “Pháp luật Anh quốc dở hơi quy định người phụ nữ đã kết hôn hầu như không thể đứng tên hợp đồng một mình. Em không muốn làm phiền chàng về chuyện này đâu nhưng em cần chữ ký của chàng trên giấy tờ.”

“Lý do cho luật đó thật dễ hiểu”, chàng phản bác. “Người chồng chịu trách nhiệm pháp lý cho bất kỳ và tất cả các công việc kinh doanh mà vợ họ tham gia.”

“Vâng, nhưng vấn đề đang thảo luận...”

“Vấn đề có hay không này ta có thể lo liệu cho em được”, chàng ngắt ngang bằng giọng điệu cứng rắn. “Em không tin ta sẽ lo liệu cho em sao?”

“Không, tất nhiên là không rồi”, nàng trả lời.

Chàng gật đầu hài lòng. Nàng thở dài. Chàng cư xử chẳng hợp lý tẹo nào cả. Suy nghĩ lướt qua đầu thật nhanh, nàng sẽ dùng tên viết tắt của mình và khẳng định chú Albert đã mua ngôi nhà cho họ nhưng sau đó lại gạt phắt ý tưởng đó đi. Colin nhất định sẽ nghi ngờ. Bên cạnh đó, mảnh khóc như thế sẽ được coi là một lời nói dối hoàn toàn và nàng nghi ngờ Chúa sẽ tha thứ cho động cơ chỉ là những ích kỷ cá nhân vượt quá giới hạn này. Dùng một mảnh nho nhỏ để bảo vệ cổ phần và giữ chúng vẫn thuộc về người trong gia đình để giúp Colin và cộng sự của chàng là một chuyện, nhưng thao túng việc mua nhà chỉ vì nàng thích lại là chuyện khác. Danh sách tội lỗi dài thêm rất nhanh kể từ khi kết hôn với Colin, nàng ước chừng, nhưng hầu hết tội lỗi của nàng chắc chắn nằm ở cột những vi phạm nho nhỏ mà Chúa lập ra trên danh sách. Một lời nói dối trắng trợn mà nàng tự ý bịa ra sẽ thuộc về cột tội lỗi nghiêm trọng. Nàng không thể lừa chàng. “Theo ý chàng vậy, Colin. Em muốn chàng phải lưu ý rằng em tin là chàng cực kỳ vô lý trong chuyện này.”

“Rất lưu ý”, chàng cộc lốc trả lời. Chàng thậm chí không để nàng nói hết. Dù chàng thường không nhạy cảm lắm với những nhu cầu của vợ nhưng chàng vẫn đi hoàn toàn ngược lại với những người khác. Chàng có thể thực hiện mọi thứ rất chu đáo khi có dịp. Sau tháng an toàn, Raymond và Stefan không cần phải bảo vệ nàng nữa, Colin đề nghị họ làm việc tại hãng tàu. Họ khao khát được làm việc trên những con tàu và đi du lịch khắp thế giới khi vẫn còn trẻ và chưa vướng bận gia đình, Colin để họ làm việc dưới sự giám sát của một người bạn già, Jimbo, để họ được huấn luyện cẩn thận.

Colin tiếp tục là một người tình đầy đam mê. Mỗi đêm chàng đều ở trên giường nàng, sau khi ân ái, chàng ôm chặt lấy nàng cho đến khi nghĩ rằng nàng đã ngủ say thì lúc đó mới về phòng mình. Alesandra e ngại tạo ra một vấn đề gì khác ngoài trình tự như vậy vì biết chồng nàng hoàn toàn không muốn nói gì về cái chân bị thương. Chàng vờ như chẳng có chuyện gì. Alesandra không hiểu được tâm tư của Colin. Có phải điều đó làm chàng

cảm thấy thua kém nếu thừa nhận nhược điểm? Và nếu chàng yêu vợ, thì bổn phận của chàng không phải là chia sẻ niềm vui và nỗi buồn với nàng hay sao? Nhưng Colin không yêu nàng, ít nhất thì chưa yêu, Alesandra nhắc nhở bản thân. Tuy vậy, nàng không được chán nản vì đã hoàn toàn đặt niềm tin vào chồng mình. Xét đến cùng thì chàng là người thông minh và theo thời gian, nàng chắc rằng trái tim chồng sẽ mềm đi và chàng sẽ nhận ra nàng là người vợ tuyệt vời làm sao. Nếu chàng không thể nhận ra trong năm năm thì cũng ổn thôi, nàng có thể đợi. Nàng cũng sẽ giữ lời hứa là sẽ không can thiệp.

Những miếng đệm nàng đặt làm cho giày của chồng đủ khả năng cải thiện tình hình như nàng mong muốn.

Nàng thích thú khi chàng hầu như đi đôi giày đặc biệt kiểu Wellington mỗi ngày. Thợ đóng giày đã làm hai miếng đệm da. Miếng đầu tiên thì quá dày, hoặc ít nhất là nàng nghĩ nó quá dày vì Colin chỉ đi vào được vài phút trước khi tháo ra và đi đôi khác. Miếng thứ hai nàng lót vào dưới đáy giày có hiệu quả tốt hơn. Colin tin chàng đã làm gì đó với những đôi ủng và giờ thì chúng cực kỳ thoải mái. Dĩ nhiên nàng là người biết rõ nhất nhưng lại chẳng nói tiếng nào. Cả Flannaghan cũng thế. Người quản gia thì thầm với Alesandra rằng anh ấy nhận thấy dáng đi khập khiễng của ông chủ không còn thấy rõ rệt vào cuối ngày nữa. Alesandra đồng ý. Nàng rất hài lòng với sự thành công của kế hoạch và lập tức đặt làm thêm hai miếng đệm để Colin sẽ có những đôi giày đi bộ thoải mái và cả những đôi giày dành cho dạ hội nữa.

Với thế giới bên ngoài, Colin trông có vẻ như là người không quan tâm đến thế giới. Chàng luôn để một nụ cười táo tợn thường trực trên môi và là một trong những người đàn ông nổi tiếng nhất tại Luân Đôn. Khi bước vào phòng, chàng lập tức bị bạn bè bao vây. Phụ nữ sẽ không bỏ qua chàng. Đối với hầu hết các quý bà quý cô, chuyện chàng đã kết hôn chẳng hề quan trọng. Họ tiếp tục đổ xô đến bên cạnh chàng. Colin là một người quyến rũ, đúng vậy, nhưng chàng không phải kẻ hay tán tỉnh phụ nữ. Chàng thường nắm tay Alesandra trong khi cố gắng nhiệm vụ dung hòa công việc kinh doanh với niềm vui trong các buổi vũ hội. Colin không chỉ thông minh mà còn rất nhạy bén. Hầu hết các vụ làm ăn của hãng tàu đều được thương lượng trong các phòng khiêu vũ. Khi nhận ra điều đó, nàng chẳng quan tâm đến chuyện họ luôn về nhà muộn mỗi đêm.

Dù vậy nàng cũng chộp mắt được khá nhiều. Nàng và Colin tham dự các buổi tiệc hầu như mỗi đêm suốt hai tháng ròng, và nàng bị kiệt sức với những cơn buồn nôn.

Nàng trông mong buổi tiệc đêm nay vì gia đình Colin cũng sẽ đến dự tiệc của Bá tước Allenborough. Công tước và Nữ Công tước sẽ hộ tống con gái Catherine, Caine và vợ anh ấy cũng sẽ ở đó.

Bá tước đã thuê Harrison House làm nơi tổ chức buổi khiêu vũ. Tòa nhà được dát đá cẩm thạch lộng lẫy và lớn gần bằng cung điện của hoàng thân nhiếp chính.

Alessandra mặc chiếc váy màu ngà. Phần ngực áo không quá lộ nhưng Colin vẫn cảm thấy phải cẩn thận về nó. Đồ trang sức duy nhất là chiếc vòng cổ xinh đẹp bằng vàng gắn đá sapphire vừa vặn. Chỉ có duy nhất một viên đá sapphire nằm giữa sợi dây. Viên đá quý giá có kích cỡ ít nhất hai carat và cực kỳ hoàn mỹ. Colin biết sợi dây là cả một gia tài đáng kể và chàng không thích Alessandra đeo nó.

“Em cực thích sợi dây này”, nàng nói ngay khi họ yên vị trong xe và trên đường đến buổi vũ hội. “Nhưng em có thể nói từ cái cau mày ấy rằng chàng chẳng quan tâm đến nó. Sao lại thế, Colin?”

“Vì sao em thích nó?”

Đầu ngón tay nàng mân mê sợi dây. “Vì nó là của mẹ em. Bất cứ khi nào em đeo nó, em đều nhớ đến mẹ. Sợi dây này là quà tặng mà cha em trao cho mẹ em đấy.”

Colin lập tức dịu lại. “Vậy thì em nên đeo nó.”

“Nhưng tại sao nó làm chàng bực mình? Em thấy chàng nhú mày khi nhìn nó.”

Chàng nhún vai. “Ta bực mình vì ta đã không mua nó cho em.”

Nàng không biết phải nghĩ sao về lời nói đó. Nàng đưa tay ra sau cổ và bắt đầu gỡ chốt để tháo sợi dây ra. Colin ngăn nàng lại. “Ta thật ngốc. Để yên đi. Nó hợp với màu mắt của em.”

Nàng kết luận chàng vừa khen chứ không phải là bình phẩm, vẻ mặt đã nói lên điều đó. Nàng đặt tay vào lòng và đổi đề tài câu chuyện. “Cộng sự của chàng sẽ có mặt ở nhà bất cứ ngày nào đúng không?”

“Ừ.”

“Em sẽ thích anh ấy chứ?”

“Chắc rồi.”

“Em sẽ thích vợ anh ấy chứ?”

“Đương nhiên.”

Nàng không khó chịu với các câu trả lời ngắn ngủn đó. Biểu hiện trên khuôn mặt chàng cho nàng biết chàng đang đau. Rõ ràng cái chân lại gây phiền toái đêm nay, nàng phỏng đoán, và khi Colin gác chân lên nệm ghế cạnh nàng, nàng biết mình đã đoán đúng.

Nàng cố hết sức tự chủ để không chạm vào cái chân đó. “Chúng ta sẽ không dự tiệc đêm nay”, nàng nói. “Trông chàng có vẻ mệt.”

“Ta ổn”, chàng nói nhanh. Nàng quyết định không tranh cãi nữa.

Và đôi chủ đề lần nữa. “Thật thích hợp nếu chúng ta gửi một món quà cho em bé của Nathan và Sara.” Colin dựa lưng vào thành ghế và nhắm mắt. Nàng không chắc liệu chàng có để ý đến những gì nàng nói không. Nàng hạ tầm mắt xuống chân và sửa lại những nếp gấp của chiếc váy. “Em không nghĩ chàng muốn bị làm phiền với những việc nhỏ nhặt, do vậy em sẽ đảm nhiệm công việc đó. Vì chàng và Nathan sở hữu một hãng tàu, em nghĩ sẽ rất tuyệt nếu có một mô hình của một trong những con tàu. Chàng nghĩ sao về ý tưởng này? Khi họ mua nhà, Sara có thể đặt món quà của chúng ta trên mặt lò sưởi nhà cô ấy.”

“Ta chắc cô ấy sẽ thích nó”, Colin trả lời. “Mọi thứ em quyết định đều ổn cả.”

“Có vài bản vẽ những con tàu trong thư viện”, nàng nói tiếp. “Em hy vọng chàng sẽ đồng ý cho em mượn một trong số những bản vẽ của hãng Emerald để đưa đến chỗ thợ thủ công.”

Cỗ xe dừng lại trong chốc lát phía trước Harrison House. Colin nửa như đang ngủ cho đến khi người đánh xe mở cửa. Dáng vẻ chàng thay đổi. Chàng giúp Alessandra ra ngoài, khoác lấy tay nàng và bước vào trong. Chàng phát hiện ra vợ chồng anh trai mình đang đến gần và ngay lập tức mỉm cười.

Colin không thể tạo ra sự bình phục phi thường được. Nụ cười rộng mở là bị ép buộc và chỉ duy nhất Alesandra biết rằng chàng đang đau đến độ nào. Vị bác sĩ đã nói rằng Colin nên thả lỏng chân khi những cơn đau đến. Tuy nhiên chồng nàng sẽ không nghe theo những lời khuyên ấy. Chàng sẽ khiêu vũ suốt đêm để chứng tỏ là mình ổn.

Không khí về đêm ẩm ướt và lạnh lẽo. Alesandra cảm thấy hơi vầng đầu, bụng nôn nao và thậm cảm tạ vì đã không ăn nhiều thức ăn nhẹ mà đầu bếp chuẩn bị cho bữa tối. Nàng tự nhủ sự kiệt sức chính là lý do khiến nàng cảm thấy không khỏe như bây giờ.

Jade nhận ra sự nhột nhạt của Alesandra và ra hiệu cho các ông chồng. Cả Caine lẫn Colin quay sang nhìn Alesandra.

“Sao em không nói với ta em không được khỏe?” Colin hỏi.

“Em chỉ hơi mệt thôi”, nàng vội vàng trả lời. “Đừng cau có với em, Colin. Em không quen với việc ra ngoài liên tục mỗi đêm nên hơi mệt mỏi. Thật đấy, thỉnh thoảng em thích ở nhà hơn.”

“Em không thích các buổi tiệc?”

Colin có vẻ ngạc nhiên. Nàng nhún nhẹ vai. “Chúng ta làm điều chúng ta phải làm.”

“Ý gì vậy, cưng.”

Chàng sẽ không bỏ qua chuyện này. “Được thôi”, nàng nói. “Không, em đặc biệt không thích tiệc tùng...”

“Sao em không nói gì?”

Chàng cau tiết. Nàng lắc đầu. “Bởi vì mỗi buổi tiệc lại là một cơ hội kinh doanh cho chàng và Nathan”, nàng giải thích. “Chàng cũng không thích tiệc tùng. Và đó là lý do tại sao em nói chúng ta làm điều chúng ta phải làm. Cuối cùng thì em cũng sẽ nói gì đó.”

Alesandra là người phụ nữ vô cùng sắc sảo. Nàng hiểu động cơ của chàng và biết rõ chàng thật sự cảm thấy thế nào về những buổi tiệc mà chàng kéo nàng theo. “Cuối cùng?”, chàng lặp lại với nụ cười ngoác đến tận mang tai.

“Chính xác thì khi nào em sẽ đưa ra lời kêu ca?”

“Em không bao giờ kêu ca và chàng thậm chí nên cảm ơn cho những đề nghị của em”, nàng phản bác. “Cuối cùng chính xác là năm năm nữa kể từ bây giờ. Sau đó em sẽ ưu tiên cho việc ở nhà.”

Caine mỉm cười với Alesandra và nói. “Hãy chắc chắn là gửi lời cảm ơn đến bạn của em nhé, ông Albert gì ấy, vì lời khuyên cho vụ đầu tư. Cổ phiếu đã tăng gấp ba.”

Nàng gật đầu.

“Vụ đầu tư gì thế?” Colin hỏi.

Caine trả lời ngay. “Anh quan tâm đến những cơ hội đầu tư mà anh biết được trong lần cuối ở nhà em ấy, và Alesandra bảo với anh là Albert giới thiệu cổ phiếu của Campton Glass. Họ mới phát hành ra công chúng.”

“Em nghĩ anh đang đầu tư vào nhà máy quần áo ở Kent”, Jade xen ngang.

“Anh vẫn đang xem xét”, Caine trả lời.

Alesandra lắc đầu trước khi nàng có thể ngăn được mình. “Em không nghĩ đó là vụ đầu tư khôn ngoan đâu, anh Caine. Em hy vọng anh sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Nàng cảm thấy Colin đang chăm chú nhìn mình nhưng nàng không quay sang nhìn chàng. “Albert cũng quan tâm đến nhà máy quần áo. Chú ấy cử người môi giới là Dreyson đến đó và xem xét. Dreyson báo cáo đó là nơi không có lối thoát hiểm và đầy bệnh tật. Hàng trăm phụ nữ và trẻ em được thuê làm việc tại đó trong những điều kiện hết sức tồi tệ. Albert không định làm người chủ giàu có hay trở thành người giàu có từ dự án làm ăn như thế. Sao nhỉ, chú ấy sẽ thu lợi trên sự đau khổ của người khác - ít nhất là vậy, đó là những gì chú ấy nói với em trong lá thư gần đây nhất.”

Caine đồng ý ngay tắp tự. Cuộc thảo luận dừng lại khi họ bước vào tiền sảnh của Harrison House. Công tước và Nữ Công tước cùng Catherine đang chờ ở góc để hóng mát, lập tức gia nhập với họ. Những vấn đề kinh doanh được đặt sang một bên. Catherine ôm chậm lầy Jade rồi quay sang siết lấy Alesandra. Cô bé để ý ngay đến sợi dây chuyền của Alesandra và tuyên bố cô sắp sửa ngắt đi vì ghen tỵ. Catherine đeo một sợi dây ngọc trai. Cô lo

đăng lần những ngón tay lên cổ khi đề cập rằng chiếc váy màu tím của cô sẽ tuyệt vời hơn nếu cha cho cô một viên đá sapphire để đeo.

Alesandra phá ra cười vì lời gợi ý không-quá-tinh-tế. Khi không có ai để ý đến họ, nàng nhanh chóng tháo sợi dây và đưa nó cho Catherine.

“Nó là của mẹ chị, vì vậy em phải thật cẩn thận nhé”, Alesandra thì thầm thật khẽ để Colin không thể nghe được. “Cái chốt rất an toàn và chùng nào còn đeo nó, em sẽ không làm mất đâu.”

Catherine hơi hốt cam đoan khi cô bé gỡ sợi dây của mình ra và đưa cho Alesandra. Jade giữ các tấm thiệp mời khiêu vũ trong khi các cô em chồng em dâu trao đổi dây chuyền. Sau đó cô kiểm tra lại đảm bảo các chốt được cài lại an toàn. “Em phải cẩn thận với nó đấy”, cô yêu cầu Catherine.

Colin không biết vụ trao đổi nữ trang trong một giờ đồng hồ. Ngài Richards vội đến chào đón gia đình họ và khi Caine phải trả lời câu hỏi gì đó của cha mình, ngài Richards ra hiệu cho Colin rằng ông muốn nói chuyện riêng, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Cơ hội đã đến khi ngài Công tước yêu cầu khiêu vũ với Alesandra. Ngay khi họ di chuyển ra phía trung tâm của phòng khiêu vũ, Colin tiến đến chỗ ngài Richards, ông đang đợi chàng ở một góc và quan sát mọi người.

Hai người đàn ông đứng cạnh nhau và im lặng trong vài phút. Colin để ý thấy Neil Perry băng qua phòng và lập tức cau mày khó chịu. Chàng hy vọng Alesandra không thấy anh ta. Nàng nhất định sẽ đến gần ngay khi phát hiện ra sự có mặt của anh ta để nói chuyện về em gái anh ta. Dĩ nhiên anh ta sẽ cảm thấy bị sỉ nhục và có lẽ Colin sẽ được đâm vào mặt anh ta.

Khả năng đó làm Colin mỉm cười thích thú.

Cô em gái lôi kéo sự chú ý. Cô bé đang nhảy với Morgan. Colin siết tay ở sau lưng và dõi theo đôi bạn nhảy. Morgan nhìn thấy chàng và gật đầu chào. Colin gật đầu lại với anh ta. Ngài Richards cũng gật đầu với người nhân viên mới được tuyển dụng. Và ông mỉm cười. Nhưng vì lý do đó mà Colin mới ngạc nhiên trước sự tức giận trong giọng nói của ông khác hẳn nét mặt ông lúc này. “Tôi không nên giao nhiệm vụ cho Morgan”, ông khẽ nói. “Cậu ta đã làm hỏng nhiệm vụ. Cậu có nhớ Devins không?”

Colin gật đầu. Người đàn ông Richards vừa nhắc là một nhân viên thỉnh

thoảng chuyên thông tin cho chính phủ.

“Anh ta chết rồi. Từ những gì tôi sắp xếp được thì anh ta bị kẹt giữa cuộc chiến đẫm máu. Morgan nói Devins hốt hoảng. Họ đang đợi người liên lạc thì con gái của Devins đến. Thật không may. Cô gái bị giết trong vụ tập kích. Khôn kiếp, Colin ạ, đáng lẽ chuyện đó phải trơn như trượt trên băng. Nhưng sự háo hức và thiếu kinh nghiệm của Morgan đã khiến nhiệm vụ đơn giản và không hề phức tạp trở thành một thất bại. Xui hay không thì cậu ta chẳng có bản năng cho loại công việc này.” ông gục gặc đầu.

“Đừng dùng cậu ta nữa.” Giọng Colin run lên vì giận dữ. “Devins không phải là người dễ hoảng hốt. Anh ấy có cá tính, đúng thế, nhưng anh ấy vẫn được tin cậy cho những quyết định đúng đắn.”

“Phải, trong những tình huống như thường thì tôi đồng ý với đánh giá của cậu. Tuy vậy, anh ấy cũng là một người cha có bản năng bảo vệ, Colin. Tôi có thể hình dung ra anh ấy hoảng hốt thế nào nếu nghĩ con gái mình đang gặp nguy hiểm.”

“Tôi thì nghĩ người cha sẽ chỉ phản ứng trong trường hợp đối mặt trực tiếp mà thôi. Anh ấy chẳng có thêm lý do nào để hoảng sợ cả.”

Richards gật đầu. “Tôi đã cho Morgan nghỉ việc. Dĩ nhiên cậu ta cảm thấy rất tệ với quyết định của tôi. Cậu ta tiếc là nó thất bại và thừa nhận là đã phản ứng quá mạnh. Cậu ta cũng trách cứ cậu đấy, con trai ạ, vì cậu không tiếp tục và để cậu ta một mình chiến đấu, ấy là nói thế thôi.”

Colin lắc đầu. Chàng không chấp nhận lời xin lỗi đó và Richards cũng vậy. Họ đã phải trả giá quá đắt.

“Ông đúng đấy, Richards. Cậu ta không có bản năng.”

“Thật tiếc”, Richards nhận xét. “Cậu ta háo hức được chứng tỏ bản thân và cậu ta cần tiền. Tôi hình dung cậu ta sẽ kết hôn ỏn thôi. Cậu ta hoàn toàn quyền rũ đối với các quý cô.” Colin ngoái nhìn ra sàn khiêu vũ, chàng thấy Morgan ngay. Anh ta đang mỉm cười với Catherine khi xoay tròn cô bé theo điệu nhảy. Em gái chàng đang cười và rõ ràng rất vui vẻ.

Colin nhận ra sợi dây chuyền Catherine đang đeo, chàng lập tức đưa mắt tìm Alesandra trong đám đông. Chàng thấy cha mình trước rồi đến Alesandra. Nàng đang đeo sợi dây ngọc trai của Catherine. Colin nhú mày khó chịu.

Tuy nhiên lý do không phải là việc trao đổi nữ trang. Nước da vợ chàng trắng nhợt tựa chiếc váy nàng đang mặc và trông nàng như muốn ngất đi.

Colin cáo lỗi với Richards, chàng len lỏi qua đám đông đến chỗ vợ mình, vỗ nhẹ lên vai Công tước và ôm lấy Alesandra. Nàng cố nở một nụ cười và dựa vào người chàng.

Điệu valse kết thúc ngay khi Colin đưa vợ ra hiên trước.

“Em thật sự ôm phải không, cưng?” Caine đang đứng với vợ cạnh cánh cửa chính dẫn ra ngoài. Anh lập tức nhìn thấy nước da Alesandra và bước lùi lại ngay. Khuôn mặt em dâu của anh tái mét. Anh cầu Chúa cho dù cô bé có ốm thì không phải bệnh truyền nhiễm là được.

Alesandra không biết mình muốn ngất đi hay nôn ra. Nàng cầu nguyện mình sẽ không như vậy cho đến khi về tới nhà. Không khí trong lành ngoài hiên có vẻ giúp được nàng và sau vài phút đầu, nàng không còn quay cuồng nữa.

“Mọi thứ cứ xoay tròn xoay tròn”, nàng bảo chồng.

Caine thở hắt ra nhẹ nhõm và bước tới đề nghị giúp đỡ. Colin để Alesandra dựa vào người Caine trong khi chàng chào tạm biệt một số người rồi quay lại đỡ lấy nàng. Alesandra không mặc áo choàng, chàng bèn cởi áo khoác phủ lên vai nàng và đi ra xe.

Cảm giác khá hơn thật ngán ngủ. Chiếc xe chuyển động bập bênh khiến bụng nàng lại nôn nao. Nàng siết chặt bàn tay trong lòng và hít sâu để làm dịu xuống.

Colin vươn người tới và bế nàng ngồi trong lòng mình. Chàng để đầu nàng áp sát vào dưới cằm và ôm nàng thật chặt.

Chàng bế Alesandra vào nhà rồi vào phòng ngủ của nàng. Chàng để nàng ngồi xuống cạnh giường và lấy một cốc nước lạnh.

Alesandra ngả người xuống tấm chăn và nhắm mắt. Một phút sau nàng ngủ thiếp đi.

Colin cởi đồ cho vợ. Flannaghan đi tới đi lui ngoài cửa lo lắng nhưng Colin không muốn để cậu ấy giúp. Chàng cởi hết đồ rồi kéo tấm chăn phủ lên người nàng. Nàng thật sự kiệt sức, giờ nàng ngủ như một đứa trẻ và thậm chí

không hề mở mắt khi chàng nâng lên để kéo tấm chăn ra. Colin quyết định ở lại cả đêm với vợ. Nếu nàng thật sự bị ốm thì chàng muốn ở ngay trong trường hợp nàng cần có chàng. Và, Chúa ơi, chàng cũng đột nhiên cảm thấy kiệt sức. Chàng cởi đồ và lên giường nằm xuống cạnh Alesandra. Theo bản năng, nàng lấn vào tay chàng. Colin hôn lên trán, vòng tay ôm lấy nàng và nhắm mắt. Chàng cũng ngủ thiếp đi chỉ một lúc sau.

Chàng thức dậy trước lúc bình minh khi vợ cọ lưng vào mình. Nàng vẫn còn đang ngủ. Colin đủ tỉnh ngủ để nhận thức được những gì mình đang làm. Chàng ân ái với nàng và khi cả hai thỏa mãn, chàng lại ngủ tiếp cùng nàng.

Alesandra cảm thấy khỏe khoắn vào ngày hôm sau. Catherine đến nhà lúc hai giờ chiều để đích thân trả lại sợi dây chuyền cho nàng. Cô bé cũng mang theo nhiều tin mới.

Cô bé có một thời gian quá tuyệt vời cho mùa vũ hội và muốn kể cho Alesandra biết tất cả về những lời đề nghị cầu hôn mà cha cô bé nhận được.

Catherine khoác lấy tay Alesandra và kéo nàng vào phòng khách.

“Anh trai em ở đâu trong buổi chiều Chủ nhật tuyệt vời này nhỉ?”

“Anh ấy đang làm việc”, Alesandra trả lời. “Và sẽ về nhà dùng bữa tối.” Catherine ngồi xuống chiếc ghế cạnh trường kỷ. Flannaghan đứng gần lối vào, chờ để phục vụ.

“Em không thể phân rõ tất cả các quý ông trong đầu được.”

“Em nên lập một danh sách các quý ông mà em quan tâm”, Alesandra đưa ra lời khuyên. “Như vậy thì em sẽ không bị rối.”

Catherine nghĩ đó là một kế hoạch hợp lý. Alesandra lập tức yêu cầu Flannaghan đem giấy và bút lông đến.

“Em đã nói với cha từ chối một vài quý ông và ông rất dễ chịu. Cha không có vẻ gấp gáp trong việc lập gia đình của em.”

“Có lẽ em nên bắt đầu danh sách những người em từ chối”, Alesandra đề nghị. “Dĩ nhiên là đi kèm bên cạnh mỗi cái tên là lý do, để phòng trường hợp em đổi ý hoặc quên tại sao em bỏ họ ra.”

“Đúng rồi, một ý tưởng thật tuyệt vời”, Catherine khẳng định. “Chị thật chu đáo.”

Alesandra xúc động. “Tổ chức mọi việc là chiếc chìa khóa, Catherine à.”

“Chìa khóa cho cái gì?”

Alesandra hé môi định trả lời nhưng rồi nhận ra nàng không chắc chắn chính xác. “Cho việc xây dựng một cuộc sống hạnh phúc vững bền”, nàng quyết định tuyên bố. Flannaghan quay lại với những thứ nàng yêu cầu. Alesandra cảm ơn và tiếp tục với Catherine. “Chúng ta bắt đầu bằng danh sách những người bị từ chối nhé?”

“Vâng”, Catherine đồng ý. “Đề tên Neil Perry ở đầu danh sách nhé. Anh ta đề nghị em hôm qua nhưng em chẳng thích anh ta chút nào hết.” Alesandra ghi tiêu đề cho danh sách rồi viết tên Perry ra. “Chị cũng đặc biệt không thích anh ta”, nàng nói. “Em có cách nhìn người tốt đấy, từ chối anh ta là đúng.”

“Cảm ơn chị.”

“Lý do cụ thể chị nên đề danh tên anh ta là gì nhỉ?”

“Gớm ghiếc.”

Alesandra bật cười. “Anh ta đúng là vậy đấy, hoàn toàn trái ngược hẳn so với người em gái. Victoria là một quý cô dễ thương.”

Catherine không biết gì về Victoria nên cô không thể đồng ý hay phản bác lại được. Cô tiếp tục với những cái tên thấy không thể chấp nhận. Catherine muốn làm cho xong nhiệm vụ rồi rảnh này vì nóng lòng tập trung vào danh sách ứng cử viên hấp dẫn. Và cô còn có một tin cực kỳ hay ho và háo hức muốn chia sẻ với Alesandra.

“Được rồi, giờ thì chúng ta bắt đầu danh sách thứ hai.”

Catherine đưa ra bốn cái tên. Cuối cùng là Morgan. “Dĩ nhiên anh ấy chưa đề nghị gì với em cả vì chúng em chỉ vừa gặp nhau tối qua nhưng Alesandra ơi, anh ấy quá đẹp trai và hấp dẫn. Khi anh ấy mỉm cười, em thú nhận là tim em như ngừng đập. Dù vậy em nghi ngờ mình sẽ có cơ hội với anh ấy. Anh ấy cực kỳ nổi tiếng với phụ nữ mà. Tuy vậy, anh ấy có đề cập sẽ nói chuyện

với cha khi anh ấy có thể.”

“Chị gặp Morgan rồi”, Alesandra nói. “Và chị đồng ý là anh ấy thật hấp dẫn. Chị tin là Colin cũng thích anh ấy.”

“Anh ấy sẽ là một sự kết hợp tuyệt vời”, Catherine quyết định. “Nhưng vẫn còn một người khác mà em muốn xem xét nữa.”

“Tên anh ấy là gì, chị sẽ thêm anh ấy vào danh sách của em.”

Catherine đỏ mặt. “Đó là điều lãng mạn nhất”, cô thì thầm. “Nhưng cha lại không nghĩ vậy. Chị phải hứa là không nói với ai nhé.”

“Nói gì?”

“Hứa với em trước đi rồi em sẽ giải thích. Đặt tay lên ngực trái nhé, như vậy lời hứa của chị sẽ ràng buộc hơn.”

Alesandra không dám cười. Catherine có vẻ rất nghiêm túc. Nàng không muốn làm tổn thương cô bé. Nàng làm theo hướng dẫn của cô bé và đưa ra lời cam kết cùng bàn tay đặt trên ngực trái.

“Giờ thì em giải thích được chưa?”

“Em chưa biết tên quý ông đó”, Catherine nói. “Anh ấy ở buổi khiêu vũ tối qua. Em chắc chắn. Em cũng chắc anh ấy tuyệt vời.”

“Làm sao em có thể biết anh ấy có tuyệt vời hay không nếu em chưa từng gặp anh ấy? Hay là em đã gặp anh ấy rồi? Phải vậy không nhỉ? Em chỉ không biết tên anh ấy thôi. Nói chị nghe anh ấy trông thế nào. Có thể chị đã từng gặp người đó thì sao.”

“Ôi, em chưa gặp anh ấy.”

“Em đang làm chị rối lên đấy.” Catherine cười to. “Anh ấy có một cái tên mà chúng ta có thể đưa vào danh sách bây giờ.”

Alesandra chấm cây bút vào lọ mực. Catherine đợi cho đến lúc nàng nhấc cây bút lên rồi nói khẽ, “Người ngưỡng mộ bí mật của tôi”.

Catherine thở ra hạnh phúc sau khi thì thầm cái tên đặc biệt. Cùng lúc đó,

Alesandra há hốc miệng vì kính ngạc, nàng thả rơi cây bút lông xuống đùi. Mực thấm vào chiếc váy hồng.

“Ôi trời ơi, nhìn xem chị đã làm gì này”, Catherine thét lên. “Váy của chị...”

Alesandra lắc đầu. “Quên cái váy đi”, nàng chặn lại. Giọng nàng run lên vì lo lắng. “Chị muốn nghe về người ngưỡng mộ bí mật này.”

Catherine nhăn mặt. “Em không làm gì sai hết, Alesandra. Sao chị khó chịu với em vậy?”

“Chị không khó chịu... Ít nhất không phải với em.”

“Chị đã quát em.”

“Chị không có ý quát em.”

Nàng nhìn thấy những bóng nước trong mắt Catherine. Cô em chồng dễ xúc động và cảm xúc của cô bé cũng dễ bị tổn thương. Cô bé vẫn còn là một cô gái trẻ hơn là người phụ nữ trưởng thành, Alesandra nhận ra điều đó chứ và nàng quyết định không nói cho cô bé biết những gì mình đang lo lắng. Nàng cần nói với Colin trước đã. Chàng biết sẽ phải làm gì với người ngưỡng mộ bí mật.

“Chị xin lỗi vì khó chịu với em. Hãy tha thứ cho chị nhé.” Nàng cố dịu giọng nói tiếp. “Chị rất muốn được nghe tất cả về người ngưỡng mộ bí mật này. Em sẽ kể cho chị biết chứ?” Catherine chớp mắt chặn những giọt nước không rơi ra. “Không có gì nhiều đâu Alesandra. Em nhận được một bó hoa xinh đẹp sáng nay với một danh thiếp đính kèm. Không có lời nhắn, chỉ có chữ ký thôi.”

“Chữ ký thế nào?”

“Người ngưỡng mộ bí mật của nàng. Em nghĩ nó rất lãng mạn. Em không hiểu sao chị lại hành động kỳ lạ vậy.”

“Lạy Chúa lòng lành”, Alesandra thì thầm và đổ sụp người ra sau dựa vào lưng ghế. Tâm trí nàng cồn lên sợ hãi. Colin sẽ phải lắng nghe nàng, nàng nhất định phải nói cho dù nàng có phải trối chàng lại trong khi chàng đang ngủ.

“Chị đang run rẩy kìa, Alesandra.”

“Chị thấy hơi lạnh.”

“Mẹ bảo với chị Jade là mẹ nghĩ chị đang có em bé.”

“Chị... gì cơ?”

Nàng dĩ nhiên là không có ý định hét lên nhưng lời nhận xét buột miệng của Catherine gây ra một tiếng hét ngạc nhiên. “Họ nghĩ chị đang có em bé của Colin”, Catherine giải thích. “Đúng không?”

“Không, dĩ nhiên không phải. Không thể nào. Còn quá sớm.”

“Chị kết hôn hơn ba tháng rồi”, Catherine nhắc nàng. “Mẹ nói với chị Jade con buồn nôn của chị có thể là một triệu chứng. Mẹ sẽ rất thất vọng nếu chị không có em bé. Chị có chắc không, Alesandra?”

“Có, chị chắc chắn.”

Nàng không nói thật với Catherine. Nàng thật sự không rõ chút nào. Ôi Chúa ơi, nàng có thể đang mang thai. Đã khá lâu rồi từ ngày tới tháng cuối cùng của nàng - cách đây hơn ba tháng. Nàng đếm lại cho chắc. Đúng, đúng như thế. Nàng có lần cuối là hai tuần trước khi kết hôn... Và kể từ đó không còn xuất hiện.

Phải chăng bụng nàng khó chịu, nôn nao không phải do kiệt sức? Trước đây nàng không bao giờ ngủ ngày nhưng giờ nàng hầu như không vượt qua một ngày mà không ngủ lúc chiều. Tất nhiên, nàng và Colin ra ngoài trễ mỗi đêm và nàng thật sự tin giờ giấc trễ nải đó khiến việc ngủ ngày vào buổi chiều là cần thiết.

Tay nàng chạm vào bụng như để bảo vệ. “Chị muốn có con của Colin”, nàng nói. “Nhưng anh ấy có một kế hoạch quan trọng và chị hứa sẽ không gây trở ngại cho anh ấy.”

“Nhưng kế hoạch thì có liên quan gì tới em bé?”

Alesandra cố định thần lại. Nàng thấy mình đang trong tình trạng mê mụ đầu óc. Nàng dường như không thể sắp xếp các suy nghĩ của mình. Tại sao nàng không nhận ra... khả năng... chỉ một câu trả lời hợp lý...

Ồ, phải, nàng đã mang thai. “Alesandra, giải thích cho em đi”, Catherine nài nỉ.

“Đó là một kế hoạch năm năm, sau đó chị sẽ có em bé.” Alesandra buột miệng.

Catherine nghĩ nàng chỉ nói đùa. Cô bé cười phá lên. Alesandra chỉ có thể giữ bình tĩnh cho đến khi cô em chồng ra về vài phút sau. Rồi nàng vội chạy lên phòng ngủ của mình, đóng sầm cửa lại và òa khóc nức nở. Trong nàng chát chứa đầy những cảm xúc mâu thuẫn nhất. Nàng xúc động vì đang mang trong người đứa con của Colin. Một sinh linh quý giá đang phát triển trong nàng như một điều kỳ diệu rồi nàng bị lật át bởi niềm vui sướng - và tội lỗi.

Colin có thể không hạnh phúc vì có em bé. Alesandra không quan tâm đến việc chàng có khả năng trở thành một người cha tốt hay không, nhưng một đứa bé bây giờ sẽ không phải là thêm một gánh nặng chứ? Ôi, Chúa ơi, nàng ước chàng yêu nàng. Nàng ước chàng không quá bướng bỉnh về tài sản của nàng.

Nàng không muốn cảm thấy mình có lỗi, làm thế nào mà nàng lại cùng lúc cảm thấy rất phẫn khích và sợ hãi thế này chứ?

Flannaghan lên lầu với một tách trà nóng cho công chúa. Anh định gõ cửa thì nghe tiếng nàng khóc. Anh đứng đó không chắc mình phải làm gì. Dĩ nhiên anh muốn tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra để có thể giúp đỡ nhưng nàng đã đóng cửa, điều ấy cho anh biết nàng muốn có sự riêng tư.

Anh nghe thấy tiếng mở cửa trước và lập tức quay xuống tầng trệt. Colin bước vào nhà. Chàng không đi một mình. Cộng sự của chàng, Nathan, theo ngay sau. Người đàn ông này rất cao lớn, có vẻ anh ấy phải cúi xuống để tránh vòm cửa.

Flannaghan không đại gì mà nói ra sự lo lắng của mình trước mặt khách. Anh vội vàng bước tới, cúi đầu chào ông chủ và hướng sang chào đón vị khách của gia đình. “Chúng tôi sẽ ở trong phòng khách”, Colin nói. “Caine và vợ anh ấy sẽ sớm đến đây. Alesandra đâu rồi?”

“Công chúa của ngài đang nghỉ ngơi trên lầu”, Flannaghan thông báo. Anh cố cư xử trang trọng như một người quản gia có phẩm giá. Anh đã từng gặp Nathan trước đây và vẫn còn một chút e ngại người đàn ông cao lớn đó.

“Cứ để cô ấy nghỉ ngơi cho đến lúc anh trai ta đến đây.” Chàng quay sang người cộng sự. “Bọn mình ra ngoài hầu như mỗi đêm. Alesandra bị kiệt sức.”

“Cô ấy thích ra ngoài mỗi đêm à?” Nathan hỏi.

Colin mỉm cười. “Không.”

Tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc Colin và Nathan vào phòng khách. Flannaghan nghĩ người gọi cửa là thành viên gia đình của Colin. Anh nhanh chóng mở cửa và suýt nữa cúi đầu chào thì nhận ra chỉ là một cậu bé đưa tin. Cậu bé ôm một hộp quà màu trắng được buộc bằng dây ruy băng đỏ. Cậu bé nhét hộp quà vào tay Flannaghan.

“Cháu được trả một đồng tiền để đưa cho công chúa Alesandra cái này.” Flannaghan lấy hộp quà, gật đầu, rồi đóng cửa. Anh quay lại định đi lên lầu, vừa đi vừa mỉm cười, vì giờ thì anh có lý do chính đáng để gặp công chúa và hy vọng một khi đã vào được phòng nàng, anh sẽ có thể tìm ra nguyên nhân khiến nàng khó chịu. Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa. Flannaghan đặt cái hộp xuống bàn và quay lại cửa trước. Chưa tới một phút và anh nghĩ cậu bé đưa tin trở lại.

Anh trai Colin và vợ anh ấy đang đợi ở lối vào. Phu nhân Jade mỉm cười tươi tắn với Flannaghan. Tuy nhiên Caine không chú ý lắm tới người quản gia. Anh đang nhìn xuống vợ mình với cái nhãn mày dễ sợ.

“Buổi chiều tốt lành”, Flannaghan vừa chào vừa kéo rộng cánh cửa. Jade vội bước vào trong. Cô chào người quản gia. Caine gật đầu.

Trông anh có vẻ đang bận tâm đến chuyện gì đó.

“Chúng ta không kết thúc cuộc nói chuyện này được”, anh nói cứng rắn với cô vợ của mình.

“Không, chúng ta đã kết thúc”, cô bác bỏ. “Anh đang cực kỳ vô lý, chồng ạ. Flannaghan, Colin và Nathan đâu rồi?”

“Họ đang đợi trong phòng khách, thưa phu nhân.”

“Ta muốn làm cho rõ chuyện này, Jade”, Caine lầm bầm. “Ta không quan

tâm nó mất bao lâu thời gian.”

“Anh đang ghen tuông vô lý đấy Caine.”

“Chết tiệt, đúng vậy đấy.”

Anh nhấn mạnh lời tuyên bố bằng một giọng âm ỉ khi theo sau vợ vào phòng khách.

Cả Nathan lẫn Colin lập tức đứng lên khi Jade bước vào phòng. Nathan giơ tay ra cho em gái và ôm chặt lấy cô. Anh trừng mắt nhìn Caine vì dám lớn tiếng với em gái mình, rồi khiển trách.

“Một ông chồng tốt không nên lên giọng với vợ mình.”

Caine bật cười. Colin cũng vậy. “Anh đã thay đổi hoàn toàn”, Caine nhận xét. “Tôi nhớ rằng anh là người luôn la hét thì phải.”

“Tôi là người đã lập gia đình”, Nathan bình tĩnh trả lời với cái giọng thực-tế-là-vậy. “Tôi hài lòng.”

“Tớ cá Sara của cậu có lẽ bây giờ la hét suốt”, Colin đề thêm vào.

Nathan cười toe. “Người phụ nữ nhỏ bé có cá tính.”

Jade ngồi xuống ghé cạnh Nathan. Anh trai cô ngồi lại và quay sang Caine. “Hai người bất đồng quan điểm à?”

“Không”, Jade trả lời.

“Có”, Caine đáp lại cùng lúc.

“Em không muốn nói về điều này bây giờ”, Jade tuyên bố.

Cô cố ý chuyển đề tài. “Em mong muốn được thấy em bé lắm, Nathan. Con bé giống anh hay Sara?”

“Con bé có đôi mắt của anh và đôi chân của Sara, cảm tạ Chúa.”

“Họ đang ở đâu?” Colin hỏi.

“Tớ để Sara ở nhà mẹ cô ấy để bà có thể khoe con bé với họ hàng.”

“Anh sẽ ở cùng gia đình cô ấy trong khi ở Luân Đôn chứ?” Caine hỏi.

“Khỉ thật, không”, Nathan trả lời. Giọng anh khẽ rung lên. “Họ sẽ làm tôi mất trí và tôi có thể sẽ giết một người trong số họ. Chúng tôi sẽ ở với cậu.”

Caine vừa gật đầu vừa mỉm cười. Làm sao mà Nathan lại có thể quyết định thay cho đề nghị nhỉ. Jade vỗ tay vui sướng. Rõ ràng cô rất xúc động trước tin này.

“Vợ cậu đâu rồi?” Nathan hỏi Colin. “Flannaghan lên lầu gọi cô ấy rồi. Cô ấy sẽ xuống trong một phút nữa.” Một phút trở thành mười phút. Alesandra đã thay cái váy màu hồng bị dính mực và mặc chiếc váy màu tím xinh đẹp. Nàng đang ngồi tại bàn viết, đắm mình trong nhiệm vụ kỳ lạ là lập một danh sách các bồn phạt cho Colin. Dĩ nhiên nàng không bao giờ để chồng nhìn thấy danh sách này vì nó không phải là những mệnh lệnh thích đáng. Người vợ, nàng đang khám phá ra, tốt hơn là nên gợi ý cho chồng họ. Hầu hết đàn ông, kể cả Colin, không thích bị ra lệnh để làm điều gì.

Cứ giả vờ vậy, nàng cảm thấy khá hơn khi đặt cây bút xuống tờ giấy và ghi ra những mong đợi của mình. Nàng để tên Colin lên trên đầu tờ giấy. Danh sách mệnh lệnh theo sau. Thứ nhất, chàng nên lắng nghe vợ giải thích sự quan tâm của nàng đối với những trùng hợp ngẫu nhiên liên quan đến Victoria và người đàn ông tự gọi mình là người ngưỡng mộ bí mật. Trong ngoặc đơn nàng viết tên Catherine.

Thứ hai, Colin nên làm gì đó với thái độ của mình đối với tài sản của nàng. Trong ngoặc đơn nàng thêm từ quá cứng đầu.

Thứ ba, Colin không nên đợi đến năm năm để nhận ra chàng yêu nàng. Chàng nên nhận ra bây giờ và nói như vậy.

Thứ tư, chàng nên cố tỏ ra hạnh phúc với tin chàng sắp được làm cha. Chàng không nên phiền trách nàng đã cản trở kế hoạch của mình. Alesandra đọc kỹ lại danh sách và thở dài. Nàng quá xúc động vì sắp có đứa con của Colin và rất lo sợ chàng không hạnh phúc, nàng muốn khóc và la hét cùng lúc.

Nàng lại thở dài. Sẽ chẳng giống nàng chút nào nếu quá hỗn loạn và quá xúc động.

Nàng thêm một câu hỏi vào danh sách: “Người vợ đang mang thai có thể trở thành nữ tu?”.

Nàng vẫn chưa kết thúc và thêm vào một câu nữa: “Mẹ bè trên yêu mình”. Đó, điều nhắc nhở quan trọng ấy làm nàng cảm thấy khá hơn một chút. Nàng gật đầu, giờ đã bình tĩnh và cầm tờ giấy lên định xé nó đi. Flannaghan ngắt ngang. Anh gõ cửa và khi nàng lên tiếng mời, anh vội vàng đi vào.

Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi công chúa không còn khóc nữa. Mắt nàng vẫn còn hơi sưng nhưng anh không dám dấn động tới và cả nàng cũng vậy.

“Công chúa, chúng ta có...”

Nàng không để cho anh nói hết câu. “Tha lỗi cho ta vì cắt lời anh nhé, nhưng ta không muốn quên mất câu hỏi ta định hỏi anh. Đầu bếp đã nói chuyện được với người nào trong nhà của Tử tước chưa? Ta biết ta làm phiền anh và ta xin được thứ lỗi nhưng ta có lý do thích đáng để có câu trả lời, Flannaghan. Xin hãy kiên nhẫn với ta.”

“Chị ấy vẫn chưa gặp người hầu nào của nhà đó đi chợ cả”, Flannaghan trả lời. “Tôi có thể đề nghị điều này không?”

“Tất nhiên là được mà.”

“Sao chúng ta không bảo chị ấy đến nhà Tử tước? Nếu chị ấy đi cửa sau, ngài Tử tước sẽ không biết. Tôi không tin những người hầu sẽ mách lại với ông ấy.”

Ngay lập tức nàng gật đầu đồng ý. “Đó là một ý tưởng hay”, nàng tán dương. “Việc này quá quan trọng không thể trì hoãn được nữa. Vui lòng yêu cầu chị ấy đi ngay bây giờ. Chị ấy có thể sử dụng xe của chúng ta.”

“Ôi, không, thưa công chúa, chị ấy không thích đi xe đâu. Sẽ không phù hợp với địa vị của chị ấy. Dinh thự của Tử tước chỉ cách đây một quãng rất ngắn”, anh cường điệu hóa. “Chị ấy sẽ thích đi bộ và hóng mát.”

“Nếu anh tin chắc vậy”, Alesandra trả lời. “Bây giờ thì anh muốn nói gì với ta trước khi ta ngắt lời anh?”

“Chúng ta có khách. Cộng sự của chồng công chúa đang ở đây. Caine và vợ ngài ấy cũng ở dưới đó.”

Nàng dợm đứng lên rồi thay đổi ý kiến. “Đợi ta một chút và ta sẽ đi xuống cùng anh. Ta phải làm một cái danh sách mới cho anh.”

Flannaghan mỉm cười, anh yêu thích các danh sách của Alesandra vì trong tận đáy lòng biết nàng quan tâm thật sự đến anh đủ để nàng giúp anh trở thành người biết tổ chức công việc gọn ghẽ. Nàng luôn thêm vào những lời khen nho nhỏ đi kèm các đề nghị nhiệm vụ công việc mà nàng tin anh sẽ hoàn thành trong ngày. Công chúa luôn biết khen ngợi người khác và cũng rất lịch thiệp với những lời chúc mừng.

Anh nhìn cách công chúa sắp xếp những giấy tờ. Alesandra cuối cùng cũng tìm được mảnh giấy có tên Flannaghan và đưa nó cho anh ấy. Anh nhét tờ giấy vào trong túi áo và hộ tống nàng xuống lầu. Anh sực nhớ ra hộp quà vẫn còn đặt trên bàn trong phòng đón khách mà đáng lẽ ra anh phải đưa nó cho nàng.

“Cái hộp kia được đưa đến đây vài phút trước”, anh nói. “Người muốn mở nó ra bây giờ hay đợi để sau?”

“Vui lòng để sau”, nàng trả lời. “Ta cực kỳ muốn biết cộng sự của Colin trước.”

Colin định đứng dậy và đi về phía vợ khi nàng bước vào phòng. Những người đàn ông lập tức đứng lên. Alesandra tới chỗ Jade trước, nắm lấy tay cô và nói rằng nàng thật vui khi được gặp lại cô.

“Khi thật, nhưng cậu làm tốt đấy, Colin.”

Nathan khẽ tán thưởng. Alesandra không nghe thấy lời nhận xét của anh. Cuối cùng thì nàng cũng thu hết lòng can đảm để đến trước mặt người đàn ông khổng lồ và ngược lên mỉm cười với anh.

“Tôi có cần phải cúi đầu trước công chúa không?” Nathan hỏi.

“Nếu anh cúi xuống thì ta mới có thể hôn lên má anh để thể hiện lòng cảm kích. Nếu không thì ta sẽ cần một cái thang.”

Nathan bật cười. Anh cúi xuống, nhận nụ hôn lên má, rồi đứng thẳng. “Bây giờ giải thích tôi biết ý người là gì về lòng cảm kích”, anh đề nghị.

Ôi Chúa ơi, anh ấy là một con quý đẹp trai với giọng nói dịu dàng kinh khủng. “Dĩ nhiên cảm kích về việc anh phải chịu đựng Colin. Ta biết sự cộng tác của các anh rất tốt đẹp. Colin là một người cứng đầu và anh chắc chắn là sứ giả hòa bình ở hãng tàu”

Colin ngửa đầu cười khùng khục. Nathan có vẻ hơi ngỡ ngàng. “Em hiểu nhầm rồi, Alesandra”, Caine giải thích. “Nathan mới là người cứng đầu và Colin là sứ giả hòa bình.”

“Cô ấy gọi tôi là rỗng đây”, Colin thông báo cho mọi người biết biệt danh Alesandra đặt cho chàng. Alesandra nhăn mặt với ông chồng quý hóa của mình vì đã để lộ bí mật, nhưng rồi vẫn đến ngồi cạnh chàng. “Caine, thôi trừng mắt với vợ anh đi”, Colin đề nghị.

“Anh ấy đang vô cùng khó chịu với chị”, Jade giải thích. “Tất nhiên là nó thật là buồn cười. Chị không có khuyến khích sự thu hút.”

“Anh chưa khi nào nói em như vậy”, Caine cãi lại.

Jade quay sang Colin. “Anh ấy ném hết hoa ra ngoài. Cậu có hình dung được không?”

Colin nhún vai. Chàng khoác tay lên vai Alesandra và duỗi thẳng chân. “Em không biết gì về chuyện chị đang nói.”

“Hai người tốt nhất là nên giải quyết êm xuôi cuộc tranh cãi này trước khi anh đưa Sara và Joanna đến nhà hai người đây. Các cô con gái cần một môi trường hòa bình.”

Nathan tuyên bố. Caine và Colin lập tức chăm chăm nhìn anh. Trông cả hai người bọn họ đầy hoài nghi. Nathan phớt lờ họ đi.

“Anh có vui khi phát hiện ra mình sắp trở thành cha không?” Alesandra cố giữ giọng bình thản nhất có thể, đôi tay nàng siết chặt lại trong lòng.

Nếu Nathan thấy câu hỏi kỳ quặc thì anh sẽ không nhận xét về nó. “Có chứ, tôi rất vui.”

“Thế còn kế hoạch năm năm của anh thì sao?” Alesandra hỏi tiếp.

“Là sao?” Nathan hỏi lại, rõ ràng anh hơi rối.

“Em bé có cản trở các kế hoạch dành cho hãng tàu của anh không?”

“Không đâu.”

Nàng không tin anh ấy. Nathan sẽ không bao giờ bán cổ phần của hãng tàu nếu không phải vì em bé. Colin đã bảo là anh ấy muốn mua một căn nhà cho gia đình.

Nàng không thể đụng đến vấn đề tế nhị đó. “Ta hiểu rồi”, nàng nói. “Anh có tính đến các tình huống có thể phát sinh trong kế hoạch.”

“Colin, vợ cậu đang nói về chuyện gì thế hả?”

“Khi lần đầu gặp Alesandra, tớ giải thích với cô ấy là tớ sẽ không kết hôn trong năm năm.”

“Hoặc có một gia đình”, nàng cắt lời.

“Hoặc có một gia đình”, chàng lặp lại để làm vừa lòng nàng.

Caine và Jade kín đáo nhìn nhau.

“Em sắp xếp tuyệt làm sao”, Caine nói với em trai.

Alesandra tin Caine vừa mới khen ngợi Colin. “Đúng thế, anh ấy là người biết cách sắp xếp”, nàng nhiệt tình tán thành.

“Các kế hoạch đều có thể thay đổi”, Jade nói. Cô nhìn Alesandra với vẻ mặt đầy thông cảm. Trông Alesandra hoàn toàn khổ sở và Jade tin cô biết lý do tại sao.

“Em bé là một phúc lành”, cô buột miệng lên tiếng.

“Ừ”, Nathan đồng ý. “Jade cũng đúng về việc các kế hoạch đều có thể thay đổi”, anh gật đầu. “Colin và tôi đang trông cậy vào tài sản của vợ tôi mà đức vua ban tặng để tăng cường tình hình tài chính của hãng tàu, nhưng Hoàng thân nhiếp chính quyết định giữ lại số tiền và chúng tôi phải chuyển sang tìm các giải pháp khác.”

“Vì vậy mới có kế hoạch năm năm”, Colin thêm vào.

Alesandra trông như thể sắp òa khóc đến nơi. Caine cảm thấy muốn bóp cổ cậu em trai cứng đầu của mình. Nếu Colin nhìn cô bé, cậu ấy sẽ biết hẳn có chuyện gì đó sai trảm trọng. Rõ ràng em trai anh chẳng để ý và Caine nghĩ anh chưa nên can thiệp. Alesandra đã bắt kịp suy nghĩ của mình. Nàng có thể cảm thấy nổi giận với những gì Nathan nói. Anh ấy nói rõ cả anh ấy lẫn Colin không hề băn khoăn về việc sử dụng tài sản của Sara. Vậy thì tại sao chứ, tại sao Colin quá ương ngạnh nhất định không đụng đến tài sản của nàng? Colin kéo nàng về thực tại khi chàng nói tiếp. “Caine, anh thôi cau có với Jade đi.”

“Anh ấy đang trách chị.” Jade nói chắc nịch.

“Anh không trách em”, Caine cãi lại.

“Anh ấy trách chị chuyện gì vậy?” Colin hỏi.

“Chị nhận được một bó hoa sáng nay. Không có ghi chú gì ngoài chữ ký”

Nathan và Colin cùng lúc nhú mày. “Em nhận hoa từ người đàn ông khác à?” Nathan hỏi, rõ là kinh ngạc.

“Vâng”

Nathan trừng mắt nhìn em rể. “Cậu nên làm cái quái gì đó với chuyện này đi chứ Caine. Con bé là vợ cậu. Cậu không thể cho phép người đàn ông nào khác tặng hoa cho nó. Làm thế quái nào mà cậu không giết cái đồ khốn chết tiệt ấy hả?”

Caine lấy làm mừng vì Nathan ủng hộ anh. “Tôi sẽ giết hẳn ngay khi tôi tìm ra hắn là ai.”

Colin lắc đầu. “Anh không thể giết ai được”, chàng bực mình tuyên bố. “Anh phải biết điều với chuyện này, Caine ạ. Tặng hoa không phải là một tội ác. Có lẽ người đó chỉ là cậu trai trẻ đuổi theo sự ngưỡng mộ thôi.”

“Nó ổn vì em là người biết điều Colin nhỉ. Jade đâu phải vợ em.”

“Em sẽ biết điều nếu Alesandra được nhận hoa”, Colin cãi bướng.

Caine lúc lắc đầu.

“Cho bọn anh biết tên hấn, Jade.”

Nathan yêu cầu.

Không ai chú ý đến Alesandra. Nàng thầm cảm ơn vì sự lơ là của họ. Tâm trí nàng loạn lên với các suy đoán. Nàng lắc đầu khi Colin đoán người đó chỉ là cậu trai trẻ đuổi theo sự ngưỡng mộ.

“Đúng”, Colin hỏi Jade. “Ai gửi chúng đến?”

“Người đó ký trên danh thiệp Người ngưỡng mộ bí mật của nàng”, Alesandra thốt lên.

Mọi người đồng loạt nhìn chăm chăm Alesandra. Jade há hốc miệng ngạc nhiên tột độ.

“Phải vậy không chị Jade?”

Chị dâu nàng gật đầu. “Làm sao em biết?”

Nathan ngả người ra thành ghế. “Có lẽ có nhiều hơn sự ngưỡng mộ ở đây, đúng không?”

Không ai nói gì trong một lúc lâu. Thành linh Alesandra nhớ ra gói quà Flannaghan bảo vừa được giao đến. Nàng định đứng dậy và đi lấy nó nhưng Colin không để cho nàng dịch chuyển. Chàng siết chặt vòng tay trên vai nàng.

“Em tin người đó đã gửi cái gì đến cho em”, nàng giải thích. “Có một gói quà trong phòng đón khách.”

“Quý tha ma bắt. Flannaghan!”

Colin gầm lên gọi người quản gia khiến đôi tai Alesandra lùng bùng. Flannaghan vội chạy đến. Anh đang cầm hộp quà trong tay, và dĩ nhiên là đã nghe tuốt những gì họ nói. Anh lấy gói quà cho Colin.

Alesandra với lấy hộp quà nhưng cái gườm mắt của Colin làm nàng thay đổi ý định. Nàng dựa lưng ra thành ghế và đan tay lại vào nhau. Colin nghiêng người mở cái hộp. Chàng xé toạc giấy gói, lăm bằm rồi mở nắp hộp và nhìn

vào trong. Alesandra rướn người nhìn trộm qua vai chồng để xem trong đó có gì. Nàng kịp nhìn lướt thấy chiếc quạt được vẽ trang trí trước khi Colin đóng nắp hộp lại.

“Đồ khốn kiếp!” Colin lại gầm lên. Chàng lặp lại lời rủa xả báng bổ lần thứ hai. Nathan và Alesandra gật đầu với mỗi lần từ ngữ tội lỗi ấy thốt ra. Hình như đó là cảm xúc thật.

Colin giữ danh thiếp trong tay và trừng mắt nhìn nó.

“Em phải biết điều về chuyện này chứ nhỉ?” Caine thọc gậy bánh xe.

“Chết tiệt, không.”

“Chính xác”, Caine lầm bầm.

“Có thêm một người và anh sẽ có đủ một đám đông để hành hình”, Jade nhảm nhăng. “Nhìn các ông chồng của chúng ta xem, Alesandra. Họ đang thổi phồng chuyện này lên. Ghen tuông như thế là vô căn cứ.” Cô mong Alesandra tán thành và vì vậy ngạc nhiên khi em dâu mình lắc đầu.

“Colin và Caine không nên ghen tuông”, Alesandra nói nhỏ. “Nhưng họ nên lo lắng.”

“Làm thế nào em biết trên danh thiếp ký gì?” Nathan hỏi. “Em có nhận những món quà khác sao?”

Colin nhìn nàng, vẻ mặt chàng thật kinh khủng. Và giọng chàng khi cất lên cũng chẳng thua gì vẻ mặt chàng khi ấy. “Em sẽ nói với ta nếu em nhận thêm món quà nào nữa, được không Alesandra?”

Nàng đồng ý ngay tắp lự. Con giận dữ của Colin thật sự đáng sợ. “Vâng, em sẽ nói, mà không, em không nhận bất cứ món quà nào khác nữa.” Colin gật đầu. Chàng ngả ra sau, đặt tay lên vai nàng, kéo mạnh vào người chàng và siết chặt lấy nàng. Giờ thì tính sở hữu đã được dịp đi và nàng không quan tâm đến chút nào việc chàng vô tình khiến nàng không thở nổi.

“Em biết nhiều hơn những gì đang kể”, Nathan hoài nghi.

Alesandra gật đầu. “Vâng. Và em đang cố tìm ai đó chịu lắng nghe mọi chuyện. Thậm chí em đã yêu cầu ngài Richards giúp đỡ.”

Nàng quay sang nhìn mặt với chồng nàng. “Chàng đã sẵn sàng nghe em nói chưa?”

Dĩ nhiên Colin hơi ngạc nhiên vì âm hưởng tức giận trong giọng nói của vợ chàng.

“Em định nói gì với ta?”

“Victoria đã nhận những lá thư và các món quà từ một người ngưỡng mộ bí mật.”

Colin sửng sốt. Alesandra đã cố giải thích cho chàng tại sao nàng lo lắng về cô bạn và chàng đã không chịu nghe nàng nói. Giờ chàng nhận ra mình nên lắng nghe nàng.

“Victoria là ai thế?” Caine hỏi.

Alesandra trả lời anh và kể làm thế nào nàng gặp Victoria. “Sau khi trở về Anh, cô ấy viết thư cho em ít nhất một lần mỗi tháng. Em lập tức hồi âm và em thích nghe cô ấy kể chuyện. Cô ấy có một cuộc sống rất lý thú. Tuy thế, trong một vài lá thư sau cô ấy có nhắc đến một người ngưỡng mộ gửi quà cho cô ấy. Victoria nghĩ nó thật lãng mạn. Em nhận được lá thư cuối cùng của cô ấy vào đầu tháng Chín.”

“Và cô ấy nói gì trong bức thư đó?”, lại giọng của Caine.

“Cô ấy quyết định gặp người đàn ông đó.”

“Em thấy kinh hoàng với suy nghĩ đó nên đã hồi âm cho cô ấy ngay. Em đã cảnh báo và đề nghị cô ấy nên đưa anh trai đi cùng nếu quyết tâm tìm hiểu người ngưỡng mộ là ai.” Alesandra bắt đầu rùng mình. Colin tự động ôm chặt nàng. “Em không biết liệu Victoria có nhận được thư của em không. Cô ấy có thể đã đi rồi.”

“Đi? Đi đâu?” Jade hỏi.

“Có báo cáo rằng Victoria chạy đến Gretna Green”, Colin giải thích. “Nhưng Alesandra không tin.”

“Không có ghi chép nào của cô ấy về việc kết hôn”, Alesandra phản đối.

“Công chúa nghĩ chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?”

Nathan là người hỏi nàng câu hỏi đó. Và cho đến lúc nàng không cho phép sự sợ hãi tồn tại trong giọng nói của mình thì nàng hít một hơi dài và nhìn thẳng vào người cộng sự của chồng. “Em nghĩ cô ấy đã bị sát hại.”

Gã đi tới đi lui trong thư viện với cơn điên cuồng. Không phải lỗi của gã. Không phải. Gã đã dừng lại. Gã đã lờ đi sự thèm muốn, đã không chịu thua sự thôi thúc. Đó không phải là lỗi của gã. Không, tên khốn kiếp đó phải chịu trách nhiệm. Gã không bao giờ giết người nữa... gã cũng sẽ không bao giờ chịu thua sự thôi thúc. Trả thù. Gã sẽ cho tên khốn đó thấy. Thậm chí gã sẽ tìm ra. Gã sẽ hủy hoại tên khốn đó. Gã sẽ bắt đầu bằng cách lấy đi mọi thứ mà tên khốn đó yêu quý. Gã sẽ làm cho tên khốn đó phải đau khổ.

Gã mỉm cười thỏa mãn. Gã sẽ bắt đầu từ những người phụ nữ.

Chương 13

Câu kết luận đó có phản ứng tức thời.

“Ôi Chúa lòng lành”, Caine thì thầm. “Điều đó có thể không?” Nathan hỏi. “Em không hình dung được...” Jade thì thào và đặt tay lên ngực nơi trái tim cô đang đập dữ dội.

Colin là người cuối cùng phản ứng và phản ứng một cách hợp lý nhất. “Tại sao em tin điều đó, Alesandra”, chàng hỏi.

“Flannaghan, anh vui lòng lên lầu và mang danh sách xuống cho ta nhé.”

“Em có danh sách lý do mà em nghi bạn mình bị sát hại?” Caine hỏi ngạc nhiên.

“Cô ấy có danh sách cho mọi việc.” Colin nhận xét và Alesandra hài lòng vì giọng điệu chàng không có chút châm biếm.

“Vâng, em có một danh sách. Em muốn sắp xếp mọi suy nghĩ về sự biến mất của Victoria và cố nghĩ ra kế hoạch nào đó. Em biết có gì đó không đúng khi em nghe tin cô ấy bỏ trốn. Victoria không bao giờ làm như vậy. Thẻ diện của cô ấy quan trọng hơn cả tình yêu. Hơn nữa, em không nghĩ cô ấy có thể cho phép bản thân yêu ai đó có địa vị thấp hơn mình. Thỉnh thoảng cô ấy suy nghĩ nông cạn và có chút hờn hĩnh, nhưng chẳng đáng kể. Cô ấy rất tốt bụng.”

“Hắn ta nhất định là ai đó trong giới thượng lưu”, Nathan nói lớn.

“Vâng, em cũng nghĩ vậy”, Alesandra đồng ý. “Em cũng nghĩ hắn ta đã nài nỉ cô ấy gặp hắn ở đâu đó và tính tò mò làm cô ấy quên đi sự cẩn trọng. Cô ấy chắc chắn được tăng bốc bởi sự chú ý của hắn ta.”

“Àt hắn cô ấy thực sự ngây thơ”, Jade nhận xét.

“Catherine cũng vậy.”

“Catherine? Em gái ta thì có liên quan gì đến chuyện này.”

“Cô bé bắt em hứa không được nói cho ai biết nhưng sự an toàn của cô bé là trên hết và em phải phụ lòng tin của cô bé thôi. Catherine cũng nhận được hoa sáng nay.”

“Chết tiệt, tôi cần một ly rượu”, Caine lầm bầm.

Flannaghan quay lại phòng khách ngay sau đó. Anh trao xấp giấy tờ cho Colin để chuyển cho Alesandra. Anh nghe thấy yêu cầu của Caine và lập tức trả lời sẽ đem rượu đến ngay. “Mang cả chai đây nhé”, Caine ra lệnh.

“Cầu Chúa là chúng ta đang kết luận sai”, Nathan rên rỉ.

“Tốt hơn là chúng ta nên tính đến trường hợp đó”, Caine tuyên bố. “Ba người phụ nữ trong gia đình chúng ta đang bị tên khốn kiếp đó ve vãn. Hãy nghĩ về điều tệ nhất và lập kế hoạch cho phù hợp.”

Colin đang sắp xếp lại xấp giấy, tìm cái danh sách liên quan đến cuộc thảo luận của họ. Chàng ngập ngừng khi thấy tên mình trên đầu một tờ giấy.

Alesandra không hề chú ý đến chồng. Nàng đang nhìn Caine. “Caine, anh không có đủ thông tin để ước đoán chỉ có ba người”, nàng giải thích. “Người đàn ông này có thể đã gửi hàng tá quà cho phụ nữ ở khắp Luân Đôn.”

“Cô ấy nói đúng”, Nathan tán thành. Caine lắc đầu. “Tôi có cảm giác hấn ta đang theo một trong số chúng ta.” Colin vừa mới đọc xong cái danh sách của Alesandra. Chàng dùng hết tự chủ để không lộ ra bất cứ phản ứng nào. Tay chàng run lên khi nhét tờ giấy xuống bên dưới xấp giấy. Chàng sắp được làm cha. Chàng cực kỳ vui sướng và muốn ôm ghì lấy Alesandra vào lòng và hôn nàng. Chàng nghĩ thầm, thời điểm phát hiện tuyệt làm sao. Colin không thể để cho nàng biết chàng đã đọc danh sách. Chàng sẽ đợi cho đến khi nàng nói cho mình biết. Chàng sẽ cho nàng thời gian đến đêm nay, khi họ lên giường với nhau...

“Sao em mỉm cười, Colin? Một phản ứng kỳ quái chết tiệt với việc này”, Caine căn nhắc.

“Em đang nghĩ về chuyện khác.”

“Làm ơn chú ý vào”, Alesandra yêu cầu.

Colin quay sang nhìn nàng. Nàng thấy những tia sáng ấm áp trong đáy mắt chàng và tự hỏi chàng đang nghĩ gì mà có vẻ là lạ như vậy. Trước khi nàng mở miệng hỏi thì chàng cúi xuống và hôn nàng.

Đó là một nụ hôn nhanh và mạnh mẽ và nó chấm dứt trước khi nàng kịp phản ứng.

“Vì Chúa, Colin”, Caine làm bầm.

“Bọn em mới kết hôn mà”, Alesandra buột miệng, cố tìm ra lý do để xin lỗi về pha thể hiện tình cảm bất ngờ của chồng mình.

Flannaghan vào phòng với một cái khay chất đầy ly và một chai rượu lớn. Anh đặt cái khay xuống bàn gần chỗ của Alesandra và nghiêng người thì thầm vào tai nàng.

“Chị bếp đã về.”

“Chị ấy có tin gì không?”

Flannaghan háo hức gật đầu. Caine tự rót một ly và nốc một hơi dài. Cả Nathan và Colin từ chối không dùng rượu.

“Vui lòng cho em một ly”, Alesandra xin. Nàng không thích rượu nhưng nghĩ rằng chất lỏng ấm nóng đó sẽ giúp mình xua đi cảm giác ớn lạnh. Nàng cũng đang cảm thấy buồn nôn và chắc chắn cuộc nói chuyện về vụ giết người là nguyên nhân gây ra tất cả những điều khó chịu đó. “Flannaghan, lấy nước lọc cho Alesandra”, Colin ra lệnh.

“Em thích rượu hơn”, nàng phản đối.

“Không.”

Nàng rõ ràng kinh ngạc với sự từ chối nghiêm khắc. “Tại sao lại không?”

Colin không trả lời nàng được. Chàng muốn bảo rằng rượu có thể không tốt cho thể trạng suy yếu hiện giờ của nàng. Dĩ nhiên chàng không thể, vì nàng còn chưa nói về em bé mà.

“Sao chàng mỉm cười? Colin, em tuyên bố đây, chàng là người khó hiểu

nhất.”

Chàng buộc mình quay lại với vấn đề họ đang thảo luận. “Ta không thích em uống rượu.”

“Em không bao giờ uống rượu.”

“Tốt lắm”, Colin gục gặc đầu. “Và em sẽ không uống bắt đầu từ bây giờ.” Flannaghan khều nhẹ vai Alesandra, nhắc nàng để ý đến tin tức của anh. “Xin thứ lỗi cho em trong một chút nhé.” Rồi nàng để ý thấy các danh sách của mình đang nằm trong tay chàng. “Chàng đang làm gì với chúng thế?”

“Ta giữ chúng cho em”, chàng trả lời. “Em có muốn ta xem qua và tìm danh sách em lập cho Victoria không?”

“Không, cảm ơn chàng”, nàng đáp lại nhanh chóng. Nàng lấy lại xấp giấy, thấy danh sách của Victoria nằm thứ hai đếm từ trên xuống và đứng dậy. Colin lắc đầu và kéo nàng ngồi xuống.

“Em không được đi đâu hết.”

“Em phải nói chuyện với đầu bếp.”

“Flannaghan có thể trả lời các câu hỏi của cô ấy.”

“Chàng không hiểu đâu”, Alesandra hạ thấp giọng. “Chị ấy làm vài việc lật vật cho em và em muốn biết kết quả”

“Việc vật gì?” Colin hỏi lại.

Nàng cân nhắc câu trả lời một lúc. “Chàng sẽ nổi giận”, nàng thì thào. “Không, ta sẽ không nổi giận.”

Nét mặt nàng như bảo cho chàng biết nàng không tin.

“Alesandra?”

Chàng gọi tên nàng với giọng cảnh cáo mà chàng chắc chắn sẽ làm cho nàng trả lời với tất cả sự nhanh chóng có thể có, nhưng khi nàng mỉm cười thì chàng biết nàng chẳng hề bị tác động.

“Vui lòng kể ta nghe”, chàng yêu cầu. Chàng đã yêu cầu, không phải ra lệnh và điều đó tạo nên sự khác biệt trong tâm trí nàng. Nàng lập tức trả lời chàng. “Em cử chị ấy đến nhà Tử tước Talbolt. Trước khi chàng khó chịu vì chuyện này, Colin, thì hãy nhớ chàng đã ra lệnh cho em không được nói chuyện với Tử tước. Em tuân theo ý muốn của chàng.”

Chàng hoàn toàn bối rối. “Ta vẫn không hiểu”, chàng thừa nhận.

“Em nhờ chị ấy đến hỏi chuyện những người hầu của phu nhân Roberta. Em muốn tìm hiểu liệu cô ấy có nhận món quà nào trước khi biến mất không. Chồng à, chúng ta đều biết cô ấy không bỏ trốn. Một lý do như thế là không tưởng tượng nổi.”

“Cô ấy đã nhận quà”, Flannaghan lên tiếng. “Tử tước cũng nổi cơn thịnh nộ. Những người hầu tin phu nhân Roberta đã bỏ đi cùng người theo đuổi cô ấy. Tử tước không nói gì nhưng người hầu tin ông ấy nghĩ vợ mình bỏ trốn. Cô hầu gái trên lầu nói với chị bếp rằng Tử tước đã uống rất nhiều để làm dịu đi sự đau khổ và ở suốt trong thư viện cả ngày lẫn đêm.”

“Cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy?” Caine âm ỉ. “Có sự liên quan giữa hai người phụ nữ đó không?”

“Họ đều biến mất”, Jade nhắc chồng cô ấy. “Sự liên quan đó chưa đủ sao?”

“Đó không phải là ý của anh, em yêu.”

“Có lẽ hẳn ta chỉ ngẫu nhiên trong lựa chọn”, Nathan gợi ý.

“Luôn có động cơ bạn à”, Colin phản đối.

“Có lẽ là với người đầu tiên”, Nathan đồng ý.

Alessandra rối loạn với các bình luận. “Tại sao chỉ có động cơ với người đầu tiên mà không phải người thứ hai?”

Nathan nhìn Colin trước khi trả lời. Colin gật đầu. “Có thể có động cơ ẩn sau vụ giết người đầu tiên”, Nathan giải thích. “Nhưng sau đó hẳn ta muốn ném trái cảm giác giết chóc.”

“Một số người làm vậy”, Caine thừa nhận.

“Ôi Chúa ơi”, Jade thì thầm. Cô rùng mình. Caine lập tức đứng dậy và chuyển sang chỗ vợ mình. Anh kéo cô đứng dậy, anh ngồi xuống và rồi để cô ngồi trên đùi mình. Cô dựa hẳn vào người anh.

“Ý anh là hẳn ta thích giết chóc sao?” Alesandra hỏi.

“Có thể lắm”, Nathan trả lời nàng. Bụng Alesandra lại quặn lên buồn nôn. Nàng chúí người vào sát chồng mình để lấy thêm hơi ấm từ chàng.

Nàng cảm thấy an toàn khi ở gần chàng và cả sự an ủi dỗ dành nữa. Tình yêu là tất cả như thế đấy, nàng nhủ thầm.

“Chúng ta sẽ phải thu thập nhiều thông tin hơn”, Caine đề nghị.

“Em đã thử nói chuyện với anh trai của Victoria nhưng anh ta chẳng giúp được gì”, Alesandra thở dài.

“Anh ta sẽ giúp ích được đấy khi ta nói chuyện với anh ta”, Colin cảm cáu.

“Em không thể hình dung làm sao mà anh ta hợp tác”, Alesandra nguýt dài.
“Chàng ném anh ta ra vỉa hè vào lần cuối nói chuyện với anh ta.”

“Nếu chúng ta nhờ Richards giúp đỡ thì sao?” Nathan đề xuất.

Alesandra nhắm mắt và lắng nghe cuộc thảo luận. Colin ve vuốt cánh tay nàng trong lơ đãng. Sự đụng chạm dịu dàng đến tuyệt vời. Giọng những người đàn ông hạ thấp khi họ trình bày kế hoạch hành động, nàng nghĩ tuyệt làm sao khi cuối cùng chồng nàng cũng chịu hợp tác. Nàng biết chàng sẽ tìm hiểu được chuyện gì đã xảy ra với Victoria... Và tại sao nữa. Nàng không hề nghi ngờ khả năng của Colin trong việc tìm ra kẻ có tội, vì nàng chắc chắn mình đã kết hôn với người thông minh nhất trong số những người đàn ông thông minh của nước Anh. Chàng cũng có thể là người cứng đầu nhất nhưng thói xấu ấy lại có ích vào một lúc nào đó, chẳng hạn như bây giờ, chàng sẽ không từ bỏ cho đến khi có được câu trả lời.

“Chúng ta còn làm cái quái gì nữa?” Caine hỏi.

Alesandra nhìn xuống danh sách trước khi nàng lên tiếng. “Anh phải tìm hiểu ai là người được hưởng lợi từ cái chết của Victoria. Colin, chàng có thể tìm hiểu xem có hợp đồng nào được lập không. Dreyson sẽ rất vui vì được giúp chàng.”

Tất cả ba người đàn ông cùng mỉm cười. “Ta nghĩ em đang ngủ”, Colin thì thầm vào tai nàng.

Nàng lờ đi. “Chàng cũng nên xem xét tất cả các động cơ khác... trong các khả năng thông thường. Ghen tuông và bị từ chối là hai động cơ. Neil có đề cập đến em gái anh ta đã khước từ vài lời cầu hôn. Có lẽ một trong số đó không thích câu trả lời không.”

Jade nhận ra Alesandra thật sự rất sắc bén. Colin đang cười toe toét, như để cho mọi người thấy rằng chàng cũng nhận thức được sự lanh lợi khôn ngoan của vợ mình, nhưng Nathan và Caine chưa nhận ra điều đó.

“Tất nhiên rồi, chúng ta sẽ xem xét tất cả các động cơ có thể”, Caine nói. “Anh chỉ mong chúng ta có vài manh mối.”

“Ồ, nhưng anh có rồi”, Alesandra dứt khoát. “Việc ba người phụ nữ trong gia đình anh được nhận quà đã là manh mối đủ rồi, Caine. Em chợt nghĩ ra một trong số đàn ông các anh hoặc một trong số phụ nữ chúng em đã làm cho hẳn khó chịu.”

Colin gật đầu. “Ta cũng cân nhắc đến điều đó. Hẳn ta sẽ bắt cần.”

“Hoặc liều lĩnh hơn”, Nathan thêm vào.

“Mọi người quên một điều quan trọng phải không?” Jade lên tiếng hỏi. “Chuyện gì cũng?” Caine hỏi lại vợ. “Không có thi thể nào được phát hiện cả. Chúng ta thực sự có thể đi sai hướng.”

“Chị nghĩ chúng ta đi sai hướng ư?” Alesandra hỏi.

Jade ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi thì thầm, “Không”.

Cuối cùng Colin đưa ra các chỉ thị. Chàng giao nhiệm vụ cho tất cả mọi người trừ Alesandra. Chàng đề nghị Jade nói chuyện với các quý bà trong giới thượng lưu càng nhiều càng tốt nhằm tìm xem có thêm ai khác nhận được quà không. Chàng cảnh báo chị dâu không nên cho họ biết về món quà mà cô ấy, Catherine và Alesandra đã nhận vì một vài phụ nữ ngu ngốc trong số đó có thể nghĩ đây là một trò chơi cạnh tranh được sắp xếp.

Nathan được giao nhiệm vụ tiếp quản các công việc văn phòng trong khi

Colin tập trung tìm ra đáp án. “Caine, Alesandra nói đúng. Neil sẽ không nói chuyện với em. Anh sẽ giải quyết anh ta nhé.”

“Đồng ý. Anh cũng nên nói chuyện với Talbolt. Bọn anh cùng đến Oxford và anh ấy có thể dễ lắng nghe hơn khi người nói là anh.”

“Em sẽ nói chuyện với cha”, Colin nói tiếp. “Ông sẽ phải để mắt đến Catherine cho đến lúc tên khốn đó bị bắt.”

Alesandra đợi mãi để nghe Colin muốn nàng làm gì. Một vài phút trôi qua trước khi sự nôn nóng chiến thắng nàng. Nàng đẩy nhẹ chồng để làm chàng chú ý.

“Chàng quên em à?”

“Không.”

“Nhiệm vụ của em là gì, Colin? Chàng muốn em làm gì?”

“Nghỉ ngơi, cung.”

“Nghỉ ngơi?”

Nàng có vẻ điên tiết. Colin không để cho nàng cãi lại. Caine chuẩn bị ra về. Anh đỡ vợ mình đứng dậy. Nathan cũng đứng lên và đi ra cửa. “Đi nào, Alesandra. Em cần chợp mắt.” Colin bảo nàng.

Chắc chắn nàng không cần chợp mắt, Alesandra tự nhủ, và nếu quá mệt thì nàng sẽ nói với chồng như vậy. Tuy nhiên, tranh cãi với Colin yêu cầu phải có sức chịu đựng và Alesandra dường như không đủ khả năng. Cuộc thảo luận u ám đã vét sạch năng lượng của nàng.

Caine đang cười với nàng.

Alesandra không muốn anh nghĩ nàng là người yếu đuối, và nàng biết anh đã nghe thấy Colin yêu cầu nàng nghỉ ngơi. Nàng nhét danh sách vào tay anh. “Có một số động cơ khác mà em đã viết ra để anh có thể xem xét”, nàng nói.

Trước khi Caine có thể cảm ơn, nàng buột miệng, “Em chỉ hơi mệt thôi, nhưng chỉ vì Colin và em thức khuya mỗi đêm. Anh ấy cũng mệt mỏi”.

Caine nháy mắt. Nàng không biết phải nghĩ sao về cái nháy mắt đó. Colin quay người và đẩy nàng bước lên các bậc thang. Flannaghan tiễn khách ra cửa.

“Sao chàng đôi xử với em giống như một người vô dụng vậy?”

Nàng hỏi khi họ ở trong phòng ngủ của nàng. Colin đang cởi các nút áo cho vợ. “Trông em quá mệt mỏi”, chàng bảo. “Và ta thích cởi đồ cho em.”

Chàng đang cực kỳ dịu dàng. Sau khi trút bỏ chiếc áo sơ mi lụa trắng, chàng cúi xuống, vén tóc nàng qua một bên và hôn lên cái gáy thon mảnh.

Chàng kéo tấm chăn ra và đỡ nàng lên giường. “Em chỉ nghỉ ngơi trong vài phút thôi. Em không dám ngủ.” Chàng cúi xuống hôn trán nàng. “Tại sao không?”

“Nếu ngủ bây giờ thì đêm nay em sẽ không ngủ được.”

Colin bắt đầu bước ra cửa. “Được rồi, cưng. Chỉ nghỉ ngơi thôi.”

“Chàng không muốn nghỉ ngơi sao?”

Chàng bật cười. “Không. Ta có việc phải làm.”

“Em xin lỗi, chồng à.”

Chàng chỉ vừa mở cánh cửa. “Em xin lỗi chuyện gì vậy?”

“Dường như em luôn cản trở công việc của chàng. Em rất xin lỗi về điều đó.”

Colin gật đầu, bước qua ngưỡng cửa, rồi đổi ý. Chàng quay lại và đến đứng cạnh giường. Thật kỳ quặc vì nàng xin lỗi đã cản trở công việc của chàng và chàng muốn nói với nàng như vậy. Suy cho cùng, nàng là vợ chàng và nàng không phải là mối phiền toái.

Chàng không nói gì. Chàng sẽ đợi để chỉ dẫn cho nàng sau vậy, khi nàng có thể lắng nghe. Giờ nàng đang say ngủ. Chàng có chút ngạc nhiên vì nàng ngủ nhanh như vậy và lập tức cảm thấy hơi có lỗi vì đưa nàng ra ngoài mỗi đêm quá khuya. Thật tệ, trông nàng quá mỏng manh và dễ bị tổn thương làm sao.

Colin không biết đã đứng đó nhìn Alesandra trong bao lâu. Tâm trí bùng cháy với nhu cầu bảo vệ người phụ nữ này. Chàng chưa khi nào cảm thấy muốn chiếm hữu như thế này... hay hạnh phúc như thế này, chàng đột ngột nhận ra.

Nàng yêu chàng.

Và, Chúa ơi, chàng yêu nàng biết bao. Sự thật không lặng lẽ tiến đến gần và đánh một cú vào đầu, dù vậy cái viễn cảnh đó đủ để làm chàng mỉm cười. Chàng đã biết trong một thời gian dài mình yêu nàng, mặc dù ương ngạnh không chịu công khai thừa nhận điều đó. Chỉ có Chúa mới biết tất cả các dấu hiệu của một người đàn ông đang yêu. Từ lúc gặp Alesandra, chàng đã hành động thật sự chiếm hữu và bảo vệ. Chàng không thể không chạm vào nàng và trong một thời gian dài tin mình chỉ bùng cháy vì ham muốn tầm thường. Sau một thời gian, chàng biết rõ. Rốt cuộc, đó không phải là ham muốn.

Ồ, đúng, Colin đã yêu nàng từ lâu rồi. Chàng không thể tưởng tượng tại sao nàng lại yêu chàng. Có lẽ khi nàng thức dậy, chàng có thể hỏi ngay lúc đó. Nàng chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn với ai đó. Ai đó có tước hiệu, ai đó có đất đai và tài sản... ai đó có một cơ thể khỏe mạnh và cường tráng.

Colin không nghĩ mình là người lãng mạn. Chàng là người logic, thiết thực và hiểu rằng mình có thể gặt hái thành công nếu làm việc đủ chăm chỉ. Trong một góc tối của tâm hồn, chàng đã nuôi ý nghĩ là Chúa đang quay lưng với mình. Đó là niềm tin vô căn cứ và nó bén rễ ngay sau khi cái chân trái gần như bị hủy hoại. Chàng nhớ vị bác sĩ đã thì thầm cần phải cắt bỏ nó, và cũng nhớ sự phản đối kịch liệt của người bạn thân. Nathan không cho bác sĩ Winters đụng vào cái chân đó, nhưng Colin không thể ngủ vì lo sợ khi tỉnh dậy chàng sẽ không còn nguyên vẹn.

Cái chân đã được cứu, nhưng những cơn đau liên miên đi cùng làm cho thắng lợi rời xa thực tế.

Phép màu là dành cho người khác, Colin luôn tin như vậy cho đến khi Alesandra bước vào cuộc đời chàng. Nàng thật sự yêu chàng. Trong tim mình, chàng biết tình yêu nàng dành cho mình không có bất kỳ giới hạn hay điều kiện nào. Nếu nàng gặp một người đàn ông chỉ còn một chân thì nàng cũng sẽ yêu thương người đó nhiều như vậy. Có lẽ chàng có được sự đồng cảm của nàng nhưng chắc chắn không phải là sự thương hại. Mỗi một hành động của Alesandra cho thấy sức mạnh và quyết tâm chăm sóc chàng.

Nàng sẽ luôn ở đây vì chàng, cần nhằn và tranh cãi đồng thời cũng yêu chàng bất kể điều gì.

Và Colin quyết định, đó là một phép màu.

Xét cho cùng, Chúa không hề quên chàng.

Nàng không muốn rời khỏi Colin. Alesandra biết mình chẳng biết điều, nhưng nàng rất khó chịu trong người nên gần như không thể nghĩ được là phải làm gì. Lời nói ngẫu hứng của Nathan về cách anh ấy và Colin cùng trông chờ vào tài sản của Sara để giúp hãng tàu lặn át suy nghĩ trong đầu Alesandra đến khi nước mắt sẵn sàng trào ra.

Colin, nàng quả quyết, đã từ chối mọi sự giúp đỡ có thể. Chàng không muốn nàng giúp trong công việc sổ sách của hãng tàu, không muốn đụng đến tài sản, và đặc biệt không muốn - hoặc không cần - tình yêu của nàng. Dường như trái tim chàng được bao bọc bởi một tấm chắn, và Alesandra không tin có thể khiến cho chàng yêu mình.

Nàng biết mình thật đáng thương. Nàng không quan tâm. Lá thư của Mẹ bẻ trên đến sáng nay và Alesandra đã đọc nó ít nhất cả chục lần.

Nàng muốn về nhà, vì nhớ nhà khủng khiếp, nhớ các nữ tu và mảnh đất xinh đẹp, nàng òa khóc nức nở. Nàng cho là mình hoàn toàn ổn vì nàng đang ở một mình và Colin thì đang trong phòng làm việc với cánh cửa đã đóng. Chàng sẽ không nghe thấy tiếng khóc.

Ôi Chúa ơi, nàng ước mình không quá dễ xúc động trong những ngày này. Nàng dường như không thể áp dụng lý luận logic cho bất cứ việc gì. Trong chiếc áo choàng và váy, Alesandra đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Những nỗi lo choán hết tâm trí đến nỗi nàng không hề nghe thấy tiếng cửa mở.

“Chuyện gì vậy, cưng? Em thấy không khỏe ư?”

Giọng Colin đầy quan tâm. Nàng hít sâu, lấy lại bình tĩnh và xoay người nhìn.

“Em muốn về nhà.”

Chàng không hề chuẩn bị cho đề nghị đó. Trông chàng khá kinh ngạc. Colin nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, đóng cửa lại và đi đến chỗ vợ.

“Em đang ở nhà đấy thôi.”

Nàng muốn cãi lại nhưng cuối cùng đã không làm vậy. “Vâng, dĩ nhiên rồi”, nàng đồng ý. “Nhưng em muốn xin phép về thăm Holy Cross. Tu viện không cách xa Stone Haven là mấy và em muốn thăm lại ngôi nhà của cha mẹ.”

Colin bước đến gần chiếc bàn. “Tất cả những chuyện này là sao?”, chàng hỏi. Tựa người vào mép bàn trong khi chờ câu trả lời.

“Em vừa nhận được một lá thư từ Mẹ bề trên hôm nay và tự dưng thấy rất nhớ nhà.”

Colin không để lộ ra phản ứng nào trước lời yêu cầu khẩn thiết. “Ta không thể sắp xếp thời gian bây giờ để...”

“Stefan và Raymond sẽ đi với em”, nàng ngắt lời. “Em không mong chàng đi cùng em. Em biết chàng bận rộn thế nào.”

Chàng có thể thấy mình đang nổi giận. Chính cái ý tưởng nàng sẽ khởi hành mà không có chàng ở bên làm chàng kinh sợ. Tuy nhiên chàng cố kìm mình không từ chối ngay lập tức, vì chưa từng thấy nàng thất vọng như bây giờ. Nỗi lo kéo chàng ra khỏi tâm tính nóng nảy và chàng nhận ra vợ mình đang trong tình trạng nhạy cảm. Nàng hoàn toàn mất trí nếu nghĩ rằng chàng sẽ để nàng đi bất cứ đâu mà không có chàng. Colin cũng không nói cho nàng biết điều đó.

Chàng quyết định dùng lẽ phải để làm nàng hiểu ra. “Alesandra...”

“Colin, chàng không cần em.”

Chàng cực kỳ sửng sốt với bình luận vô lý đó. “Quý tha ma bắt nếu ta không cần em”, chàng gằn như hét lên.

Nàng lắc đầu. Chàng gật đầu. Rồi nàng quay lưng lại.

“Chàng chưa bao giờ cần em”, nàng thì thầm.

“Alesandra, ngồi xuống.”

“Em không muốn ngồi xuống.”

“Ta muốn nói với em về...” Chàng suýt nữa nói về “ý tưởng lồ bịch”, nhưng đã kịp dừng lại đúng lúc.

Nàng lờ đi và tiếp tục đăm đăm ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Colin để ý đến xấp giấy trên bàn và thỉnh thoảng nhận ra mình phải làm gì. Chàng nhanh chóng lật tìm tờ giấy có tên mình. Nàng không chú ý nên chàng gấp mảnh giấy làm đôi và nhét vào túi. Rồi chàng ra lệnh cho nàng ngồi xuống lần nữa. Giọng chàng cứng rắn, không cho phép phản đối. Một lúc sau nàng mới tuân theo. Alesandra đưa mu bàn tay lên lau những giọt nước trên mặt và đi đến bên giường. Nàng ngồi xuống, đan tay đặt trong lòng và cúi đầu.

“Sao bỗng nhiên em không yêu ta nữa?”

Sự lo lắng hiện hữu trong giọng chàng. Nàng ngạc nhiên và nhìn lên. “Không, dĩ nhiên là em không ngừng yêu chàng.”

Colin gật đầu, vừa hài lòng vừa nhẹ nhõm khi nghe câu trả lời. Chàng đứng thẳng dậy và đến trước mặt vợ.

“Không có người nào là chú Albert đúng không?”

Nàng bối rối. “Chú Albert thì liên quan gì đến việc em muốn về nhà?”

“Chết tiệt, đây là nhà em”, Colin gầm lên.

Nàng lại cúi đầu xuống. Chàng lập tức hối tiếc vì đã nổi giận và cố bình tĩnh. “Tha thứ cho ta, Alesandra, và trả lời câu hỏi của ta.”

Nàng cân nhắc có nên nói thật hay không. Một lúc sau, nàng mở miệng. “Không, không có ai là chú Albert cả.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

“Sao chàng nghĩ vậy?”

“Không có bức thư nào của người đó gửi đến đây cả dù ta có nghe em nói

với Caine là em nhận được một lá thư. Em tạo ra ông ấy và ta biết lý do tại sao.”

“Em thật sự không muốn nói về chuyện này. Tôi nay em thấy rất mệt. Cũng khá trễ rồi, hình như đã gần mười giờ.”

Chàng không định buông tha. “Hôm nay em đã chợp mắt tới bốn tiếng đồng hồ”, chàng nhắc.

“Em ngủ bù thôi”, nàng cố cãi.

“Dreyson sẽ không nhận lệnh đặt mua cổ phiếu từ một phụ nữ, phải không nhỉ? Vì vậy em đã hư cấu ra Albert, một người sống ẩn dật và vô tình có cái tên giống những chữ cái đầu tiên trong tên em.”

Nàng không tranh cãi nữa. “Vâng.” Chàng lại gật đầu, sau đó siết chặt tay sau lưng và nhíu mày nhìn xuống. “Em đang che giấu trí thông minh của mình há Alesandra? Rõ ràng là em có sở trường về thị trường tài chính nhưng thay vì khoe sự khôn ngoan của mình trong việc đầu tư thì em lại hư cấu ra người đàn ông khác để lấy lòng tin nhiệm.”

Nàng nhìn lên và cũng nhíu mày. “Đàn ông không nghe phụ nữ”, nàng khẳng định. “Phụ nữ không được chấp nhận. Điều đó không được coi là quý phái. Và đó không phải là sở trường đâu, Colin. Em đọc tạp chí và lắng nghe các gợi ý của Dreyson. Không cần có một đầu óc xuất chúng để có thể theo những lời khuyên của ông ấy.”

“Em có đồng ý rằng ít nhất mình cũng khá thông minh nên mới có thể lập luận từ ngân ấy thứ chứ?”

Nàng tự hỏi không biết cuộc thảo luận này sẽ đi đến đâu, Colin thật sự không thoải mái và nàng không thể hình dung ra là tại sao.

“Vâng”, nàng trả lời. “Em sẽ đồng ý là mình khá thông minh.”

“Vậy thì tại sao em lại không thấy được là ta yêu em?”

Nàng mở to mắt và ngả người ra sau. Môi mấp máy nói gì đó nhưng không thể nhớ ra là đã nói gì.

“Ta yêu em, Alesandra.”

Thật khó khăn khi nói cho nàng nghe những lời tận đáy lòng nhưng ngay khi nó được thốt ra thì chàng vô cùng thoải mái. Chàng mỉm cười với cô vợ nhỏ bé đang ngậy người nhìn mình và nói thêm lần nữa.

Nàng đứng dậy, nhíu mày nhìn chàng. “Chàng không yêu em.”

“Ta chắc chắn là ta yêu em. Nếu em lập luận một chút...”

“Em đã lập luận và đi đến kết luận ngược lại.”

“Cưng à...”

“Đừng gọi em là ‘cưng’”, nàng thét lên.

Colin đưa tay định chạm vào vợ nhưng nàng khẽ lách đi và ngồi xuống. “Không đâu, em đã suy luận rất nhiều, từ đầu đến cuối. Để em nói cho chàng nghe các kết luận của em nhé?”

Nàng không cho chồng thời gian đáp lại. “Chàng quay lưng với mọi thứ em trao cho chàng. Điều đó quá vô lý để khẳng định chàng yêu em.”

“Ta làm sao?”, chàng sừng sốt bởi giọng nói nàng trở nên kịch liệt.

“Chàng đã từ chối mọi thứ”, nàng thì thầm.

“Chính xác ta từ chối cái gì?”

“Tước hiệu của em, địa vị của em, lâu đài của em, tài sản thừa kế của em - thậm chí là cả sự giúp đỡ của em cho hăng tàu.”

Cuối cùng thì chàng đã hiểu. Chàng kéo Alessandra dậy và vòng tay ôm quanh người nàng nhưng nàng cố đẩy ra. Họ ngã xuống giường. Colin bảo vệ nàng khỏi trọng lượng cơ thể mình bằng cách duỗi dài cơ thể trên người nàng. Đùi chàng ghim chặt nàng xuống giường và chàng chống hai khuỷu tay để nhìn xuống.

Mái tóc xõa tràn trên gối và đôi mắt nàng, mờ đi vì nước mắt, khiến nàng trông thật yếu đuối. Lạy Chúa, nàng quá xinh đẹp, thậm chí ngay cả khi đang trừng mắt nhìn chàng. “Ta yêu em, Alessandra”, chàng thì thầm. “Và ta đã nhận mọi thứ em trao cho ta.” Nàng bắt đầu phản đối. Chàng không cho

nàng làm vậy, bàn tay đặt lên miệng nàng như thể để nàng không cất ngang lời mình. “Ta đã không từ chối những gì có ý nghĩa. Em trao cho ta tất cả những thứ mà một người đàn ông luôn muốn có. Em trao cho ta tình yêu của em, lòng tin của em, lòng trung thành của em, trái tim và thân thể em. Không thứ nào trong số đó thuộc về vật chất, em yêu, và nếu em không còn tất cả những phi vụ tài chính hay tài sản thì nó chẳng thành vấn đề đối với ta. Em là tất cả những gì ta muốn. Giờ thì em hiểu chưa?”

Nàng hoàn toàn choáng ngợp với những lời nói ngọt ngào đó. Đôi mắt nhắm lại và nàng biết thật khó khăn để Colin nói ra những cảm giác của mình. Colin yêu nàng. Nàng quá vui sướng hạnh phúc, thế rồi nàng òa khóc.

“Ôi cưng ơi, đừng khóc”, chàng khản khoản. “Ta rất khó chịu khi thấy em khổ sở thế này.”

Nàng cố ngừng khóc đủ lâu để giải thích là mình không thấy khổ sở chút nào. Colin dùng tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt.

“Ta không có bất cứ thứ gì trao cho em khi lấy em”, chàng nói. “Và còn... trong đêm tân hôn thì ta đã biết em yêu ta. Ban đầu thật sự khó khăn để chấp nhận điều đó. Dường như chẳng công bằng với em. Ta lẽ ra phải nhớ nhận xét của em về Hoàng thân nhiếp chính. Điều nhắc nhở đó sẽ giúp cả hai ta khỏi lo lắng.”

“Em nhận xét điều gì?”

“Ta nói với em là ta nghe Hoàng thân nhiếp chính bị em lôi cuốn”, chàng trả lời. “Em có nhớ đã nói gì với ta sau đó không?”

Nàng nhớ rõ. “Em nói là ông ấy bị lôi cuốn vì em là gì, không phải em là ai.”

“Rồi sao?”, chàng thì thầm nặng nề. “Rồi sao, cái gì?”

Nụ cười nở trên môi rạng rỡ như ánh mặt trời. Cuối cùng thì nàng đã hiểu. “Ta nghĩ em khá thông minh đấy”, chàng dài giọng trêu ghẹo.

“Chàng yêu em.”

“Đúng.”

Chàng cúi xuống và hôn nàng. Nàng thở ra trong miệng chàng. Khi chàng

rút lui, trông nàng có vẻ đã hoàn toàn tin chắc.

“Chàng cũng sẽ tiến hành thay đổi suy nghĩ chứ?”

Chàng không hiểu được ý của câu hỏi tối nghĩa đó. Chàng đang bận gỡ nút áo phía trên chiếc váy của công chúa. “Tiến hành thay đổi cái gì?”

“Rằng em yêu chàng vì chàng là ai chứ không phải chàng có gì”, nàng trả lời. “Sức mạnh và lòng can đảm của chàng đã đưa em đến với chàng, Colin. Em cần cả hai.”

Colin rất hài lòng và hôn nàng lần nữa. “Ta cần em”, chàng thừa nhận. Chàng muốn hôn nữa. Nàng lại muốn nói chuyện. “Colin, mọi người đều biết chàng là người nỗ lực để xây dựng hãng tàu.”

“Ta là người nỗ lực để xây dựng hãng tàu.”

Chàng lăn người qua một bên để có thể kéo áo choàng và váy của nàng ra nhanh hơn.

“Chàng không phải là người nghèo túng”, nàng nói, bật dậy trên giường và bắt đầu giật mạnh cái áo choàng ra khỏi vai. Colin đang giúp nàng. “Em đã thấy sổ sách của chàng, nhớ không? Chàng đã tạo ra khoản lợi nhuận đáng kinh ngạc và rót hết vào hoạt động của hãng, cuối cùng kết quả rất ấn tượng. Chàng đang cố gắng xây dựng một đế chế, nhưng nếu chàng chỉ lùi lại và nhìn những điều tốt đẹp ấy thì chàng sẽ nhận ra mình đã đạt được mục tiêu rồi. Sao chứ, bây giờ chàng có gần hai mươi con tàu với những đơn hàng vận chuyển trong suốt năm nay và điều đó chắc chắn phải thuyết phục được chàng rằng hãng tàu không còn phải vất vả vất lộn kinh doanh nữa.” Chàng đang gặp khó khăn trong việc lắng nghe những gì mà nàng nói.

Nàng để rơi áo choàng và giờ chăm chăm kéo váy qua đầu. Cổ họng chàng thít chặt lại. Cuối cùng thì nàng cũng tổng khứ cái rào cản còn lại. Colin lập tức chạm vào nàng. Nàng lắc đầu. “Trước hết, em muốn chàng trả lời, làm ơn đi.”

Chàng có thể gạt đầu nhưng lại không chắc chắn. Một ngọn lửa đang bùng lên và tất cả những gì chàng muốn là vùi mình vào trong nàng. Chàng nóng lòng chạm muốn vào Alessandra, và đúng là chàng đã phá hỏng cái áo sơ mi của mình khi vội vàng cởi bỏ nó.

“Colin, khi nào mới gọi đủ là đủ đây?” Câu nói đó yêu cầu chàng phải tập trung suy nghĩ. Nhưng chàng không có khả năng để suy nghĩ bây giờ.

“Ta không bao giờ có đủ em cả.”

“Em cũng vậy”, nàng thăm thì. “Nhưng đó không phải là điều em hỏi...”

Colin bắt nàng im lặng bằng cách phủ miệng mình lên miệng nàng. Nàng không thể chống lại lâu hơn nữa nên vòng tay quanh cổ chàng và chịu thua niềm đam mê tuyệt vời... Và tình yêu của chàng.

Chàng vừa đòi hỏi vừa dịu dàng cùng lúc. Những cử chỉ đụng chạm thật kỳ diệu và trong khi nàng khổ sở đầu hàng sự sung sướng thì chàng lặp đi lặp lại rằng chàng yêu nàng biết bao nhiêu.

Alesandra cũng sẽ nói yêu chàng nhưng Colin làm nàng mệt lử nên không thể tìm thấy sức lực để nói ra điều đó. Nàng lăn mình nằm ngửa ra, khép mắt lại và lắng nghe nhịp tim mình đang đập rộn rã trong khi không khí làm mát làn da bùng sốt.

Chàng lăn mình sang một bên, chống một tay lên đỡ lấy đầu và toét miệng cười. Trông chàng hoàn toàn hài lòng.

Colin vuốt một đường từ cằm xuống bụng nàng, và rồi bàn tay chàng nhẹ nhàng xoa lên đó.

“Em yêu, em có gì muốn nói với ta không?”

Nàng đang cảm thấy quá mãn nguyện đến nỗi không thể nghĩ về điều gì hơn những gì vừa diễn ra. Colin định hỏi cho đến khi nàng chịu nói về em bé nhưng Flannaghan lại gõ cửa và làm gián đoạn ý định đó.

“Thưa ngài, anh trai ngài đang ở đây. Tôi đã dẫn ngài ấy vào phòng làm việc.”

“Ta đến ngay”, Colin la lên.

Chàng cầu nhàu việc Caine đến chẳng đúng lúc tí nào. Alesandra bật cười. Nàng chẳng thèm mở mắt ra khi nói, “Nó không đúng lúc cách đây mười phút cơ. Em có thể nói anh ấy rất thận trọng”.

Chàng đồng ý đánh giá đó, bắt đầu rời giường, rồi quay lại với vợ. Nàng mở mắt đúng lúc nhìn thấy chàng cúi xuống và đặt một nụ hôn vào rốn nàng. Nàng lướt tay qua vai chàng, tóc trên phía sau cổ chàng cuộn quanh những ngón tay.

Colin đã để tóc dài trở lại. Nhận thức đột ngột đó ngay lập tức đánh mạnh vào tâm trí nàng. Nàng rất muốn khóc nhưng dĩ nhiên không thể, vì Colin đã nói chàng khó chịu khi thấy nàng khóc, và dù sao đi nữa thì nàng nghi ngờ chàng sẽ hiểu. Dù vậy, nàng hiểu rõ, và đó là tất cả vấn đề. Hôn nhân hóa ra không phải là nhà tù đối với chàng.

Chàng lúng túng trước vẻ mặt đó. “Cưng à?”, chàng hỏi.

“Chàng vẫn tự do, Colin.”

Mắt chàng mở to ngạc nhiên, “Em nói lạ lùng quá”.

“Anh chàng đang đợi kia.”

Chàng gật đầu. “Ta muốn em suy nghĩ câu hỏi của ta trong khi ta nói chuyện với Caine. Được chứ, cưng?”

“Câu hỏi gì?”

Colin ra khỏi giường và kéo quần lên. “Ta hỏi em có điều gì khác để nói với ta không”, chàng nhắc.

Chàng luồn chân vào trong đôi giày và đi về phía phòng ngủ của mình để lấy một chiếc áo mới. Chàng đã làm rách cái áo ban nãy trên giường mất rồi.

“Nghĩ về điều đó đi nhé”, chàng bảo. Colin chộp lấy áo khoác, nháy mắt rồi rời khỏi phòng.

Caine đang ngồi duỗi người trong chiếc ghế da cạnh lò sưởi. Colin gật đầu với anh trai và ngồi xuống sau bàn làm việc. Chàng lấy cây bút và giấy.

Caine liếc nhìn em trai và ngoác miệng cười thích thú. “Anh thấy mình đã làm gián đoạn việc của em. Xin lỗi nhé”, anh thêm vào.

Colin lờ đi tiếng cười trong giọng nói của anh trai. Chàng biết trông mình giờ khá bê bối. Chàng không thèm thất cả vạt và thậm chí không thèm chải

đầu.

“Hôn nhân hợp với em đây, Colin.” Colin không giả vờ thờ ơ được. Chàng nhìn anh trai và để anh ấy thấy vẻ mặt thật sự của mình. Những mặt nạ bảo vệ đã rơi vỡ.

“Em là người đàn ông đang yêu.” Caine phá ra cười. “Em mất đủ lâu để nhận ra nó nhỉ.”

“Không lâu hơn thời gian anh nhận ra anh yêu Jade đâu.”

Caine gật đầu đồng ý ngay. Colin quay lại viết vài thứ lên giấy.

“Em đang làm gì vậy?”

Nụ cười toe toét của Colin hơi e dè khi chàng thú nhận mình đang bắt đầu lập danh sách.

“Dường như em bị ảnh hưởng bởi Alesandra”, chàng nói. “Anh đã nói chuyện với Tử tước chưa?”

Nụ cười của Caine nhạt hẳn đi. Anh vừa nói lỏng cà vạt vừa nói. “Harold đang rất bán loạn, chỉ đủ mạch lạc khi nhắc đến lần cuối anh ta gặp vợ mình thì họ cãi nhau và từ đó anh ấy dẫn vật bản thân từng phút một vì những lời lẽ cay độc đã thốt ra. Sự đau khổ của anh ta biểu lộ rõ ràng.”

“Con quý đáng thương”, Colin nói. Chàng lắc đầu rồi hỏi Caine, “Anh ta có nói với anh là họ cãi nhau về chuyện gì không?”

“Anh ta chắc chắn cô ấy đi cùng với người tình”, Caine trả lời. “Cô ấy nhận quà và Harold nhảy dựng lên kết luận cô ấy có quan hệ với người đàn ông khác.”

“Chết tiệt.”

“Anh ta vẫn chưa hiểu ra, Colin. Anh đã nói về những món quà mà vợ chúng ta nhận được nhưng anh ta quá say nên không thể hiểu hết các khía cạnh phát sinh. Anh ta cứ chăm chăm vào nỗi giận dữ rằng Roberta bỏ trốn cùng người tình.”

Colin ngả người ra sau ghế. “Anh ta có thêm được điều gì hữu ích không?”

“Không.”

Hai anh em cùng im lặng, mỗi người chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Colin đẩy ghế ra sau và cúi xuống cởi giày. Chàng tháo giày bên chân trái trước rồi tới chân phải và ngồi thẳng lên khi nhận thấy lớp lót nhô ra từ chiếc giày bên trái.

“Quý tha ma bắt”, chàng làu bàu. Đôi giày thoải mái nhất đã bị mòn đi. Chàng nhặt chiếc giày lên xem liệu có thể sửa nó được hay không.

Miếng đệm dày được chèn vào giày rơi vào lòng bàn tay chàng.

Chàng chưa từng nhìn thấy thứ gì như vậy nên lập tức nhặt chiếc kia lên và kiểm tra nó. Flannaghan chọn đúng lúc đó bước vào phòng làm việc với chai rượu mới để Caine có thể uống nếu muốn. Anh liếc nhìn vật Colin đang giữ trong tay và tức thì quay người để đi ra.

“Trở lại đây, Flannaghan”, Colin ra xuống cởi giày. Chàng tháo giày bên chân trái trước rồi tới chân phải và ngồi thẳng lên khi nhận thấy lớp lót nhô ra từ chiếc giày bên trái.

“Quý tha ma bắt”, chàng làu bàu. Đôi giày thoải mái nhất đã bị mòn đi. Chàng nhặt chiếc giày lên xem liệu có thể sửa nó được hay không.

Miếng đệm dày được chèn vào giày rơi vào lòng bàn tay chàng.

Chàng chưa từng nhìn thấy thứ gì như vậy nên lập tức nhặt chiếc kia lên và kiểm tra nó. Flannaghan chọn đúng lúc đó bước vào phòng làm việc với chai rượu mới để Caine có thể uống nếu muốn. Anh liếc nhìn vật Colin đang giữ trong tay và tức thì quay người để đi ra.

“Trở lại đây, Flannaghan”, Colin ra lệnh.

“Ngài muốn một ly chứ, thưa ngài?” Flannaghan hỏi Caine.

“Ừ”, Caine trả lời. “Nhưng ta muốn uống nước, không phải rượu. Sau khi thấy Harold tới nay, đồ uống có cồn khiến ta buồn nôn.”

“Tôi sẽ đem nước đến ngay.” Flannaghan cố gắng bỏ đi lần nữa. Colin gọi anh quay lại.

“Ngài cũng muốn dùng nước?”, người quản gia hỏi ông chủ của mình.

Colin giờ miếng đệm lên. “Ta muốn hỏi là liệu cậu có biết điều gì về thứ này không.”

Flannaghan phân vân. Anh là người hầu của Colin, dĩ nhiên rồi và chắc chắn trung thành với Colin, nhưng anh cũng hứa với công chúa là không nói gì về người thợ đóng giày. Flannaghan có vẻ đang bị đọa đày khổ sở. Caine phá lên cười. “Nhìn về mặt cậu ta, anh có thể nói rằng cậu ta biết rất nhiều về điều gì đó. Em đang cầm cái gì vậy Colin?”

Chàng quăng miếng đệm da sang Caine. “Em vừa tìm thấy cái này ẩn dưới lớp lót đáy giày. Và đặc biệt là nó chỉ có ở giày bên trái.”

Chàng quay sang người quản gia. “Alessandra đứng sau chuyện này, đúng không?”

Flannaghan hắng giọng. “Chúng đã trở thành đôi giày ngài yêu thích nhất, thưa ngài”, anh vội vàng chỉ ra. “Miếng đệm vừa với gót chân của ngài hơn nhiều. Tôi xin ngài đừng quá tức giận vì chuyện này.”

Colin không hề tức giận nhưng quản gia còn quá trẻ và quá lo lắng nên không nhận thấy hiện thực.

“Công chúa của chúng ta nhận thấy ngài có chút... nhạy cảm với cái chân”, Flannaghan tiếp tục nói, “và vì lý do đó mà công chúa đã sử dụng một mẹo nhỏ. Tôi hy vọng ngài sẽ không khiển trách công chúa”.

Colin mỉm cười. Sự bênh vực của Flannaghan khiến chàng hài lòng. “Cậu có thể mời ‘công chúa của chúng ta’ đến đây không? Gõ cửa khe khẽ thôi, Flannaghan và nếu cô ấy không trả lời ngay thì có lẽ cô ấy đã ngủ rồi.”

Flannaghan vội vã rời phòng làm việc nhưng nhận ra mình vẫn còn cầm cái chai trong tay và nhanh chóng quay lại, đặt nó lên mặt bàn và đi ra.

Caine quăng miếng đệm lại cho Colin. “Cái mẹo này có tác dụng chứ?”

“Có”, Colin trả lời. “Em đã không nhận ra...”

Caine thấy sự mềm yếu trong đôi mắt cậu em và điều đó làm anh hết sức

ngạc nhiên. Đó không phải là Colin có thể để người khác nhìn thấy mình đang cười. Anh đột nhiên cảm thấy gần gũi với em trai hơn và tất cả là vì Colin đã để anh đến gần hơn. Anh nghiêng người tới trước, khuỷu tay chống trên đầu gối.

“Em không nhận ra gì?”

Colin nhìn chằm chằm vào phần gót của miếng đệm khi trả lời. “Răng chân trái của em ngắn hơn chân phải. Đúng là như vậy. Mất bắp cơ...”

Chàng nhún vai miễn cưỡng.

Caine không biết nói gì. Đây là lần đầu tiên Colin thừa nhận tình trạng của mình và Caine không biết phải làm thế nào. Nếu ra về thờ ơ, em trai anh có thể sẽ nghĩ anh không quan tâm. Tuy nhiên, nếu có vẻ quá sốt sắng và hỏi han dồn dập, Colin có thể sẽ đóng sầm chủ đề này lại thêm năm năm nữa.

Đó là sự khó xử kinh khủng. Và cuối cùng anh không nói gì hết. Anh đổi đề tài. “Em nói chuyện với cha về Catherine chưa?”

“Rồi ạ”, Colin trả lời. “Cha hứa sẽ cảnh giác và cũng đã báo động những người hầu. Nếu có thứ gì khác được giao đến, cha sẽ thấy nó đầu tiên.”

“Cha sẽ cảnh báo Catherine chứ?”

“Cha không muốn làm con bé lo lắng”, Colin trả lời. “Em đã kiên quyết với cha. Con bé cần hiểu đây là một vấn đề nghiêm trọng. Catherine có chút phụ phẩm, phải không?”

Caine mỉm cười. “Con bé chưa hoàn toàn trưởng thành, Colin à. Hãy cho nó thời gian.”

“Và bảo vệ nó cho đến khi nó trưởng thành.”

“Đúng.”

Alessandra xuất hiện ở ngưỡng cửa cùng với Flannaghan. Nàng mặc chiếc áo choàng xanh sẫm màu che từ cằm đến đôi giày mềm. Nàng bước vào phòng làm việc, mỉm cười với Caine rồi quay sang chồng. Colin giơ cao miếng đệm để nàng thấy. Nàng lập tức tắt ngay nụ cười và bắt đầu lùi khỏi phòng.

Nàng có vẻ không sợ hãi, chỉ cảnh giác. “Alesandra, em có biết gì về cái này không?”

Nàng không thể biết là chàng đang giận dữ hay chỉ tức tối qua nét mặt ấy. Alesandra tự nhắc bản thân rằng Colin chỉ vừa mới tuyên bố yêu nàng vài phút trước vì thế nàng tiếp tục bước tới. “Có.”

“Có, gì?”

“Có, em biết về miếng đệm. Chào buổi tối, Caine. Thật vui khi được gặp lại anh”, nàng thêm vào vội vã. Nàng đang cố tình trì hoãn. Colin lắc đầu. “Ta đang hỏi em, vợ à”, chàng bảo.

“Giờ thì em hiểu câu hỏi của chàng”, nàng buột miệng nói và bước thêm một bước nữa về phía trước. “Ngay trước khi rời khỏi phòng em, chàng đã hỏi là liệu em có điều gì để nói và giờ em nhận ra chàng đã tìm thấy miếng đệm. Vậy thì được thôi. Em sẽ nói chàng biết. Em đã can thiệp vào. Đúng, em làm vậy đấy. Chàng có vị trí quan trọng nhất trong tim em, Colin. Em xin lỗi vì chàng quá dễ cáu với cái chân của mình và nếu chàng không cáu, em có thể thảo luận ý tưởng của em trước khi gửi Flannaghan đến chỗ thợ đóng giày. Em đã buộc người của chàng phải nhận nhiệm vụ này. Anh ấy cực kỳ trung thành với chàng”, nàng vội thêm vào vì sợ chàng nghĩ Flannaghan ít nhiều đã phản bội mình.

“Không đâu, công chúa”, Flannaghan cãi lại. “Tôi đã khấn nài công chúa để nhận nhiệm vụ này.”

Colin ngó lên trời. “Điều gì làm em nghĩ ra ý tưởng này?”, chàng hỏi. Nàng ngạc nhiên. “Chàng có tật đi khập khiễng... ban đêm, khi mệt, chàng đi khập khiễng một chút. Colin, chàng biết mình thiên về chân phải, đúng không?”

Chàng suýt bật cười, “Ừ, ta biết.”

“Chàng có đồng ý mình là người khá thông minh không?”

Nàng đang sử dụng lời lúc này chàng nói bật lại chàng. Chàng giữ cái cau mày rối rắm vì cô vợ nhiều sự. “Có.”

“Vậy thì sao chàng không suy luận tại sao mình đi khập khiễng?”

Chàng nhún vai. “Một con cá mập đã ngoạm lấy một phần chân của ta. Cứ

gọi ta là kẻ ngớ ngẩn, Alesandra, nhưng ta cho rằng đó là lý do ta đi khắp khiêng.”

Nàng lắc đầu. “Đó là lý do gây ra thương tổn”, nàng giải thích. “Em đã quan sát đáy giày của chàng. Gót trái ít mòn hơn, đôi nào cũng vậy. Sau đó, dĩ nhiên là em biết mình phải làm gì.” Nàng thở dài thườn thượt. “Em ước chàng đừng quá nhạy cảm về vấn đề này.”

Nàng nhìn sang Caine. “Anh ấy nhạy cảm. Anh có tình cờ nhận thấy không?”

Caine gật đầu.

Nàng mỉm cười vì mình đã có được sự tán thành của Caine. “Anh ấy thậm chí cũng không nói về nó.”

“Bây giờ cậu ấy đang nói đây”, Caine bảo nàng.

Nàng xoay người nhìn chồng.

“Chàng đang nói về nó”, nàng hét lên.

Nàng đang xúc động. Colin không biết phải nghĩ sao. “Ừ”, chàng thừa nhận.

“Vậy thì chàng sẽ để em ngủ trên giường chàng mỗi đêm chứ?”

Caine bật cười khùng khục. Alesandra phớt lờ anh. “Em biết tại sao chàng lại quay về phòng mình. Đó là vì chân chàng bị đau và chàng cần đi lại. Em đúng, phải không Colin?”

Colin không trả lời.

“Chàng vui lòng nói gì chứ?”

“Cảm ơn.”

Nàng hết sức bối rối. “Sao chàng cảm ơn em?”

“Vì miếng đệm.”

“Chàng không tức giận?”

“Không.”

Nàng kinh ngạc trước thái độ ôn hòa đó của chồng.

Chàng thấy mình tầm thường trước sự quan tâm sâu sắc của vợ.

Họ nhìn nhau đăm đăm một hồi lâu. “Chàng không tức giận với Flannaghan, đúng không?”

“Không.”

“Sao chàng không tức giận với em?”

“Vì em giữ vị trí quan trọng nhất trong tim ta.”

“Thật là dễ chịu khi nói thế.”

Colin cười lớn. Nàng mỉm cười. Flannaghan chạy vào phòng và đẩy một ly nước đặt vào tay Caine. Anh nhìn nàng dò hỏi. Nàng thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt anh và thì thầm, “Anh ấy không tức giận”.

Caine lôi kéo sự chú ý của nàng trở lại khi tuyên bố mình nên về nhà. Colin vẫn ghim ánh mắt vào vợ khi chúc anh trai ngủ ngon.

“Alesandra, ở lại đây. Flannaghan sẽ tiễn Caine.”

“Theo ý chồng.”

“Ôi Chúa ơi, ta yêu những lúc em khiêm tốn nhún nhường.”

“Tại sao?”

“Nó hiếm hoi một cách kinh khủng.”

Nàng nhún vai, chàng lại cười lớn. “Em có gì khác muốn nói với ta không?”, chàng hỏi.

Vai nàng sụp xuống. Người đàn ông này cực kỳ láu cá. “Ồ, được rồi”, nàng làm bầm. “Em đã nói chuyện với bác sĩ Winters để có được những gợi ý của ông ấy về chân của chàng. Dĩ nhiên là em và ông ấy nói chuyện bí mật.”

Colin nhướn một bên chân mày. “Gợi ý gì?”

“Những cách làm chàng cảm thấy tốt hơn. Em lập một danh sách các ý tưởng của ông ấy. Chàng có muốn em đem đến đây không?”

“Để sau. Vậy thì, bây giờ, em có gì khác muốn nói với ta không?”

Câu hỏi kiểu này bao gồm quá nhiều Vấn đề. Colin quyết định sẽ hỏi nàng câu hỏi này mỗi tuần một lần trong tương lai để chàng có thể tìm hiểu những gì nàng đã làm.

Nàng không định buột miệng thú nhận điều gì khác nữa cho đến khi biết chàng muốn nghe cái gì. “Chàng có thể vui lòng nói cụ thể hơn không?”

Câu hỏi cho chàng biết nàng vẫn còn nhiều bí mật mà chàng không biết. “Không”, chàng trả lời. “Nàng biết ta đang hỏi gì. Nói ta nghe.”

Nàng luồn tay vào tóc và đi đến cạnh bàn. “Dreyson nói cho chàng biết rồi phải không?”

Chàng lắc đầu. “Vậy thì làm sao chàng biết?”

“Ta sẽ giải thích làm sao ta biết sau khi nàng nói cho ta nghe”, chàng hứa.

“Chàng đã biết rồi”, nàng phản bác. “Chàng chỉ muốn làm em thấy có lỗi, đúng không? Thôi, cái đó không được. Em không hủy đơn đặt hàng tàu hơi nước và quá trễ để chàng can thiệp rồi. Hơn nữa, chàng bảo em có thể làm bất cứ điều gì em muốn với tài sản thừa kế của mình. Em đặt làm con tàu cho em. Đúng, em làm vậy đấy. Em luôn muốn có một cái. Tuy nhiên, nếu thỉnh thoảng chàng và Nathan muốn sử dụng tàu thì em sẽ rất hân hạnh chia sẻ nó.”

“Ta đã bảo Dreyson hủy đơn đặt hàng”, chàng nhắc.

“Em đã nói với ông ấy là chú Albert quyết định mua nó.”

“Còn cái quái gì nữa mà em giấu ta?”

“Chàng không biết ư?”

“Alesandra...”

“Chàng đang chọc giận em đấy, Colin. Chàng vẫn không hiểu mình đang làm tổn thương em nhiều đến mức nào. Chàng có thể hình dung em cảm thấy thế nào khi nghe Nathan nói cả chàng và anh ấy sẽ sử dụng tài sản của Sara để xây dựng hãng tàu không? Chàng đã quay lưng lại với tài sản của em.”

Colin kéo nàng ngồi lên đùi mình. Nàng lập tức vòng tay quanh cổ chồng và mỉm cười.

Chàng cau mày nhìn. “Số tiền đó là do Đức vua để dành cho cả Nathan và Sara”, chàng giải thích.

“Cha em để dành tiền của ông cho em và chồng em.”

Nàng để chàng tự suy ngẫm. Nàng cũng biết vậy. “Cha chàng thắc mắc tại sao ông vẫn phải chịu trách nhiệm với quỹ tài chính của em, Colin. Rất là khó xử đó. Chàng nên nhận nhiệm vụ. Em sẽ giúp chàng.”

Chàng mỉm cười dịu dàng. “Nếu ta giúp em quản lý chúng thì sao?”

“Điều đó thật tuyệt vời”, nàng dựa vào người chồng. “Em yêu chàng, Colin.”

“Ta cũng yêu em. Bé yêu, em không có điều gì khác muốn nói với ta sao?” Nàng không trả lời. Colin đưa tay vào túi lấy mảnh giấy danh sách ra. Nàng rúc sát vào chồng.

Chàng mở tờ giấy. “Ta muốn em cởi mở nói chuyện với ta về mọi điều, bắt đầu từ giờ trở đi.”

Alesandra bắt đầu cựa quậy buông Colin ra nhưng chàng siết chặt vòng tay quanh vợ. “Ta đã khiến em không thể nói chuyện về cái chân của ta ư?”

“Vâng.”

“Ta xin lỗi vì điều đó, cưng à. Giờ ở yên đây trong khi ta trả lời các câu hỏi của em, được không?”

“Em không có câu hỏi nào cả.”

“Yên nào, bé yêu”, chàng ra lệnh. Chàng ôm chặt nàng bằng một tay và tay

kia cầm mảnh giấy lên. Chàng lặng lẽ đọc mệnh lệnh đầu tiên trong danh sách và rồi lên tiếng, “Ta đã lắng nghe mỗi quan tâm của em với Victoria rồi, phải không?”.

“Vâng, nhưng tại sao...”

Colin siết chặt nàng. “Kiên nhẫn nào”, chàng đề nghị. Chàng đọc mệnh lệnh thứ hai. “Ta hứa sẽ có thái độ uyển chuyển hơn đối với tài sản của em.” Trong ngoặc đơn Alesandra đã viết từ cứng đầu.

Chàng thở dài. “Và ta sẽ không ương bướng về điều đó.”

Mệnh lệnh thứ ba làm chàng mỉm cười. Nàng đã cho chàng biết không phải đợi năm năm để nhận thấy mình yêu nàng.

Khi đã đồng ý tuân theo mệnh lệnh đó, chàng chuyển xuống mệnh lệnh kế tiếp. Chàng nên cố tỏ ra hạnh phúc với tin mình sắp được làm cha và không nên phiền trách nàng vì đã cản trở kế hoạch của chàng.

Người vợ đang mang thai có thể trở thành nữ tu không? Colin quyết định trả lời câu này trước.

“Alesandra?”

“Vâng?”

Chàng hôn lên đỉnh đầu nàng. “Không”, chàng thì thầm.

Tiếng cười trong giọng Colin làm cho nàng rói lên. Và cả sự phủ nhận của chàng nữa. “Không gì vậy chồng?”

“Người vợ đang mang thai không thể trở thành nữ tu.”

Nàng sẽ nhảy dựng lên trong lòng chàng nếu chàng để nàng làm. Chàng ôm chặt nàng vào người cho đến khi nàng dịu xuống.

Nàng cũng đã nguyện rửa rất nhiều. “Chàng đã biết... trong suốt thời gian... Ôi, Chúa ơi, cái danh sách. Chàng đã tìm thấy nó và đó là lý do tại sao chàng nói chàng yêu em.”

Colin nâng cằm vợ lên và hôn mãnh liệt. “Ta biết mình yêu em trước khi đọc

đanh sách đó”, chàng nói. “Em phải tin ta, Alesandra. Cũng như em tin vào trái tim mình vậy.”

“Nhưng...”

Miệng chàng dập tắt sự phản kháng của nàng. Khi chàng rời ra, trong mắt mắt nàng đầy ắp nước. “Ta sẽ hỏi em lần cuối. Em có gì để nói với ta không?”

Nàng chậm chậm gật đầu. Trông chàng quá sức hài lòng lẫn ngạo mạn. Lạy Chúa, nàng yêu chàng biết bao. Từ cách chàng đang nhìn mình, nàng biết chàng cũng yêu nàng nhiều như vậy.

Ồ, đúng, chàng hạnh phúc vì có em bé. Nàng không phải lo lắng hơn nữa về điều đó. Bàn tay chàng hạ xuống bụng nàng và nhẹ nhàng xoa trên đó. Nàng không nghĩ chàng nhận thức được mình đang làm gì. Dù vậy, hành động đã nói lên tất cả. Chàng đang vuốt ve đứa con chưa ra đời. “Trả lời ta”, chàng ra lệnh trong tiếng thầm thì.

Giờ trông chàng thật mãnh liệt. Colin luôn cố gắng rất nghiêm túc, vì vậy mà chàng có tính kỷ luật cao. Dĩ nhiên nàng yêu nét đặc biệt ấy, nhưng thỉnh thoảng nàng thấy rất thích thú vì đã làm chàng quên đi bản thân.

Nàng yêu việc trêu chọc chàng và tất cả là vì chàng luôn phản ứng với những điều bất ngờ như thế đấy.

Colin không giữ kiên nhẫn lâu hơn được nữa. “Trả lời ta, Alesandra.”

“Vâng, Colin. Em có chuyện để nói. Em vừa quyết định trở thành nữ tu.” Chàng trông như thể muốn bóp cổ nàng. Cái nhìn giận dữ khiến nàng bật cười. Nàng vòng tay ôm lấy chồng và dụi đầu vào dưới cằm. “Chúng ta sắp có em bé”, nàng thì thầm. “Em đã nói đến chưa?”

Chương 14

Suốt hai tuần sau đó Colin xoay tròn trong công việc cùng dòng khách khứa bất tận. Ngài Richards đến thường xuyên đến nỗi có thể có một phòng ngủ riêng cho ông ấy. Caine ghé đến mỗi buổi chiều và Nathan cũng vậy. Alesandra phần lớn không thấy chồng vào ban ngày, nhưng toàn bộ các buổi tối chàng thuộc về nàng. Colin cho nàng biết tất cả những diễn biến mới nhất trong cuộc điều tra của mình ngay sau bữa tối. Dreyson tỏ ra rất đặc lực. Ông ấy tìm ra bản hợp đồng được lập cho nhân mạng của Victoria chỉ bốn tháng trước khi cô ấy mất tích. Người thụ hưởng trên hợp đồng là anh trai của cô, Neil Perry. Hợp đồng được bảo hiểm bởi Morton & Sons.

Thông qua nguồn tin của Dreyson, Colin phát hiện ra Neil sẽ thừa kế khoản hồi môn khá lớn của em gái anh ta, được dành riêng vào ngày sinh của cô ấy bởi một người dì họ hàng xa, nếu cô ấy không quay về Luân Đôn để đòi lại.

Ngài Richards tham gia cùng họ tại bàn ăn tối. Ông lắng nghe Colin giải thích cho Alesandra những gì chàng tìm hiểu được, sau đó đưa ra những nhận định của riêng mình.

“Cho đến khi thi thể được tìm thấy, anh ta không thể nhận tiền bảo hiểm hoặc tài sản thừa kế. Nếu anh ta là kẻ có tội và động lực là tiền bạc thì tại sao anh ta lại giấu thi thể cô ấy đi như thế?”

“Nó thật vô lý”, Colin đồng ý. “Anh ta có một tài khoản riêng rất lớn ở ngân hàng.”

Ngài Richards gật gù. “Có thể anh ta cần nhiều hơn”, ông nói. “Alesandra đã nói với chúng ta, Neil đặc biệt không giống em gái anh ta. Có một vài chứng cứ khác chỉ ra Neil gián tiếp liên quan đến vụ này. Cậu ta từng ngỏ lời với Roberta cách đây sáu năm nhưng cô ấy từ chối và đồng ý lấy Tử tước. Có tin đồn là Neil vẫn tiếp tục theo đuổi cô ấy ngay cả sau khi cô ấy đã kết hôn. Nhiều người tin rằng cô ấy có quan hệ với cậu ta. Và đây, mọi người thấy chưa, đó là mối liên hệ giữa hai người phụ nữ.”

“Ta không thể tưởng tượng người phụ nữ nào lại muốn quan hệ với Neil Perry”, Alesandra thì thầm. “Anh ta chẳng hề... quyến rũ.”

“Công chúa còn nhận món quà nào khác không?”, ông hỏi.

Nàng lắc đầu. “Món quà ta đặt làm để tặng cho Nathan và Sara được giao tới sáng nay. Colin suýt nữa phá hủy nó trong cơn giận dữ trước khi anh ấy nhớ ra ta đã đặt làm con tàu. May mắn thay anh ấy mới chỉ xé cái hộp.”

“Em không đề cập đến việc món quà được làm bằng những sợi vàng ròng”, Colin thốt lên. “Phải có tới năm người đàn ông mới phá hủy nó được.”

Caine cắt ngang câu chuyện khi anh bước vội vào phòng ăn.

“Họ đã tìm thấy thi thể của Victoria!” Colin vươn người và phủ tay lên tay Alesandra. “Ở đâu?”, chàng hỏi.

“Trên một cánh đồng cách đây khoảng một giờ cưỡi ngựa. Người tá điền tình cờ ở ngay trên nơi chôn vùi. Lũ chó sói...” Caine dừng lại giữa câu nói. Nét mặt Alesandra đầy đau khổ. Caine không muốn đẩy nỗi đau của nàng lên cao hơn bằng việc kể tường tận các chi tiết.

“Nhà chức trách tin chắc đó là Victoria?”, nàng hỏi.

Mắt Alesandra mọng nước nhưng nàng cố giữ bình tĩnh. Nàng có thể khóc và cầu nguyện cho linh hồn của cô ấy và nàng sẽ làm cả hai việc đó... sau khi tên sát nhân bị bắt.

“Nữ trang cô ấy đeo... giúp nhận dạng”, Caine giải thích.

Ngài Richards muốn đến xem xét nơi thi thể được phát hiện, ông đẩy ghế ra sau và đứng dậy.

“Đã quá tối để nhìn thấy mọi thứ”, Caine nói. Anh kéo ghế cạnh Alesandra ra và ngồi xuống, “Ông phải đợi đến sáng mai thôi.”

“Ai là chủ cánh đồng đó?” Colin hỏi. “Neil Perry.”

“Trùng hợp làm sao.”

“Nó quá trùng hợp đấy chứ”, Caine đồng ý với nhận xét của Colin. “Chúng ta nhận những gì được đưa đến”, Richards nói. “Và rồi ráp từng mảnh nhỏ để tìm ra sự thật.”

“Khi nào thì người của anh bắt đầu đào xới?” Colin hỏi.

“Ngày mai, lúc bình minh.”

“Đào xới?” Alesandra ngạc nhiên. “Victoria đã được tìm thấy rồi. Sao chúng ta lại...”

“Chúng tôi muốn xem còn tìm được gì khác nữa không”, Richards giải thích.

“Ngài tin Roberta có thể cũng bị chôn ở đó?”

“Tôi tin.”

“Anh cũng tin”, Caine xen ngang.

“Neil không ngu ngốc đến nỗi chôn xác nạn nhân của anh ta ngay trên đất của chính mình”, nàng phản bác.

“Bọn anh tin anh ta có lẽ là kẻ có tội”, Caine nói. “Nhưng bọn anh không nghĩ anh ta là người thông minh.”

Nàng chộp lấy tay Caine để anh tập trung vào mình. “Nhưng thật như thế”, nàng cãi. “Anh ta đã thông minh đến tận lúc này, phải không? Tại sao anh ta lại chôn thi thể người phụ nữ khác trên đất của mình? Thật vô lý. Anh cũng quên điều khác rồi.”

“Điều gì?” Caine hỏi nàng.

“Tất cả các anh cho rằng chỉ có hai người phụ nữ. Có thể có hơn mà.”

“Cô ấy có lý đấy, Caine.” Colin tán thành. “Cung à, thả tay anh trai ta ra.”

Nàng nhận ra mình đang siết chặt lấy tay Caine vì quá căng thẳng và nhanh chóng buông ra. Nàng quay sang Richards. “Ngài có kế hoạch khác chứ?”

“Neil chắc chắn phải chịu trách nhiệm”, ông tuyên bố. “Đó mới chỉ là bắt đầu thôi, công chúa Alesandra. Cũng như người, tôi không hoàn toàn bị thuyết phục anh ta là kẻ như thế. Tôi không thấy lợi lộc trong vụ này.”

Nàng hài lòng với câu trả lời của ông. Nàng cáo lỗi rời khỏi bàn. Caine đứng

dậy và kéo ghế ra sau cho nàng. Nàng quay sang cảm ơn anh và cực kỳ sửng sốt khi anh đặt tay lên vai nàng và cúi xuống. Trước khi nàng có thể hỏi anh định làm gì thì anh đã hôn lên trán nàng.

“Chúc mừng em, Alesandra”, anh nói. “Cả anh và Jade đều rất hạnh phúc với tin vui của em.”

“Tin vui gì thế?” Richards lên tiếng. Nàng để Colin trả lời ông và ngược lên mỉm cười với Caine. “Bọn em cũng rất hạnh phúc”, nàng thăm thì.

Richards đang bắt tay chúc mừng Colin khi nàng bắt đầu đi ra cửa. Một suy nghĩ bất chợt lướt qua đầu Alesandra. Nàng dừng lại và xoay người nhìn Colin. “Chàng vẫn thắc mắc tại sao ba người phụ nữ trong gia đình chúng ta được chọn? Chàng đã ném Neil ra khỏi cửa”, nàng nhắc chàng. “Điều đó đủ làm anh ta nổi giận để tìm kiếm sự trả thù chăng?” Colin không nghĩ vậy. Nàng đi lên lầu, để chàng cùng Caine và Richards nghiên ngẫm các khả năng. Flannaghan đang đợi công chúa trong phòng làm việc. Em gái anh, Megan, đang đợi ở đó cùng anh. “Công chúa đây rồi”, Flannaghan thông báo khi Alesandra bước vào phòng.

“Công chúa Alesandra, đây là Megan”, anh giới thiệu. “Con bé háo hức được phục vụ công chúa.” Flannaghan thúc nhẹ vào hông em gái mình. Cô gái lập tức bước tới trước và khẽ nhún gối chào vụng về. “Tôi rất vui sướng được phục vụ cô, thưa phu nhân.”

“Không phải phu nhân”, Flannaghan chỉnh lại. “Công chúa.”

Megan gật đầu. Trông cô rất giống anh trai. Cô có cùng nước da và nụ cười gần như y hệt Flannaghan. Cô gái nhìn anh trai mình với vẻ ngưỡng mộ thật sự và sự thành tâm ấy sưởi ấm trái tim Alesandra.

“Chúng ta sẽ xoay xử tốt thôi”, nàng đoán.

“Tôi sẽ dạy con bé mọi thứ cần biết”, Flannaghan khẳng định.

Alesandra gật đầu. “Kate đâu rồi? Ta nghĩ là chúng ta đã đồng ý để cô ấy bắt đầu phụ giúp ta với thư từ vào ngày mai?”

“Con bé vẫn còn đang sắp xếp đồ đạc cá nhân”, Flannaghan giải thích. “Công chúa đã nói chuyện với chồng người về việc của em gái tôi chưa?”

“Chưa”, Alesandra trả lời. “Đừng quá lo lắng, Flannaghan. Colin sẽ hài lòng như ta thôi.”

“Tôi để Megan dùng căn phòng cuối cùng dọc hành lang trên lầu. Kate có thể dùng phòng bên cạnh nếu được.”

“Được chứ.”

“Đó là một căn phòng xinh xắn, thừa phu nhân”, Megan buột miệng. “Và lần đầu tiên tôi có mọi thứ cho riêng mình.”

“Công chúa, không phải phu nhân”, anh trai cô sửa lại lần nữa.

Alesandra không dám cười. Nàng không muốn làm giảm vị trí quan trọng của Flannaghan.

“Chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện em vào ngày mai, Megan. Giờ thì ta muốn lên giường nghỉ ngơi. Nếu em cần gì hãy hỏi anh trai em. Anh ấy sẽ chăm sóc em chu đáo. Anh ấy đã quan tâm chăm sóc Colin và ta rất cẩn thận. Ta không biết chúng ta có thể làm gì nếu không có anh ấy.” Flannaghan phấn khởi bởi lời khen. Megan trông có vẻ hoàn toàn bị ấn tượng.

Colin phá ra cười khi nàng nói về việc cần thêm người giúp việc. Tuy nhiên chàng nhanh chóng lắng nghe nàng giải thích rằng người quản gia đã phải làm tất cả các công việc của Megan và Kate. Chàng biết cha mẹ Flannaghan đã qua đời - Sterns đã kể thế khi ông ấy nài nỉ Colin thuê Flannaghan, nhưng ông không đề cập đến hai cô em gái. Không, chàng không biết và thậm chí cảm ơn Alesandra đã nhận các cô gái vào làm. Chàng đã tăng lương cho Flannaghan vào sáng ngày hôm sau. Hoa được giao đến cho Alesandra chiều hôm đó. Dreyson gửi kèm với một tấm thiệp chia buồn với lòng cảm thông sâu sắc với mất mát bi thảm của nàng.

Alesandra đang cắm hoa vào bình sứ trắng trong khi Colin cau có với tấm thiệp. “Chuyện gì thế?”, chàng hỏi.

“Albert đã qua đời.”

Colin bật cười khùng khục. Nàng mỉm cười. “Em nghĩ chàng sẽ hài lòng.”

“Thật nhẫn tâm khi cười như vậy, Colin.”

Caine đứng trên ngưỡng cửa dẫn vào phòng ăn, quắc mắt nhìn cậu em trai. Anh quay sang nhìn Alesandra với sự cảm thông và chợt nhận ra nàng đang mỉm cười.

“Albert không phải là bạn tốt của các em sao?”

“Không còn nữa đâu.” Colin dài giọng giễu cợt.

Caine lắc đầu. Colin lại cười, “Ông ấy chưa bao giờ tồn tại cả”, chàng giải thích. “Alesandra tạo ra ông ấy để Dreyson nhận lệnh mua bán cổ phiếu.”

“Nhưng ông ấy đã cho anh những lời khuyên đúng đắn. Quý tha ma bắt, anh sẽ nhớ ông ấy. Anh...”

“Alesandra cho anh những lời khuyên đúng đắn của cô ấy. Trong tương lai hãy đến hỏi ý kiến cô ấy nhé.” Colin đề nghị.

Caine cực kỳ sững sốt. Alesandra trao cho chồng một cái nhìn với ý là em - đã - bảo - chàng - vậy - mà trước khi hướng về Caine.

“Dreyson sẵn sàng nói chuyện với em về việc đầu tư vì ông ấy tin em chuyên thông tin cho Albert. Từ giờ trở đi, ông ấy sẽ nói chuyện với Colin bất cứ khi nào có cơ hội. Dreyson ắt hẳn sẽ thất vọng lắm nếu biết Albert không tồn tại và đó là lý do em xin anh đừng nói gì cho ông ấy hết.”

“Tại sao em lo ngại người môi giới biết?” Caine hỏi lại, vẫn không chắc liệu mình có nên tin nàng hay không.

“Vì đàn ông chỉ thích nói chuyện với đàn ông thôi”, nàng nhả nại giải thích.

“Sao anh đến đây?” Colin lên tiếng hỏi, bất chợt thay đổi câu chuyện. “Anh có thêm tin tức gì sao?”

“Ừ”, Caine trả lời, trở lại với lý do kéo anh đến nhà Colin. “Họ tìm thấy thi thể của phu nhân Roberta cách chỗ chôn Victoria khoảng bốn mươi sáu mét.”

“Lạy Chúa”, Alesandra thì thào.

Colin vòng tay quanh vai nàng, siết nhẹ. “Còn thi thể nào khác nữa không Caine?”

Caine lắc đầu. “Chưa tìm thấy thêm cho đến lúc này nhưng họ vẫn đang tìm kiếm. Neil bị kết tội trong vụ sát hại thứ hai. Anh ta gửi một yêu cầu thông qua luật sư biện hộ để nói chuyện với Alesandra.”

“Không thể được.”

“Colin, em nghĩ là mình nên nói chuyện với anh ta.”

“Không.”

“Chàng vui lòng chấp nhận đi mà”, nàng khẩn khoản. “Không phải chàng muốn chắc chắn anh ta là kẻ sát nhân sao?”

Colin thở dài. “Vậy thì ta sẽ đi và nói chuyện với anh ta.”

“Neil không thích gặp chàng”, nàng nhắc ông chồng bướng bỉnh của mình.

“Ta mặc kệ hắn có thích ta hay không”, Colin trả lời.

Nàng quay sang Caine giải thích. “Colin đã ném anh ta ra ngoài. Em không hình dung được anh ta muốn nói chuyện với chồng em lúc này.”

“Em sẽ ngạc nhiên cách mà người ta thay đổi khi phải ở trong nhà tù Newgate”, Caine nói. “Anh biết anh ta sẽ nói chuyện với bất kỳ ai mà anh ta nghĩ có thể giúp.”

“Em sẽ không đi đâu hết, Alesandra”, Colin bảo. “Tuy vậy”, chàng vội nói thêm khi nàng cố cãi lại, “nếu em viết ra những câu hỏi thì ta sẽ hỏi Neil bất cứ điều gì em muốn biết.”

“Em đã lập một danh sách rồi”, nàng nhỏ nhẹ thông báo.

“Vậy thì đi lấy nó cho ta nào.”

“Colin, anh sẽ đi với em”, Caine tuyên bố.

Alesandra biết sẽ vô ích nếu tiếp tục tranh cãi với chồng. Từ ánh mắt của Colin, nàng biết chàng sẽ không thay đổi ý kiến. Nàng lên lầu lấy cái danh sách, viết thêm vào một vài câu hỏi nữa và nhanh chóng quay xuống. “Chúng ta sẽ đi xe của anh”, Caine nói với em trai.

Colin gật đầu. Chàng lấy cái danh sách, nhét vào túi áo và hôn tạm biệt vợ. “Ở trong nhà”, chàng ra lệnh. “Ta sẽ không đi lâu đâu.”

“Cô ấy không ở nhà đâu Colin”, Caine cắt ngang. “Anh quên mất. Nathan đang đến đây để đưa cô ấy đi trong khoảng một giờ.”

“Tại sao?”

“Jade muốn vợ em gặp Sara. Mẹ và Catherine cũng đang ở nhà anh.”

“Nathan sẽ đi cùng Alesandra chứ?” Colin hỏi.

“Ừ.”

Alesandra xoay người và bước lên các bậc thang. Nàng nhanh chóng thay đồ. Nàng muốn mình trông tuyệt nhất khi gặp Sara.

“Em có nên đem theo món quà của chúng ta luôn không?”, nàng gọi với Colin.

Colin đang đứng ở ngưỡng cửa. Chàng bảo đó là một ý kiến hay nhưng nàng có thể thấy cái nhún vai trong câu trả lời nghĩa là chàng chẳng mấy để tâm.

Megan giúp nàng thay đồ. Em gái Flannaghan căng thẳng và cũng vụng về nhưng sự nhiệt tình làm hài lòng nữ chủ nhân của cô ấy là rõ ràng nhất.

Nathan đến ngay sau đó. Alesandra mang theo món quà đã được Flannaghan gói lại xuống dưới lầu. Nàng trao cái hộp cho Nathan để anh cầm giúp nhưng không giải thích nó là cái gì.

Cộng sự của Colin có vẻ bận tâm điều gì đó và chỉ nói vài lời trên suốt quãng đường đến nhà Caine.

Cuối cùng nàng phải mở miệng hỏi anh ấy có chuyện gì không ổn.

“Anh đang xem lại sổ sách”, anh giải thích, “và cố tìm hiểu các bút toán cùng các khoản mục đến từ đâu. Colin là người quản lý các con số đó. Giờ anh đang quản lý chúng nhưng khó quá.”

“Em đã nhập vào một số hóa đơn khi Colin bị bệnh”, nàng nói. “Có lẽ em đã

nhập sai ở đâu đó. Anh nghĩ số dư bị sai ư?”

Nathan lắc đầu. “Colin nói với anh là em cũng giỏi làm việc với những con số như cậu ấy”, anh mỉm cười và duỗi thẳng chân ra. Nàng kéo váy sát vào người để anh có thêm chỗ.

“Anh không thể tìm ra những hóa đơn cho một vài món tiền được gửi vào.”

Rốt cuộc nàng đã hiểu chuyện gì khiến anh bận tâm. Khoản tiền Colin chuyển vào tài khoản của hãng tàu được thanh toán cho những phi vụ chàng thực hiện cho Cơ quan An ninh.

“Không có biên nhận cho bốn khoản mục”, nàng buột miệng.

“Đúng, chính xác là bốn”, Nathan gật đầu đồng ý. “Em có biết Colin lấy tiền ở đâu ra không? Nó thật là vô lý. Thu nhập từ những con tàu được ghi chép đầy đủ và anh biết cậu ấy không có thu nhập riêng.”

“Anh hỏi anh ấy chưa?”

Nathan lắc đầu. “Anh chỉ vừa khám phá ra sáng nay.”

“Có phải anh và Colin... chia sẻ mọi chuyện với nhau? Ý em là hai người có giữ bí mật riêng không?”

“Bọn anh là cộng sự, Alesandra. Nếu bọn anh không thể tin tưởng lẫn nhau, thì bọn anh biết tin ai đây?”

Anh chòng chọc nhìn nàng. “Em biết các khoản tiền đó đến từ đâu, phải không?”

Nàng chậm chậm gật đầu. “Có lẽ Colin nên nói với anh, không phải em”, nàng nói.

“Số tiền đó là của em?”

“Không phải.”

“Vậy thì của ai?”

Anh sẽ không buông tha chuyện này cho đến khi có câu trả lời. Bởi vì

Nathan không chỉ là cộng sự của Colin mà còn là người bạn thân thiết nhất, Alesandra quyết định sẽ nói cho anh ấy biết.

“Anh phải hứa với em là sẽ không nói gì với Caine hay bất cứ ai trong gia đình Colin”, nàng bắt đầu.

Nathan gật đầu. Dĩ nhiên sự tò mò của anh đã bị đánh thức. “Anh hứa.”

“Colin đã làm một vài việc để tăng thêm thu nhập.”

Nathan ngả người tới trước thì thào. “Cậu ấy làm việc cho ai?”

“Ngài Richards.”

Tiếng gầm của anh suýt nữa đánh văng món quà đi. Nathan đã tỏ ra quan tâm một cách điềm đạm và do đó phản ứng dữ dội của anh khiến nàng sửng sốt. Rõ ràng nàng đã nhảy dựng lên. Nàng cũng ngần ngại khi anh lầm bầm những từ ngữ đen tối.

Nathan lấy lại tự chủ và xin lỗi vì đã nói ra những từ ngữ không hay ho. Ánh mắt anh vẫn lạnh lẽo.

“Em tin tốt nhất là để Colin giải thích”, nàng lấp bắp. “Anh ấy không làm việc cho Richards nữa rồi, Nathan.”

“Em chắc chứ?”

Nàng gật đầu. “Em rất chắc chắn.”

Nathan bật thở dài và tựa lưng ra sau. “Cảm ơn em nói cho anh biết.”

“Colin sẽ nói cho anh biết mà, đúng không?”

Sự lo lắng trong giọng nàng rất rõ. Nathan nghĩ nàng có điều thứ hai muốn nói anh nghe. Anh mỉm cười. “Có, cậu ấy sẽ nói với anh. Thực ra thì tối nay anh sẽ hỏi cậu ấy mấy cái hóa đơn bị thất lạc này.”

Anh cố tình chuyển đề tài để nàng không băn khoăn lo lắng nữa. Họ đến nhà của Caine vài phút sau đó. Alesandra gặp Sterns, chú của Flannaghan, khi ông ra mở cửa cho họ. Ông là một quý ông lớn tuổi có khuôn mặt vô cùng nghiêm khắc, cứng nhắc trong cách cư xử nhưng mắt ông sáng lấp lánh vui

mừng khi chào nàng. Flannaghan có vẻ như đã ca ngợi nàng hết lời và Sterns nói rằng ông vừa được biết hai cô cháu gái Megan và Kate đã được nhận vào làm trong nhà nàng.

Cửa phòng khách đã được mở rộng. Con gái của Caine phát hiện ra sự có mặt của nàng đầu tiên và chạy đến ngưỡng cửa. Cô bé bốn tuổi nghịch ngợm bắt lấy tay Sterns vì vậy không té bỏ nhào khi nhún gối chào nàng. Hành động quý phái của cô bé rất ngăn ngại. Lần thứ hai cô bé hoàn thành thủ tục rắc rối, bé thả tay Sterns ra và ném mình vào chân ông bác Nathan. Bé hét lên thích thú khi anh bế bổng và tung bé lên cao như người ta tung nón vào không trung. “Cảm tạ Chúa vì cái trần nhà cao”, Sterns nhận xét.

Nathan nghe thấy và bật cười. Anh giữ cô cháu gái trong tay và theo Alesandra vào phòng khách.

Jade và Catherine ngồi cạnh nhau trên trường kỷ. Nữ Công tước ngồi ở ghế đối diện. Cả ba người vội đứng lên và vây quanh Alesandra.

“Chúng ta vừa nghe tin tuyệt vời”, nữ Công tước tuyên bố.

Alesandra bật cười.

“Ta nghe tin từ Catherine”, bà nói tiếp.

“Em nghe tin từ chị Jade”, Catherine cắt ngang.

“Chị không bao giờ...” Jade bắt đầu phản đối.

“Em nghe mẹ nói với chị suy đoán của mẹ”, Catherine cũng chịu thừa nhận.

“Sara đâu rồi?” Nathan lên tiếng hỏi.

“Chị ấy đang cho Joanna ăn”, Jade trả lời. “Chị ấy xuống ngay thôi.” Nathan lập tức đi đến chỗ vợ. Anh cố đặt Olivia xuống nhưng cô bé bám chặt lấy vai anh và quyết tâm đòi đi cùng.

Alesandra đặt hộp quà lên bàn và ngồi cạnh mẹ chồng. Bà đang dùng khăn tay chấm nhẹ lên mắt.

“Mẹ mừng quýnh lên. Một đứa cháu nội khác. Thật là một phúc lành.” Alesandra rạng rỡ vì niềm vui. Câu chuyện tập trung vào những đứa trẻ

trong vài phút. Catherine nhanh chóng chán nản. Alesandra nhận thấy ngay và quyết định thay đổi đề tài.

“Em có giận chị vì chị đã nói cho Colin biết chuyện em được tặng hoa không?”

“Lúc đầu em có giận, nhưng sau khi cha giải thích mọi chuyện thì em cảm thấy lo sợ. Nhưng giờ Neil Perry đã bị bắt giữ, em không lo lắng nữa và cha sẽ cho em tham dự các buổi gặp gỡ trở lại. Chị có nhận thấy mùa lễ hội sắp kết thúc không? Em sẽ chết vì chán khi phải quay về điền trang.”

“Con sẽ không như thế đâu”, mẹ cô phản bác.

“Con sẽ cưới ngựa trong công viên với Morgan Atkins hôm nay.”

“Catherine, mẹ nghĩ chúng ta đã quyết định con sẽ từ chối lời mời và dành thời gian cả buổi chiều với gia đình”, mẹ cô nhắc nhở.

“Đó chỉ là một cuộc cưới ngựa dạo chơi ngắn và mọi người sẽ chú ý nếu con không đến. Hơn nữa, con có thể gặp gia đình bất cứ lúc nào mà.”

“Morgan có đến đây để đưa em đi không?” Jade hỏi.

Catherine gật đầu. “Anh ấy rất hiểu biết. Cha cũng thích anh ấy.” Alesandra không thoải mái việc Catherine sẽ đi bất cứ đâu. Ô, nàng biết Morgan là một người bạn của Colin và chắc chắn anh ấy sẽ trông chừng Catherine nhưng nàng vẫn muốn cô em chồng ở nhà. Alesandra không tin Neil là kẻ có tội. Dù vậy nàng không muốn cảnh báo người thân của mình, nàng ước Colin ở đây. Chàng sẽ biết phải làm gì. Chàng sẽ không để em gái rời khỏi nhà. Alesandra đi đến kết luận đó ngay vì Colin hết sức thận trọng, nàng nghĩ.

“Catherine, chị tin là em phải ở đây với chúng ta”, Alesandra buột miệng.

“Tại sao?”

Thực ra là tại sao? Đầu óc Alesandra vội tìm lý do. Nàng hướng về phía Jade, lặng lẽ khẩn nài sự giúp đỡ của cô ấy.

Vợ Caine rất sắc sảo. Cô nhận thấy ngay nỗi lo lắng trong mắt Alesandra và lập tức tán thành ý kiến của nàng. “Đúng vậy, em nên ở nhà với chúng ta”, cô nói với Catherine. “Sterns sẽ rất vui lòng giúp em gửi tin nhắn đến

Morgan giải thích rằng có chuyện riêng gia đình và em không thể đến đúng hẹn.”

“Nhưng em muốn giữ đúng hẹn”, Catherine cãi lại. “Mẹ ơi, điều này không công bằng. Michelle Marie sẽ đi dạo với Bá tước Hampton. Các chị gái của cô ấy không bảo cô ấy phải làm gì cả.”

“Chúng ta không bảo em phải làm gì”, Alesandra lên tiếng. “Chúng ta chỉ không muốn em đi thôi.”

“Tại sao chứ?”

Giọng Catherine vút lên cao chói lói trong thất vọng. May mắn thay, Alesandra chưa phải trả lời ngay vì Nathan và vợ anh bước vào phòng, lôi kéo sự chú ý của mọi người.

Theo nghĩa đen một cách rõ ràng thì Alesandra nhảy lên, nàng nhanh chóng băng qua phòng để đến chỗ Sara.

Vợ của Nathan quả là một người phụ nữ rất đẹp. Cô có mái tóc nâu sẫm màu, một làn da hoàn hảo và đôi mắt mang màu của bầu trời xanh trong vắt. Nụ cười của cô cũng như bỏ bùa mê mọi người. Nó rất ấm áp.

Nathan giới thiệu nàng với vợ. Alesandra không chắc nàng nên chính thức nhún gối chào hay nắm tay Sara. Tình thế khó xử không kéo dài lâu. Người phụ nữ xinh đẹp công khai tình cảm của mình. Cô lập tức bước tới trước và ôm chầm lấy Alesandra.

Không hề cảm thấy lúng túng ngượng nghịu quanh Sara. Cô coi Alesandra như thể nàng là người bạn thất lạc từ lâu của mình.

“Joanna đâu rồi?” Alesandra hỏi. “Olivia đang mang con bé xuống”, Sara trả lời.

“Với sự trợ giúp của Sterns”, Nathan chen ngang. Rồi anh quay sang vợ mình. “Em yêu, anh sẽ quay lên lầu để hoàn thành nốt mớ sổ sách.”

Jade gọi Sara và vỗ nhẹ phần nệm cạnh cô ấy. Alesandra không đi theo. Nàng đuổi theo Nathan và bắt kịp anh ở lưng chừng cầu thang.

“Em có thể nói chuyện riêng với anh một chút không?”

“Chắc chắn rồi”, Nathan trả lời. “Trong phòng làm việc nhé?”

Nàng gật đầu. Nàng theo anh vào phòng. Nathan kéo ghế nhưng nàng từ chối lời mời. Căn phòng là một sự lộn xộn bừa bãi những bản đồ và sổ sách. Rõ ràng là Nathan đã biến phòng làm việc của Caine thành văn phòng thứ hai của hãng tàu. Nàng buột miệng đề cập đến suy nghĩ ấy khi anh đi ngang qua phòng.

“Thư viện của Caine ở dưới lầu cơ”, Nathan giải thích. “Anh ấy không cho anh vào trong. Anh ấy cũng không đặt chân vào căn phòng này.” Anh cười toe thè vào. “Em rể của anh là người thích ra lệnh. Anh ấy không thể chịu được sự bừa bộn. Ngồi đi Alessandra và nói anh nghe em đang bận tâm điều gì.”

Nàng lại từ chối lời mời ngồi. “Chỉ mất một phút thôi. Catherine muốn đi dạo với Morgan Atkins. Anh ấy sẽ đến đây đón cô bé. Em không nghĩ đó là ý hay nếu để cô bé ra ngoài, Nathan, nhưng em không thể đưa ra lý lẽ thích hợp được. Cô bé rất kiên quyết.”

“Sao em không muốn cô bé ra ngoài?”

Nàng có thể sẽ sa vào sự giải thích dài dòng và chắc chắn là rối tung lên mà không có ích nên nàng quyết định không làm mất thời gian của Nathan. “Em chỉ không thấy thoải mái về điều đó”, nàng nói. “Và em biết Colin cũng sẽ không cho cô bé ra ngoài. Chúng em không tin là Neil Perry có tội và cho đến khi tin chắc thì chúng em không muốn Catherine đi đâu hết. Colin không có ở đây để phản đối và mẹ thì không thể chi phối cô bé. Anh sẽ vui lòng xử lý việc này chứ? Em không tin Catherine dám cãi lại anh.”

Nathan bắt đầu bước ra cửa. “Vậy là Colin không tin tưởng Atkins?”

“Ôi, không, em không có ý đó”, nàng kêu lên. “Morgan là bạn của bạn Colin.” Nàng hạ thấp giọng khi nói tiếp. “Anh ấy đảm nhiệm vị trí của Colin trong cơ quan dưới quyền chỉ huy của ngài Richards.”

“Nhưng em tin Colin không muốn cô bé đi ra ngoài. Được thôi. Anh sẽ xử lý chuyện này.”

“Anh sẽ đưa ra lý do gì cho cô bé?” Alessandra vừa hỏi vừa theo sau người khổng lồ.

“Không gì cả.” Nathan nói ngay. Rồi anh mỉm cười, một nụ cười tinh quái chắc nịch. “Anh không cần lý do. Anh chỉ đơn giản bảo cô bé ở nhà.”

“Và nếu cô bé cãi lại?”

Nathan phá ra cười. “Đó không phải là những gì anh sắp nói với cô bé. Tin anh đi, Alesandra. Cô bé sẽ không cãi lại anh đâu. Chỉ có hai người phụ nữ trên thế giới này anh không thể đe dọa. Em gái anh và vợ anh. Đừng lo lắng nhé, anh sẽ xử lý.”

“Thật ra thì, Nathan à, có tới ba người lận. Anh không thể đe dọa Jade, Sara, hay là em.”

Nàng mỉm cười trước vẻ kinh ngạc trong mắt anh nhưng không dám cười lớn.

Nữ Công tước đang đợi trong phòng nghỉ để chào tạm biệt Alesandra và Nathan. Bà có một buổi tiệc tối quan trọng phải chuẩn bị. Bà hôn lên má Alesandra rồi ra hiệu Nathan cúi xuống thấp để bà cũng có thể hôn anh.

Alesandra cho rằng Catherine vẫn ở trong phòng khách. Nàng đi vào trước Nathan để có thể vờ như nàng không can thiệp vào. Catherine hơi giận nàng vì đã phá vỡ lời hứa với cô bé và Alesandra không muốn thêm tội nào khác vào danh sách nữa.

Sara đang ngồi trên trường kỷ. Olivia bé nhỏ ngồi cạnh cô ấy và đang giữ em bé trong lòng.

“Cô hy vọng Joanna sẽ trở nên xinh xắn như cháu vậy”, Sara nói với Olivia.

“Có lẽ là không đâu”, Olivia đáp lại. “Em bé không có đủ tóc để xinh xắn như cháu.”

Jade trợn mắt ngó lên trần nhà. Sara mỉm cười. “Em bé còn quá nhỏ”, cô nói tiếp. “Em sẽ lớn nhanh thôi.”

“Catherine đâu rồi?” Alesandra hỏi ngay khi vào phòng. “Nathan muốn nói chuyện với cô bé.”

“Cô bé đã đi cách đây vài phút”, Jade trả lời.

Alessandra ngay lập tức kết luận Catherine đã ra về cùng với mẹ của cô ấy. Nàng ngồi xuống cạnh Olivia để nhìn em bé.

“Chắc cô bé rất giận dữ vì chúng ta cản trở kế hoạch của cô bé nhỉ? Có lẽ giờ cô bé đang giận dữ với mẹ. Ôi, Sara, Joanna thật xinh đẹp. Con bé còn nhỏ quá.”

“Em bé sẽ lớn hơn”, Olivia tuyên bố. “Mọi em bé đều vậy hết. Mama nói thế.”

“Alessandra, Catherine không về nhà với mẹ. Cô bé đã đi với Morgan. Bọn chị đã cố làm cô bé đổi ý nhưng không hiệu quả và cuối cùng mẹ cũng bứt gay găt. Cô bé có thể òa khóc ngay và chị tin mẹ không muốn thấy cảnh đó chút nào.”

Em bé bắt đầu cựa quậy khó chịu. Sara đưa tay ẵm lấy bé và đứng lên. “Đã đến giờ ngủ của bé rồi. Chị sẽ quay xuống ngay. Sterns sẽ bắt cóc bé từ tay chị ngay khi có cơ hội. Người đàn ông đó rất yêu quý trẻ con, đúng không Jade?”

“Ông ấy cũng là điều tuyệt diệu với một đứa trẻ bốn tuổi”, Jade nói. Cô quay sang con gái mình. “Đến giờ ngủ của con rồi, Olivia.”

Con gái cô không muốn đi. Jade nghiêm giọng. Cô nắm lấy tay Olivia và kéo bé theo.

“Con không phải là em bé, mẹ à.”

“Mẹ biết con không phải em bé, Olivia”, Jade dứt khoát. “Và đó là lý do tại sao con chỉ ngủ ngày một lần. Joanna thì ngủ hai lần.”

Alessandra ngồi xuống ghế và nhìn Jade kéo bé Olivia ra khỏi phòng. Nathan đứng trên ngưỡng cửa.

“Em có muốn anh đuổi theo Catherine không?”, anh hỏi.

Nàng lắc đầu. “Em chỉ là người hay lo lắng, Nathan. Em chắc sẽ ổn cả thôi”

Cửa trước mở ra ngay lúc đó và cả Caine lẫn Colin bước vào. Caine đứng

trong phòng đón khách nói chuyện với Nathan nhưng Colin bước ngay vào phòng khách đến chỗ vợ. Chàng ngồi xuống cạnh nàng, kéo mạnh nàng tựa vào mình và hôn nàng.

“Sao rồi?”, nàng lên tiếng khi chàng bắt đầu rúc vào cổ nàng mà không nói ngay cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra.

“Anh ta có lẽ có tội”, Colin tuyên bố. Caine và Nathan bước vào gia nhập với họ. Alesandra thúc vào hông Colin để chàng thôi nhấm nháp dái tai mình. Chồng nàng thờ dài trước khi thẳng người dịch khỏi người vợ. Chàng mỉm cười khi thấy sắc đỏ ửng lên trên khuôn mặt nàng.

“Anh ta có động cơ và cơ hội”, rồi Colin lên tiếng.

Caine nghe thấy nhận xét của em trai mình. “Anh nghĩ chúng ta đang cố làm cho điều này làm phức tạp hơn thực tế. Anh sẽ thừa nhận nó là... sự trùng hợp.”

Colin gật đầu. Chàng rút cái danh sách của mình ra. “Được rồi, vợ yêu. Đây là các câu trả lời cho em. Thứ nhất, Neil đã từ chối đi với em gái anh ta đến gặp người đàn ông tự xưng là người ngưỡng mộ cô ấy. Thứ hai, anh ta thề anh không biết tí gì về hợp đồng bảo hiểm. Và thứ ba, anh ta kiên quyết phủ nhận có quan hệ với phu nhân Roberta.”

“Em đã mong các câu trả lời đó”, Alesandra có vẻ trầm ngâm.

“Anh ta chẳng giống anh trai của Victoria lắm”, Caine ngắt ngang. Anh ngồi xuống và ngáp lớn.

“Còn những câu hỏi khác của em cho Neil thì sao?”

“Câu hỏi nào?” Colin hỏi ngược lại. “Em muốn tên của những người theo đuổi Victoria mà đã bị từ chối. Anh ta có đề cập đến ba người khi đến thăm em và em nghĩ những lời từ chối đó có thể rất quan trọng. Thành thật đi Colin, có phải chàng quên hỏi anh ta không?”

“Không, ta không quên. Xem nào, có Burke này - nhưng giờ anh ta đã kết hôn nên không tính đến - và Mazelton...”

“Anh ta sắp kết hôn.” Caine ngắt lời. “Và?” Alesandra nôn nóng hỏi khi Colin không tiếp tục. “Ai là người thứ ba?”

“Morgan Atkins”, Caine trả lời thay.

Colin gật đầu xác nhận. Alesandra liếc nhanh qua Nathan. Anh đang nhắm mắt.

“Colin, Morgan không phải là bạn cậu à?”

“Chết tiệt, không”, Colin nói. “Bây giờ cậu ta có lẽ đang muốn bóp cổ tớ. Cậu ta đổ lỗi cho tớ về một nhiệm vụ mà cậu ta làm hỏng.”

Nathan ngả người ra trước. “Cậu ta có quy trách nhiệm cho cậu đủ để theo đuổi vợ cậu không?”

Nét mặt Colin thay đổi. Chàng định lắc đầu nhưng rồi ngừng lại. “Đó là một khả năng”, chàng thừa nhận. “Khá mong manh, nhưng... cậu đang nghĩ gì thế, Nathan?”

Cộng sự của chàng hướng sang nhìn Alesandra.

Họ thốt ra một cái tên cùng lúc. “Catherine.”

Chương 15

“Chúng ta không hoảng sợ.”

“Có, chúng ta sợ”, Alesandra trả lời. Nàng mỉm cười với chồng trong khi phủ nhận lời chàng, sau đó lại chú tâm vào công việc của mình.

Cả nàng và chồng đều đang ở trên giường. Colin nằm duỗi thẳng người, đầu ở trên gối. Alesandra ngồi quỳ ở cuối giường. Nàng vắt nước ra khỏi mảnh vải bông dài và áp nó vào chân chồng. Hơi nóng của nước làm những ngón tay nàng đỏ ửng, nhưng chút khó chịu đó chắc chắn đã được đền đáp bởi hơi thở lớn bật ra tiếng hài lòng của Colin.

Colin lau bầu khi nàng đưa chàng danh sách các ý kiến mà bác sĩ Winters gợi ý để làm giảm đau cho chân chàng. Chàng không dùng thuốc giảm đau lẫn rượu và giải thích cho nàng hiểu tại sao. Chàng không muốn bị phụ thuộc vào chúng và vì vậy sẽ không dùng bất kể phương cách nào cho dù cái chân đau đến thế nào.

Lớp vải nóng giúp cơ co thắt rút khỏi bắp chân, và chừng nào mà nàng làm cho chàng bận bịu suy nghĩ về những thứ khác, chàng sẽ quên đi sự nhạy cảm hoặc ngại ngùng về những vết sẹo.

Chàng chắc chắn không ngại ngùng về phần còn lại của cơ thể mình. Chàng cũng là người khá phô trương. Alesandra mặc chiếc áo ngủ màu hồng đứng đắn với cổ áo cao màu trắng và áo choàng đồng bộ. Colin chẳng mặc gì. Bàn tay chàng xếp sau đầu, khi chàng bật ra tiếng thở dài khoan khoái khác, nàng quyết định là chồng mình hoàn toàn thoải mái... Và toại nguyện.

“Ta sẽ thừa nhận là Caine đã cuống cuống lên đôi chút, nhưng chỉ vì khả năng Morgan có thể ít nhiều có liên quan khá mong manh.”

“Cuống cuống đôi chút? Chắc chắn là chàng đang đùa, Colin. Người đàn ông túm lấy vợ mình và ném cô ấy vào trong xe ngựa đang mở cửa, rồi sau đó chạy như điên ra công viên theo sau Catherine ư.”

Colin cười khùng khục với hình ảnh đó. “Được rồi, anh ấy hoảng sợ. Tuy

nhiên, ta thì không.”

Nàng khịt mũi thiếu trang nhã. “Vậy là do em không thấy chàng nhảy lên một bên xe của họ để không bị bỏ lại đằng sau?”

“Cần tắc vô ưu, Alesandra.”

“Và tất cả là con số không”, nàng nói. “Catherine sẽ chết vì xấu hổ nếu anh Caine và chàng đuổi kịp cô bé. Nhờ trời, Morgan đã đưa Catherine về nhà trước khi các ông anh trai tìm thấy. Tất cả các việc này là lỗi của em.”

“Lỗi gì của em?”

“Em làm cho mọi người loạn cả lên”, nàng thú nhận. “Em không nên khiến người thân của chàng quá lo lắng.”

“Họ cũng là người thân của em, Alesandra”, chàng nhắc nhở.

Nàng gật đầu. “Chàng nghĩ tại sao Victoria từ chối Morgan?”

Việc chuyển đề tài đột ngột không quật ngã được Colin. Chàng đang làm quen với cách suy nghĩ của vợ mình. Nàng là một phụ nữ cực kỳ logic và cũng thông minh đáng sợ, vì các lý do đó mà chàng không còn xem thường những mối quan tâm của nàng nữa. Nếu nàng không hoàn toàn tin Neil có tội thì chàng cũng sẽ không hoàn toàn tin.

“Morgan nợ nần ngập cổ và rất có thể sẽ mất hết tài sản.”

“Làm sao chàng biết được?”

“Richards nói với ta”, chàng trả lời. “Có lẽ Victoria nghĩ cô ấy có thể có người tốt hơn.”

“Vâng”, Alesandra đồng ý. “Em cho là điều đó là có thể.”

“Vợ yêu, đi ngủ thôi.”

Nàng xuống giường và đặt chậu nước lên cái bàn gần cửa sổ. Rồi nàng lấy những mảnh vải ẩm ra khỏi chân chông, gấp lại và đặt chúng bên cạnh chậu nước.

“Colin, có phải chàng cảm thấy có lỗi vì đã không lắng nghe khi em cố nói chuyện về Victoria?”

“Quý tha ma bắt, có. Ta cảm thấy có lỗi. Mỗi khi em đề cập đến chuyện này, ta đã bảo để nó yên.”

“Tốt.”

Chàng mở mắt nhìn nàng. “Tốt? Em muốn ta cảm thấy có lỗi sao?”

Nàng mỉm cười. “Đúng vậy”, nàng cởi áo choàng, vất lên thành giường và bắt đầu cởi nút áo ngủ. “Điều đó là tốt bởi vì bây giờ em chiếm ưu thế trong việc thương lượng.”

Chàng ngoác miệng cười với sự lựa chọn từ ngữ và vẻ mặt nàng, trông rất ur là nghiêm túc và trịnh trọng. “Chính xác thì em muốn thương lượng chuyện gì nào?”

“Sắp xếp việc đi ngủ của chúng ta. Em sẽ ngủ trên giường chàng tất cả các đêm, Colin. Nó sẽ không tốt cho chàng chút nào nếu chàng tranh cãi.” Alesandra nhanh chóng cô thoát khỏi áo ngủ và vội vàng lên giường. Nàng nghĩ Colin sẽ khó từ chối yêu cầu của mình một khi nàng đã nằm cạnh chàng. Nàng kéo tấm chăn phủ lên người, vỗ nhẹ gối và nói tiếp, “Nếu tội lỗi không gây ảnh hưởng đến chàng thì em sẽ nhắc cho chàng nhớ hoàn cảnh nhạy cảm hiện giờ của mình. Chàng sẽ không từ chối mẹ của con chàng bất cứ điều gì”.

Colin bật cười lớn. Chàng lăn người nằm nghiêng và vòng tay ôm lấy vợ. “Em đúng là một nhà thương thuyết bé nhỏ”, chàng dài giọng. “Này tình yêu, không phải ta không muốn em ngủ với ta, nhưng ta sẽ chốc chốc lại thức dậy suốt cả đêm và không muốn đánh thức em. Em cần nghỉ ngơi.”

“Chàng sẽ không đánh thức em”, nàng đáp lại ngay. “Một lá thư dài dễ thương của Mẹ bè trên đến đây hôm nay”, nàng lại nói, đổi đề tài. “Em để nó trên bàn để chàng có thể đọc. Giờ hoa hồng đã nở khắp Stone Haven. Có lẽ năm tới, khi chàng đưa em đi thăm lâu đài của chúng ta, tất cả các bông hoa sẽ nở hoàn toàn. Quang cảnh thật đẹp, chồng yêu à.”

“Ôi Chúa ơi, ta thật sự sở hữu một lâu đài, phải không?”

Nàng cuộn người sát vào bên chàng. “Mẹ bè trên có thể nhận được quỹ tài

chính giải ngân từ ngân hàng. Dĩ nhiên em không bao giờ nghi ngờ khả năng của bà cả. Bà rất có sức thuyết phục khi muốn.”

Colin hài lòng với tin tức này. Chàng không muốn tướng quân có được phần nhỏ nào tài sản của Alesandra. “Dreyson có thể ngừng lo lắng rồi”, chàng nhận xét. “Một khi tiền đã an toàn trong ngân hàng ở đây...”

“Lạy Chúa, Colin, chàng không tin Mẹ bề trên sẽ gửi quỹ đến cho chúng ta, phải không?”

“Ta đã nghĩ...”

Tràng cười nắc nẻ ngưng chàng lại. “Có gì thú vị sao?”

“Lấy tiền khỏi tay tướng quân chẳng có gì khó, nhưng cố gắng để Mẹ bề trên thả tay ra khỏi quỹ tài chính sẽ là bất khả thi.”

“Tại sao?”, chàng hỏi lại, vẫn còn rối bời.

“Bởi vì bà là một nữ tu”, nàng trả lời. “Và các nữ tu thì khản khoản hỏi xin kinh phí. Họ không từ bỏ đâu. Tướng quân không phải là địch thủ với Mẹ bề trên và cả chàng cũng vậy, chồng à. Chúa muốn họ có số tiền này”, nàng dừng lại một chút rồi nói thêm. “Bên cạnh đó, nó là một món quà, nhớ không? Và chắc chắn họ dùng tiền có mục đích. Dreyson sẽ nhận nó khó chịu trong chốc lát và sau đó ông ấy sẽ quên hết mọi chuyện về nó.”

Colin cúi xuống và hôn nàng. “Ta yêu em, Alesandra.”

Nàng đã chờ đợi để nghe lời tuyên bố đó và lập tức chụp lấy thời cơ.

“Có lẽ chàng chỉ yêu em chút xíu, chắc chắn là không nhiều như Nathan yêu Sara.”

Tuyên bố lạ lùng làm chàng ngạc nhiên. Chàng chống người lên một khuỷu tay để có thể thấy rõ mặt nàng. Nàng không cười nhưng những tia sáng lấp lánh hiển hiện trong đôi mắt. Được đấy, người phụ nữ nhỏ bé này đang có mưu tính chuyện gì đây.

“Sao em lại nói như thế?”

Nàng không bị ảnh hưởng chút nào ít nhất là bởi tiếng gầm gừ trong giọng

nói hay về cau có trên khuôn mặt chàng. “Em đang thương lượng tiếp”, nàng giải thích.

“Bây giờ thì em muốn gì?” Colin quả thật đang gặp khó khăn trong việc kiểm soát cái cau mày nhăn mặt của mình. Chàng muốn cười phá lên với cô vợ bé bỏng.

“Chàng và Nathan có dự định sử dụng món quà mà Đức vua dành cho Sara, và em yêu cầu - không, em đề nghị - chàng lấy một khoản chính xác từ tài sản của em. Chỉ là vấn đề công bằng thôi, Colin.”

“Alessandra...”

“Em không thích bị coi thường đâu, chồng à.”

“Coi thường? Vì Chúa, em lấy đâu ra cái suy nghĩ đó thế hả?”

“Giờ em thật sự rất buồn ngủ. Nghĩ về sự công bằng trong lời đề nghị và cho em biết vào ngày mai nhé. Ngủ ngon, Colin.”

Đề nghị? Chàng cười cái từ đó.

Nàng đã yêu cầu và là vậy đó. Chàng có thể nói rằng mình không đôi ý và nàng đơn giản quá buồn bình không chấp nhận vì lợi ích của chính mình. Nàng cũng sẽ không từ bỏ vấn đề này. Từ âm lượng trong giọng nàng thì chàng biết cảm giác của nàng ít nhiều cũng đã bị tổn thương với những gì nàng đã coi là một sự coi thường.

“Ta sẽ suy nghĩ về điều đó”, cuối cùng chàng cũng hứa.

Nàng không nghe thấy chàng hứa.

Thật sự thì nàng đã ngủ say. Colin thôi tắt nến, kéo vợ vào người và ngủ thiếp đi vài phút sau đó.

Những người còn lại trong nhà chưa xong việc để đi nghỉ. Flannaghan vẫn còn ở dưới lầu để kết thúc các công việc của em gái anh ấy. Anh giao cho Megan nhiệm vụ lau dọn phòng khách và giờ đang tích cực làm sạch những chỗ mà cô bỏ sót. Flannaghan là người hay lo lắng và cũng rất cầu toàn và cho đến khi hai cô em gái quen với công việc hằng ngày trong nhà thì anh sẽ tiếp tục xem xét kỹ lưỡng công việc của họ để chắc chắn nó hợp với tiêu

chuẩn công việc anh đặt ra.

Đã qua một giờ sáng khi cuối cùng anh cũng hoàn tất công việc ở phòng khách và thôi tắt đèn. Anh chỉ vừa đặt chân đến phòng đón khách thì có tiếng gõ cửa ở cửa trước nhà.

Vì đã quá khuya nên Flannaghan không mở cửa ngay, anh nhìn qua cửa sổ ở bên hông trước tiên, khi nhận ra đó là bạn của ông chủ, anh mới mở chốt cửa.

Morgan Atkins vội vã vào trong. Trước khi Flannaghan có thể lên tiếng cả Colin lẫn Alesandra đã đi nghỉ, thì Morgan nói, “Ta biết là đã muộn nhưng đây là việc khẩn cấp và ta cần gặp Colin ngay. Ngài Richards sẽ có mặt ở đây trong vài phút nữa”.

“Nhưng ông chủ đã đi ngủ”, Flannaghan lắp bắp.

“Đánh thức anh ấy”, Morgan cúi kính. Anh ta nhẹ giọng khi nói thêm. “Chúng tôi có một khủng hoảng phải giải quyết. Anh ấy sẽ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Nhanh lên, chàng trai. Richards sẽ đến đây ngay đây.”

Flannaghan không tranh cãi tiếp với Bá tước nữa. Anh lập tức quay người chạy lên cầu thang. Morgan đi theo sau. Flannaghan nghĩ Bá tước sẽ muốn đợi trong phòng làm việc. Anh khẽ nghiêng người yêu cầu Morgan ngồi trong phòng khách.

Một chớp sáng chói lòa nổ bùng trong đầu anh. Con đau rất nặng, choáng váng và làm anh lả đi. Không có thời gian để hét lên báo động hoặc có sức để chiến đấu. Flannaghan bị cuốn vào bóng tối lần thứ hai khi anh nhận thêm một cú đánh vào sau đầu.

Anh ngã ngửa ra sau. Morgan túm chặt lấy anh để anh không gây ra tiếng động nào khi ngã lăn xuống cầu thang, rồi dựa thân hình anh vào thành cầu thang.

Gã đứng đó nhìn xuống thân thể bất động của người quản gia một lúc lâu để chắc rằng gã làm anh ngất đi vì choáng, rồi hài lòng vì anh không thể nào tỉnh lại sớm, gã quay lại với nhiệm vụ quan trọng hơn.

Gã bước từng bước lên cầu thang. Trong một túi áo là con dao găm gã định dành cho Alesandra. Túi bên kia là khẩu súng sẽ dùng để giết Colin. Sự nôn

nóng không làm gã kém cân trọng. Gã lặp đi lặp lại kế hoạch trong đầu biết bao nhiêu lần để chắc rằng không có thiếu sót nào.

Bây giờ thì gã vui mừng vì không chịu thua sự thôi thúc của mình và giết nàng sớm hơn. Gã đã muốn... Ôi, đúng, gã đã muốn... nhưng gã không chịu thua sự thôi thúc. Tại sao à, gã thậm chí đã lập hợp đồng với Morton & Sons, dĩ nhiên tên người thụ hưởng là Colin, người chồng là người duy nhất hưởng lợi từ cái chết của nàng, ồ, đúng, gã quả là thông minh. Nàng công chúa xinh đẹp đã hấp dẫn gã ngay từ lần đầu gặp mặt. Không biết có cách nào nhanh hơn để giết người trong hoàng tộc không?

Gã mỉm cười đề phòng. Chỉ vài phút nữa gã sẽ có câu trả lời.

Gã biết phòng ngủ nào thuộc về Alesandra. Gã đã tìm ra điều thú vị đó khi đến thăm Colin lần đầu tiên.

Gã đã gặp Alesandra trong hành lang bên ngoài phòng làm việc, nghe thấy nàng nói cần lấy gì đó từ phòng của mình và rồi nhìn theo nàng vội đi dọc hành lang, băng qua cánh cửa thứ nhất và đi vào phòng nơi cánh cửa thứ hai. Ồ, đúng vậy, gã là người thông minh. Gã đã có đủ thông tin để trong tương lai có thể sử dụng và giờ nó sẽ trao cho gã lợi thế gã cần.

Gã muốn giết Alesandra trước. Chắc chắn là có cửa thông giữa hai phòng ngủ, và nếu không có thì cửa ra hành lang cũng được. Gã muốn làm cho Alesandra gào thét trong nỗi khiếp sợ và đau đớn và nhìn Colin xông vào phòng cứu người vợ yêu dấu.

Morgan sẽ đợi cho đến khi Colin đã vào hẳn trong phòng, trông thấy máu đang chảy thành dòng từ cơ thể Alesandra và ngay khi gã chứng kiến nỗi kinh hoàng cùng sự bất lực trong đôi mắt Colin, gã sẽ giết tên khốn đó bằng một phát súng xuyên thẳng vào tim.

Colin đáng bị chết từ từ, khổ sở, nhưng Morgan không dám để chuyện đó xảy ra. Colin là một kẻ nguy hiểm và chỉ một lý do đó thôi mà gã cần giết Colin thật nhanh chóng.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Colin khi chứng kiến cái chết của vợ mình sẽ trở thành điều quý giá lưu giữ trong đầu Morgan lâu, rất lâu. Và điều đó là đủ rồi, gã quyết định như vậy khi chậm chậm đi dọc theo hành lang tối. Gã đi ngang qua phòng làm việc, rồi cánh cửa của căn phòng ngủ đầu tiên, yên lặng nhẹ nhàng như một con mèo, dường như nín thở cho đến khi gã đến

được cánh cửa mà gã từng thấy Alesandra mở ra.

Gã đã sẵn sàng, bình tĩnh... không thể thất bại! Và gã vẫn chờ đợi, cảm thấy khoái chí với hy vọng phần thưởng sẽ sớm thuộc về mình, sung sướng hơn bất kỳ điều gì. Gã lắng nghe sự yên tĩnh trong một lúc... chờ đợi... để con sót chiếm giữ gã, thiêu đốt gã, củng cố gã.

Bọn họ đều đáng chết - Alesandra, vì là phụ nữ, dĩ nhiên, và Colin vì tên khốn đó đã phá hỏng các các cơ hội gã có thể tạo dựng thành công với Cơ quan An ninh. Richards không tin tưởng gã nữa và đó là lỗi của Colin khiến gã không thành công. Nếu Colin đi cùng gã trong nhiệm vụ đó, gã đã không chịu thua con kích động dữ dội bên trong con người khi phát hiện ra người em gái. Gã đã không nghĩ về làn da mịn màng của cô ấy hoặc không nhận thấy sự yếu đuối ngây thơ trong mắt cô ấy. Gã đã có thể kiểm soát được nhu cầu chạm vào cô ấy với lưỡi dao ở trong tay... Nhưng Colin đã không đi cùng gã, và may mắn đã không ở bên gã lúc đấy. Người anh trai trở về từ thị trấn sớm hơn lịch trình và bắt gặp gã đang trượt lưỡi dao vào ra, vào ra trên cơ thể của nạn nhân. Tiếng hét đã báo động người đàn ông - những tiếng hét rùng mình cần thiết đó cho gã cảm xúc say mê - và nếu Colin có ở đó thì cả hai anh em cô ấy sẽ vẫn còn sống. Gã đã có thể kiểm soát được bản thân - đúng, đúng, gã đã có thể - và, ôi, Chúa ơi, cô ấy rất ngọt ngào...

Cơ thể cô ấy tưởng chừng như bở tan chảy dưới lưỡi thép cứng lạnh, và gã biết cơ thể Alesandra cũng sẽ mềm như vậy. Máu của nàng sẽ nóng hôi và dính dính khi nó chảy tràn trên tay gã, nóng và dính dính... Gã không dám đợi lâu hơn nữa. Sau khi Richards nói với gã rằng cả Colin và ông cùng kết luận gã không phù hợp với loại công việc của họ, Morgan vờ như rất thất vọng. Bên trong gã sôi sục giận dữ. Sao chúng dám nghĩ gã thua kém? Làm sao chúng dám?

Gã quyết định ngay lúc ấy là sẽ giết tất cả bọn họ. Gã cũng cực kỳ thông minh với kế hoạch của mình. Colin và Richards sẽ chết trong tai nạn thảm khốc, dĩ nhiên là vậy rồi, nhưng kế hoạch thay đổi khi gã cưỡi ngựa đi dạo với em gái Colin trong công viên và cô gái nói với gã Alesandra đã cố ngăn không cho cô đi ra ngoài. Cô gái nhỏ bé ngu ngốc đó nói hết mọi suy nghĩ cho gã nghe. Morgan biết bọn chúng đã nghi ngờ gã.

Không có bằng chứng nào liên hệ gã với những người phụ nữ đó, đúng không? Không, không, gã không được phép nghĩ gã yếu đuối. Gã quá khéo léo để không bao giờ bộc lộ sự thiếu tự tin.

Tuy vậy, gã lập tức thay đổi kế hoạch. Gã đã sắp xếp mọi chi tiết nhỏ nhất. Gã sẽ giết Alesandra chỉ vì thích như thế, sau đó giết Colin và trên lối ra gã sẽ làm cho người quản gia chắc chắn không bao giờ tỉnh lại nữa.

Không ai có thể nghi ngờ gã. Gã có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Gã qua đêm với ả lăng lơ dâm đãng Lorraine, và cô ả sẽ nói với bất kỳ ai muốn biết rằng gã không rời khỏi giường của ả. Gã đã trộn một lượng lớn thuốc ngủ vào thức uống của ả và chuồn ra ngoài bằng cửa sổ phía sau nhà thổ. Khi ả thức dậy lúc thuốc ngủ hết tác dụng, gã đã trở lại bên cạnh ả.

Ồ, đúng, gã đã nghĩ ra mọi thứ. Gã cho phép bản thân mỉm cười hài lòng. Gã rút con dao găm ra khỏi túi và rồi chạm vào tay nắm cửa.

Colin nghe thấy tiếng kêu kệt khẽ khi cánh cửa mở ra. Chàng đã thức dậy và chỉ vừa định xuống giường để đi lại, xoa dịu cơn đau chuột rút trong chân thì âm thanh như bị bóp nghẹt ấy lôi kéo sự chú ý của chàng.

Chàng không phí thời gian chờ đợi để lắng nghe thêm tiếng động nào nữa. Bản năng đang gào lên cảnh báo. Ai đó đang ở trong phòng ngủ của Alesandra và chàng biết đó không phải là những người hầu trong nhà. Gia nhân sẽ không dám vào phòng ngủ mà không lên tiếng xin phép trước.

Colin di chuyển nhanh như chớp, nhưng không gây ra tiếng động nào. Chàng lấy khẩu súng đã được nạp đạn cất trong ngăn kéo bàn đầu giường, rồi quay lại với vợ mình. Chàng đưa tay bịt miệng nàng và kéo nàng qua giường. Ánh mắt và khẩu súng của chàng tập trung vào cánh cửa ngăn cách.

Alesandra giật mình tỉnh giấc. Ánh trăng xiên nghiêng qua cửa sổ đủ sáng để giúp nàng nhìn thấy khuôn mặt của chồng, vẻ mặt rất kinh khủng. Tâm trí nàng lập tức hiểu ra. Có gì đó không ổn. Cuối cùng thì Colin cũng bỏ tay ra khỏi miệng nàng và ra hiệu cho nàng băng ngang qua phòng. Chàng không nhìn nàng. Ánh mắt chàng vẫn tiếp tục chăm chăm vào cánh cửa thông sang phòng ngủ của vợ.

Nàng cố đi phía trước nhưng chàng không cho phép điều đó. Chàng chộp lấy cánh tay nàng và nhẹ nhàng đẩy nàng ra sau. Họ di chuyển khẽ khàng băng qua phòng, suốt lúc đó, lưng chàng quay về phía nàng, sau đó chàng đẩy nàng vào trong góc hẹp giữa bức tường và tủ quần áo nặng nề. Chàng đứng trước nàng, bảo vệ nàng khỏi cuộc tấn công trực diện. Nàng không biết họ đứng đó trong bao lâu. Dường như là vô tận nhưng nàng đoán có lẽ chỉ vài phút.

Và rồi cánh cửa từ từ mở ra. Một cái bóng đồ dài trên thảm. Kẻ đột nhập không rón rén vào phòng mà chạy với quyết tâm và tốc độ của quỷ dữ. Tiếng kêu trầm thấp phát ra từ yết hầu của gã khiến nàng lạnh sống lưng. Nàng nhắm nghiền mắt và bắt đầu cầu nguyện.

Morgan giơ con dao cao trên đầu bằng một tay và khẩu súng nằm trong tay kia. Vì gã chạy thẳng vào phòng nên suýt nữa đã chạm vào giường trước khi tâm trí nhận ra chiếc giường trống không. Gã đang tạo thứ âm thanh cực kỳ kinh khủng, thật rợn người mà dường như gã không thể kiềm chế, đột nhiên nó trở thành tiếng gầm rống phẫn nộ như con thú dữ bị vuột mất con mồi. Morgan biết, thậm chí trước khi gã quay đầu lại, Colin đang ở đó, chờ đợi gã. Gã biết và không hề nghi ngờ gã chỉ có tới đa hai thứ vũ khí để tự bảo vệ bản thân nhưng gã rất thông minh, giỏi hơn... gã chắc chắn điều thứ hai là tất cả những gì gã cần.

Gã, rút cuộc, là người không thể bị đánh bại. Trong một cử động xoay người, súng của gã đã sẵn sàng, ngón tay gã đặt trên cò súng...

Gã chết ngay tức khắc. Viên đạn bắn từ khẩu súng của Colin đi vào đầu Morgan xuyên qua thái dương bên trái. Gã đổ ập xuống sàn, đôi mắt mở to, vũ khí vẫn nắm trong tay.

“Đứng yên, Alesandra.”

Colin ra lệnh mạnh mẽ, ngắn gọn. Nàng gật đầu tấp lự rồi nhận ra lưng chàng đang đối diện với mình và chàng không thể thấy sự đồng ý của nàng. Bàn tay nàng bắt đầu đau nhói. Nàng đã siết chặt chúng lại với nhau ngay trên ngực và giờ nàng cố thả lỏng nó ra.

“Cẩn thận”, nàng thì thầm bằng giọng rất thấp đến nỗi nàng nghi ngờ Colin có thể nghe thấy.

Chàng bước đến chỗ thi thể, đá khẩu súng khỏi tay Morgan, sau đó quỳ xuống trên một chân để kiểm tra chắc chắn gã đã chết.

Chàng bật thở dài. Trái tim chàng đập cuồn cuộn loạn giận dữ. “Đồ khốn kiếp”, chàng lầm bầm khi đứng dậy. Chàng quay lại với Alesandra, đưa tay cho nàng. Alesandra bước khỏi góc ẩn náu, nàng chăm chăm nhìn thi thể Morgan Atkins, rồi từ từ đi đến chỗ chồng. Colin kéo nàng vào vòng tay, chặn tầm nhìn của nàng.

“Đừng nhìn gã”, chàng yêu cầu.

“Gã chết rồi?”

“Ừ.”

“Có nghĩa là chàng đã giết gã?”

“Chết tiệt thật, ừ.”

Nàng dựa vào người chàng. Colin có thể cảm nhận cơn run rẩy của nàng.
“Qua rồi, em yêu. Gã không thể làm hại ai khác nữa.”

“Chàng chắc chắn gã đã chết?”, giọng nàng run run lo lắng.

“Ta chắc chắn”, chàng trả lời, vừa gay gắt vừa giận dữ.

“Sao chàng có vẻ tức giận vậy?” Colin hít một hơi thật sâu trước khi trả lời nàng. “Đó chỉ là phản ứng thôi”, chàng nói. “Đồ khốn đó có một kế hoạch lớn, Alesandra. Nếu em ngủ trong phòng của mình...”

Chàng không thể tiếp tục. Viễn cảnh đó với những gì có thể xảy ra với nàng khiến chàng kinh hoàng đến nỗi không dám nghĩ đến.

Alesandra cầm tay chàng và kéo chàng lại giường. Nàng dịu dàng đẩy vai chàng ngồi xuống. “Nhưng không có gì xấu xảy ra cho em vì bản năng của chàng. Chàng nghe thấy gã ở trong phòng, phải vậy không?”

Giọng nàng trầm thì êm dịu. Colin phải lắc đầu. Vợ chàng thực sự là đang làm công việc an ủi chàng... Và, quý tha ma bắt tất cả các chuyện đó, chàng thực sự không cần.

“Mặc áo choàng vào, cưng”, chàng bảo nàng. “Ta không muốn em bị cảm lạnh. Em ổn chứ?”

Chàng kéo nàng ngồi trong lòng khi hỏi nàng câu hỏi đó. “Vâng”, nàng đáp lại, “Chàng ổn chứ?”

“Alesandra, nếu có chuyện gì xảy ra với em, vì Chúa, ta không biết sẽ phải làm gì. Ta không thể hình dung ra cuộc sống mà không có em.”

“Em cũng yêu chàng, Colin.”

Lời tuyên bố xoa dịu chàng. Chàng lau bầu vui sướng trong khi nhắc nàng lên và đặt nàng ngồi xuống giường cạnh mình.

Chàng hít một hơi thở sâu rồi đứng dậy. “Ta sẽ đánh thức Flannaghan và bảo cậu ấy tới chỗ Richards. Ngồi ở đây cho đến khi...”

Chàng ngưng câu ra lệnh khi nàng nhảy dựng lên. “Em sẽ đi với chàng. Em không muốn ở đây với... gã.”

“Được rồi, tình yêu của ta.” Chàng choàng tay qua vai nàng và đi ra cửa.

Nàng lại run rẩy. Colin không muốn nổi sợ hãi vậy hãm lấy Alesandra lần nữa.

“Không phải em nói em nghĩ Morgan là người thật sự hấp dẫn ư?”

Nàng thở hỗn hển. “Em chắc chắn không nói điều như vậy. Catherine nghĩ anh ta hấp dẫn. Em không bao giờ nghĩ vậy cả.”

Colin không phủ nhận lời nàng. Chàng không nghĩ bây giờ là lúc nhắc nàng nhớ mình đã thêm tên của Morgan vào danh sách các ứng viên để kết hôn. Nàng sẽ chỉ khó chịu hơn mà thôi.

Chàng nói vậy chỉ để kéo nàng không chú ý đến cái xác chết mà họ phải đi vòng qua để ra khỏi phòng. Mẹo đó có hiệu quả. Alesandra dường như không liếc nhìn Morgan nữa. Nàng hoàn toàn để tâm đến cái nhãn mặt của chồng. Mặt nàng cũng không còn nhợt nhạt nữa.

“Em đã nghi ngờ Morgan từ lúc gặp gã”, nàng tuyên bố. “Phải đó, gần như là từ lúc em gặp gã”, nàng thêm vào khi Colin trông có vẻ hoài nghi. Chàng không tranh cãi nữa. Họ ra tới hành lang trước khi nhận ra chàng không mặc gì cả. Chàng quay vào phòng, mặc quần chần, rồi rút tấm khăn trải giường trên nóc tủ quần áo và phủ lên Morgan. Chàng không muốn Alesandra phải nhìn thấy khuôn mặt của đồ khốn đó nữa. Chàng cũng đặc biệt không muốn nhìn thấy gã.

Flannaghan không ở trong phòng. Họ phát hiện ra anh đang nằm trên những bậc thang gần phòng khách. Alesandra cảm thấy khó chịu về tình trạng của

người quản gia còn nhiều hơn cái kết thúc thất bại của Morgan. Nàng òa khóc nức nở và nắm chặt bàn tay Flannaghan cho đến khi Colin thuyết phục nàng rằng người quản gia chỉ bị đánh xỉu thôi. Khi Flannaghan rên lên thì nàng mới có thể yên tâm và lấy lại tự chủ.

Một giờ sau, căn nhà trên phố của họ đầy khách. Colin như suy kiệt sau cuộc tấn công, chàng cử người đánh xe đến nhà Richards, Caine và Nathan. Ba người đàn ông lần lượt đến cách nhau năm phút.

Richards hỏi Flannaghan trước rồi cho anh lên giường nghỉ ngơi. Alesandra ngồi trên trường kỷ, bị kẹp giữa Nathan một bên và Caine ở bên kia. Hai người đàn ông đang cạnh tranh nhau trong nỗ lực an ủi nàng. Nàng nghĩ sự quan tâm của họ ngọt ngào kinh khủng và bởi vậy những cái vỗ về đau nhói vụng về của Nathan và những lời cảm thông rời rạc của Caine không quá vô nghĩa.

Colin bước vào phòng khách và lắc đầu bực mình khi chàng thấy bộ ba. Chàng gần như không thấy được vợ mình. Caine và Nathan, theo nghĩa đen, ghì chặt nàng vào ghế băng đôi vai rộng của họ.

“Nathan, vợ tớ không thể thở được. Tránh ra. Cả anh nữa, Caine.”

“Bọn anh đang an ủi cô bé trong lúc cần thiết này”, Caine tuyên bố.

“Phải đấy”, Nathan tán thành.

“Nó ắt hẳn là nỗi kinh hoàng với người, thưa công chúa.”

Ngài Richards đánh giá từ ngưỡng cửa. Ông nhanh chóng vào phòng và ngồi ở ghế đôi điện xéo với nàng. Richards không được chần chừ như mọi khi. Rõ ràng là ông đang ở trên giường khi được mời đến, vì tóc ông rối tít phần đuôi và đuôi áo sơ mi thì có chỗ vẫn ở ngoài lưng quần. Đôi giày của ông cũng không hẳn thuộc về một đôi. Chúng cùng màu đen nhưng chỉ có một chiếc có núm tua hiệu Wellington, chiếc kia thì không. “Tất nhiên đó là nỗi kinh hoàng”, Caine xác nhận.

Nathan vỗ nhẹ lên đầu gối Alesandra lần nữa trong nỗ lực làm dịu nàng. Alesandra nhìn Colin. Những tia sáng lấp lánh nhảy nhót trong mắt nàng như nói chàng biết nàng sắp phá ra cười đến nơi. Chàng nghĩ nàng có thể mỉm cười nhưng không thể biết chắc vì phần dưới khuôn mặt nàng đang ẩn sau bờ vai của Caine và Nathan.

“Đứng dậy, Nathan. Tôi muốn ngồi cạnh vợ tôi.”

Nathan vỗ nhẹ vào vai nàng thêm cái cuối trước khi chuyển sang ghế khác. Ngay lập tức Colin ngồi xuống và kéo mạnh nàng sát vào người mình.

“Cậu giết gã bằng cách nào?”, rồi Nathan lên tiếng hỏi.

Caine đưa mắt nhìn Alesandra rồi lắc đầu với anh vợ của mình. Nàng bỏ lỡ hành động đó. Vì không ai có vẻ muốn trả lời Nathan, nên nàng quyết định. “Một phát súng chính xác, trực tiếp qua thái dương bên trái”, nàng nói.

“Colin luôn bắn cực kỳ chính xác”, Richards khen ngợi.

“Ông có ngạc nhiên vì đó là Morgan không, ngài Richards?”

Richards gật đầu. “Tôi không bao giờ nghĩ gã ta lại độc ác một cách đáng ghê tởm như vậy. Ôi Chúa ơi, tôi đã đưa gã vào làm việc trong cơ quan của mình. Cách gã làm hỏng một nhiệm vụ được giao cho tôi biết là gã không có bản năng. Một cặp anh em đã bị giết vì khả năng không thích hợp của gã.”

“Có lẽ không hẳn là vì không có khả năng thích hợp”, Colin lên tiếng. “Richards, ông nói với tôi là người em gái vô tình gây rối loạn. Giờ tôi đang tự hỏi liệu Morgan có chủ định giết cô ấy không. Gã đã lập báo cáo, phải không?”

Richards ngả người ra trước. “Tôi sẽ tìm ra sự thật”, ông tuyên bố. “Thề có Chúa, tôi sẽ làm. Tôi đang nghĩ gã bắt đầu làm gì tối nay? Tại sao gã đột nhiên đến đây để giết Alesandra. Gã đã dụ dỗ những người phụ nữ khác đến nơi hẻo lánh, nhưng lại đến đây để hành động. Có lẽ gã chỉ trở nên táo tợn hơn.”

“Catherine có thể là lý do khiến gã đánh liều”, Caine nêu lên suy nghĩ của anh. “Con bé ắt hẳn đã nói với Morgan chuyện Alesandra cố ngăn nó ra ngoài cưỡi ngựa đi dạo với gã. Catherine luôn nói ra những gì nó biết. Có thể Morgan kết luận là chúng ta đang nghi ngờ gã.”

Nathan lắc đầu ngán ngẩm. “Đồ khốn kiếp đó chắc đã phát điên.”

Colin đồng ý với nhận định của bạn mình. “Những âm thanh gã rít lên khi vào phòng ngủ khiến tôi nghĩ gã mất trí rồi.”

“Gã thực sự thích nó.” Caine nói với giọng nhấn mạnh.

Alesandra kinh hoàng với ý nghĩ ai đó có thể sung sướng và tận hưởng niềm vui trên nỗi đau của người khác.

“Chúng ta chắc sẽ không bao giờ biết được sự thật nếu gã không đến đây giết Alesandra đêm nay”, Nathan nói. “Neil có thể phải gánh chịu hai tội ác mà anh ta không phạm phải.”

“Có gì liên hệ gì giữa Morgan và phu nhân Roberta không? Là gã thật sự có quan hệ với cô ấy hay là cô ấy bị chọn ngẫu nhiên?” Alesandra hỏi. Không ai có câu trả lời ngay cho nàng. Richards phỏng đoán. “Ai cũng biết quan hệ giữa Tử tước và vợ anh ta đang trục trặc. Có lẽ Morgan chớp ngay lấy sự yếu đuối của Roberta. Danh thiếp và quà cáp từ người ngưỡng mộ bí mật có thể dùng để tâng bốc cô ấy.”

“Rốt cuộc chúng ta đã bắt gã dừng lại”, Caine nói tiếp. “Gã đã phạm nhiều lỗi hơn. Gã mất kiểm soát.”

“Catherine nghĩ gã hấp dẫn đấy chứ.”

Nathan châm biếm nhẹ nhàng. Caine gật đầu.

“Phải”, Colin dài giọng. “Gã thật sự là kẻ sát gái.”

Chương 16

Ba tháng trôi qua từ cái chết của Morgan và Alesandra vẫn nghĩ về người đàn ông xấu xa đó ít nhất mỗi ngày một lần. Mẹ bề trên đã dạy nàng phải cầu nguyện cho những linh hồn tội lỗi, vì họ cần được cầu nguyện nhiều hơn những người thánh thiện, nhưng Alesandra chưa thể cầu nguyện cho Morgan. Nàng cố đẩy nỗi kinh hoàng của đêm đó vào quá khứ. Nàng không bao giờ muốn quên Victoria, vì vậy nàng cầu nguyện cho linh hồn cô ấy hằng đêm trước khi đi ngủ. Nàng cũng cầu nguyện cho cả Roberta. Nàng muốn tin rằng cả hai người phụ nữ đã chịu nhiều nỗi đau trong cuộc sống và trong bàn tay độc ác của Morgan giờ đã yên bình trên thiên đường.

Nathan và Sara đang chuẩn bị cho chuyến đi trở về căn nhà trên đảo của họ. Caine mời Alesandra và Colin đến nhà anh để dự bữa ăn tối chia tay với những thành viên trong gia đình. Thức ăn rất ngon và giàu dinh dưỡng, khuôn mặt Jade trở nên tái mét ngay lúc món thứ hai được phục vụ. Cô đột nhiên rời khỏi phòng ăn. Caine không tỏ ra cảm thông nhiều với tình trạng của vợ mình.

Anh cười toe toét kiêu ngạo rất đàn ông.

Caine không phải là người không nhạy cảm, và khi Alesandra hỏi anh tại sao anh không quan tâm một chút đến sức khỏe của vợ anh thì nụ cười của anh rộng mở hơn. Jade, anh giải thích, đang mang thai và đang xúc động, cô không thích chồng mình quanh quẩn ở bên khi trải qua những cơn ốm nghén thông thường vào các buổi sáng và buổi tối của thai phụ. Vậy là có phi vụ tốt cho Caine rồi. Bánh mì nướng được đưa lên, sau đó Nathan và Colin, cùng với vợ họ bên cạnh đi vào phòng khách.

Sterns gọi toáng Sara lên lầu để cho cô con gái thiếu kiên nhẫn của cô ăn. Alesandra ngồi cạnh chồng nàng và lắng nghe câu chuyện kinh doanh giữa hai người cộng sự. Chủ đề câu chuyện là tài khoản của hãng tàu tại ngân hàng gia tăng một khoản lớn. Nathan muốn biết số tiền đó từ đâu đến. Colin ngạc nhiên trước sự giận dữ trong giọng nói của Nathan. Alesandra hiểu phản ứng của Nathan. Nàng biết anh tin rằng Colin đã quay lại làm việc cho Richards. Colin giải thích cho Nathan hiểu về cảm xúc của Alesandra khi họ không sử dụng tài sản của nàng cho việc kinh doanh của hãng tàu và nàng

cảm thấy bị coi thường vì họ sẵn sàng sử dụng tiền của Sara chứ không phải của nàng.

“Đó là số tiền chính xác mà Sara sẽ được nhận nếu kẻ quản lý tham lam của chúng ta không quyết định giữ nó cho hẳn”, Colin nói.

Nathan lắc đầu. “Alesandra, món quà của em dành cho Joanna là quá đủ rồi”, anh đưa mắt nhìn mô hình con tàu ưa thích của anh bằng vàng xinh đẹp, tàu Emerald, đang nằm chính giữa mặt lò sưởi.

Colin cũng nhìn lên vật quý giá. Chàng mỉm cười vì Nathan đặt món quà ở đó, nó gợi cho chàng một sự quen thuộc. “Nó thật đẹp, phải vậy không?”

“Bạn có thể thôi thèm muốn nó”, Nathan ngoác miệng cười đến tận mang tai. “Bạn tớ sẽ đem nó về nhà cùng bạn tớ.”

“Em rất vui vì anh thích nó”, Alesandra lên tiếng. Nàng nhìn chồng như đề đề nghị nàng sẽ yêu cầu người thợ thủ công tạo một con tàu khác cho chàng, nhưng Nathan cắt ngang suy nghĩ của nàng khi anh bảo cả anh lẫn Colin hiện giờ chưa cần sử dụng đến tiền trong tài sản của nàng. Tài chính của họ đủ vững chắc.

“Đề tiền vào ngôi nhà trên phố mà Colin mua cho em ấy”, anh đề xuất. Nàng lắc đầu. “Chồng em đã dùng tiền anh ấy nhận được từ hợp đồng bảo hiểm được thanh toán, Nathan, và lâu đài chỉ cần sửa chữa lại rất ít. Em muốn anh có thể ghé qua xem trước khi đi. Nó chỉ cách căn nhà chúng em thuê một dãy phố và nó rất lớn và rộng rãi.”

Colin dứt mắt khỏi con tàu và nhìn vợ chàng. “Nó không phải là tòa lâu đài, vợ yêu à.”

“Ôi, không”, nàng cãi. “Đó là nhà của chúng ta, Colin, và bởi vậy nó là lâu đài của chúng ta.”

Chàng không thể chê bai cái lý luận logic nhưng rối rắm đó được. “Vậy giờ ta có hai tòa lâu đài”, chàng vừa nói vừa cười lớn. “Và một nàng công chúa.”

Chàng duỗi thẳng chân và vòng tay quanh người vợ. Nathan muốn tiếp tục tranh cãi về khoản tiền nhưng chẳng bao lâu sau anh nhận thấy Alesandra nhất quyết không thay đổi. Cuối cùng anh chấp nhận thua cuộc. “Quý tha ma bắt”, anh lầm bầm.

“Giờ thì sao?” Colin hỏi.

“Nếu tớ biết về món quà từ tài sản của vợ cậu, tớ sẽ không bao giờ đề nghị bán cổ phần. Cậu đã tìm ra được người sở hữu chúng chưa? Có lẽ chúng ta có thể mua lại.”

Colin lắc đầu. “Dreyson không chịu tiết lộ”, chàng giải thích. “Ông ấy nói như thế sẽ làm đổ vỡ lòng tin của các khách hàng.”

“Đề tớ nói chuyện với ông ấy”, Nathan đề nghị. “Chỉ cần cho tớ năm phút một mình với Dreyson và tớ hứa với cậu ông ấy sẽ nói cho chúng ta biết.”

Alesandra lập tức cố xoa dịu Nathan. “Dreyson cực kỳ nguyên tắc. Cha em không bao giờ làm việc với ông ấy nếu không tin ông ấy. Em là con gái của cha em, Nathan, và bởi thế em sẽ theo chân cha em. Em hoàn toàn tin tưởng vào sự chính trực của Dreyson. Em cá với mỗi đồng tiền em có là anh sẽ không bao giờ có khả năng bẻ gãy sự quả quyết của ông ấy đâu. Anh có thể sẽ phải chịu thua đó.”

“Colin và anh có quyền được biết ai sở hữu chúng.”

Colin nhắm mắt và ngáp lớn trong khi lắng nghe mẩu đối thoại. Chàng đột nhiên bắt được điều gì đó vụt ngang khi nghe vợ chàng nói.

Nàng là con gái của cha nàng. Colin vụt mở mắt và chậm rãi hướng ánh nhìn vào con tàu trở lại.

Chàng nhớ tòa lâu đài được đặt trên mặt lò sưởi ở nhà cha mình... Và cái mọ nhỏ mà cha Alesandra đã dùng khi ông nhét những tờ giấy nợ vào trong đó.

Và rồi chàng biết. Nàng là con gái của cha nàng, đúng vậy. Giấy chứng nhận sở hữu cổ phần chắc chắn được giấu bên trong con tàu. Về mặt chàng đầy bất ngờ khi quay lại nhìn vợ chàng.

“Có vấn đề gì sao, Colin?”

“Em sẽ không nói dối ta, đúng không, vợ yêu?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi.”

“Sao em làm được?”

“Làm gì cơ?”

“Em không sở hữu số cổ phần đó. Ta đã hỏi Dreyson và ông ấy khẳng định em không phải là người sở hữu. Em cũng nói với ta là em không sở hữu chúng.”

“Em không có. Vì lẽ gì...”

Nàng ngừng lại khi Colin chỉ vào con tàu. Vậy là nàng biết, cuối cùng thì Colin cũng đã đoán ra sự thật.

Nàng đang mang thai ở tháng thứ sáu và mỗi ngày thêm nặng nề nhưng vẫn đủ nhanh khi cần thiết. Nàng vội đứng lên và tiến ra phía cửa. “Em nghĩ là mình nên đi xem Sara đang làm gì. Em rất thích ôm Joanna bé nhỏ. Con bé có nụ cười thú vị nhất.”

“Quay lại đây.”

“Em không thích, Colin.”

“Ta muốn nói chuyện với em. Ngay bây giờ.”

“Colin, cậu không nên làm vợ cậu khó chịu. Cô ấy đang mang thai, vì Chúa.”

“Nhìn cô ấy xem, Nathan. Trông cô ấy có vẻ gì khó chịu không hả? Cô ấy trông cực kỳ có lỗi với tớ.”

Alessandra để chồng nàng thấy sự bực bội của mình. Nathan nháy mắt khi nàng quay lại trường kỷ. Nàng đan hai tay lại với nhau và cau mày với chồng. “Tốt hơn là chàng không nên giận dữ, Colin. Con chúng ta có thể sẽ khó chịu.”

“Nhưng em không khó chịu, đúng không, vợ yêu?”

“Không.”

Chàng vỗ nhẹ phần nệm cạnh mình. Nàng ngồi xuống và vuốt thẳng nếp váy.

Nàng chăm chú nhìn sàn nhà. Chàng chăm chú nhìn nàng. “Chúng ở trong con tàu, phải vậy không?”

“Cái gì ở trong con tàu?” Nathan hỏi. “Giấy chứng nhận sở hữu cổ phần”, Colin trả lời. “Alesandra, ta đã hỏi em câu hỏi. Vui lòng trả lời ta.”

“Vâng, chúng ở trong con tàu.”

Sự nhẹ nhõm tràn dâng trong Colin. Chàng vô cùng vui sướng vì cổ phần đã không bán cho người lạ, chàng muốn cười to.

Một màu đỏ ửng lan dần trên khuôn mặt Alesandra. “Sao em làm được?”, chàng hỏi.

“Làm gì cơ?”

“Có phải chúng mang tên ta? Ta đã không hỏi Dreyson câu hỏi đó. Có phải ta sở hữu chúng không?”

“Không.”

“Vậy chúng mang tên Nathan?”

“Không.”

Chàng đợi một hồi lâu để nàng tự thú nhận. Nàng tiếp tục im lặng một cách ương ngạnh. Nathan hoàn toàn không hiểu.

“Anh chỉ muốn nói chuyện với người sở hữu thôi, Alesandra, để xem người đó có thể muốn bán lại cổ phần cho chúng ta. Anh sẽ không đe dọa người đó đâu.”

“Người sở hữu không thể nói chuyện với anh, Nathan, và thật sự là không hợp pháp để anh mua lại cổ phần, không phải bây giờ.”

Nàng quay sang nhìn chồng. “Em thừa thận là em đã can thiệp một chút, chồng à, nhưng em nhắc chàng nhớ rằng chàng đã cứng đầu như một con la đối với tài sản của em vào lúc đó và em phải sử dụng chút mảnh lối.”

“Giống cha em”, chàng chặn nàng lại. “Vâng”, nàng đồng ý. “Giống cha em.

Ông sẽ không giận dữ với em. Còn chàng?”, nàng hỏi lại.

Colin tất nhiên phải nhận thấy vợ mình không hề quan tâm đến khả năng đó dù nàng đang hỏi. Nàng mỉm cười, nụ cười rạng rỡ làm hơi thở chàng trở nên khó khăn hơn. Một ngày nào đó, nàng chắc chắn sẽ làm chàng phát điên lên, và chàng không thể tưởng tượng ra thứ gì tuyệt vời hơn.

Chàng cúi xuống và hôn nàng. “Đi nói tạm biệt với Sara đi. Rồi em và ta sẽ về nhà là lâu đài của chúng ta. Chân ta cần sự nuông chiều của em.”

“Colin, đây là lần đầu tớ nghe cậu đề cập đến cái chân đấy”, Nathan bất ngờ nói lớn.

“Anh ấy gần như không còn nhạy cảm với nó nữa. Rốt cuộc thì những cơn đau ở chân anh ấy đã cứu mạng chúng em. Nếu cơn đau nhói không đánh thức anh ấy thì anh ấy có thể không nghe thấy Morgan. Mẹ bè trên nói với em là luôn có ý do cho mọi việc xảy ra quanh chúng ta. Em tin bà nói đúng. Có lẽ con cá mập đã cắn chân chàng để chàng có thể cứu em và con trai chúng ta.”

“Ta sẽ có con trai ư?” Colin hỏi, mỉm cười với chất giọng hiền-nhiên-là-sự-thật của Alesandra.

“Ôi, vâng, em tin thế”, nàng trả lời. Colin trợn mắt ngó lên trời. “Em đặt tên cho con chưa?”

Những tia sáng lấp lánh quay lại nhảy nhót trong mắt nàng. “Chúng ta nên gọi bé là Cá heo hoặc Rồng. Cả hai cái tên đều thích hợp. Nói cho cùng thì bé là con trai của chàng mà.”

Alesandra rời khỏi phòng trong tiếng cười vang vọng của Colin. Nàng vỗ nhẹ lên cái bụng căng phồng và thì thầm, “Khi con mỉm cười với mẹ và cho mẹ thấy sự đáng yêu của con, mẹ sẽ nghĩ con là chú cá heo của mẹ, và khi con tức giận vì không được làm theo ý mình, mẹ sẽ biết con đã trở thành chú rồng con của mẹ. Mẹ sẽ yêu con bằng cả trái tim”.

“Cô ấy đang thì thầm cái gì thế?” Nathan hỏi Colin.

Cả hai người đàn ông nhìn theo Alesandra cho đến lúc nàng quay người và bước lên các bậc thang. “Cô ấy đang nói chuyện với con trai tớ”, Colin thừa nhận. “Có vẻ như cô ấy tin rằng bé nghe thấy cô ấy nói.” Nathan phá ra

cười. Anh chưa bao giờ nghe thấy điều gì kỳ cục như thế, Colin đứng dậy và đi đến chỗ lò sưởi. Chàng phát hiện ra cái chốt khéo léo giấu sau cánh cửa sập một bên mạn tàu và mở nó ra. Giấy chứng nhận cổ phần được cuộn tròn trong một cái ống nhỏ và buộc bằng sợi dây ruy băng màu hồng.

Nathan nhìn chàng kéo những tờ giấy ra, mở ra và đọc tên người sở hữu.

Rồi Colin phá lên cười như sấm. Nathan nhảy dựng lên. Sự hiểu kỳ đang giết dần giết mòn anh. “Ai sở hữu chúng, Colin? Cho tớ biết tên và tớ sẽ nói chuyện với người đó.”

“Alessandra nói người sở hữu không thể nói chuyện với cậu”, Colin trả lời. “Cô ấy nói đúng. Cậu sẽ phải đợi thôi.”

“Bao lâu?”

Colin trao giấy chứng nhận vào tay Nathan. “Cho đến khi con gái cậu học nói, tớ nghĩ thế. Tất cả chúng mang tên Joanna, Nathan à. Không ai trong chúng ta có thể mua lại cổ phần. Cả hai chúng ta là những người đại diện quản lý.”

Nathan quá ngạc nhiên. “Nhưng làm sao cô ấy biết? Cổ phần đã được bán trước cả khi cô ấy gặp Sara và Joanna.”

“Cậu cho tớ biết tên con gái cậu trong lá thư lần trước”, Colin nhắc bạn mình.

Nathan ngồi xuống. Một nụ cười từ từ nở ra trên khuôn mặt anh. Hãng tàu an toàn khỏi những kẻ xâm phạm.

“Cậu đi đâu đấy, Colin?”, Nathan gọi với ra khi Colin rảo bước rời khỏi phòng.

“Về lâu đài của tớ”, Colin trả lời. “Cùng với công chúa của tớ.”

Chàng bước lên những bậc thang, nghe thấy tiếng cười giòn tan của nàng và dừng lại để thả hồn theo niềm vui ấy.

Công chúa đã thuận hóa được rồng. Nhưng rồng vẫn là người chiến thắng. Rồng đã giành được tình yêu của công chúa.

Rồng măn nguyệt.

— Hết —

